Unele secrete ar trebui să rămână îngropate...

A.J. HARTLEY

MASCA LUI ATREUS

„Intrigant. Un labirint al istoriei și al misterului."
STEVE BERRY

Cuprins

A.J. HARTLEY

MASCA LUI ATREUS

Traducere din limba engleză Eugen Dumitrescu

A.J. Hartley THE MASK OF ATREUS, 2006

Editura Nemira & Co, 2006

Prolog

Germania, 1945

Andrew Mulligrew îşi puse mai bine căştile pe urechi. Probabil că nu auzise bine. Dat fiind uruitul motorului de tanc Sherman, era şi aşa uimitor că mai putea auzi ceva prin circuitul radio.

— Repetă! ţipă el în microfon.

— Coloană germană îndreptându-se rapid spre sud, chiar în faţă, repetă comandantul. Vehicul blindat în frunte, urmat de ceva mare, fără turelă. Poate un Jagdpanther.

Mulligrew simţi că-i stă inima în loc. Avea impresia că aşa auzise şi prima dată. În ciuda scârţâielilor şi gemetelor scoase de şenilele tancului, putea auzi limpede chiar şi păcăniturile paraziţilor din circuitul radio. Cineva, poate Williams în „Haiducul”, în stânga lui – tot plutonul de blindate avea porecle vopsite pe nasurile turelelor – întrebă ce altceva se mai găsea în convoiul inamic. Omul vorbi cu un ton între resemnare şi groază.

— Vreo două camioane, o semiremorcă, cel puţin alte două tancuri, probabil un Panzer 4 şi un Panther.

Patru tancuri Sherman, îşi zise Mulligrew, unul dintre ele deplasându-se doar cu jumătate din viteza maximă, şi două Stuart M5 înarmate doar cu tunuri de treizeci şi şapte împotriva celor mai bune blindate germane, inclusiv un tanc pe care nu aveau nicio şansă să-l atingă decât din imediata vecinătate. Fiecare dintre tancurile germane poseda tunuri care îi puteau nimici pe toţi de la cinci sute de metri distanţă. Iar Jagdpanther-ul îi putea face bucăţi de la o distanţă de trei ori mai mare.

De ce naiba trimiseseră nemţii un pluton de prim rang ca acesta spre sud, în condiţiile în care

îşi foloseau toţi oamenii şi toate maşinile ca să întârzie iureşul aliat din nord? Berlinul stătea să cadă, poate chiar căzuse, dar unei astfel de unităţi de elită i se permisese să se retragă atât de departe spre sud, chiar în calea plutonului – Dumnezeu să-l aibă în pază! – aliat de blindate.

Tancul lui Mulligrew, alături de restul plutonului, se separase de Batalionul 761 de tancuri cu cinci zile înainte, în vreme ce treceau prin Regensburg spre est, ca să înainteze spre Dunăre. Se găseau la circa o sută de kilometri nord-est de Munchen şi la mai puţin de atât de Austria şi de ceea de fusese Cehoslovacia înainte să fie înghiţită de Reich, iar distanţa faţă de frontiera elveţiană nu era cu mult mai mare; era un ţinut spectaculos, plin de munţi împăduriţi cu creste înzăpezite şi castele îndepărtate, romantice, aruncate pe piscuri. Înaintaseră alături de restul armatei de asalt, începând în sfârşit să creadă că târâşul lor de coşmar din Normandia, prin Ardeni, către inima Germaniei, se apropia de un sfârşit victorios – un sfârşit care aproape făcea uitat faptul că îşi pierduseră jumătate din camarazi pe drum – şi se treziseră ţintuiţi pe loc de artileria inamică. Plutonul lui Mulligrew primise ordinul de a anihila liniile de aprovizionare inamice, dar se trezise complet singur două zile mai târziu. Batalionul primise ordinul să înainteze cu viteza maximă alături de restul armatei către Steyr, pe râul Enns, pentru a face joncţiunea – cumva neliniştitoare perspectivă – cu ruşii.

Mulligrew şi restul companiei înaintaseră singuri spre nord. Dincolo de avansarea pe drumuri pline de refugiaţi, Mulligrew începuse să creadă că oamenii lui primiseră o misiune uşoară. După Regensburg nimeni nu mai trăsese niciun foc şi oamenii începeau să creadă că nici nu aveau să mai tragă vreunul. Lupta părea să se fi terminat.

Iar acum se trezeau cu aşa ceva în faţa lor.

Mulligrew comută pe circuitul de comunicaţii interioare şi începu să dea ordine răstit, răsucind turela tancului şi cerând obuze penetrante. Tocmai ieşiseră de pe drum când văzură blindatul venind înspre ei. Înainta cu cel puţin optzeci de kilometri pe oră şi derapa îngrozitor în vreme ce încerca să găsească un adăpost. Turela i se dădu la o parte, ca mitraliera de bord să poată trage în turela Shermanului. Pe Mulligrew îl speria însă de moarte ceea ce vedea în spatele carului blindat.

Jagdpanther-ul era uriaş, cu silueta joasă şi ameninţătoare, ca un crocodil sau un rechin, iar blindajul frontal era bine croit şi gros de aproape zece centimetri. Tunul de şaptezeci şi şase de milimetri al Shermanului nu avea nicio şansă contra acestui blindaj, chiar şi de la mică distanţă. Iar dacă tancul german reuşea să-şi îndrepte tunul de optzeci şi opt împotriva lor, erau terminaţi cu toţii. Pur şi simplu.

Mulligrew ţipă ca oamenii să-i aducă tancul inamic în câmpul de tragere al lentilei şi turela se răsuci iute pe arcuri. Singura lor şansă era să treacă paralel cu Jagdpanther-ul şi să tragă în el din lateral, de la mică distanţă şi de mai multe ori. Sherman-urile din spatele lor aveau să se ocupe de celelalte tancuri germane.

Tocmai ieşeau din şanţul de pe marginea drumului când tunul inamic de optzeci şi opt trase. Vizorul i se umplu de fum şi scântei şi Mulligrew se strâmbă fără să vrea. Avu nevoie de două secunde ca să se asigure că nu fuseseră loviţi. Apoi strigă comanda de tragere, conştient, chiar în clipa în care dădea ordinul, că turela lui Williams încasase în plin obuzul tras de tunul de optzeci şi opt, care făcuse o gaură cât un tomberon de gunoi în partea frontală a blindajului, după care ricoşase în interior…

După alte şaptesprezece minute lungi cât o veşnicie, Mulligrew stătea în spatele camionului

german şi se uita la ruinele fumegânde care umpleau drumul şi câmpurile din jurul acestuia. Două Sherman-uri şi unul dintre blindatele Stuart fuseseră distruse, iar un al treilea vehicul grav avariat. Williams şi tot echipajul lui, cu excepţia unui om, muriseră, la fel ca Smith, Jenkins şi Pole. Rogers îşi pierduse un picior, iar Lumpkin un ochi. Ambii însă credeau că scăpaseră ieftin.

Germanii nu se opriseră. În loc să se regrupeze pe poziţii, adăpostindu-se şi luându-i pe aliaţi la tocat cu armele lor superioare ca forţă, încercaseră pur şi simplu să treacă printre tancurile inamice, ca şi cum ar fi fost disperaţi să continue înaintarea. În vreme ce Sherman-urile se eschivaseră, căutând să-şi pună părţile laterale la adăpost, nemţii nu făcuseră nimic ca să se adapteze situaţiei, ci îşi continuaseră marşul spre sud, expunând chiar şi partea laterală şi spatele monstruosului Jagdpanther, un tanc care probabil s-ar fi descurcat singur cu întregul pluton duşman dacă ar fi rămas pe loc ca să lupte.

Nu avea nicio logică.

Pe urmă avusese loc acea acţiune bizară. Când soarta scurtei bătălii începuse să încline în favoarea americanilor, germanii se strânseseră în jurul camionului, ca şi cum ar fi fost hotărâţi ca, dacă vreun vehicul avea să supravieţuiască măcelului, acela să fie micul Opel ponosit.

— Ia să vedem pentru ce s-au întâmplat toate astea, rosti Mulligrew.

Tom Morris, şoferul lui Mulligrew, desfăcu trapa din spatele camionului. Omul avea o expresie tâmpă pe chip, cu ochii măriţi de şocul bătăliei şi de ciudăţenia ei.

Mulligrew se căţără peste trapă, trecând de tânărul german care încercase să-i oprească cu un pistol-mitralieră până ce îl anihilaseră împroşcând camionul cu gloanţe de calibrul 30. Înăuntru se găseau un amestec ciudat de obiecte şi un singur container mare, inscripţionat cu vulturul german şi

cu o svastică. Folosindu-se de ranga luată din tancul său, Mulligrew trase de capacul containerului până ce acesta pârâi şi se frânse. După ce dădu capacul la o parte, Mulligrew rămase tăcut, holbându-se la ceea ce se găsea înăuntru.

„Ce mama dracului?”

— Ce e, Andrew? întrebă Morris. Ce vezi?

— Nu ştiu, răspunse Mulligrew cu o voce îngroşată de stupoare şi chiar de teamă. Nu ştiu. O chestie bizară.

— Ce anume?

— Mai bine ai chema Poliţia Militară, rosti Mulligrew. Chiar acum.

Cu toate că ordinul fu imediat îndeplinit şi în ciuda măcelului prin care trecuseră şi a durerii care însoţise groaza iniţială, Mulligrew rămase lipit de spatele camionului. Când ambulanţele sosiră ca să ia cadavrele, el continua să stea lipit locului, ca şi cum ar fi fost vrăjit.

Partea 1 OASE VECHI

„[…] Închise sunt rănile toate
Câte avusese, c-a fost ciuruit de-o mulţime de suliţi.
Iată cum zeii cei nemuritori îngrijesc de viteazul
Hector, deși el e mort, că prea le-a fost drag tuturora.
[…]
Teme-te, Ahile, de zei şi de mine te-ndură amintindu-ţi
C-ai şi tu tată bătrân. Ba eu sunt mai vrednic de milă,
M-am biruit şi făcut-am ce n-a făcut nimeni pe lume,
Mâna ce crud îmi ucise feciorul am dus-o la gură."[1]

Capitolul 1

Zilele noastre

Bărbatul masiv se lipi de perete, sprijinindu-şi corpul imens pe piciorul pe care îl plasase ca din întâmplare în canatul uşii.

— Să ştii că eşti o tânără domniţă extrem de şocantă, Miss Miller, rosti el tărăgănat, cu ochii jucându-i pe faţa porcină şi cu limba umedă scoasă printre buzele-i groase şi depărtate.

— Ştiu, rosti Deborah.

Avea aproape un metru nouăzeci şi arăta ca şi cum ar fi fost asamblată din bucăţi de ţeavă. Rareori îi spunea cineva că e atrăgătoare. Niciodată oamenii nu o numeau drăguţă. Auzea de multe ori cuvântul „şocantă”. În trecut poate că s-ar fi simţit flatată. Cu mult timp în urmă. În noaptea asta, după săptămânile de planificare şi orele scurse în zâmbete de complezenţă şi conversaţii formale, era prea obosită ca să mai fie politicoasă, chiar şi faţă de Harvey Webster, membru proeminent al Ligii Oamenilor de Afaceri Creştini din Atlanta şi şeful comisiei financiare a muzeului. Trecuse de miezul nopţii şi tot ce voia era să se ducă acasă.

— Foarte şocantă, repetă el, întinzând mâna, cu palma deschisă, către şoldul ei.

Individul semăna cu o broască, cu pielea umflându-se şi scofâlcindu-se simultan, ca un balon pe jumătate plin cu apă care oscilează dintr-o parte în alta.

— Domnule Webster, rosti ea, uitându-se fix la mâna cu pete care aluneca spre ea, nu cred că faceţi un lucru înţelept.

„Şi probabil că aş vomita dacă m-ai atinge”, adăugă ea în gând.

Mâna lui se opri, ezitând, apoi îşi reluă înaintarea când el decise să ia replica ei drept

sfială. Deborah se îndepărtă.

— Domnule Webster, zise ea, cu un zâmbet mai îngheţat pe chip, vă rog.

Bărbatul schimbă tactica. Rânjetul pofticios i se schimbă în zâmbet şi mâna i se retrase în sus, într-un gest de predare.

— N-am nicio intenţie de ofensă, rosti el, cu un zâmbet mai larg decât uşa pe care silueta lui continua să o blocheze. Speram doar să facem un tur al clădirii. Acum că, ştii tu, toată lumea s-a dus acasă.

Zâmbetul încremeni o secundă şi Deborah întrezări calculul pe care şi-l făcuse individul. Era trist că un bătrân de şaizeci şi cinci de ani recurgea la şmecherii tipice de licean. Şmecherii şi, simţea ea, chiar un pic de ameninţări.

— Un tur *privat*, adăugă el, rânjind astfel ca ea să-i înţeleagă perfect intenţia.

Se comportase aşa toată seara şi, dacă Deborah voia să fie onestă cu ea însăşi, ăsta era comportamentul lui dintotdeauna, mai ales după câteva pahare. Deborah se considera o persoană destul de tolerantă, dar şi răbdarea ei avea limite, iar acum se cam apropia de ele.

— Altă dată, domnule Webster, zise ea. Când afară e lumină şi înăuntru sunt oameni, iar eu am apucat deja să investesc într-un decent dispozitiv cu electroşocuri pentru a păstra distanţa.

Zâmbi ca pentru a arăta că glumeşte, dar şi zâmbetul lui se acri puţin.

— Ai o gură tare spurcată, Miss Miller, rosti el.

— Mulţumesc, acceptă ea, împăcându-se cu ideea că în noaptea asta nu avea cum să câştige în faţa lui. Deşi nu gura e cea mai reprezentativă parte a mea.

El oftă şi ridică mâinile puhave într-un gest de predare.

— Bine. Mă duc acasă.

— Să conduceţi cu grijă, îi ură ea, dându-se uşor într-o parte când el încercă pentru ultima dată să o îmbrăţişeze.

— Revin spre sfârşitul săptămânii să îl văd pe Richard, aşa că… pe curând.

Individul păşi peste pragul uşii de sticlă, continuând să se uite la ea ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Deborah să se răzgândească şi să-l invite înăuntru.

— Noapte bună, domnule Webster, rosti ea din vârful buzelor, adăugând în mintea ei „nemernic bătrân, slinos şi beţiv ce eşti”.

Simţi un fior de uşurare când el se făcu nevăzut în întunericul de afară, chiar dacă avea sentimentul că, forţându-l pe bătrân să bată în retragere, avea să plătească într-un fel sau altul, poate mai mult decât îşi dădea seama. Webster controla punga de bani a muzeului şi avea influenţă în comunitatea locală de afaceri, sau cel puţin în secţiunea mai vârstnică şi albă a ei. Liga Oamenilor de Afaceri Creştini nu interzicea pe faţă accesul oamenilor de culoare, dar faptul că niciun negru nu era membru – mai ales într-un oraş ca Atlanta, unde comunitatea afro-americană era înfloritoare – spunea multe despre preferinţele Ligii. Deborah încercase să contrabalanseze influenţa Ligii asupra muzeului prin atragerea unor organizaţii cu o componenţă mai diversă, dar asta n-o împiedica să aibă un sentiment de neplăcere de fiecare dată când Liga trimitea câte un cec. Îşi zisese că ar fi avut şanse să implice vreun grup de oameni de afaceri evrei, dar şi asta îi dădea un sentiment de neplăcere, ca şi cum prin asta şi-ar fi exploatat propria moştenire, o moştenire pe care ea una încerca din răsputeri să nu o ia în seamă în tot ce însemna viaţa proprie. De ce să rişte expunerea ei şi a muzeului la manifestări antisemite când oricum cea mai mare parte a apartenenţei ei la cultura ebraică aparţinea trecutului?

„Of, fii serioasă”, rosti o voce în mintea ei. Era vocea sensibilă şi nu lipsită de logică, asemănătoare cu cea a bunicii lui Deborah: o amintire stridentă şi stânjenitoare a glasului adevărului, care stătea permanent de veghe undeva în străfundul minţii, gata să străpungă precum un bisturiu de chirurg ecranele de protecţie pe care Deborah le ridicase ca o pavăză. „Probabil că Webster nici nu ştie că eşti evreică. De unde ar putea şti?”

Adevărat. Pe Deborah nu o îngrijorau consecinţele politice ale respingerii lui Harvey Webster. Rareori îşi făcea griji politice de vreun fel, o atitudine care o putea transforma într-o rotiţă slabă a mecanismului de funcţionare a muzeului, dar care, în ochii cu o privire indulgentă şi paternă ai lui Richard, devenea doar o atitudine „îndrăzneaţă”. Deborah îşi zisese întotdeauna că Richard folosise cuvântul după ce îl luase dintr-o epocă trecută pe care o admira şi căreia el nu i-ar fi supravieţuit. Realitatea era că, dacă Webster şi Liga decideau să-şi retragă sprijinul financiar din pricina lipsei ei de recunoştinţă, atunci ar fi fost obligată să dea explicaţii, deşi aşa ceva ar fi însemnat în cele din urmă pentru ea o imensă uşurare. Afacerile dau naştere la amiciţii ciudate, dar dacă refuzul de a accepta trecerea de la amiciţie la căsătorie face imposibilă continuarea amiciţiei, atunci cu atât mai bine.

Deborah verifică uşile muzeului şi inspectă repede holul pe sub scheletul de T-Rex[2] şi prora aia urâtă de galeră pe care Richard o dezvelise cu o lună înainte cu o atitudine de parcă ar fi anunţat că vine Crăciunul mai devreme. Era o siluetă de femeie pe jumătate goală, contopită cu gâtul unui balaur, arătând mai degrabă potrivită ca decoraţiune pe o motocicletă Harley Davidson a vreunui maniac al şoselelor decât pe partea din faţă a unei nave spaniole din epoca Renaşterii, dar Richard găsise totul ca pe un amestec, minunat de

hilar, de istorie şi kitsch. Deborah se uită urât la chipul lipsit de expresie şi la curbele excesiv de largi ale femeii, apoi îşi mută privirea spre zona unde silueta devenea solzoasă şi reptiliană, transformându-se – destul de firesc, de altfel – dintr-o siluetă sexy în şarpele din Rai.

Deborah se strâmbă la chestia aia şerpuitoare, cu sâni cât nişte faruri, din secolul al XVI-lea, şi zâmbi destul de amar.

— Richard, rosti ea cu voce tare. Te iubesc, dar ai un simţ tare mizerabil al umorului.

Ridică din umeri, scoase un oftat, apoi se opri ca să privească dezastrul lăsat în holul muzeului de oaspeţi. Lăsaseră în urmă patru coşuri de gunoi pline cu farfurii din hârtie pe care echipa care asigurase cateringul ar fi trebuit să le scoată la plecare. În alcovul semicircular de unde îşi ţinuse ea prezentarea cu trei ore înainte găsi pahare de plastic cu Martini şi şerveţele pline de rămăşiţe de pateuri, iar podeaua era plină de pete lipicioase. Trebuia să vorbească iarăşi cu Richard despre serviciul prestat de cei de la *Taste of Elegance,* şi asta nu doar pentru că pateul lor de ficat avea un gust ciudat de conservă.

Richard Dixon era fondatorul muzeului, principalul colecţionar al instituţiei, sursa financiară principală şi lumina sa călăuzitoare. Era angajatorul lui Deborah, mentorul şi prietenul ei. În rarele momente în care ea era suficient de onestă cu sine ca s-o recunoască, Deborah simţea că Richard se comporta extrem de asemănător unui tată, preluând acest rol după ce tatăl ei natural murise de inimă când ea avea treisprezece ani.

„Cu douăzeci de ani în urmă, aproape împliniţi.”

Uneori, în lupta ei de a menţine micul muzeu pe linia de plutire în secolul XXI, bătându-se cu indivizi precum Harvey Webster în cursul acestui proces, Richard Dixon era singura fiinţă care o făcea să nu renunţe. Brusc, aşa cum stătea singură

în holul muzeului, sub umbra ameninţătoare a scheletului de T-Rex, în lumina slabă dată de noile aplice cu model indian, Deborah se întrebă cât avea să mai reziste Richard.

„Şi ce te faci tu dacă el dispare?” se întrebă ea. „Au trecut douăzeci de ani şi tu încă n-ai reuşit să depăşeşti moartea propriului tată. Poate că ai acceptat-o, dar n-ai reuşit s-o depăşeşti. Absolut deloc.”

Se scutură cuprinsă de un fior.

— N-ar trebui să se bea la chestiile astea, zise ea cu voce tare. Devii melodramatic.

Privi în jurul ei, încercând să decidă dacă mai era ceva de făcut în acea noapte. Paşaportul ei se găsea încă în seiful din birou, unde se odihnea de când ea, trimisese prin fax datele organizatorilor expoziţiei celtice (în cazul în care, presupunea ea, aceştia se gândiseră că ar fi putut pleca din ţară cu câteva exponate ascunse pe sub bluză), dar asta mai putea aştepta până a doua zi. Doar nu pleca nicăieri.

Culese corespondenţa şi o răsfoi, separând facturile de prostii şi plicurile adresate ei de cele destinate lui Richard. O treime din stivă ajunse drept la coşul de gunoi. Plicurile adresate ei mai puteau aştepta, şi nici cele pentru Richard nu păreau mai urgente. Unul avea o mică mască triunghiulară într-un colţ: fără îndoială era o scrisoare de cerere de ajutor de la vreo companie locală de teatru. Richard primea zeci de astfel de misive săptămânal. Le răspundea tuturor, mai puţin celor prea generale sau prea obraznice, adesea incluzând donaţii importante. Zâmbind cu un soi de indulgenţă familiară şi obosită, Deborah puse plicurile în geantă şi se apucă să încuie muzeul. Avea să citească mesajele a doua zi.

Porni alarma, se uită iute în parcarea de afară împrejmuită de magnolii din sud pline de flori şi îşi făcu avânt să iasă în căldură. Era iunie, o lună de vară în care Atlanta devenea înăbuşitoare, chiar

şi noaptea. La uşă se opri. Un vagabond se tot învârtea de câteva zile pe lângă muzeu. Era un individ bătrân, dar avea nişte ochi plini de viaţă şi cu o intensitate aparte; în plus, mormăia mereu ceva într-o limbă pe care ea nu o pricepea. Cu o zi înainte se adăpostise în parcare în vreme ce ea încuia muzeul, furişându-se de-a-ndăratelea printre maşini, îmbrăcat într-o haină lungă şi grea, în ciuda căldurii, iar privirea lui strălucitoare o urmărise neliniştitor multă vreme.

Acum însă nu se vedea nici urmă din el sau din Jaguarul strălucitor al lui Webster, aşa că Deborah ieşi în noaptea toropitoare, căscând fără reţinere de oboseală. Paşii ei mari o duseră imediat lângă micuţa-i Toyota. Lăsând iritarea şi oboseala la o parte, seara fusese foarte bună.

În vreme ce conducea spre sud, prin inima oraşului, pe lângă blocurile-turn de birouri, noi, moderne şi pline de viaţă (precum tot ce nu era muzeul ei în Atlanta) încă luminate la acea oră, Deborah constată că refuza s-o părăsească sentimentul că Richard îmbătrânea.

Oare cât avea? Şaptezeci şi cinci, şaptezeci şi şase? Cam pe acolo. Asta era motivul principal pentru care fusese ea adusă la muzeu, cu misiunea de a repune treptat instituţia pe harta de interes turistic în vreme ce el s-ar fi retras, tot treptat, către casa lui învecinată, de unde să mai apară doar în postura de finanţator generos al instituţiei. Cu cinci ani în urmă, o asemenea eventualitate părea extrem de îndepărtată, dar acum evenimentele păreau să se precipite cu o viteză ameţitoare, iar finalul părea de neevitat. Nu discutau niciodată deschis pe tema asta, dar eventualitatea plutea mereu între ei, precum emanaţia aproape tangibilă a unei plante otrăvitoare imense. Sau poate că el se stingea încetul cu încetul. Da, asta era. Şi după aceea?…

„Muzeul tău.”

Avea să se întâmple în curând. Dintr-un anume punct de vedere, se întâmplase deja. Iar ideea o deprima.

Deborah fu trezită din neplăcuta reverie de o suită iritantă de sunete electronice. Telefonul ei mobil. Richard socotise amuzant să-i programeze în secret telefonul să sune pe melodia *La Cucaracha.* Deborah era acum obligată să-l reprogrameze sau să i-l dea înapoi lui Richard. Ideea îi potoli iritarea şi îi aduse aminte că lui îi plăcea să-i mai vorbească în astfel de nopţi, când credea că ea are dispoziţia necesară. Richard se retrăsese cu mai bine de o oră şi jumătate înainte, anunţând la modul general mulţimea că bătrâneţea îl determina să se simtă obosit, după care îi făcuse cu ochiul lui Deborah, abandonând-o discuţiilor cu Webster şi amicii acestuia. Trebuia să-l facă să plătească cumva şi pentru asta.

— Da? rosti ea, hotărâtă să-l trateze pe bătrân cu tot sarcasmul de care era capabilă.

— Deborah?

Nu era Richard. Nici pe departe.

— Bună, mamă, zise ea, cumva dezamăgită.

Îşi iubea mama, dar găsea şi ea nişte momente să o sune…

— Am ieşit cu familia Lowenstein, anunţă maică-sa, ca şi cum ar fi fost întrebată de Deborah ce a mai făcut.

Nu vorbiseră de două săptămâni.

— Îţi aminteşti de familia Lowenstein, nu? rosti maică-sa, subliniind cuvintele ca şi cum Deborah ar fi fost puţin surdă. Din Cambridge? În fine, locuiesc acum în Long Island, dar au venit în vizită prin oraş. Am ieşit să luăm cina şi aproape că am făcut infarct când am ajuns acasă şi am găsit un mesaj de la fata mea cea mare. Primul de – cât timp? – o lună?

— N-a trecut chiar atât.

— Ba, cam pe acolo.

— Mda, scuze mamă, zise Deborah, simţind cum începe să o ia durerea de cap şi cum devine incapabilă să pună capăt situaţiei, ca de atâtea ori atunci când în situaţia respectivă era implicată mama ei.

N-ar fi trebuit să o sune. O făcuse în urma unui impuls necontrolat de a-şi împărtăşi triumful cu cineva – oricine – dar acum, la doar o oră depărtare, ideea i se părea oribilă.

Mama lui Deborah fusese o soră medicală cu jumătate de normă a cărei unică mare realizare în viaţă, aşa cum îi plăcea chiar ei să afirme, fusese căsătoria cu un doctor de medicină internă. Îşi abandonase slujba în clipa în care rămăsese însărcinată cu Deborah şi se reangajase abia după ce moartea soţului o lăsase cu facturi de plătit. În ochii plini de reproş ai adolescentei Deborah, mama ei îşi petrecuse aproape doi ani din viaţă ducându-se şi venind de la spital într-un soi de atitudine de frondă, ca o regină a frumuseţii deposedată de coroană din cine ştie ce motive tehnice obscure. După ce îşi idolatrizase tatăl, în ciuda sau poate parţial chiar din pricina deselor lui absenţe de acasă, Deborah urâse tentativele ulterioare ale mamei sale de a-şi alinta fata studioasă şi groaza palpabilă a acesteia când Deborah, după ce fusese întotdeauna lipsită de graţie, băieţoasă şi slăbănoagă, se trezise la vârsta de cincisprezece ani că depăşeşte un metru optzeci şi cinci şi continuă să crească.

— Deci care e vestea cea mare, Debbie? Am sunat imediat ce ţi-am auzit mesajul. Mi s-a părut că ai ceva veşti.

Nimeni altcineva nu-i mai spunea Debbie. Era doar una din căile permanente prin care mama înţelegea greşit personalitatea fiicei sale.

— O, ştii tu, zise Deborah, închizând ochii. Chestii de la lucru. Am avut o zi bună.

— Minunat, dragă. Şi ce altceva mai e nou pe la tine? Am vorbit cu Rachel dimineaţă, dar nici ea

nu mai ştia nimic de tine.

„Rachel, fiica bună, cea cu trup de gimnastă şi care, ca un cadou perpetuu făcut mamei sale, locuieşte cu soţul ei şi cu progenitura la mai puţin de trei blocuri distanţă de casa din Brooklyn în care s-a născut…”

— Nu, nu am mai vorbit cu Rachel în ultima vreme. La muncă totul e bine.

— Muncă? Tu munceşti prea mult. Exact ca taică-tău. Dar pe el mai apucam să îl şi văd.

— Eşti mereu bine-venită, rosti Deborah.

— La tine?

— Doar nu stau în Calcutta, zise Deborah. Faci două ore cu avionul.

— Cum de îţi aminteşti?

— Drăguţ, mamă.

— Şi ce mai e nou, în afară de muncă? Te-ai măritat în secret sau ceva de genul ăsta?

Ei, în sfârşit fusese deschis şi subiectul care le învenina mereu relaţia. Ăsta era marele talent al mamei ei. Cu o singură remarcă de genul ăsta era în stare să toarne sare pe mai multe răni deschise deodată, cu o nonşalanţă de parcă ar fi vorbit cu vânzătoarea de la colţ. În acest caz, remarca, rostită cu atâta uşurinţă şi repeziciune de parcă ar fi fost o simplă şuetă, voia în realitate să spună:

Munceşti prea mult şi munca ta, ca să fim cinstiţi, nu merită efortul.

Nu ai niciun bărbat în viaţa ta. Ca de obicei.

Te pricepi doar să ascunzi lucrurile de familia ta.

Măritişul departe de casă nu ar fi decât ceva firesc, în definitiv, ai întors spatele familiei, oraşului tău natal, moştenirii tale culturale şi la tot ce era drag pentru noi când te-ai mutat în Sodoma aia a străinilor…

„Chiar înainte de asta, mamă”, îi replică ea în gând. „Tata e mort de douăzeci de ani.”

— Nu, mamă, răspunse ea cu voce tare, schiţând chiar un zâmbet împotriva propriei

voinţe. Deocamdată în viaţa mea nu a apărut nimic nou.

Continua să rumege în gând câteva replici pe jumătate în glumă pe care ar fi trebuit să le spună, când telefonul îşi făcu iarăşi auzită soneria nenorocită.

— Mamă, începu ea. Mă îndrept spre casă. Te pot suna înapoi când…

— Este încă acolo?

Deschise gura să răspundă înainte de a-şi da seama că nu cunoaşte vocea.

— Ce?? Cine-i la telefon?

— Unde eşti?

— Am întrebat *cine-i la telefon,* repetă ea.

— Au pus mâna pe el? *Unde* eşti?

Individul ţipa. Iar vocea… în tonul lui se ghicea ceva. Un soi de accent. Britanic? Australian? Ceva de genul ăsta.

— Îmi pare rău, zise Deborah, cu o politeţe rece. Cred că aţi greşit numărul. Formaţi-l din nou şi apoi începeţi conversaţia cerând să vorbiţi cu persoana la care vreţi să ţipaţi.

— Ascultă-mă, femeie tâmpită! Trebuie să te întorci… Deborah închise şi opri telefonul.

Capitolul 2

Autostrada era liniştită. În mai puţin de zece minute Deborah ieşi de pe ea, trecând printre felinarele de pe 10th Street şi înaintând spre Piedmont, deja gândindu-se la pat şi la somn, şi închizând porţiuni ale minţii ei ca şi cum ar fi apăsat pe nişte comutatoare. Când ajunse pe aleea de pietriş rezervată rezidenţilor din blocurile din Bay Court se comporta deja ca un robot. Jos din maşină, încuie maşina. Cheile de la casă. Cutia poştală. Uşa de la apartament şi în sfârşit înăuntru.

Licăritul luminii de la robotul telefonic o scoase din transă. Becul roşu aprins o forţă să se trezească. Îşi verificase mesajele prin telefon de la ceremonia de strângere a fondurilor, aşa că oricine sunase o făcuse în ultima oră. Richard? Deborah se încruntă, apăsă butonul şi se duse înspre baie ca să-şi ia periuţa de dinţi.

— Eşti acolo? se auzi dinspre robot.

Deborah încremeni locului şi simţi cum i se face părul măciucă. Din nou vocea aceea. Britanicul. Din nou un număr greşit.

„Dar e imposibil, nu? Data trecută te-a sunat pe mobil."

Adevărat.

— Dacă eşti acolo, ridică receptorul.

Continuă să stea nemişcată, deşi auzea tonul lui imperativ. Urmară o nouă tăcere îndelungată, un pocnet înfundat şi zumzetul obişnuit al tonului de apel. Maşinăria scoase un bip, cârâi, apoi tăcu. Deborah rămase unde era, uitându-se la telefon. Ceva din tonul acelei voci o deranja, deşi nu-şi dădea seama dacă era vorba de accent, de hotărârea din voce sau de faptul că individul nu-şi declinase identitatea.

Numai că Deborah Miller nu putea fi speriată cu una, cu două, sau cel puţin aşa îi plăcea ei să

creadă. Respinse orice presupuneri morbide, aşa cum respinsese avansurile stângace ale lui Harvey Webster, şi se pregăti de culcare. Mâine avea să fie o zi mare, iar partea de creier care îi mai rămăsese trează trecu repede în revistă responsabilităţile ei, în vreme ce mâna îi stinse mecanic veioza de lângă pat, iar restul trupului i se cuibări sub cearşaf. Slavă Domnului că lăsase aerul condiţionat pornit.

Richard va vrea să urmărească îndeplinirea promisiunilor noi de care făcuseră rost. Între timp, ea trebuia să discute cu cei de la *Atlanta Journal Constitution,* după care să înceapă să strângă proiectele pentru expoziţia celtică. Avea să cheme firma de catering şi să le ceară un discount pentru că îndeplinise ea însăşi cea mai mare parte a muncii de curăţenie, şi trebuia să îndure obida Tonyei, proaspăt angajata femeie de serviciu a muzeului, la prima oră a dimineţii. Confruntarea cu incompetenţii de la firma de catering avea să însemne o nimica toată faţă de cea cu Tonya.

Deborah nu mai întâlnise niciodată o femeie de serviciu precum Tonya. Nu-i scăpa niciun amănunt; era hotărâtă, dar nu atât defensivă, cât mai degrabă… *sardonică.* O trăsătură ciudată de caracter la o femeie de serviciu de vârstă mijlocie. Deborah bănuia că atitudinea femeii, sau mai degrabă propria ei reacţie de neplăcere faţă de această atitudine, se datora faptului că Tonya era deşteaptă, educată şi neagră. În orice caz, protestele ei legate de mizeria pe care grangurii locali *(albii)* o lăsaseră în holul ei curat şi drăguţ aveau să semene un pic cu detonarea unei mici încărcături de explozibil.

Şi totuşi, mai era de lucru la expoziţia celtică, iar asta o făcea pe Deborah să zâmbească: patru secole de cruci scoţiano-irlandeze, manuscrise pline de înţelepciune şi bijuterii. Cu doi ani în urmă nu ar fi existat o asemenea expoziţie. Deborah continua să zâmbească în vreme ce aluneca în braţele somnului.

Ţârâitul brusc al telefonului o trezi ca pe o sirenă din străfundurile oceanului. Deborah ieşi la suprafaţă icnind, plină de nedumerire. Pentru o secundă avu impresia că e soneria de la uşă. Se dădu pe jumătate jos din pat înainte de a se putea concentra. Era întuneric, iar limbile radioului cu ceas de pe noptieră arătau aproape ora 3. Dacă ar fi fost trează, ar fi lăsat robotul să răspundă, convinsă fiind că e o greşeală, dar ameţită de somn cum era, ridică receptorul fără să se mai gândească.

— Da?

— De ce nu eşti la muzeu? Trebuie să te întorci.

— Ce??

Pentru o secundă se pierdu complet, apoi îşi reveni. Aceeaşi voce.

— Cine e acolo?

— Trebuie să te întorci! rosti iarăşi vocea, cu aceeaşi hotărâre şi frustrare în ton ca şi mai înainte. Nu-i poţi lăsa să-l ia!

— Să ia ce?

— Cadavrul!

— Dacă mă mai suni, pe oricare din numere, rosti ea, sun la poliţie. Ai priceput?

Întrerupse convorbirea apăsând pe furcă şi rămase întinsă în întuneric, cu receptorul încă în mână, uitându-se în gol la tavan şi aşteptând ca neliniştea pe care o resimţea să i se mai atenueze.

„Cadavru?"

Ce cadavru?

Rămase aşa timp de şase minute, urmărind limbile pe cadranul luminat al ceasului, dar constată că nu mai putea adormi. De fapt, se simţea ca şi cum cineva i-ar fi injectat o doză de cafea tare direct în vene. Dependenţii de cafea de la muzeu foloseau termenul de „prins". „Sunt prins complet..." Deborah îşi simţi toate comutatoarele creierului revenind pe poziţia ON şi avu sentimentul că trupul îi este brusc conectat la o sursă de energie care porneşte aplicaţii nebănuite,

până ce creierul i se umplu de zumzetul curentului electric. Putea simţi electricitatea pe care i-o emana trupul în aerul nopţii ca pe un fulger.

„Cadavru?”

Se sculă, se îmbrăcă repede cu ceva la nimereală şi puse mâna pe cheile de la maşină.

Capitolul 3

Muzeul era întunecat, iar parcarea pustie, dar Deborah nici nu se putea aştepta la altceva la ora 3 dimineaţa. Era o proastă. Ar fi trebuit să fie în pat, acasă. Deschise uşile de la intrare şi verifică alarma. Nu pornise. Nu se comisese nicio spargere şi totul în holul principal arăta exact aşa cum arătase la plecarea ei.

Dar alarma nu scoase niciun sunet aşa cum făcea în fiecare dimineaţă la sosirea ei, ceea ce însemna că nu fusese armată. Deborah se uită nedumerită la ea. Fusese extrem de obosită după întrunire, dar cu siguranţă îşi amintise să pornească alarma, nu? Se duse repede la comutatoarele de lumină de lângă uşă şi le porni pe toate cu un singur gest rapid.

Nimic. Holul, cu scheletele lui de dinozauri, cabinele de informaţii şi exponatele temporare, licărea în lumina slabă a iluminatului de urgenţă care nu se stingea niciodată. Deborah apăsă de mai multe ori pe comutatoare. Tot nimic. Neliniştea care o împiedicase să mai adoarmă după acel telefon oribil se făcu iarăşi simţită, apoi se estompă, dar în sufletul ei Deborah rămase cu o senzaţie ciudată, mai puternică decât înainte. Ceva nu era în regulă.

Îşi scoase telefonul mobil din buzunar şi îl porni. Holul reprezenta inima muzeului. Clădirea era aranjată precum o roată de căruţă, fiecare spiţă formându-se din acest hol şi ducând vizitatorii către galeriile de exponate de la periferie, totul fiind conectat într-un arc semicircular imens de un coridor larg, flancat de animale şi păsări împăiate. Deborah traversă repede holul, trecu de aplicele indiene şi apucă pe una dintre „spiţe”.

Aici era şi mai întuneric, din pricina faptului că iluminatul de urgenţă era mai rar. Cutiile cu

exponate (fosile din partea locului, hărţi din Jurasic şi Cretacic, un schelet aproape perfect de Velociraptor împreună cu modele în mărime naturală ale bestiei preistorice în cuibul său) erau complet în beznă, doar nişte pereţi goi de sticlă, precum zidurile unui imens acvariu. Ideea *(forme nevăzute înotând în spatele panourilor)* o deranja, aşa că Deborah iuţi paşii. Nu se vedea niciun semn de deranj sau de stricăciune, dar în gură Deborah avea un gust metalic şi rău, ca şi cum o glandă de mult uitată din creierul ei ar fi activat un soi de alarmă străveche. Merse şi mai repede, formând în acelaşi timp numărul de acasă al lui Richard.

Telefonul începu să sune. Deborah strânse din dinţi la gândul că avea să-i audă vocea enervată, dar apoi, când observă că nu-i răspunde nimeni, începu să alerge, cu telefonul care continua să sune apăsat de ureche. Se opri la capătul coridorului.

„Ignoră bezna şi continuă să mergi. Nu te uita la exponate."

Coridorul perimetral, cu păsările şi animalele împăiate în care dădea galeria cu exponate din Preistorie, era secţiunea din muzeu care îi plăcea lui Deborah cel mai puţin. Era o secţiune atât de lipsită de viaţă, atât de victoriană în sensul în care un muzeu putea fi astfel. Mirosea altfel acolo, a molii şi a formaldehidă, zona părând mult mai veche decât secţiunea destinată dinozaurilor. Avea un iz fetid şi greu, fiind proiectată ca loc de instruire de către oameni care împuşcau animalele şi păsările cu puştile lor după care lipeau etichete cu denumiri în latină pe cadavrele prost împăiate. Deborah o numea „logica unui colecţionar de fluturi". „Iată un exemplar splendid: hai să-l ucidem ca să vedem cu toţii cât de frumos era." Îl avertizase pe Richard că într-o bună zi avea să înlocuiască acea secţiune, atunci când va găsi ceva cu care să o înlocuiască. Richard zâmbise şi îi spusese aceleaşi cuvinte ca întotdeauna: „Câtă vreme nu-mi transformi muzeul într-un parc

tematic.” El ura o astfel de posibilitate, iar ostilitatea lui faţă de ceea ce era deja socotit ca o tendinţă în organizarea muzeelor, şi anume ca acestea să pretindă că nu mai sunt muzee – şi să o facă atât de bine, încât chiar să nu mai fie muzee– constituise un motiv permanent de confruntare cu consiliul de administraţie, care voia să atragă vizitatori cu orice preţ.

„Muzeele trebuie să educe, nu să distreze lumea”, spunea el. „Folosiţi tot ce ştiţi voi ca să-i atrageţi aici, dar oferiţi-le ceva din care să înveţe, ceva cu care să rămână pentru tot restul vieţii lor…”

Telefonul lui continua să sune.

Deborah începu din nou să meargă. Nu-i spusese niciodată asta lui Richard, dar colecţia de exponate împăiate nu numai că o ofensa în calitatea ei de curator al muzeului şi de naturalist amator, dar o speria de-a dreptul. Acum, în lumina slabă şi verzuie a lămpilor de deasupra capului, simţea prezenţa cadavrelor de animale precum nişte moaşte nevăzute ale unor sfinţi dintr-o catedrală, morţi de mult timp, dar cumva continuând să supravegheze locul. Se mişcă un pic mai repede, brusc convinsă că marea galerie circulară devenea o idee mai luminoasă.

Se simţi la început uşurată, apoi o cuprinse îndoiala şi în cele din urmă panica. În faţa ei exista o singură sursă de lumină, iar faptul că aceasta emitea lumină în galerie nu putea reprezenta o veste bună. Deborah o luă la fugă, trecu de leii ţepeni cu colţii dezgoliţi şi cu ochii lor galbeni, depăşi pescăruşii rigizi şi puii lor încremeniţi, lăsă în urmă pata mare şi neagră a bivolului de apă, cu botul aplecat şi coarnele întinse, şi începu să murmure printre dinţi în vreme ce licărul verzui de lumină pălea cu fiecare pas:

— Nu. Nu. Nu.

Se trezi în faţa uşii dintre pinguinii nemişcaţi şi foci. Era larg deschisă, singura din acest capăt al

clădirii, iar lumina dinăuntru se revărsa pe coridor. În acelaşi timp, Deborah îşi dădu seama că auzea ceva, un sunet depărtat şi regulat, ca un strigăt de apel. Dându-şi seama despre ce e vorba, închise mobilul. Sunetul încetă.

Acolo locuia Richard, sau cel puţin în clădirea învecinată, încă de la înfiinţarea muzeului. Într-adevăr, deşi toată lumea presupunea situaţia inversă, casa lui Richard existase înainte de muzeu, acesta fiind construit la cererea lui cu treizeci şi cinci de ani în urmă, ca un cadou pe care îl oferise oraşului. Timp de aproape două decenii, Richard condusese singur muzeul, dar averea-i considerabilă şi entuziasmul lui la fel de mare nu fuseseră suficiente, aşa că în ultimii ani el lăsase hăţurile în gestiunea unor curatori cu experienţă. Deborah era al treilea curator, cel pe care el îl plăcea, cel în care avea încredere, cel pe care era posibil să îl iubească ca pe propriul copil.

„Cadavrul."

Deborah intră cu inima cât un purice pe uşă, acea uşă care despărţea universul privat al lui Richard de muzeu, uşa pe care el o păzea ca un dulău bătrân, uşa ce nu era niciodată – niciodată – lăsată deschisă, indiferent de circumstanţe.

— Richard! strigă ea.

Trecu prin living, apoi prin bucătărie, prin bibliotecă şi prin sufragerie: nimic. Urcă treptele scării centrale mari, cu balustradele lungi şi zvelte din mahon, continuând să îl strige. Încercă în biroul lui: nimic. Dormitorul pentru oaspeţi. Baia din hol. Camera pe care el se gândea să o transforme în bibliotecă, dar care era încă plină de amintirile vieţii lui maritale. Soţia lui murise cu nouă ani înainte, dar Deborah se îndoia că Richard aruncase vreun lucru de-al ei. Verifică şi un salon de la etaj în care nu mai fusese niciodată înainte, apoi un soi de cămară legată de liftul de serviciu pe care îl folosea Tonya ca să-i aducă mâncare atunci când Richard era „deprimat de vreme" (şi

cam fusese deprimat rău în ultimul timp). Se opri în faţa dormitorului lui.

Camera era păzită de o uşă dublă mare, furniruită cu stejar. Ciocăni în uşă, cu putere şi cu insistenţă, folosindu-se pentru asta de toate încheieturile degetelor.

— Richard, strigă ea. Eu sunt. Deschide uşa sau intru cu forţa.

Părea destul de calmă. Poate avea o voce mai răsunătoare ca de obicei, dar în niciun caz nu părea cuprinsă de panică.

Încercă uşa. Aceasta se deschise singură.

Capitolul 4

Dormitorul era pustiu, iar în pat nu dormise nimeni. Nu se vedea nici urmă de Richard. Deborah verifică baia, apoi ieşi din nou pe hol strigându-i numele. Tocmai îi invadase sanctuarul privat pentru prima dată de când preluase slujba; nu i se părea necesar sau potrivit să-şi bage nasul chiar peste tot.

Se opri pe hol, apoi intră, pierdută, din nou în dormitor. Nu se vedea absolut nicio urmă din el.

„Dat fiind că te-ai temut să găseşti ce e mai rău”, îşi zise ea, „ar trebui să te simţi bine că nu ai descoperit nimic.”

Dar nu se simţea bine.

Se aşeză pe patul lui tare şi se uită din nou prin încăpere. Graţie Tonyei, camera era imaculată ca întotdeauna. Pe măsuţa de toaletă de lângă pat, alături de telefon, se găsea un carnet, în care Richard mâzgălise ceva cu scrisul lui încâlcit, dar dincolo de asta totul era aranjat şi ordonat, mobila aliniată cu grijă, iar rafturile de bibliotecă lipite de perete perfect şi şterse de praf.

Deborah îşi muşcă buza şi se aplecă să vadă ce era mâzgăleala din carneţel. Era un singur cuvânt, încercuit de câteva ori şi marcat de semne de întrebare:

„Atreus??”

Deborah se holbă la cuvânt, simţind cum acesta stârneşte o amintire veche, o amintire literară, dar îşi scoase repede din minte ideea.

„Unde naiba e el?”

Îşi cuprinse capul cu palmele şi văzu ceva pe jumătate ascuns de cuvertura imensă sub pat, ca şi cum ar fi fost accidental împins dedesubt. Se aplecă şi culese obiectul. Era un fragment de ceramică, uşor concav, ca şi cum ar fi făcut parte dintr-un vas rotund. Mai era şi pictat. Pe un fundal

uşor turcoaz se vedea un fragment de cap de femeie din profil, cu ochiul mare şi în formă de migdală, cu părul în bucle negre. Semăna cu un desen animat sau cu o schiţă, dar era plin – aproape deborda – de graţie şi energie. Ridică fragmentul în lumină şi îi pipăi suprafaţa între degete, brusc convinsă că nu era vorba de un ciob lipsit de valoare. Fragmentul era extrem de vechi.

Nimic din vreo perioadă a istoriei Americii de Nord nu semăna cu aşa ceva. Era aproape sigură de asta. Fragmentul părea cunoscut, dar cunoscut în sensul în care Deborah mai văzuse înainte ceramică *asemănătoare,* dar în niciun caz identică. Să fi provenit din Egiptul antic? Nu, imaginea era prea vie, iar faţa prea cochetă. Poate că era vechi, dar… Nu putea fi sigură. Mesopotamian? Asirian? Nu. Oricum, dacă era cu adevărat vechi, ce căuta acolo? Muzeul nu deţinea antichităţi clasice. Deborah se uită iarăşi la el. Poate grecesc?

Îi reveni în minte cuvântul din carnet, încercuit şi marcat de semne de întrebare: „Atreus".

Şi ăsta era un nume grecesc.

Atreus era unul dintre descendenţii lui Tantalus în mitologia greacă, nu? Fratele lui… Era ceva legat de fratele sau de copiii lui… Deborah nu-şi mai amintea. Se deplasă până la rafturile de bibliotecă de pe peretele sudic al dormitorului şi se uită cu atenţie la cotoarele cărţilor. Poate găsea acolo ceva despre mitologia greacă.

Găsi. De fapt, în vreme ce parcurse rafturile îşi permise chiar să scoată un uşor fluierat de uimire. Probabil că acolo se găseau cam patru sute de volume şi toate erau cumva legate de Grecia antică: mitologie, istorie, arheologie, politică, poezie, cultură, artă, filosofie. Trase un volum gros care pretindea a fi o *Enciclopedie a Greciei antice* şi îi răsfoi paginile până la termenul „Atreus", după care începu să citească, nesigură pe ce făcea şi pe ce anume căuta.

„Richard. Îl cauţi pe Richard."

Nu era de mirare că numele atinsese o coardă sensibilă în memoria ei. Atreus fusese capul casei conducătoare din Micene, marea citadelă a Greciei din Epoca Bronzului. De la poarta cu lei a cetăţii, spunea legenda, plecase Agamemnon în fruntea armatei care asediase Troia timp de zece ani. Casa blestemată întemeiată de el fusese cea care distrusese generaţii după generaţii prin certuri sângeroase, dezbinând fraţii, copiii, soţii şi generând răzbunări prea cumplite pentru a fi descrise: fratricid, patricid, matricid, sacrificii umane, incest, canibalism. Deborah închise cartea şi se uită la fragmentul de ceramică din mâna ei, în vreme ce în minte îi răsăreau alte amintiri din studenţie despre istoria şi arheologia Epocii Bronzului, care îşi croiau un făgaş al lor, depăşind ceea ce spunea mitologia. În mintea ei nu mai încăpea îndoială. Faţa de pe ciobul de ceramică era grecească, mai exact miceniană. Dar unde era restul vasului şi ce putea semnifica el şi numele acela antic din mitologie?

Richard dispăruse. Acum nu era vremea şaradelor antice şi a enigmelor arheologice…

„Doar dacă între ele nu există o legătură."

Se aşeză pe podea la picioarele rafturilor cu cărţi pentru a citi mai bine titlurile de jos şi în vreme ce se chinuia să desluşească literele deveni conştientă de o pată roşie pe covor, lungă de vreo douăzeci de centimetri. Atinse pata cu degetele şi acestea deveniră imediat lipicioase. Îşi dădu seama înainte de a-şi duce degetele la nas că era vorba de sânge.

Capitolul 5

Cu inima cât un purice, Deborah se lăsă şi mai jos, astfel că obrazul ei ajunse la câţiva centimetri de dâră, căci *era* o dâră. Cu toate că Deborah era sigură de faptul că era vorba de sânge, nu se vedeau picături, ci doar o pată umedă impregnată în covor. Nu, nu impregnată: ca o *urmă.* Ceva greu fusese rostogolit pe covor, lăsând în urmă sânge.

Sângele lui Richard.

„Nu ai de unde să ştii asta.”

Dar ştia. O parte întunecată, golită de sentimente şi lipsită de speranţe a ei ştia.

Încercă să se concentreze, lăsând implicaţiile celor văzute deoparte.

„Rămâi la fapte. Nu începe să raţionezi.”

Se întoarse la ideea ei anterioară. Să fi fost dâra de sânge direcţionată către rafturi? Nu, nu se îndrepta spre peretele cu biblioteca, ci venea *de acolo.* În mijlocul încăperii se estompa până la dispariţie. În cealaltă direcţie ducea drept în perete sau mai degrabă în biblioteca aliniată pe perete. Aşadar ceva ieşise din perete, ceea ce era imposibil, în afară de cazul în care…

Deborah se ridică şi începu să-şi plimbe palmele peste rafturile cu cărţi, luptându-se în acelaşi timp cu ea însăşi ca să-şi menţină respiraţia sub control.

„Nu se poate.”

Nu găsi nimic. Începu să scoată cărţile, dar ele ieşeau în mod banal din rafturi. Erau sute de volume acolo.

„Opreşte-te”, îşi comandă sieşi. „Gândeşte. Dacă vreuna din aceste cărţi era… (nu reuşi să termine gândul lugubru). Care să fi fost?”

„Atreus. Micene.”

Ceva legat de vechea obsesie a lui Richard pentru războiul troian? Lui Richard îi plăcea la nebunie să-i repete de nenumărate ori că legendele lui Homer, poveştile despre zei şi eroi se bazau pe evenimente reale. Entuziasmul lui copilăresc era endemic, oricât de dubioase i-ar fi fost cunoştinţele arheologice.

Richard nu era arheolog. Era un entuziast; spus direct, un diletant. Nu-i plăcea să separe istoria socială de arheologie, nu avea chef de studii de evoluţie culturală, îşi dorea doar aventură şi confirmarea faptului că toate acele basme de şcoală despre aventuri şi glorie erau reale. Nu citea lucrări de arheologie ca să afle ce principii sau fapte noi erau dezvăluite acolo. Citea lucrările de arheologie ca să dovedească faptul că speranţele lui erau legate de adevăruri. Era ca Yigael Yadin plimbându-se în jurul Negevului şi al Muntelui Sinai cu o sabie într-o mână şi cu un exemplar din Vechiul Testament în cealaltă. Ştia în ce credea şi voia ca arheologia să-i confirme cunoştinţele. Era precum Schliemann, cel care excavase în zonele unde se presupune să fi fost Micene şi Troia, ca să dovedească fără putinţă de tăgadă că poveştile lui Homer despre Agamemnon şi Elena, Ahile şi Hector, Ajax şi Odiseu şi despre cei zece ani de asediu stârniţi de nişte zei capricioşi nu reprezentau doar legende poetice, ci fapte istorice.

Deborah se îndepărtă de rafturi şi îşi plimbă privirea pe cotoarele cărţilor.

În colţul din dreapta, cu patru rafturi mai sus, se găsea un volum singular, mare şi negru, legat în piele. *Iliada* de Homer.

Întinse mâna şi trase cartea spre ea. O simţi cum declanşează ceva, se înclină înainte şi se opreşte. Raftul cu cărţi alunecă încet spre ea.

Deborah făcu ochii mari. Spaţiul din spatele raftului era profund, cam jumătate din dimensiunea dormitorului. Avu nevoie de câteva secunde ca să inspecteze interiorul cu privirea.

Mintea ei avu nevoie de ceva mai mult timp ca să înţeleagă ceea ce ochii vedeau.

Bezna momentană din spatele raftului de cărţi se transformase într-o lumină slabă emanând dinspre o serie de cutii montate în perete şi dinspre un singur tub luminos din centrul tavanului ciudat arcuit al încăperii. Tubul împrăştia un dreptunghi alungit de lumină pe podea. De acolo, chiar de lângă o priză îngropată, pornea dâra de sânge.

Deborah se lăsă încet în genunchi, iar groaza pe care o resimţise ca pe un giulgiu greu se transformă în altceva, care îi golea inima şi sufletul, înlocuind golul cu disperare.

Richard zăcea întins pe spate, cu braţele larg întinse, ca şi cum ar fi fost pus pe cruce, cu o palmă deschisă şi cealaltă strânsă. Avea pieptul gol, lăsând să i se vadă trupul subţire şi membrele fragile. Părea ciudat de bătrân, iar pielea lui palidă avea un soi de transluciditate albăstruie, care făcea ca rănile imense căscate în pieptul şi abdomenul său să pară şi mai oribile. Din fericire, ochii îi erau închişi.

Deborah îi luă mâna rece şi întinsă şi o duse la buze. Cu ochii închişi, aproape fără suflare, începu să ofteze.

Capitolul 6

Habar n-avea de cât timp stătea acolo, pe vine, de fapt aproape îngenuncheată, precum o ucenică în faţa altarului. Stătuse astfel îngenuncheată în timpul celor şapte zile de *shiva* pentru tatăl ei, ascultând cuvintele Kaddish-ului care promiteau viaţă şi continuitate, şi un Dumnezeu drept şi iubitor pe care ea nu-l mai putea vedea şi nu-l mai văzuse de atunci. Bineînţeles că morţile erau complet diferite, dar în parte sentimentele pe care Deborah le nutrea acum erau precum cele de atunci, ca şi cum cei douăzeci de ani care separau evenimentele nu ar fi existat şi ea ar fi avut iarăşi treisprezece ani, uitându-se cu privirea goală de la doctori la rude, apoi la rabinul care orchestrase ceremonia funerară şi cu care nu mai vorbise niciodată de atunci. Nu-şi amintea rugăciuni în ebraică, după cum, de fapt, nu prea îşi mai amintea deloc ebraica, cel puţin nu conştient, dar anumite fragmente de traduceri în engleză rămăseseră întipărite în mintea ei, precum o rană care nu se vindecă niciodată cu adevărat. Un astfel de fragment de rugăciune îi reveni acum în memorie:

„Învaţă pe toţi cei care jelesc să accepte judecata voinţei Tale de necercetat şi fă-i să cunoască dulceaţa consolării Tale. Îmbărbătează-i cu cuvintele Tale pe cei încovoiaţi de durere, ca ei, precum toţi credincioşii lui Israel care au fost aşa înainte, să fie credincioşi Torei Tale şi prin asta să propovăduiască domnia împărăţiei Tale peste pământ."

Cuvintele răsunară în sufletul ei la fel ca întotdeauna, mai amare decât Campari-ul pe care Richard îl iubea atât şi mai amare decât îşi imagina

ea că trebuie să fie otrava, precum cianura, care îşi anunţa forţa ucigaşă printr-o ascuţime şi o acreală asemănătoare ceaiului vechi şi fiert mult prea mult.

„Voinţei Tale de necercetat?” Mai degrabă *viclene, puse pe toane* sau, pur şi simplu, *apatice.* Oare Dumnezeul părinţilor ei observase măcar ce se întâmplase în seara asta? Observa el aşa ceva vreodată?

„Doamne, Richard”, rosti ea în gând, „îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit să fiu aici.”

Nu se mişcase din loc de când îl descoperise. Respira superficial, aproape în şoaptă, ca şi cum ar fi vrut să-i împărtăşească nemişcarea şi tăcerea. Ochii îi jucau în lacrimile care în sfârşit se adunară şi începură să cadă, ca nişte picături grele de ploaie de vară, pe covor.

Undeva în altă parte a minţii ei răsună însă o voce ascuţită, insistentă, oficială, precum vocea unui poliţist care şi-ar fi croit drum prin mulţimea strânsă la locul unui accident rutier, o voce a autorităţii şi a ordinii, o voce care înăbuşea emoţiile în favoarea logicii. Acea voce spunea că Richard fusese omorât, că ăsta nu era doar un loc al durerii şi plângerii, ci un loc al groazei, chiar al pericolului, iar Deborah trebuia să acţioneze în consecinţă.

Dar nu putea pleca, nu-şi putea desprinde privirea de la el şi de la rănile lui.

Sângeraseră din abundenţă, fără să fie vorba de tăieturi mari, ci doar de nişte incizii superficiale, late doar de câţiva centimetri, acum cu marginile ruginii şi purpurii, dar cu câte o gaură adâncă, neagră şi ameninţătoare în centru. Pieptul era brăzdat de şiroaie de sânge întunecat la culoare, dar balta mare în care zăcea Richard provenea de sub el. Să fi fost înjunghiat atât de profund („de şase sau şapte ori”, rosti în mintea ei acea voce insistentă, orientată asupra detaliilor, care comenta de obicei rezultatele autopsiilor), încât lama să fi ieşit prin spate? Ce fel de armă

putea provoca aşa ceva? Trebuia să fi fost mai apropiată de o sabie decât de un cuţit.

Şi apoi erau perechile de semne din piele, de pe fiecare parte a rănilor: două mici vânătăi de circa doi centimetri, pe părţile laterale ale fiecărei înţepături superficiale…

Se răsuci brusc pe călcâie, copleşită pe neaşteptate de o senzaţie de greaţă care o făcu să caşte gura, cu gâtul arzându-i, dar fără ca din stomac să-i iasă ceva. Continuând să lăcrimeze, îşi simţea ochii ciudat de uscaţi. Îi închise, brusc copleşită de ideea că ar fi trebuit să spele acele răni şi să îndepărteze sângele…

„Dar nu trebuie să mişti cadavrul”, rosti vocea, „deoarece poliţia va trebui să fotografieze locul exact aşa cum este acum. Îl va spăla altcineva mai târziu.”

— Of, Richard. Mai erau atâtea lucruri de făcut. De spus.

Rosti vorbele cu voce tare. Ca şi cum i-ar fi răspuns cineva, în acea clipă sună telefonul.

Pentru o clipă cât o veşnicie, Deborah nu se uită la el. În secunda următoare însă îşi extrase mâna din mâna lui Richard şi duse telefonul la ureche, cu mişcări lente şi tăcute, cu respiraţia calmă.

— Da? rosti ea.

— Au luat cadavrul?

Aceeaşi voce. Deborah nu zise nimic. Îşi păstră privirea aţintită pe pieptul lui Richard, pe ceea ce fusese Richard.

— L-au luat?

Simţi cum i se opreşte respiraţia. Vocea se auzi iarăşi, mai insistentă de această dată. Imperativă.

— Au luat cadavrul?

— Nu, răspunse ea.

Habar n-avea de ce îi răspunsese.

— Aşteaptă acolo, zise vocea. Vin acum.

Apelul muri.

Deborah se holbă la telefonul din mâna ei, în vreme ce mintea-i începea să absoarbă cuvintele străine. Brusc, amorţeala o părăsi când implicaţia acelor cuvinte o făcu să tresară ca străbătută de un şoc electric. Se ridică repede în picioare, plecă de lângă cadavru şi sună la poliţie.

Capitolul 7

Spusese că va veni imediat. Nu motivase de ce, ce anume voia sau cât de mult avea să-i ia ca să ajungă acolo. Nu spusese cine e, de unde aflase de evenimentele de la muzeu sau de ce era atât de nerăbdător să ştie dacă trupul lui Richard fusese luat de acolo şi de către cine. Cu toate astea, era evident că, indiferent cine era individul şi orice ar fi vrut, avea cumva legătură cu moartea lui Richard Dixon. Deborah povesti toate acestea operatoarei de la serviciul de urgenţe, ceea ce stârni un val de adrenalină în cursul unei conversaţii care până în acel moment fusese greoaie, chiar dubioasă. Era ea *sigură* că omul murise?

— Are răni multiple de cuţit pe piept şi abdomen, zise Deborah. Tr… *cadavrul* său era într-un fel de încăpere secretă. Făcuse o însemnare despre Atreus şi asta m-a făcut să mă gândesc la Troia, aşa că am luat un exemplar din *Iliada* şi raftul s-a deschis…

— Mai încet, scumpo, rosti operatoarea.

Începuse suficient de metodic („răni multiple de cuţit…”), dar apoi pierduse controlul. Vocea îi cedase şi începuse să se bâlbâie.

— Scuze, replică Deborah, simţindu-se brusc proastă şi singură. Sunt un pic… Sunt…

Nu ştia cum era sau nu găsea cuvinte care să-i descrie starea.

— E-n regulă. Inspiră puţin.

Operatoarea nu o avertiză pe Deborah că irosirea timpului poliţiei cu o cacealma ar fi băgat-o în mare necaz, în ciuda remarcii ei despre camera secretă (suficient de incredibilă pentru testarea credibilităţii oricui) sau a bâlbâielilor ei despre Atreus. Femeia îşi dădea seama că totul este adevărat, iar asta însemna că Deborah trebuia să se

adune, deoarece situaţia mergea în defavoarea ei. Îşi drese glasul.

— Îmi cer scuze, zise ea din nou. Richard era foarte… Eram foarte apropiaţi.

— El e rănitul?

— Mortul, da.

Rosti cuvântul cu mult calm, golită de orice sentimente. Cuvintele erau corecte, dar cumva lipsite de sens.

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Unde sunteţi mai exact? întrebă operatoarea.

— În dormitor.

— Mă refer la adresă.

— A, da, zise Deborah, simţindu-se iarăşi ca o proastă. Scuze. E vorba de Muzeul Druid Hills, strada Deerborne nr. 143. Casa este legată de muzeu. Trebuie să intraţi prin casă. Nu dumneavoastră, bineînţeles. Cine vine…

— Îhî, făcu operatoarea. I-aţi putea întâmpina la uşă. Este pe aproape?

— Nu chiar, răspunse Deborah.

— Bine. Şi omul ăsta care a sunat, nu ştiţi cine e?

— Nu.

— Există vreo încăpere sigură în casă? Undeva unde să vă încuiaţi şi să aşteptaţi ofiţerii de poliţie?

— Există o baie, zise ea, resimţind din nou un fior de panică când auzi seriozitatea cu care femeia îl trata pe misteriosul interlocutor al lui Deborah.

— Şi o puteţi încuia? Uşa este solidă?

— Da, dar va trebui să închid. Asta nu e un telefon fără fir. Am un mobil pe care îl pot folosi dacă…

— Bun, e-n regulă. Sunteţi bine?

— Sunt bine. Voi închide acum.

— Sunteţi sigură că vă e bine?

— Da.

— Duceţi-vă în baie şi încuiaţi-vă bine. În regulă?

Deborah dădu din cap şi răspunse afirmativ. Apoi închise şi se aşeză pentru o clipă pe marginea patului, uitându-se la uşa băii. Apoi se uită în altă parte, se ridică, făcu doi paşi şi se zgâi în camera slab luminată din spatele raftului de cărţi, menţinându-şi privirea departe de podea şi de cadavrul care zăcea acolo şi uitându-se pentru prima dată cu adevărat la remarcabila – nu, *imposibila* – colecţie de pe perete.

Capitolul 8

Chiar şi fără a intra acolo, Deborah ştia că acele cutii cu capac de sticlă conţineau artefacte care se potriveau cu fragmentul de ceramică pe care ea îl ţinuse în mână doar cu câteva minute înainte. Una dintre cutiile încastrate în pereţi era deschisă şi interiorul ei era suspect de gol. Deborah privi în jos. În umbra din colţ, la un metru de dreptunghiul central de lumină, se găsea o masă informă de fragmente ceramice, rămăşiţele unui vas, unele bucăţi având aceeaşi culoare turcoaz ca fragmentul găsit de ea sub pat.

Deborah rămase unde era, privind ţintă la cadavrul de la picioare („nu te mai uita la el, orice ai face, nu te uita la el”), apoi privirea i se plimbă încet de jur împrejurul camerei, ca într-un soi de transă care creştea în intensitate pe măsură ce Deborah conştientiza conţinutul acelor cutii: o cupă de aur cu două toarte, despre care Deborah credea că se numeşte *Kantharos,* patru farfurii decorative cu modele de lei stilizaţi şi o pereche de inele, de asemenea din aur. Se mai vedea o bucată de piatră în care era săpată silueta unei şarete şi a unui vizitiu, posibil o piatră funerară, un vas de argint ornamentat cu capete de taur, şiraguri de mătănii din sticlă şi pietre şlefuite, apoi iarăşi aur: lănţişoare, pandantive, diademe, inele şi ace, toate remarcabil de delicate şi de sofisticate. Trei cutii erau pline cu ceramică, de la căni frumos pictate cu motive geometrice, la vase şi amfore elegante decorate cu portrete de războinici şi scene de vânătoare. Ultima cutie conţinea vârfuri de lance, săbii şi pumnale, incrustate cu aur şi pietre preţioase, zvelte şi elegante, cu bronzul înverzit de vechime, dar remarcabil de intact…

„Dacă totul e adevărat?…”

Nu exista niciun motiv de a presupune că nu erau adevărate, cu excepţia a ceea ce era evident. Acolo se găseau patruzeci sau cincizeci de exponate arheologice. Dacă erau într-adevăr ce păreau să fie, atunci acolo se găsea cea mai mare colecţie de artefacte miceniene sau minoice din afara Muzeului Naţional de Arheologie din Atena. Valoarea lor era imposibil de estimat.

„Aşadar trebuie să fie falsuri."

O colecţie de asemenea calitate şi dimensiuni pur şi simplu nu putea exista. Cele mai multe situri arheologice din Grecia fuseseră excavate sau jefuite cu secole în urmă. Tot ce se găsise în siturile miceniene, tireniene şi minoice din Creta era catalogat, documentat, iar imaginile erau reproduse în mai bine de o sută de cărţi dedicate artei şi istoriei. O astfel de colecţie, necunoscută ştiinţei arheologice moderne, era de neconceput.

Numai că Deborah îşi dădu imediat seama, aşa cum stătea înţepenită locului, cu ochii încă plini de lacrimi, că nu se uita la copii sau reproduceri ale unor piese cunoscute. Într-adevăr, nu era expert în antichităţi greceşti şi nu putea identifica toate oalele găsite vreodată în Micene, dar văzuse destule obiecte faimoase ca să ştie că în acea încăpere mică se aflau o mulţime de articole la fel de bogat ornamentate şi de complexe ca în oricare altă parte. Totodată, mai ştia că acestea erau *diferite,* suficient de asemănătoare ca să fie catalogate drept miceniene, dar în acelaşi timp noi prin ele însele. Deborah se uită cu atenţie la un pumnal de bronz aflat într-o cutiuţă delicată din plexiglas şi se apropie de el. Pumnalul era împodobit cu imagini în aur şi argint reprezentând lei care vânau căprioare. Era un exemplar superb. Era vechi de trei mii cinci sute de ani, iar Deborah era cât se putea de sigură că niciun arheolog sau istoric de meserie nu văzuse vreodată acel obiect.

„Niciun arheolog de meserie."

Oare ce însemna asta? Deborah se forţă să înghită nodul care începuse să i se formeze la baza gâtului. *De meserie* însemna *etic.* Dacă obiectul ăla era adevărat, atunci fusese furat, ţinut în secret şi tranzacţionat în afara comunităţii de arheologi, păstrat în anonimat, menit să provoace doar deliciul şi satisfacţia consumatorilor privaţi. Deborah se îngrozi şi simţi o dezamăgire cruntă, care o goli de orice sentiment şi care îi curmă brusc lacrimile, lăsând loc îngrijorării.

— Richard, oftă ea. Ce ai făcut?

„Şi mai ales”, şopti o parte plină de ciudă a minţii ei, pe care ea nu avea chef să o asculte în acea clipă, „de ce nu mi-ai spus şi mie?”

Îşi amintea de indignările lui Richard, demne de un Indiana Jones: „Chestia asta aparţine muzeelor!” Chiar aşa. Amintirea ar fi trebuit să o facă să zâmbească, dar goliciunea din pântecele ei se transforma într-un mic ghem dens de tristeţe. Deborah se uită iarăşi la Richard, cum zăcea acolo, palid, de nerecunoscut, gol şi stropit cu roşul funerar al propriului sânge.

„Erai prietenul meu, mentorul meu, ta…”

Nu putu pronunţa cuvântul „tată” până la capăt. Acest act de ascundere a realităţii faţă de ea însemna o trădare: a ei ca persoană, a valorilor ei, a tot ceea ce încercaseră să facă la muzeu.

Doar dacă…

Să fi făcut el rost de această colecţie extraordinară de pe piaţa neagră cu dorinţa de a o expune în muzeu? Deborah îşi ţinu respiraţia gândindu-se la asta. În ultima vreme el fusese distras, secretos. Dar fusese genul de atitudine „stai să vezi”. Să fi fost această încăpere doar un depozit secret până ce toate documentele necesare erau obţinute, iar colecţia putea fi apoi expusă în umilul lor muzeu? Ce lovitură de teatru ar fi fost!

Dar încăperea nu arăta a adăpost temporar. Izbucnirea ei de speranţă şi de idealism păli. Richard avusese de-a face cu cei mai răi traficanţi

de artefacte şi aceştia se răzbunaseră pe el. Cum altfel se puteau interpreta dovezile?

Dar indivizii fuseseră înăuntru. Şi atunci de ce nu luaseră cu ei tot ce era acolo? Dacă fusese vorba de o tranzacţie neonorată, de ce să fi rămas aceste comori extraordinare în urma lor? De ce nu luaseră ucigaşii lui Richard prada cu ei? Dacă?…

Deborah se răsuci pe călcâie. Extrem de încet, aproape fără zgomot, clanţa de la uşa dormitorului se mişcă.

Capitolul 9

Deborah avu la dispoziţie doar o secundă sau două ca să aleagă între diversele opţiuni, deşi toate i se păreau doar nişte jocuri de noroc. Apoi, când uşa dormitorului începu să se deschidă încet spre interior, se ghemui şi se strecură în singurul ascunziş posibil din cameră: sub patul lui Richard.

Preţ de câteva clipe nu se auzi nimic. Deborah stătea întinsă pe burtă, cu picioarele spre capul patului şi cu faţa la unul dintre picioarele patului, doar la câţiva metri distanţă de uşă. Îşi ţinu respiraţia şi ascultă. Nu se auzea nicio intrare vijelioasă, niciun zgomot greu de bocanci sau cizme. Oricine intrase în încăpere nu avea o treabă anume acolo. Lui Deborah îi era ciudă că nu se încuiase în baie.

Îmbrăţişă podeaua cu palmele întinse. Peste salteaua patului atârna o cuvertură mare, care atingea podeaua pe mai toată lungimea patului. Acest fapt permitea un soi de camuflare ascunzişului ei copilăresc, dar dezavantajul era că nici ea nu putea vedea nimic din ce se întâmpla în încăpere. Cu excepţia unui singur loc. În dreptul şoldului stâng al lui Deborah, cuvertura era uşor ridicată în V pentru că pe acolo se strecurase ea sub pat. Deborah îşi răsuci încet capul până ce ajunse să vadă prin deschizătură.

Covorul, piciorul unei mese, spaţiul îngust din spatele raftului de cărţi. Mâna întinsă a lui Richard.

„E o nebunie. Ieşi imediat de aici."

Nu. Nu-i plăcea discreţia cu care se deschiseseră acele uşi şi atenţia cu care intraseră acele picioare în cameră.

Trecură alte câteva secunde lungi până ce Deborah reuşi să audă ceva, atât de lungi, că ea începuse deja să creadă că intrusul ieşise pe unde

intrase. Auzi o respiraţie prelungă, poate chiar un oftat. Deborah se mişcă puţin, încercând să vadă mai bine prin ţesătura materialului cuverturii. Nu reuşi, dar persoana care se afla în încăpere, la doar câţiva zeci de centimetri de locul unde stătea ea pe burtă, făcu repede doi paşi şi în raza vizuală apăru o pereche de pantofi: albi, de sport, inscripţionaţi cu sigla Nike pe călcâi. Pantofi de femeie. Erau întorşi cu botul spre cadavru şi spre camera secretă care îl adăpostea. În vreme ce Deborah se uita, pantofii se ridicară pe vârfuri, ca şi cum persoana s-ar fi chinuit să vadă ceva, dar apoi toată mişcarea încetă.

Picioarele se întoarseră, răsucindu-se iute spre uşă, apoi dispărură. Deborah auzi uşa deschizându-se şi închizându-se la loc, de această dată cu mai puţină discreţie, apoi percepu în depărtare, slab, altceva, nişte voci de bărbaţi care veneau dinspre holul de jos: poliţia.

„Acum.”

Ieşi de sub pat cu o mişcare rapidă, îşi netezi hainele dintr-un gest şi deschise uşa dormitorului. Pe pasarelă, pregătindu-se pentru poliţiştii care urcau scările, se afla Tonya, femeia de serviciu de vârstă mijlocie, încălţată cu pantofii imaculaţi Nike de gimnastică pe care îi primise cadou, fără îndoială, de la vreo fiică sau nepoată. Auzind uşa dormitorului, Tonya se răsuci pe călcâie, cu gura căscată şi se uită la Deborah cu o ostilitate făţişă.

Capitolul 10

Cele două femei se măsurară tăcute din priviri, uitând pe moment de zgomotele poliţiştilor în uniformă care îşi anunţau prezenţa în vreme ce urcau pe scări. Unul era chel şi gras, probabil nu mai bătrân de treizeci de ani, celălalt zvelt şi negru.

— Miss Miller? rosti chelul, plimbându-şi privirea de la o femeie la alta.

— Da, răspunse Deborah, luându-şi cu greu privirea de la negresă. Acolo.

Cei doi poliţişti se uitară unul la celălalt, apoi chelul porni spre uşile dormitorului. Nu dispăru mai mult de o jumătate de minut, dar Deborah avu senzaţia că a trecut o veşnicie. Celălalt poliţist părea stânjenit, ca şi cum ar fi întrerupt o slujbă religioasă, deşi Deborah nu ştia dacă asta se întâmpla din pricină că avea de-a face cu două femei sau cu un cadavru. Omul rosti ceva, dar Deborah îl ignoră, atentă fiind să prindă din zbor discuţiile de pe staţia radio a chelului când acesta ieşi din încăpere. Deborah îşi zise că individul se cam înverzise la faţă, dar părea să suporte totul cu curaj. Ce ciudat. Deborah fusese prea absorbită de propria ei durere legată de identitatea victimei ca să se mai fi simţit oripilată sau revoltată de scenă.

— Mi-am zis să fac mai devreme treaba de peste zi, spunea Tonya. Ştiam că voi avea de făcut curăţenie, nu glumă. În muzeu a fost o petrecere azi-noapte.

— Şi dumneavoastră, Miss Miller?

— Poftim? rosti Deborah, întorcându-se către poliţistul negru.

Omul scosese un carneţel şi se uita cu nerăbdare la ea. Probabil îl îngrozea ideea că ar fi putut greşi procedura, iar asta o făcea pe Deborah să resimtă o ciudată compasiune pentru el.

— Am primit un telefon prin care eram anunţată că e nevoie de mine aici, zise ea. Cred că s-a întâmplat cu puţin înainte de ora 3.

Acum se făcuse aproape 4 dimineaţa. Aşa proceda Tonya când voia să-şi îndeplinească sarcinile mai devreme?

— Cunoaşteţi persoana care v-a sunat?

Deborah răspunse că nu, apoi trecu în revistă ce făcuse şi modul în care ajunsese să descopere cadavrul. Tonya încercă să nu lase impresia că punea la îndoială fiecare cuvinţel al celeilalte femei.

— Şi n-aţi mai văzut până acum încăperea din spatele raftului de cărţi? întrebă poliţistul chel, care între timp venise alături de ei şi preluase conducerea anchetei.

— Habar n-aveam că era acolo.

— Nici eu nu aveam habar, interveni Tonya, fără a se uita la Deborah.

— Va mai dura puţin până ce echipa de criminalişti va ajunge aici, rosti chelul. Puteţi aştepta undeva?

„Adică în altă parte decât aici, mai exact.”

Îl lăsară pe poliţistul negru să păzească dormitorul, iar Deborah o luă înainte, în jos pe scări, către camera de zi, unde ea şi Tonya se trântiră în două fotolii Queen Anne, uitându-se în tăcere la pereţi, în vreme ce chelul începu să se plimbe, studiind la întâmplare poze şi ilustrate. Din când în când îşi nota ceva în carnet, ca şi cum ar fi vrut să-şi dovedească sieşi că e mai bun ca detectiv decât ca poliţist de patrulă. Peste douăzeci de minute auziră o uşă trântindu-se în faţa casei. Apoi se auzi larmă de voci şi o adevărată armată de anchetatori şi specialişti încărcaţi cu echipamente îşi făcu apariţia.

— Ce-ar fi să ne întoarcem sus? propuse chelul. În caz că vrea să discute cineva cu dumneavoastră.

Părea nesigur, dar femeile se luară după el şi se aşezară pe două scaune din hol, în vreme ce chelul dispăru ca să se consulte cu cel care conducea întreaga operaţiune.

— Îmi pare rău de Richard, rosti Tonya.

Fraza venise abrupt, aproape cu brutalitate. Părea un soi de concesie, dar una făcută doar din vârful buzelor.

Deborah dădu din cap, fără a şti ce să spună. Tonya era o femeie de serviciu valoroasă, de fapt aproape prea bună, şi se mândrea cu profesia ei, ceea ce sugera că îşi socotea munca de la muzeu ca pe un inconvenient colosal. Era dură şi directă, şi respingea orice încercare de comportament autoritar faţă de ea, deşi slujba presupunea evident primirea de instrucţiuni, chiar de ordine, şi executarea lor.

„Cel puţin autoritatea din partea mea”, îşi spuse Deborah. Tonya părea respectuoasă până la docilitate când era vorba de Richard. Nu-i plăcea deloc însă de Deborah. Aceasta pusese totul pe seama faptului că era şefa Tonyei, fiind totodată tânără, albă şi femeie, dar întotdeauna simţise că mai era ceva, ceva personal, un resentiment pe care nu-l putea identifica precis. Acum Richard era mort şi Tonya se furişa pe lângă dormitorul lui în toiul nopţii…

„Nu te mai gândi la asta. Lasă deducţiile pe seama detectivilor. Uită de asta.”

Deborah oftă şi continuă să urmărească cum se umple casa de persoane din diferite sectoare ale autorităţii publice şi de la serviciul de medicină legală, câteva fiind înarmate cu aparate foto, pungi pentru probe şi benzi de bandă galbenă pentru sigilarea locului. Din când în când, oamenii – bărbaţii, căci erau cu toţii bărbaţi – mormăiau ceva unul altuia şi se uitau pe furiş la ea şi la Tonya, dar pentru o bună bucată de vreme nimeni nu le adresă niciun cuvânt, astfel încât Deborah începu să se simtă treptat ca martora unui spectacol ciudat de

intim şi de suprarealist. Timp de o jumătate de oră, oamenii veniră şi plecară, vorbind şi făcând diverse însemnări, luminaţi ocazional de bliţurile aparatelor foto dinăuntru, dar nimeni nu-i spuse nimic lui Deborah. După alte douăzeci şi cinci de minute veni şi un poliţist femeie, o persoană masivă, dar amabilă, care îi oferi lui Deborah un pahar cu apă şi se postă în faţa privirii acesteia când cadavrul – corpul lui Richard – fu scos din încăpere pe o targă cu rotile, acoperită. Un bărbat pe care ea îl socoti a fi medicul anatomopatolog discuta cu detectivul care părea să conducă operaţiunile. Omul făcu nişte gesturi cu mâinile indicând ceva lung cam de paisprezece centimetri, apoi cu degetele arătă un spaţiu cam de lărgimea inciziilor.

„Arma."

— Miss Miller? întrebă detectivul, în vreme ce anatomopatologul se făcu nevăzut. Acum suntem gata pentru dumneavoastră.

Omul dădu din cap înspre Tonya.

— Sper să nu vă supăraţi dacă mai aşteptaţi aici câteva minute, zise el. Vă vom pune în scurt timp câteva întrebări.

Era un bărbat înalt, cam de statura ei, cu umerii pătraţi şi o alură atletică, brunet şi bronzat la chip. Deborah îşi zise că majoritatea femeilor l-ar fi găsit chipeş, dar nu se deranjă să se întrebe de ce ea una nu îl socotea aşa.

— Sunt detectivul Chris Cerniga, rosti el. Credeţi că puteţi veni puţin înăuntru?

Rostise vorbele cu delicateţe, ca şi cum trauma revenirii în dormitorul blestemat ar fi putut însemna prea mult pentru ea, deşi privirea lui încărcată de solicitudine se răci oarecum când Deborah se ridică şi înaintă. Omul se îndreptă şi el de spate, dându-şi umerii pe spate un pic mai mult decât era strict nevoie, şi o urmă pe lângă poliţistul negru în uniformă. Înăuntru se vedea un alt detectiv, un bărbat cu un început de chelie,

îmbrăcat cu un costum din material sintetic, plin de pete. Omul studia raftul de cărţi la intrarea lor, aşa că nu se întoarse.

— Dave, rosti Cerniga.

Cel atenţionat se răsuci pe călcâie ca să vadă martorul şi privirea i se opri surprinsă asupra lui Deborah. Aceasta părea o apariţie neaşteptată, deşi nu era clar din ce motiv, în afara celui evident.

— Dânsa este Miss Miller, rosti Cerniga. Ea a descoperit cadavrul.

— Detectiv Keene, se recomandă individul, fără a se legitima cumva şi fără să-i întindă mâna.

De fapt, acum că femeia îi fusese prezentată, omul se comportă ca şi cum ea n-ar fi meritat atenţia lui şi se întoarse la raftul de cărţi şi la studierea titlurilor de pe volume.

— Îmi dau seama că trebuie să vă fie foarte greu, zise Cerniga, dar speram să ne puteţi răspunde la câteva întrebări.

Ea dădu din cap în tăcere. Dormitorul era aşa cum îl lăsase, cu încăperea din spatele raftului încă deschisă şi cu pereţii sclipind din pricina comorilor ciudate adunate acolo. Doar cadavrul lipsea. Pe podea, pe locul unde zăcuse trupul lui Richard era acum doar o pată de un stacojiu întunecat în luminile ciudat de concentrate îndreptate în jos, care formau un dreptunghi chiar în jurul acelui loc. Întreaga încăpere ascunsă fusese marcată cu bandă de izolare. Deborah avea sentimentul că vedea întreaga scenă prin ochii altcuiva, sau că trecea printr-un coşmar bizar în care lumea părea ireală şi contorsionată.

— Ştiţi cumva dacă în muzeu se găsesc arme de ceremonie?

Vocea lui Cerniga o readuse cu picioarele pe pământ. Deborah clipi.

— De ceremonie? se miră ea, pe moment nedumerită. Într-una din cutiile cu exponate de jos este un tomahawk…

— Nu, o întrerupse el. Mă refer la o armă cu lamă subţire, cum ar fi un pumnal sau o sabie.

Deborah rămase locului pe moment, cu gura întredeschisă, ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat seama la ce se referea el, apoi dădu din cap.

— Am înţeles, zise ea. Nu. Nu există nimic de genul ăsta aici. Îmi pare rău.

Habar n-avea de ce spusese că-i *pare rău.* Îşi dădu seama că mâna îi tremura uşor. Cerniga îşi verifica însemnările.

— Grea noapte pentru băieţii de la morgă, rosti poliţistul care se recomandase Keene şi care îi aruncă un rânjet lui Cerniga.

— Mă scuzaţi? zise Deborah.

— E al doilea caz de omor în noaptea asta, explică Keene, ridicând din umeri. Celălalt a fost la mică distanţă de casa asta. Un alt bătrân.

Rostise totul ca şi cum ar fi comentat calitatea unui sandviş.

— E vreo legătură între ele? se interesă Deborah, şocată mai degrabă de tonul omului decât de ceea ce spunea el.

— Nu, răspunse detectivul. Moduri de operare complet diferite.

— Aţi spus ofiţerului de afară că n-aţi mai văzut niciodată încăperea din spatele raftului de cărţi, nu? rosti Cerniga, ridicându-şi privirea din carneţel.

— Corect.

— V-aţi împiedicat de ea în noaptea asta din întâmplare? întrebă Keene.

Ceva din privirea lui nu-i plăcea lui Deborah. Era ascunsă acolo o expresie de bănuială şi de neîncredere.

— Nu din întâmplare, răspunse Deborah. Îl căutam pe Richard – domnul Dixon – şi am intrat aici. Am găsit pe jos acest fragment de ceramică şi am văzut o dâră de sânge la piciorul raftului de cărţi…

Scoase fragmentul de ceramică de care avusese grijă în mod inconştient de când începuse tot acel coşmar şi îşi reveni când observă privirile aţintite ale celor doi poliţişti.

— Scuze, zise ea, având iarăşi sentimentul că făcuse o mare tâmpenie. Ar fi trebuit să-l dau imediat primului poliţist care a ajuns aici. Sau poate să-l fi lăsat unde era…

— Aşa credeţi? rosti Keene cu sarcasm în voce.

— De unde l-aţi cules? întrebă Cerniga.

Părea iritat.

Deborah îi arătă locul.

— Minunat! izbucni Keene. Deci scena crimei este contaminată!

— Ce e? întrebă Cerniga, ignorând indignarea colegului său.

— Pardon? întrebă Deborah.

— Fragmentul de ceramică. Ce e?

— Un fragment dintr-o vază sau o oală, rosti ea, întorcându-i spatele lui Keene. Pare vechi, dar ar putea fi un fals. De provenienţă posibil grecească. Miceniană.

— Grecească? rosti Cerniga.

Părea… cum? Impresionat? Intrigat? Ceva în genul ăsta.

— Şi unde e restul vasului? se interesă Keene.

— Acolo. Cred.

Deborah arătă spre colţul încăperii, unde zăceau împrăştiate celelalte fragmente.

— Au vreo valoare? se interesă Cerniga.

— Depinde dacă vasul este adevărat, răspunse Deborah. Adică dacă e vechi şi autentic. Dacă e o imitaţie, n-are nicio valoare. Dacă e adevărat… atunci alta e povestea.

— Chiar dacă ar fi nevoie de lipirea fragmentelor laolaltă? se miră Cerniga.

— Orice obiect atât de vechi trebuie lipit. Câtă vreme operaţiunea este efectuată cum se

cuvine, vasul continuă să fie valoros.

— Cât? interveni Keene, obsedat de un singur lucru.

— Zău că nu ştiu.

— Estimaţi.

— Ar trebui să văd vasul asamblat. Depinde de formă şi mărime…

— Am spus să „estimaţi”. Ce naiba, suntem la farmacie ca să cântărim la gram?

— Mii, răspunse ea, ridicând din umeri. Zeci de mii. Poate mai mult.

— Pentru chestia asta? zise Keene, părând brusc uimit şi impresionat.

— Pentru întregul vas, este posibil. Dacă e autentic, atunci e micenian.

— Mice… nian?

— Din Micene, în vechea Grecie, în Epoca Bronzului.

— Cât de veche este epoca bronzului? se interesă Cerniga.

— A durat din 3000 până în jurul lui 1200 î.Hr. Sau cam aşa ceva.

Preţ de câteva secunde, cei doi detectivi se holbară la fragmentul din mâna lui Keene cu o atitudine asemănătoare reverenţei, iar Deborah, readusă pe poziţia de curator al muzeului, zâmbi fără să vrea.

— Deci… restul chestiilor? întrebă Cerniga, arătând cu mâna înspre cutiile cu exponate. Sunt toate din Epoca Bronzului? Sunt toate mice…?

— Miceniene. Aşa se pare, dar…

— Dar ce? se repezi Keene, ca şi cum ar fi socotit-o pe Deborah prea pedantă, despicând firul în patru în loc să simplifice lucrurile.

— Nu-mi dau seama cum ar putea fi autentice, răspunse Deborah. Oamenii ar fi trebuit să ştie de ele, ar fi trebuit să le vadă înainte. Nu te împiedici pur şi simplu de astfel de colecţii.

— Dar dacă este o colecţie autentică, zise Cerniga, cât ar valora?

— Milioane. Miliarde, răspunse ea. Nici măcar n-aş putea să pun un preţ pe o colecţie atât de importantă.

În încăpere se lăsă o lungă tăcere. Cei doi detectivi se întoarseră şi începură să evalueze din priviri obiectele din aur, bronz şi ceramică sclipind stins în lumina slabă. Era un moment de pioşenie, ca şi cum cineva ar fi rămas singur între slujbele de la sinagogă, aşa cum făcuse Deborah o dată, după moartea tatălui ei, un moment marcat de uimire şi tristeţe.

„Să fi fost totul din pricina banilor? De asta a murit Richard?”

— Cum e cu cuvântul ăsta? zise Cerniga, aducând-o pe Deborah în prezent, ridicând în aer carnetul luat – şi acum introdus într-o pungă de plastic – de pe noptiera lui Richard. „Atreus.” Vă spune ceva? Ceva personal sau legat de afaceri în privinţa domnului Dixon?

Deborah clătină din cap.

— Doar nişte legende, rosti ea.

Capitolul 11

La ora 5.45 dimineaţa o trimiseră acasă, spunându-i că o să mai discute după ce ea o să doarmă câteva ore. Deborah le dădu numărul de acasă şi le spuse că va fi la muzeu toată după-amiaza. Pentru a doua oară în acea noapte ieşi în parcare ca să se urce în maşină. Cele două momente nu aveau nimic comun între ele.

Richard. Când adevărul morţii lui pătrunse cu adevărat în străfundurile creierului ei, Deborah îşi dădu seama că nu ştia ce avea să facă din acel moment. Deocamdată, în inima ei se crease un gol, ca şi cum o parte din ea dispăruse, îndepărtată cu asemenea repeziciune, că ea nu mai ştia ce să simtă. Ca şi cum cineva ar fi apucat de mânerul unui ibric atât de fierbinte, încât durerea nu ar fi fost resimţită pentru o fracţiune de secundă. Numai că durerea venea, sfâşietoare, arzătoare, implacabilă. Acum însă exista doar această gaură senzorială, vidul care în cele din urmă avea să se umple şi să dea pe dinafară de sentimente.

„Şi după aceea?"

Cum avea ea să se descurce cu problemele vieţii, cu conducerea muzeului, cum avea să-şi ducă mai departe existenţa, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Aproape că aşa ceva ar fi însemnat ceva şi mai rău.

Deocamdată nu îşi dorea să ajungă în acel moment, clipă în care ar fi fost nevoită să se gândească la slujba ei fără să ţină cont de omul care i-o oferise. Ca să treacă peste durere, era nevoie de uitare, iar aşa ceva părea lipsă de loialitate şi lucru de neiertat.

Era încă întuneric afară când ajunse cu maşina în cartierul rezidenţial din zona Juniper. Parcă vehiculul lângă bătrânul copac alb de lemn câinesc şi se duse la uşa de la intrare,

conştientizând ţârâitul greierilor şi aerul greu şi umed, dar fără să le acorde atenţie. La apartamentul ei se ajungea printr-un pasaj îngust, închis de o poartă din fier forjat, nemărginit de vreun acoperiş în afara unei bolţi de viţă-de-vie sălbatică. Când deschise poarta de acces simţi un parfum anume în aer, dar începu să proceseze mesajul abia când ajunse în vestibulul pavat cu gresie din faţa apartamentului, cu cheile la câţiva centimetri de broască. Nu era un parfum floral: mirosea a lichior exotic sau a colonie, sau chiar a altceva. Era o aromă tare, dar dulce, de tutun de pipă, care îi amintea cu putere de tatăl ei.

„Aşteaptă."

Deborah rămase nemişcată. Inspiră din nou, cu grijă, ca şi cum aroma în sine putea fi otrăvitoare şi simţi iarăşi totul, de această dată mai limpede şi cu mai multă forţă. Deborah nu fuma şi putea număra pe degetele de la o mână ocaziile când se dăduse cu parfum în ultimele şase luni. Mai des se machia, dar nici cu asta nu exagera. Intenţionase să se machieze şi să se parfumeze pentru evenimentul de strângere de fonduri din seara precedentă, dar, prinsă între calmarea lui Richard, împăcarea Tonyei şi mânarea de la spate a oamenilor de la firma de catering, nu reuşise să mai ajungă acasă, aşa că sfârşise prin a nu face nimic din ce îşi propusese.

Din pasajul acoperit cu viţă sălbatică se mai ajungea la un apartament de la etajul inferior. Apartamentul aparţinea doamnei Reynolds, o văduvă care, din câte ştia Deborah, nu ieşea şi nu intra niciodată în clădire după lăsarea întunericului, şi părea să insiste ca vizitatorii ei să respecte acelaşi obicei.

Deborah introduse cu grijă cheia în broască, conştientă de fiorul pe care începea să-l simtă pe şira spinării. Aerul dens din Atlanta părea mai dens ca niciodată, iar ţârâitul greierilor genera ecouri în vestibulul întunecos. Răsuci cheia încet, în tăcere,

aşteptând clinchetul obişnuit şi brusca eliberare a uşii când mecanismul ceda. Apoi uşa se deschise către bezna din living.

„Aşteaptă."

Nu intră. Rămase unde era şi inhală aerul.

Absorbi mirosurile cinei din seara precedentă, macaroanele pe care le lăsase să se strice pe cuptor, mirosind a usturoi şi busuioc. Ce altceva? Dulceaţa caldă şi obişnuită a unei camere pline de plante şi nearisite după ce trecuse printr-o zi de vară din Georgia. Şi mai ce? O idee de colonie sau de aftershave, precum şi de fum de tutun stătut.

„Fugi".

Se răsuci pe călcâie fără să mai închidă uşa şi alergă la Toyota ei verde. Apăsă pe butonul închiderii centralizate. Farurile maşinii clipiră o dată şi încuietorile se ridicară. Deborah alergă şi mai tare.

Cineva era în apartamentul ei.

Trase de portieră, se strecură înăuntru, lovindu-se rău la genunchi, şi răsuci cheia în contact. Portierele se încuiară rapid la loc şi maşina se trezi la viaţă.

„Slavă Domnului!"

Deborah aprinse plafoniera şi deplasă maşina câţiva metri, până ce ajunse transversal pe alee şi în faţa porţii din fier forjat. Farurile colorară strălucitor noaptea, astfel încât verdele luxuriant al cameliilor de lângă poartă şi roşul stins al cărămizilor se iviră din bezna cenuşie. Totodată, în lumină apăru şi albul mâinii unui om, apucând strâns fierul forjat.

Mâna rămase acolo o secundă sau mai puţin, apoi dădu drumul metalului şi se făcu nevăzută înapoi în pasajul acoperit cu frunze de viţă. Poarta jucă uşor în ţâţânile ei, apoi rămase nemişcată.

Deborah ieşi cu spatele, formând în acelaşi timp un număr de telefon pe mobil.

<u>Capitolul 12</u>

Deborah fu îndemnată spre uşile muzeului de un poliţist într-o maşină de patrulă cu luminile de avertizare pornite. Intră în muzeu inspirând adânc ca să se calmeze şi încercând să se adune înainte de a începe să dea explicaţii.

O aşteptau în holul de la parter, lângă scheletul de T-Rex şi prora de navă în formă de femeie. Se aşteptase la mai multe uniforme, dar acolo erau doar cei doi detectivi şi Tonya. Keene se uită la ea, roşu la faţă şi iritat.

— Aţi *mirosit* pe cineva în apartament? exclamă el, subliniind cuvântul.

Cel puţin primiseră întreg mesajul aşa cum îl povestise ea operatoarei. Deborah n-avea niciun chef să spună iarăşi povestea.

— Vă spun că a fost cineva acolo în mod categoric, zise ea.

Se uită la Tonya. Nu era limpede dacă se găsea încă sub anchetă sau nu. Negresa se întoarse brusc, oferindu-i lui Deborah priveliştea părului încărunţit de la ceafă, dar nu înainte de a-i arunca o privire care spunea limpede: „Cuconiţa cea preţioasă vrea intimitate? Foarte bine din partea mea”.

— Există vreo şansă de a ne aduce o ceaşcă de cafea? îi zise Keene Tonyei.

Femeia de serviciu se îmbăţoşă. Deborah se întări în sinea ei pentru o tiradă, care însă nu veni. În schimb, Tonya se mulţumi să ridice din umeri.

— Bănuiesc că nu mă veţi lăsa să mai fac prea multe astăzi pe aici, rosti ea. Vreţi frişcă şi zahăr?

Deborah ridică o sprânceană. Cerniga se întoarse către odioasa proră în formă de femeie-balaur.

— Ce chestie, rosti el cu o voce neutră, uitându-se la obiect.

— Nu-i aşa?, replică Deborah, după care, relaxându-se puţin, adăugă: Richard a dorit să fie restaurată cum se cuvine. Mie mi se pare că arată precum ambalajul de pe un disc Whitesnake.

— Îmi place, rosti Cerniga cu hotărâre, zâmbind şi pescuindu-şi carneţelul de însemnări dintr-un buzunar interior al hainei.

— Zece dolari şi e a dumneavoastră, rosti Deborah, aşezându-se la biroul ei. Cred că trebuie să vă povestesc despre persoana din apartamentul meu, nu?

— Nu chiar, zise Cerniga. Doar dacă nu aveţi de adăugat ceva la raportul pe care l-aţi dat prin telefon.

— Aha, făcu Deborah, dezamăgită. Cred că n-am.

— Nu l-aţi văzut?

— I-am văzut doar mâna pe poartă.

— Albă?

— Da.

Cerniga bătu darabana cu capătul pixului în marginea carneţelului său.

— Ce-ar fi să discutăm mai amănunţit despre muzeu în birou? propuse el.

Deborah îl conduse pe lângă standul de informaţii şi camerele de odihnă către librărie (în realitate un magazin de suveniruri, dar Richard insistase asupra faptului că majoritatea „suvenirurilor” erau compuse din cărţi) şi către biroul adiacent. Înăuntru se găseau două birouri, pe care se aflau computere, o imprimantă, două telefoane şi un biblioraft. Restul încăperii era dominat de o masă ovală de conferinţe din mahon lustruit, cu opt scaune. Se aşezară într-un capăt al mesei, în vreme ce Keene li se alătură, mormăind ceva în barbă către unul dintre poliţiştii în uniformă de afară. Nu se uită la Deborah.

— Nu prea sunt multe de spus, rosti Deborah, urmărindu-l pe Keene cum admiră pereţii biroului, privirea lui trecând de la posterele cu artă precolumbiană la pozele din mediul local ca un preot care răsfoieşte un exemplar din *Playboy.* Richard era un patron local al artelor şi al educaţiei…

Keene pufni. Deborah îi aruncă o privire.

— Mi s-a oprit ceva în gât, zise Keene, rânjind.

— Apreciind întotdeauna arta, cultura, educaţia şi astfel de lucruri, continuă Deborah cu mare atenţie, Richard a decis să deschidă un mic muzeu. Intrarea era liberă. Colecţia din interior era… haotică.

— Erotică? zise Keene, rânjind din nou.

— Haotică, preciză Deborah.

— A, se dumiri Keene. Mare păcat.

Deborah se întoarse către Cerniga.

— El expunea tot soiul de lucruri, rosti ea. Obiecte strânse din tot felul de locuri, expuse în cutii demodate şi destul de aleatoriu. În fine. Când s-a retras, a hotărât să pună mai mare ordine în locul ăsta. A înfiinţat un consiliu de administraţie şi a angajat un curator…

— Pe dumneavoastră, rosti Cerniga.

— Nu am fost prima, răspunse ea. Eu sunt a treia. Sunt aici doar de trei ani.

— Şi aţi venit aici de la?…

— Mi-am făcut lucrarea de licenţă aici. Provin însă din Boston şi am urmat şcoala în New York.

— Mda, păreţi a avea un accent de prin locurile alea, zise Keene. Mi-am imaginat că era vorba doar de *educaţie.*

Deborah nu ştiu ce să răspundă. Keene nu o simpatiza deloc. Deşi era obişnuită cu aşa ceva, de obicei Deborah nu întâlnea antipatie chiar de la prima vedere. Poliţistului pur şi simplu nu-i plăcea de ea şi n-o plăcuse din clipa în care o văzuse.

— De atunci am tot încercat să extind şi să unific colecţia, rosti ea, concentrându-se asupra întrebării. De fapt, chestia de azi-noapte a fost legată de povestea asta. A fost o strângere de fonduri. Plănuim să aducem aici o colecţie de antichităţi celtice…

— Fascinant, rosti Keene cu un dispreţ total. Ce-ar fi să ne daţi o listă cu oaspeţii de la chermeza de aseară?

— Ne întrebam, interveni Cerniga, oarecum împăciuitor, dacă vreunul din oamenii care au fost aici cu ocazia strângerii de fonduri nu a rămas în urmă sau nu cumva s-a întors mai târziu.

Deborah îşi îngădui o secundă de gândire pe marginea celor spuse de poliţist: nimănui nu-i păsa că Richard era mort. Poliţiştilor le păsa că el fusese omorât.

Deschise un sertar şi scoase o listă cu invitaţi.

— Aici e toată lumea care a promis că va veni, rosti ea. Nu am de unde să fiu sigură că au fost cu toţii efectiv acolo, deşi probabil că i-aş putea confirma personal pe cei mai mulţi dacă aş parcurge eu însămi lista. Au fost câţiva pe care nu-i cunoşteam şi este posibil ca Richard să fi invitat alte persoane care nu se află pe listă.

Asta era tipic pentru Richard. O adusese pe ea ca să organizeze totul, apoi îi răsturna sistemul pus la punct dintr-o toană… Chestia asta o exasperase mereu şi în acelaşi timp o făcuse să zâmbească.

— Ce-mi puteţi spune despre personal? întrebă Keene.

— Tonya a fost aici, zise Deborah, la fel ca şi doi dintre voluntarii noştri. Oamenii de la catering au fost trimişi de firma lor.

— Câţi?

— Trei chelneri şi doi barmani.

— La ce oră au plecat?

— Tonya a plecat devreme, răspunse Deborah. Pe la 9 şi ceva, cred. Rămăsese ca să vadă doar dacă totul decurge cum trebuie.

Voluntarii au mai stat o oră şi ceva. Cei de la catering au plecat pe la 11 şi un sfert. Toţi oaspeţii plecaseră până la miezul nopţii.

— Şi dumneavoastră aţi plecat ultima? se interesă Keene.

— Da.

Se auzi o bătaie în uşă şi Tonya îşi vârî capul, zâmbind sfioasă. În mâini avea două căni cu cafea, pe care le ridică precum o cerere de a intra. Cerniga îi făcu semn să poftească şi eliberă spaţiul de pe birou pentru recipiente. Femeia le puse pe birou şi le împinse către poliţişti. Nu se uită la Deborah şi nici nu-i oferi nimic. Pentru o secundă, Deborah se gândi să ceară ceva, poate un mic dejun englezesc complet… Merita să o facă doar ca să vadă expresia de pe chipul Tonyei.

„Ah, da. Distrează-te. Gaura ta obişnuită unde te ascunzi…”

După plecarea Tonyei, Keene se întoarse către Deborah şi despături o bucată de hârtie care părea trimisă prin fax.

— Aţi văzut vreodată ceva asemănător? întrebă el.

Întorcându-se să vadă, Deborah prinse o expresie pe chipul lui Cerniga, ca o explozie de iritare şi de indecizie. În cele din urmă, el se încruntă şi îşi îndreptă repede privirea în altă parte, dar Deborah fu convinsă că era furios pentru decizia luată de Keene de a-i arăta hârtia.

Deborah presupunea că era un cuţit, deşi era lung şi subţire ca o sabie, cu un mâner cruciform care se arcuia uşor în jos dinspre lamă. Înfipte profund într-un trup, capetele mânerului, despre care Deborah parcă îşi amintea că se numeau pene, ar fi săpat gropiţe de o parte şi de cealaltă a rănii.

„… lăsând mici vânătăi simetrice…”

Cuţitul din imagine era băgat într-o teacă parcă din piele neagră, cu partea de sus şi vârful decorate cu metal strălucitor, şi prinsă de o za de lanţ proiectată pentru suspendarea armei de o

centură. Era o armă elegantă, dar cu un aspect letal, deşi nu asta o făcea remarcabilă. La capătul mânerului negru se vedea un disc metalic gravat sau stanţat cu un simbol cunoscut.

— Aia nu e o svastică? întrebă Deborah.

— Să înţeleg că nu vi se pare cunoscut? zise Cerniga, întorcându-se spre ea şi întinzând mâna după fax.

Pe chipul lui nu se citea nimic.

— N-am văzut nimic asemănător, rosti ea, încruntându-se.

— Nu există nimic asemănător în colecţie?

— Nu.

— Svastica nu e relevantă, adăugă el peste o clipă. Noi încercăm să găsim o potrivire pentru forma armei.

Fu rândul lui Keene să-i arunce colegului său o privire, cu toate că Deborah nu reuşi să o descifreze. Nedumerire? Îndoială?

Deborah vru să vorbească, dar în acea clipă se auzi o altă bătaie în uşă, de această dată mai dură, urmată de apariţia unui poliţist în uniformă.

— A venit aici un tip ca s-o vadă pe Miss Miller, anunţă el. Spune că e avocatul lui Dixon.

Deborah căscă gura. Habar n-avea de vreun avocat sau de faptul că Richard angajase pe cineva în sensul ăsta, deşi logica spunea că trebuia să existe şi un astfel de om.

— Dixon e mort, rosti Keene. N-are nevoie de niciun blestemat de avocat.

Ceva din tonul lui şi din modul în care se uită la ea o făcu pe Deborah să simtă un soi de nelinişte.

— Sunt cumva suspectă? întrebă ea.

— Bineînţeles că nu, răspunse Cerniga, intervenind imediat.

Keene se uită în podea.

— De asemenea, rosti ofiţerul în uniformă, am vorbit cu oamenii de la patrulă care au verificat

casa dumneaei. Nimic. Niciun indiciu de intrare forţată sau percheziţie.

Keene se uită la Deborah cu interes.

— Cum? exclamă Deborah. Credeţi că mi-am imaginat totul?

— A fost o seară foarte stresantă pentru dumneavoastră, rosti el, prea amabil. Dar n-am vrut să spun că v-aţi imaginat totul, în niciun caz.

Îi oferi un zâmbet parşiv, făcând-o pe Deborah să simtă că ia foc.

— Credeţi că am inventat totul? izbucni ea, uluită. Credeam că nu sunt suspectă…

— Cucoană, rosti Keene, toată lumea este suspectă până când cineva e condamnat.

— Nu cred că înţeleg, rosti Deborah, simţind din nou acea chestie groasă urcând în ea, încetineala aia tâmpită, de parcă ea ar fi fost beată sau sedată. Credeţi că l-am omorât pe Richard?

— Hei, cucoană, spuneam şi eu aşa.

— Vă rog să încetaţi cu „spuneam şi eu aşa”, izbucni ea, în confuzia în care se afla regăsind ceva din vechea-i atitudine de sfidare. Nu pricep ce vreţi să spuneţi cu asta. Şi aş prefera să nu vă mai adresaţi cu termenul „cucoană”.

— Asta nu va constitui nicio problemă, ripostă el, măsurând-o din cap până în picioare cu o ironie plină de obrăznicie.

Deborah se uită la el. Se simţea profund răscolită. De fapt, acea frază avea o logică pentru ea aşa cum nu mai avusese niciodată înainte. Acum ieşea din adâncuri la suprafaţa apei. Apa era întunecată şi rece sub ea, iar jos undeva se învârteau chestii cu colţi, urmărind, dând târcoale…

— Încă un lucru, zise poliţistul în uniformă. Tipul ăla neidentificat, împuşcatul?

— Ce-i cu el? întrebă Cerniga.

— Într-un buzunar interior avea câteva hârtii personale. Scrisul de pe ele e străin. Poate în greacă.

— Greacă? se miră Cerniga.

— Poate, răspunse poliţistul. Nu erau siguri. Verifică acum.

— N-ar fi perfect dacă se dovedeşte că victima era de naţionalitate străină? zise Keene, cu o expresie de acreală pe chip.

— Poate că ar trebui să vă uitaţi dumneavoastră la el, îi propuse Cerniga lui Deborah. Poate l-aţi observat prin preajmă.

— Pentru că e grec şi pentru că e o încăpere plină de porcării greceşti sus? izbucni Keene pe un ton de neîncredere. Crezi că e vreo legătură?

— Probabil că nu, replică Cerniga. Ochii i se îngustară şi el se răsuci spre Deborah: Ştiaţi că domnul Dixon a efectuat a serie de convorbiri telefonice la distanţă, cu Grecia, în ultimele două săptămâni?

— Nu, răspunse Deborah cu onestitate.

— Aveţi idee de ce ar fi făcut asta?

— Nu.

„Alte secrete", îşi spuse ea în gând, simţindu-se tare nefericită.

Cerniga oftă şi se uită la poliţistul în uniformă.

— Probabil că nu există nicio legătură, rosti el, dar haide să verificăm cealaltă victimă.

— Dar nu e cazul nostru, protestă Keene cu toată forţa. Avem destule pe cap şi fără să facem aceste nenorocite de conexiuni între un leş de om bogat, mort prin înjunghiere şi în interiorul casei, şi un alt leş de vagabond, omorât prin împuşcare şi pe stradă!

— Era vagabond? întrebă Deborah, amintindu-şi de ciudatul individ din parcare.

— Probabil, răspunse Cerniga. Nu ştim sigur…

În acea clipă, uşa se deschise fără avertisment şi în încăpere pătrunse un tânăr înalt şi blond. Era un bărbat zvelt, îmbrăcat cu un costum în culori

pastel, boţit, şi o cămaşă gri, deschisă la gât. Arăta ca un om cu care nu se glumea.

— Miss Miller? întrebă el, ignorând complet poliţiştii. Eu sunt Calvin Bowers. Am fost avocatul domnului Dixon. De vreme ce sunt responsabil pentru proprietatea lui, inclusiv pentru muzeu, mi-am zis să vă ofer serviciile mele.

Avea nişte ochi albaştri profunzi şi neliniştitori, aproape purpurii în intensitatea lor.

— Miss Miller nu a fost acuzată de nimic, rosti Cerniga, ridicându-se în picioare şi aruncându-i lui Keene o privire iritată.

— Foarte bine, rosti Bowers, cu privirea scăpărându-i periculos în direcţia lui Cerniga. Dar acesta este al doilea interogatoriu extins luat lui Miss Miller în decurs de câteva ore, în noaptea în care ea a descoperit cadavrul mentorului său. Cred că orice dovezi aţi strânge în astfel de circumstanţe ar fi considerate îndoielnice, nu? Sunt al naibii de sigur că aşa ar crede un juriu.

— Ia staţi o secundă, interveni Keene, ridicându-se.

— Conduceţi această investigaţie? ripostă Bowers.

Întrebarea păru să-l oprească pe Keene şi stăpânirea lui de sine se zdruncină. Omul se uită la Cerniga.

— Eu o conduc, rosti acesta. Ne putem întoarce la chestiunea intrusului din apartamentul lui Miss Miller?…

— Un intrus? se miră Bowers, întorcându-şi privirea spre Deborah. Vă simţiţi bine?

Ea dădu, încordată, din cap, întrebându-se cine era tipul şi de ce părea să-i ia ei partea.

— Am plecat de acolo înainte de a-l vedea.

Keene zâmbi. Bowers se răsuci spre el.

— Dacă descopăr că aţi generat un mediu ostil de interogare pentru acest martor, zise el, voi cere ca întreaga ei mărturie să fie anulată. S-a înţeles?

Rânjetul lui Keene se mai domoli. Chiar dacă nu dispăru complet, omul încuviinţă tăcut din cap.

— Vreau să fie foarte clar, rosti Cerniga, că Miss Miller este intervievată, nu interogată.

— Aţi determinat motivul atacului împotriva domnului Dixon? întrebă Bowers, încă în ofensivă.

— Nu încă, răspunse Cerniga. Începuse să fie şi el morocănos, precum colegul lui. Credem că ar putea fi un jaf care s-a terminat urât, dar…

Vocea i se stinse.

— Da? insistă Bowers.

— Nu ştim dacă lipseşte ceva.

— Asta a fost, fără îndoială, subiectul întrebărilor pe care le-aţi adresat lui Miss Miller, zise Bowers. Presupun că ea a parcurs lista proprietăţilor muzeului ca să vadă dacă lipseşte ceva.

— Încă n-am ajuns la asta, domnule, zise Cerniga.

Bowers nu-şi putu reprima un început de zâmbet.

Să fi fost de vină acel „domnule" sau uşurinţa cu care reuşise să-l dezechilibreze complet pe Cerniga?

Se întoarse zâmbind spre Deborah.

— Miss Miller, aveţi cumva un inventar complet al conţinutului muzeului? întrebă el. I-ar putea ajuta pe domnii poliţişti în ancheta lor şi le-ar oferi şi altceva de lucru în afară de a te cerceta pe dumneata.

Cei doi poliţişti rămaseră nemişcaţi în vreme ce Deborah se ridică şi descuie un dulap.

Capitolul 13

Deborah şedea alături de Bowers în holul muzeului, care acum strălucea în lumina soarelui de dimineaţă. Richard murise, dar soarele continua să strălucească. Deborah presupunea că aşa era viaţa, dar simţea că nu era corect şi ura asta. Lângă uşa închisă de la intrare stătea un poliţist în uniformă, dar detectivii continuau să se afle în birou.

Prin comparaţie cu poliţiştii, Bowers era o persoană complet diferită, relaxată, cu chipul destins, chipeş la modul amabil. Şedea cu picioarele întinse în faţa lui, lejer în felul în care stă comod un motan mare, elegant, dar gata de atac. Deborah nu avea chef de conversaţie şi felul în care arăta el o făcea nesigură pe sine. Numai că el o ajutase şi acum ei i se părea o copilărie să stea pur şi simplu în tăcere alături de el.

— De cât timp lucraţi pentru Richard? întrebă ea.

— De mai puţin de un an. Bineînţeles că el face afaceri cu firma noastră de mult mai mult timp. Cred că de când a cumpărat locul ăsta. Dar eu am fost implicat doar acum câteva luni, când el a trimis nişte documente la noi. Am vorbit la telefon de câteva ori şi am avut câteva schimburi de scrisori pe teme juridice, dar nu ne-am întâlnit niciodată faţă în faţă.

Deborah era impresionată. Mânia afişată de el în birou cu câteva minute înainte îi condusese, pe ea şi pe poliţişti, la presupunerea că Bowers era un vechi prieten de-al lui Richard, că luase crima şi gestiunea anchetei de după aceea ca pe un afront personal. Toate astea nu fuseseră însă decât o atitudine profesională ca să-i descumpănească pe oamenii legii. Omul era interesat de caz strict din punct de vedere profesional.

— Nu-mi vine să cred că nu mai e, rosti Deborah. Imediat ce rosti acele cuvinte, mai ales cu soarele care strălucea în jurul lor, le regretă amarnic, mai ales că le spusese în faţa acestui străin. Scuze, adăugă ea în grabă. Ce mai clişeu am putut rosti. Nu începe să… Doamne, cât de multe sunt de făcut.

Bowers se conformă schimbării ei de tactică, făcându-se că nu observase nimic.

— Dar există persoane care vă pot prelua o parte din sarcini, nu? zise el. Consiliul muzeului? Eu unul vă voi ajuta bucuros. Relaţia mea cu domnul Dixon a fost de scurtă durată, dar firma mea are o relaţie îndelungată cu dânsul şi este legată de însăşi valoarea proprietăţii, aşa că sunt sigur că vor fi bucuroşi să-mi acorde împuternicirea de a ajuta.

„Împuternicirea de a ajuta." Părea un cavaler care îşi oferea serviciile unei domnişoare neajutorate.

— Mă descurc cu situaţia de aici, rosti ea cu o nuanţă de superioritate în voce.

Era doar un reflex. Habar n-avea măcar *dacă* se putea descurca cu situaţia.

— Nu mă îndoiesc, rosti el, zâmbind, astfel că ea se relaxă puţin.

— Îmi cer scuze, rosti Deborah. Nu sunt obişnuită să…

„… fiu altfel decât cumplit de individualistă şi de stăpână pe mine?"

— … aibă cineva grijă de mine, zise ea cu voce tare. Richard mi-a dat mână liberă…

Se opri, simţind că i se pune un nod în gât. Zâmbi şi clătină neconvingător din cap. Bărbatul de lângă ea dădu din cap în semn de simpatie, şi pentru o clipă ea se uită în holul unde asamblase cu Richard, depunând mari eforturi, piesă după piesă pentru a fi expuse…

— Aşadar sunteţi arheolog, rosti el, uitându-se cu un ochi critic la exponatele de artă indiană.

— Nu chiar, răspunse Deborah. Sunt director de muzeu. Asta spune licenţa mea de absolvire.

— Şi în ce se specializează un director de muzeu? întrebă el, zâmbind iarăşi cu lejeritate, astfel că ea se relaxă puţin.

— Eu m-am specializat în limba engleză şi în arheologie, răspunse ea, dar o mulţime de oameni se specializează în afaceri.

— Prefer specializarea dumneavoastră, rosti el.

— Şi eu, replică ea, cu un zâmbet ceva mai cald de data asta.

— Şi totuşi, continuă el, arătând spre cutia care conţinea un tomahawk splendid incrustat cu pietre. Aveţi o companie pe cinste! Uitaţi-vă la chestia aia mică şi teribilă. O armă barbară, dacă se poate spune aşa despre o armă. Cred că spune multe despre Destinul Naţional[3], nu?

— Eu nu cred că nativii americani erau mai puţin civilizaţi decât coloniştii albi din pricină că dispuneau de mijloace mai puţin eficiente de a ucide oameni, rosti ea cu un zâmbet ironic.

— *Nativii americani,* exclamă el. Ciudat, nu-i aşa, cum cred oamenii că pot rezolva totul prin folosirea cuvintelor.

Deborah simţi un început de iritare, dar nu avu timp să riposteze.

— Miss Miller?

Era Tonya.

Apăruse din galeria lungă şi acum stătea în capătul ei, cu mâinile strânse sfios în faţa ei.

— Pot vorbi cu dumneavoastră? întrebă ea.

Deborah se ridică.

— În particular, dacă nu vă deranjează, insistă Tonya.

Deborah dădu din cap în chip de scuze înspre Bowers şi cele două femei se îndreptară în tăcere către biroul muzeului.

— Ce ai pe suflet, Tonya? întrebă Deborah după ce închise uşa în spatele lor.

Stăteau amândouă în picioare, rigide şi stingherite.

— Cred că ştiţi, răspunse Tonya. Uitaţi ce e… Eram doar curioasă. Am un amic în poliţie şi el mi-a spus despre crimă imediat ce a venit apelul. Spunea ceva despre o cameră secretă şi… Cred că am vrut să văd ce se petrecea, ştiţi? Nu credeam că era vorba de domnul Dixon. Nu am vrut nimic prin asta.

Deborah nu o cunoştea bine pe Tonya, dar discutase de destul de multe ori cu ea ca să-şi dea seama că ultima frază suna ciudat. Tonya nu vorbea ca o femeie de serviciu şi nu-şi arăta condiţia socială modestă. Deborah observase adesea că propoziţiile ei erau corecte gramatical, educate, aşa că se întrebase adesea de la ce profesie care cerea educaţie decăzuse astfel încât să ajungă să cureţe toalete de muzeu. Femeia vorbea de aşa manieră ca toată lumea să ştie că nu are niciun drept să o desconsidere pentru ceea ce face sau cum arată. Tonya pe care o ştia Deborah nu ar fi spus niciodată „Nu am vrut nimic prin asta", fără ca fraza să arunce întreaga confesiune într-o lumină ciudată şi nesigură.

— Probabil că n-ar fi trebuit să intri până la sosirea poliţiştilor, zise Deborah, cu mare prudenţă.

— Nu, doa'nă, rosti Tonya, clătinând din cap, ca şi cum ar fi fost uimită de propria îndrăzneală. Aici aveţi perfectă dreptate.

Niciun fel de ripostă ţâfnoasă, niciun fel de sugestie indirectă despre ce ar fi putut face nemernica asta albă cu bănuielile ei. „Nu, doa'nă, aici aveţi perfectă dreptate."

„De la Tonya? Imposibil."

Deborah îşi îngustă ochii. I se părea că asistă la o scenă din *Pe aripile vântului.*

— Vreţi să vă aduc o cafea? întrebă Tonya, după un oftat de uşurare. Tocmai voiam să-mi

pregătesc una, dar m-au lăsat nervii. Acum cred că aş putea bea o ceaşcă.

Deborah reuşi să zâmbească şi să dea din cap. O urmări pe Tonya cum pleacă, cu un amestec de neîncredere şi nelinişte. „M-au lăsat nervii?” Pe cine încerca ea să prostească şi de ce?

Când se întoarse în hol, Calvin Bowers discuta cu un bărbat masiv îmbrăcat într-un costum impecabil: Harvey Webster. Simţi că i se face rău, dar îşi scoase bărbia înainte şi se îndreptă cu pasul ţeapăn spre ei.

Webster părea serios, dar chipul i se lumină când o zări venind. Nu se vedeau niciun fel de efecte după alcoolul ingurgitat în seara precedentă sau după ce ea îl dăduse de urechi afară din muzeu.

— Groaznică treabă, rosti el, cu voce coborâtă şi uşor muzicală. Pur şi simplu cumplită. Dacă pot ajuta cu ceva, daţi-mi de ştire.

— Mulţumesc, Harvey, răspunse Deborah. O voi face.

— Poliţia m-a sunat dis-de-dimineaţă, continuă el. Spuneau că ar trebui să închidem muzeul.

— Ce?? exclamă Deborah. Pentru cât timp?

— Nu pentru multă vreme. Două, poate trei săptămâni.

— Trei săptămâni!

— Poate că îi convingem să redeschidă muzeul mai devreme, zise Bowers, intervenind în discuţie de pe poziţia protectorului domniţei nefericite.

— Păreau destul de fermi, zise Webster.

Îi aruncă lui Deborah un zâmbet de compătimire, care nu-i cuprinse însă şi ochii umezi.

Aşadar asta era pedeapsa ei. Webster şi consiliul preluau conducerea şi o băgau la răcoare pentru câteva săptămâni până ce ei se regrupau. Se uită fix la zâmbetul fals al lui Harvey Webster şi

avu senzaţia că îşi întrezăreşte viitorul: micşorarea constantă a gradului ei de control asupra colecţiei, până ce Liga Creştină de Oameni *(albi)* de Afaceri a lui Harvey va putea prelua controlul, muzeul devenind astfel ceea ce ei îşi doriseră mereu: un soi de parc tematic, slab ca şi conţinut, dar puternic în profituri încasate.

— Voi discuta cu detectivii ăia, rosti Webster, îndepărtându-se. Să văd ce pot face.

„Probabil ca să obţii închiderea muzeului pentru încă o lună”, îşi zise Deborah, simţindu-se manipulată în cel mai josnic mod.

Deborah se răsuci pe călcâie, brusc foarte obosită şi frustrată de acel sentiment de lipsă de putere pe care îl ura mai presus de orice. Îl simţea pe Bowers în spatele ei, gata de a spune ceva încurajator. Rămase cu mâinile înfipte în şolduri, uitându-se prin holul pustiu şi strălucitor. Fără Richard, era cu adevărat singură şi clădirea nu părea altceva decât o cochilie goală, inutilă fără prezenţa lui.

Trei săptămâni. Toată munca de promovare a noilor exponate, strângerile bucuroase de mâini, împrietenirile şi bătutul pe burtă, zâmbetele politicoase pentru a atrage sponsori, pozele din presă cu prova aia hidoasă de navă… Toate acestea pentru nimic. În trei săptămâni Atlanta avea să uite de existenţa muzeului. Şi ce avea ea să facă timp de trei săptămâni? Să se plimbe prin acest mausoleu luminat cu grijă, în vreme ce Keene şi amicii lui aveau să emită supoziţii de mâna a paişpea despre *homo erectus*?

„Doamne, ce idee îngrozitoare.”

— Am putea determina deschiderea mai devreme a muzeului dacă demonstraţi că nu lipseşte nimic, rosti Calvin.

Stătea chiar în spatele ei, păstrând o distanţă respectuoasă. Deborah se întoarse şi îi zâmbi recunoscătoare.

— De fapt nu ştiu de ce vreau atât de mult să-l menţin deschis, rosti ea. Cred că o parte din mine crede că dacă pretind că totul e normal, atunci cumva…

— Da, acceptă Calvin, scutind-o de restul propoziţiei.

Deborah inspiră adânc şi încercă să scape de gând.

— Pot face astăzi un inventar amănunţit, rosti ea, ca să mă asigur că totul e la locul lui. Bineînţeles că n-am de unde să ştiu dacă lipseşte ceva din camera aia din spatele raftului de cărţi din dormitorul lui Richard.

Ridică din umeri şi oftă, descoperind că amintirea acelui loc persista în memoria ei ca un iz obişnuit şi neplăcut, cu cadavrul întins în halul ăla sub lumina…

„Stai aşa."

Lipsea ceva.

Vasul spart provenea din cutia deschisă din spatele raftului, iar celelalte cutii păreau complete, aşa că ea presupusese că nu fusese luat nimic. Dar mai era şi lumina curioasă din acea cameră secretă, dreptunghiul luminos strălucind din tavan, aruncând acea strălucire rece peste corpul hăcuit al lui Richard. Dar ce putea sta acolo în lipsa corpului lui Richard ca să necesite o lumină atât de specială?

Îşi aminti că în centrul încăperii se găsea o priză.

Da. În centrul încăperii mai fusese o cutie. În mod clar era mare şi specială, suficient de mare ca să fie scoasă pe roţi din încăpere şi să lase dâra de sânge în urma ei pe covor… Dar ce putea fi atât de extraordinar faţă de exponatele din restul cutiilor ca să merite să fie luat în vreme ce restul prăzii rămăsese neatins?

Capitolul 14

— Vă simţiţi în stare de un drum până la morgă?

Era detectivul Cerniga. Deborah rămase mută pe loc. Se îndrepta spre birou, dar el o oprise. Nu găsea nimic de spus.

— Ca să fiu sinceră, rosti ea, ştiu că aveţi nevoie de o identificare oficială şi lucruri de genul ăsta, dar nu cred că sunt pregătită ca să-l văd din nou. Ştiu că era Richard. Nu încape nicio îndoială. Chiar trebuie să mă uit iarăşi la el?

Ura faptul că era forţată să spună asta, ura faptul că părea slabă şi emotivă, ura expresia de confuzie din ochii lui.

— Nu, rosti el, înseninându-se. Nu m-am referit la domnul Dixon. S-a terminat cu identificarea trupului său. Mă refer la celălalt cadavru. Necunoscutul. Grecul.

„Ciudat", îşi spuse ea, încuviinţând şi urmându-l la maşină, „că ideea de a mă uita la un om mort îmi poate aduce o aşa uşurare." Ciudat că altcineva, poate fiica acestui om, simţise pentru acest grec necunoscut ceea ce simţise ea pentru Richard. Gândul rămase cuibărit în mintea ei în vreme ce parcurseră străzile oraşului, apoi detectivul parcă maşina şi împreună cei doi străbătură coridoarele cenuşii şi reci ale morgii locale. Deborah evită privirile oamenilor, stând în spate în clipele când Cerniga oferea explicaţii, apoi îl urmă în tăcere spre subsolul cu ţevile lui dezgolite, pereţi din beton vopsit simplu şi cu pasajele-i sterile şi pline de ecouri.

Deborah nu mai fusese niciodată într-o morgă, dar văzuse multe astfel de spaţii în filme şi emisiuni de televiziune pe teme criminalistice, aşa că locul i se părea ciudat de cunoscut, în ciuda sertarelor cu cadavre. Era atât de identic cu ceea ce

se aşteptase ea să fie, încât, în realitate, Deborah resimţi un fior curios de satisfacţie, ca şi cum s-ar fi întâlnit cu o vedetă a cărei faţă o cunoştea de ani de zile. Sentimentul se evaporă de îndată ce tânărul asistent cu ochelari pătraţi dezveli cadavrul în cauză.

Era bătrân, posibil de peste şaptezeci de ani, cu un corp voluminos, care se bomba sub cearşaful din material sintetic. Avea ochii închişi şi înfundaţi, dar Deborah ştia că, dacă aceştia s-ar fi deschis, ar fi avut o expresie strălucitoare şi intensă şi ar fi urmărit-o cu atenţie în vreme ce ea traversa parcarea.

— Da, rosti ea. L-am văzut prin preajmă în ultimele zile. Poate în ultimele trei zile. Mormăia ceva, dar nu l-am înţeles şi nu discuta în realitate cu mine. Doar… ştiţi dumneavoastră… mormăia.

— Bănuiesc că nu v-aţi dat seama dacă vorbea în greacă, zise Cerniga.

— Nu în greacă, rosti tipul cu ochelari. Traducerea preliminară spune că hârtiile găsite asupra lui erau în rusă. Bănuiesc că sunt folosite câteva litere identice cu cele din greacă.

— Probabil asta înseamnă că el n-are legătură cu comoara, rosti Cerniga, încruntându-se.

— Comoara? se miră asistentul, ridicând capul.

Cerniga îl ignoră pe moment, apoi întrebă:

— Putem să vedem şi noi hârtiile acelea?

— Desigur, rosti asistentul, uitându-se scrutător la Deborah.

Continua să se gândească la cuvântul acela magic pe care Cerniga îl lansase atât de lejer: „comoară”.

— Ar trebui să vă luaţi o cameră la hotel, zise Cerniga, ca să umple tăcerea pe care asistentul o lăsase în urma lui. Ca să fiţi în siguranţă. Lăsă cuvintele suspendate în aer câteva clipe, apoi adăugă, cu mai multă blândeţe: Gândiţi-vă la asta ca la o vacanţă.

O *vacanţă.* Ca şi cum Deborah îşi câştigase acest drept. Nu-şi putea imagina ceva ce şi-ar fi dorit mai puţin acum. Dar poate că i-ar fi fost mai bine să stea ceva mai departe decât să aştepte plângând, în pragul muzeului…

„… şi lipsită de puteri…”

…permisiunea de a-şi face munca. Încă cinci secunde de gândire profundă pe marginea subiectului şi Deborah luă decizia.

— Bine, acceptă ea. Voi căuta un loc unde să stau.

— Cu discreţie, o sfătui el.

Deborah clipi, apoi încuviinţă, cu o faţă lipsită de orice expresie.

Asistentul se întoarse cu o tavă cu obiecte în pungi şi o listă a conţinutului lor. Luă pungile din tavă. Nu se vedea niciun portofel sau ceva asemănător unui document oficial. Era acolo o periuţă de dinţi care părea nouă, o broşă în formă de scut, un plic scris în rusă şi o singură foaie boţită şi pătată de hârtie, acoperită prin toate colţurile cu un scris înghesuit cu cerneală neagră. Părea o parte a unei scrisori.

— A fost mai mult decât atât, rosti asistentul. Dar a fost… *stricat.*

Îi aruncă lui Deborah o privire iute şi stingherită, apoi îşi întoarse privirea către tavă.

„Înecat în sânge”, îşi spuse ea. „Asta este tot ce au mai putut salva.”

— Dispunem de o traducere? întrebă Cerniga.

— Nu încă. Nu se prea pot înţelege multe lucruri, răspunse asistentul, verificând lista de inventar.

Ridică broşa, colorată în roşu, verde şi auriu, având pe ea imaginea unui soldat cu o mitralieră şi un înscris cu litere chirilice pe margine. La baza scutului se găsea un pumnal înconjurat de ciocanul şi secera sovietice.

— Se pare că aici scrie Grănicer cu Merite Deosebite, sau ceva de genul ăsta. Provine din anii

’50.

— Ce sunt literele astea de jos? se interesă Deborah.

— MVD, răspunse asistentul, verificând lista. Înseamnă Ministerul de Interne. Bănuiesc că e vorba de vreun departament guvernamental de mică importanţă.

— Ce caută un vechi soldat sovietic în Atlanta? se miră Deborah.

— N-are nimic de-a face cu noi, replică Cerniga, ridicând din umeri. Haideţi, să mergem.

Richard avusese în mod clar o anumită intenţie: felul în care se comportase, contactele cu avocaţii muzeului, apelurile telefonice către Grecia, chiar şi entuziasmul lui atipic pentru strângerea de fonduri, toate acestea sugerau că oribila păţanie pe care o îndurase cu o noapte înainte nu se ivise din senin. Imediat ce ajunse înapoi la muzeu, Deborah se duse la birou şi deschise computerul. Toate computerele din casă şi din muzeu erau legate prin aceeaşi reţea, astfel încât, cu ajutorul combinaţiei corecte de parole, se puteau accesa toate fişierele stocate pe fiecare aparat aflat în reţea, de la oricare terminal.

Computerul se trezi încet la viaţă. Deborah tastă codul ei de acces ca să intre în reţea, dar descoperi că majoritatea celorlalte computere – inclusiv cel al lui Richard – nu apăreau pe monitor. Se holbă la ecranul monitorului.

„Le-a luat poliţia.”

Apoi îşi dădu seama ce se întâmplase. Probabil că computerele erau încă la locul lor, dar erau toate stinse. Poliţiştii făcuseră ceea ce nimeni din personalul muzeului nu făcea vreodată, anume închiseseră computerele după ce copiaseră fişierele. Deborah rămase acolo, uitându-se prostită la computerul devenit inutil.

În acea încăpere secretă mai fusese şi altceva: ceva mare, ceva păstrat secret de Richard, dar care

devenise subiectul central al unui plan mai mare. Richard proiecta ceva, poate o expoziţie, sau o vânzare, ceva ce ar fi schimbat muzeul pentru totdeauna. Trebuia să fie cadoul său pentru locuitorii Atlantei. Deborah ştia că Richard nu şi-ar fi ascuns comorile, ţinându-le doar pentru deliciul său privat. Le-ar fi arătat lumii întregi, ca oamenii să ia parte la bucurie. Cu siguranţă că *asta* plănuise. Dar totul mersese cumplit de rău şi exponatul central care stătuse sub lumina din mijlocul camerei fusese luat… sau fusese interceptat înainte de a ajunge la destinaţie.

Ceva o străfulgeră pe Deborah, un soi de sfidare, sau poate intuirea unui scop, o dorinţă – nu – o *nevoie* de a întreprinde ceva pentru a descoperi circumstanţele morţii lui Richard, aducând adevărul la lumină, ca şi cum ar fi curăţat şi şters de praf un artefact nepreţuit, un gest care ar acorda graţie şi înţeles unei astfel de morţi lipsite de sens şi sordide. Ar fi povestit poliţiei tot ce ar fi descoperit, imediat ce ar fi făcut-o, dar ar fi *întreprins* ceva. Trebuia să facă asta.

Se deschise uşa. Era Tonya.

— Îmi cer scuze, rosti ea încet. Nu credeam că sunteţi aici. Aş fi ciocănit.

— Nicio problemă, răspunse Deborah.

— Revin mai târziu, anunţă femeia de serviciu, dând să plece.

— A, Tonya, zise repede Deborah, ca şi cum gândul abia i-ar fi trecut prin minte. Te deranjează să porneşti computerul lui Richard de la etaj? Trebuie să descarc nişte chitanţe pentru petrecerea din noaptea trecută.

Îşi zise că scosese o minciună cusută cu aţă albă, dar una nevinovată, deşi Tonya ezită o fracţiune de secundă înainte de a zâmbi şi a replica „desigur”.

Uşa se închise la loc şi Deborah rămase pe scaun, aşteptând.

Ceasul din colţul de jos al computerului arătă trecerea unui minut, apoi a încă unuia. Deborah se ridică, apoi se aşeză la loc. Tonya probabil că îi spusese lui Keene şi acesta venise să se uite peste umărul ei cu rânjetul ăla nesuferit pe chip. Deborah acţionă mouse-ul, apăsând pe meniul de pornire-oprire. În acea clipă însă ceva se trezi la viaţă: un nou icon de monitor pe fereastra reţelei. Încă o parolă şi Deborah intră în celălalt computer.

Habar n-avea ce căuta. Cercetă o serie de declaraţii financiare şi tabele, dar nimic nu părea ieşit din comun. Deschise folderele lui cu documente şi inspectă subfolderele. Denumirea unuia dintre ele îi îngheţă sângele în vene. Era etichetat simplu: *Atreus.*

În grabă, Deborah apăsă de două ori pe subfolder şi aşteptă ca sistemul infernal de încet să-i afişeze conţinutul. Înăuntru se găsea un singur document stocat cu extensia jpg.

„O poză?"

Apăsă pe document şi aşteptă ca imaginea să înceapă să se încarce.

În acea clipă se deschise uşa.

Era Calvin Bowers.

Deborah vru imediat să minimizeze poza, dar când văzu despre ce era vorba înţepeni la jumătatea gestului.

Ecranul se umpluse cu un chip stilizat gravat în aur: o mască mortuară miceniană.

Capitolul 15

— Vă faceţi nişte teme? întrebă Calvin Bowers, uitându-se peste umărul ei la ecranul acum gol al computerului.

Deborah închisese documentul în clipa în care intrase el, dar nu suficient de repede ca să-l împiedice pe intrus să vadă chipul auriu.

— Nu ştiţi să ciocăniţi? îl repezi ea, parţial şi din pricina panicii pe care o simţea.

— Îmi cer scuze, răspunse el, cu un zâmbet cuceritor pe buze. La ce vă uitaţi?

Deborah ezită.

— Era o mască mortuară grecească, răspunse ea. Mă gândeam să folosesc imaginea pe site-ul muzeului.

Minciuna i se păru imediat neîndemânatică şi prostească.

— Are muzeul aşa ceva? se miră el.

Nu era cu adevărat o întrebare. Ştia prea bine că nu exista aşa ceva acolo.

— Un site? zise ea.

— O mască grecească, replică el.

— Nu. Este doar un soi de icon arheologic. Un simbol.

El se gândi la cele auzite, urmărind-o cu privirea.

— Nu prea ştiţi să minţiţi, Miss Miller, zise el într-un târziu. Nu vă stă în fire. Pe mine nu mă deranjează, dar aţi putea intra în belele mari dacă le povestiţi poliţiştilor astfel de gogoşi.

Deborah se încruntă şi se uită în altă parte. Individul avea dreptate. Ea îşi construise viaţa de adult pe o atitudine deschisă, cinstită, spunând lucrurilor pe nume şi refuzând să se joace de-a evitatul problemelor, întotdeauna gata să riposteze la provocări. O astfel de atitudine faţă de lume o transformase într-un om care nu ştie să mintă. Şi

era evident că o astfel de încăpăţânare în a aborda frontal totul îi stătea perfect în fire prin faptul că nu se putu împiedica să nu considere remarca lui Bowers drept un compliment. Minciunile nu-i stăteau pur şi simplu în caracter.

— Este posibil ca această mască să aibă legătură cu moartea lui Richard, recunoscu ea. Nu ştiu. E-n regulă?

— În regulă, admise el. În ce mod?

— Nu sunt sigură. De abia acum încep să-mi pun întrebări.

— Despre?

Deborah rămase tăcută o perioadă de timp, nu atât din pricină că ar fi cântărit cât anume să-i spună individului, cât mai degrabă din cauză că se lupta să îşi adune în minte amintiri. După aceea începu să vorbească şi el o ascultă, la început dezinteresat, apoi cu mai multă seriozitate, aplecându-se în faţă, cu ochii îngustaţi şi plini de viaţă.

Deborah îi spuse că vasele miceniene, bijuteriile şi armele însemnau una, dar o mască mortuară însemna cu totul altceva. Arheologii descopereau artefacte în tot felul de locuri, dar măştile mortuare se găseau într-un singur gen de locuri: mormintele. Mai precis, morminte bogate: mormintele regilor.

„Şi mai e şi un chip.”

Da, mai era şi asta. Armele şi vasele, inelele şi amforele au toate valoarea lor aparte, dar nimic nu evocă grandoarea trecutului în termeni umani precum imaginea unui chip de om mort, oricât ar fi de stilizată. Măştile mortuare sunt regale, dar sunt şi personale, intime chiar; ca şi cum te-ai uita de-a lungul unui tunel către trecut şi ai descoperi că el se termină într-o oglindă, istoria şi legendele fiind scuturate de înflorituri când se ajungea la faţa unei fiinţe umane. Deborah îi spuse că nu era de mirare, în atari circumstanţe, că măştile mortuare erau atât

de preţuite de colecţionari şi de hoardele de oameni care treceau pe lângă exponatele unui muzeu, cu ochii lipiţi de găvanele ochilor măştii şi, în consecinţă, cu persoana care avusese acei ochi înainte să moară.

Un alt motiv pentru care astfel de măşti erau preţuite în mod special era faptul că adesea ele nu rămâneau îngropate prea mult timp. Mormintele erau de obicei bine marcate sau oamenii îşi aminteau unde avuseseră loc marile ceremonii funerare şi genul de lucruri fine care fuseseră îngropate odată cu cadavrul. Ca urmare, de regulă mormintele erau jefuite, uneori imediat după funeralii, alteori secole mai târziu, când civilizaţia respectivă încetase să mai existe, lăsând în urma ei doar legende pe care hoţii să le cerceteze. Până când ajungeau arheologii în locurile respective, cele mai valoroase lucruri erau, de obicei, de mult dispărute. Bineînţeles că existau şi excepţii: descoperirea sarcofagului de aur al lui Tutankamon de către Carter sau descoperirile lui Schliemann la Micene.

Nu era vorba doar de faptul că măştile erau rare. Dacă era descoperită vreuna, şansele ca aceasta să fie scoasă din ţara unde fusese găsită erau practic nule. Marile puteri imperiale ale secolului al XIX-lea îşi umpluseră muzeele naţionale cu comori luate cu japca de la naţiuni altădată puternice în materie de artă şi război, reduse acum însă la neînsemnătatea unor colonii. Dar acele vremuri fuseseră demult depăşite şi acum erau rare zilele în care să nu se facă auzit vreun apel naţionalist din Grecia sau Egipt, Iran sau India, Columbia sau Peru, ca deţinătorii actuali ai comorilor să înapoieze ţării în drept statuile şi bijuteriile, picturile sau relicvele însuşite cu forţa cu mai bine de un secol în urmă de agenţi ai Europei imperialiste. Nu, şansele ca un transport de comori miceniene descoperite în morminte să fie adus în America fără să alerteze pe nimeni din

comunitatea culturală internaţională, în epoca noastră, erau practic zero.

Ceea ce o duse pe Deborah înapoi la Schliemann.

— Schliemann? se miră Calvin.

Ascultase totul cu mare atenţie, aplecat înainte, iar acum rostea primul cuvânt de când începuse ea. Lui Deborah îi plăcea să vorbească despre astfel de chestiuni şi îi mai plăcea să fie ascultată.

— Trebuie să mai citesc câte ceva înainte de a vă povesti despre el, recunoscu ea cu sinceritate. Richard era expertul, dar lui nu-i plăcea părerea mea despre el, aşa că nu încerca să abordeze subiectul în faţa mea.

Zâmbi cu tristeţe.

— De ce nu vă place? întrebă Calvin. L-aţi cunoscut personal?

Deborah izbucni în râs.

— Heinrich Schliemann a murit cu mult înainte de a mă naşte eu, răspunse ea. A făcut nişte descoperiri uluitoare, dar uneori metodele lui erau destul de dubioase. Şi, dacă îmi amintesc eu bine, anumite lucruri au dispărut.

— Artefacte?

— Artefacte.

— Ascultaţi, rosti Calvin după o pauză de gândire. Trebuie să sortez nişte corespondenţă la etaj, dar am mai putea discuta pe tema asta mâine? Poate la prânz?

Era o întrebare prudentă. Calvin nu vroia să pară peste măsură de interesat – cel puţin nu de ea ca persoană – dar nici nu avea chef să pară frivol. Oare de ce făcuse invitaţia? Ca să-i ofere ei o audienţă, să o ajute să se gândească şi la altceva în afara morţii lui Richard? Probabil că da. Deborah îşi zise că era vorba de amabilitate, deşi ar fi preferat ca el să vrea să discute doar despre arheologie. Lui Richard aşa i-ar fi plăcut cel mai mult.

— Desigur, acceptă ea, reuşind să schiţeze un zâmbet, fără să fie cu adevărat conştientă de prezenţa lui.

Mintea ei se concentra deja pe cărţile de la etaj şi pe ceea ce ar fi putut afla din ele despre Heinrich Schliemann.

Capitolul 16

Deborah luă o cameră la un Holiday Inn din apropiere după ce se asigură că găseşte o încăpere fără intrare din afară. Până când se făcu comodă şi comandă un burger prin room service, stiva de cărţi împrumutate din biblioteca lui Richard (cu permisiunea lui Cerniga) începuse să arate ca un zid. Se uită la televizor, trecând de la o emisiune la alta, până ce oboseala acumulată păru să-i ajungă până la măduva oaselor. Închise televizorul, se întinse pe pat şi adormi îmbrăcată.

Îşi petrecu dimineaţa următoare răsfoind cărţile în viteză, verificând referinţele şi, din când în când, citind lungi secţiuni cu nerăbdare. Termină cam pe la ora prânzului, dar constată că nu-i era foame. Băuse o cană de cafea la micul dejun şi cofeina ingurgitată atunci continua să-i curgă prin vene şi să-i spună că nu are nevoie să mănânce. Sau poate că nu cofeina, ci lectura fusese cea care îi conferise atâta energie.

La început, lumea arheologică îl luase în derâdere pe Schliemann şi convingerea lui că războiul troian avusese cu adevărat loc, numai că el trecuse la treabă şi descoperise Troia în nordul Turciei, iar de atunci intrase brusc în atenţia tuturor. Mulţi au continuat însă să manifeste prudenţă, şi chiar discipolii lui au devenit alarmaţi de metodele folosite de el. A fost acuzat de „împănarea" descoperirilor, de reprezentarea eronată a locurilor unde găsise diverse lucruri şi de strângere a lor în colecţii pentru a dovedi că poeţii antici aveau dreptate şi pentru a-şi consolida propria glorie. În plus, mai exista şi episodul „comorii lui Priam".

Conform lui Homer, Priam era regele Troiei în timpul asediului grecilor. El a fost tatăl lui

Hector, Trolius şi Paris, cel care declanşase întregul război când a furat-o pe Elena de la fratele lui Agamemnon, Menelau. Homer afirma că oraşul lui Priam era plin de aur, dar Schliemann nu a găsit nici urmă de metal preţios până la terminarea excavaţiilor. Exact atunci când săpăturile erau pe punctul de a fi oprite, Schliemann a dat personal de aur, anumite piese nefiind acoperite de pământ. Printre lucrurile găsite s-a numărat şi o colecţie extraordinară de bijuterii. Această poveste remarcabilă – pentru mulţi dubioasă – a devenit şi mai ciudată atunci când, după fotografiere (cu Sophia, soţia lui Schliemann) împodobită cu toate bijuteriile, întreaga colecţie a dispărut. Guvernul turc a fost furios, convins fiind că arheologul scosese pe furiş întreaga comoară din ţară, făcând astfel demersul autorităţilor turce de a pune mâna pe ea imposibil…

„Dacă un set de artefacte a putut dispărea, de ce nu ar fi putut dispărea şi altul?"

După munca din Turcia, Schliemann îşi începuse excavaţiile în Micene cu un obiectiv bine precizat în minte. Conform legendei, când Agamemnon, regele grecilor victorioşi, s-a întors la Micene, el a fost ademenit cu o baie de soţia lui necredincioasă, Clitemnestra, care, ajutată de iubitul ei, l-a ucis pe rege. Agamemnon a fost înmormântat cu mare pompă, iar Schliemann credea că mormântul lui există cu adevărat şi poate fi descoperit.

Guvernul Greciei, ca toate guvernele, şi-a manifestat scepticismul, dar în cele din urmă i-a acordat permisiunea de a săpa. Convins că mormântul regal se găsea în partea superioară a zidurilor fortăreţei, Schliemann a săpat un puţ imediat după intrarea principală, având credinţa că acolo pământul nu era sedimentat în mod natural, ci fusese pus ca umplutură. Dar după ce a săpat mai bine de trei metri, a constatat că nu descoperă nimic. În plus, ploua cu găleata. A început alt puţ,

apoi altul, apoi încă trei, şi abia atunci lucrurile au început să devină interesante.

A descoperit o serie de morminte conţinând fragmente de podoabe de la mai multe cadavre. Se găseau acolo diademe de aur înspicate cu sârmă de cupru, iar alături vaze de argint şi cuţite din obsidian. În al patrulea puţ-mormânt, Schliemann a descoperit resturile a cinci schelete acoperite de bijuterii. Alături de ele se găsea un cap uluitor de taur din argint cu coarne de aur, împreună cu săbii de bronz şi cupe de aur. Şi mai remarcabil, trei dintre cadavre purtau magnifice măşti mortuare din aur.

Lumea arheologică şi-a concentrat însă toate privirile către acea veche fortăreaţă montană din Grecia abia după ce Schliemann s-a întors la primul puţ şi a săpat mai adânc acolo. În acest ultim mormânt, el a găsit cea mai mare comoară: alte trei cadavre, două dintre ele purtând măşti de aur, al treilea având o mască deosebită de celelalte, mai mare, distinctă, mai nobilă.

Deşi a negat ulterior, Schliemann a trimis o telegramă unui ziar atenian, spunând, cu lăudăroşenia-i găunoasă: „Am privit la chipul lui Agamemnon”.

N-o făcuse. De fapt, cadavrele şi bunurile care le acompaniau în mormânt erau cu trei secole *mai vechi* decât Agamemnon, dacă a existat vreodată o persoană cu acest nume. Mai la subiect, câţiva oameni de ştiinţă şi-au exprimat scepticismul faţă de spectaculoasa mască a lui „Agamemnon”. Au spus că nu avea forma potrivită. Stilul nasului nu se potrivea cu celelalte piese. Mustaţa arăta tipic pentru secolul al XIX-lea… Oare să fi trecut Schliemann de la furt şi manipularea adevărului la plăsmuiri?

Pe măsură ce citea aceste lucruri, absorbindu-le cu nesaţ, Deborah simţi treptat că în mintea ei se naşte o nouă idee. Să fi fost posibil ca în cadrul acelor săpături din Micene să se fi descoperit mai

multe lucruri decât recunoscuse Schliemann? Să fi existat o şansă ca masca mortuară, cumva neconvenţională, asociată (chiar şi incorect) lui Agamemnon, exponat care acum ocupa un loc de cinste la Muzeul Naţional de Arheologie din Atena, să fi fost un fals, iar dacă aşa stăteau lucrurile, să fi existat cumva o mască reală pe care Schliemann să o fi înlocuit? Să fi „dispărut” masca adevărată aşa cum dispăruse comoara lui Priam din Troia? Să fi fost acea mască în dormitorul lui Richard cu doar câteva ore înainte şi, dacă aşa stăteau lucrurile, cum naiba ajunsese ea acolo?

Poate că Richard era un pic orbit de optimismul lui copilăresc, dar nu era un idiot. Dacă el credea că acea încăpere din spatele raftului de cărţi conţinea cea mai mare colecţie de artefacte miceniene din afara Greciei, atunci trebuia să fi deţinut dovezi care să-i ateste autenticitatea. Aproape sigur aceste dovezi erau legate de provenienţă, mai exact de locul şi momentul descoperirii măştii. În cercurile de arheologi, provenienţa însemna totul. Fusese Richard capabil să urmărească artefactul în timp până în momentul în care a fost dezgropat pentru prima dată? Şi dacă aşa stăteau lucrurile, cine mai ştia de asta? Ucigaşii lui Richard? Pe cine sunase el în Grecia? Să fi fost o coincidenţă faptul că un rus bătrân, care se ivise cu doar câteva zile înainte, murise în aceeaşi noapte cu Richard, la mică distanţă de acesta? Să fi ştiut acel om ceva despre aceste artefacte antice?

Deborah luă cartea de telefon de pe noptieră şi formă un număr, cu pixul în mână.

— Secţia de poliţie din Dekalb County, rosti o voce de femeie.

— Da, zise Deborah. Vă sun în legătură cu un rus care a fost ucis în apropiere de Muzeul Druid Hills cu două nopţi în urmă.

— Cine sunteţi?

— Deborah Miller, rosti ea, brusc convinsă că nu va obţine nimic. Lucrez la muzeu. Şi am ajutat la identificarea cadavrului.

Era adevărat. Până la un punct.

— Este cazul detectivului Robbins, dar el e pe teren. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

— Nu, răspunse Deborah. Am sunat doar să văd care mai e situaţia cazului.

— În mare parte este închis, o informă femeia de la celălalt capăt al firului.

— Deja? Există vreun suspect?

— Nu şi nu prea sunt şanse de a se găsi unul, date fiind circumstanţele. Nu cred că se pot deschide prea multe piste până ce nu reuşim să potrivim glonţul tras unei arme cunoscute.

— Date fiind circumstanţele, repetă Deborah. Ce înseamnă asta?

Femeia oftă şi Deborah avu impresia că o aude răsfoind prin nişte hârtii. Când reveni, păru că citeşte ceva:

— Domnul Serghei Voloşinov nu era cetăţean american. Era un străin care a stat aici mai mult decât îi permitea viza şi care, din câte ne-am dat seama, era instabil din punct de vedere mental. Vagabonda pe străzi noaptea şi probabil că a dat peste cine nu trebuie. Pur şi simplu. Nu cred că avem prea multe de făcut la un asemenea caz.

— Voloşinov, zise Deborah, mâzgălind numele pe un carneţel de la hotel. Cum i-aţi descoperit numele?

— Purta la el un plic timbrat. Trăia greu de cel puţin două săptămâni. Au fost contactate autorităţile ruse şi rudele cele mai apropiate, dar probabil că va fi îngropat aici.

— Rudele cele mai apropiate?

— Are o fată la Moscova, Alexandra.

— Cum rămâne cu scrisoarea? Traducătorul a putut scoate ceva din ea?

— Staţi aşa, rosti poliţista, răsfoind prin hârtii. Traducător… traducător. Aşa. Începu să

citească direct din dosarul pe care părea să-l consulte, cu o voce de robot, un pic plictisită: Traducătorul David Barrons a raportat că scrisoarea era grav deteriorată, fiind lizibile doar câteva cuvinte întregi. O parte a unei propoziţii spunea: „Sunt mai sigur ca oricând că resturile nu au ajuns niciodată la Mary”, deşi ultimul cuvânt este greu de citit şi ar putea fi incomplet. Scrisoarea pare veche de cel puţin douăzeci de ani.

Femeia făcu o pauză.

— Cam asta e în mare, reluă ea. Puteţi reveni, dar probabil că detectivul Robbins nu are ceva nou să vă spună. Şi-acum, dacă nu vă deranjează…

„Sunt mai sigur ca oricând că resturile nu au ajuns niciodată la Mary…”

Deborah începu să răsucească fraza în minte. Să fi fost acele *resturi* de natură arheologică? Să fi inclus o mască mortuară miceniană? Era posibil ca acest rus enigmatic să le fi urmărit şi să fi căzut pradă celui care luase masca din încăperea secretă din dormitorul lui Richard?

Capitolul 17

Deborah se întoarse la muzeu, conştientă că nu deţinea mai mult decât nişte speculaţii, dar acestea o emoţionau şi voia să le împărtăşească, cu Cerniga, cu Calvin, cu oricine, de fapt. O mască mortuară miceniană necunoscută lumii, scoasă pe furiş din Grecia de Schliemann cu un secol în urmă şi urmărită de un rus singuratic tocmai până în Atlanta, Georgia! Era extraordinar. Aproape suficient cât mintea ei să nu se mai preocupe de moartea lui Richard, iar împărtăşirea gândurilor ei poliţiei avea să însemne o contribuţie, o cale de a omagia memoria lui Richard şi de a-i răzbuna moartea. Cine ştie, poate că masca pentru care el murise avea să fie găsită. Deborah nu se putea gândi la un monument mai potrivit închinat memoriei lui.

Dar mai întâi avea altceva de făcut. Nu mâncase nimic toată dimineaţa şi i se făcuse brusc foame. Amintindu-şi că rămăsese ceva mâncare de la petrecere, se duse jos, în bucătăria din spatele clădirii. Din fericire, Tonya nu se vedea nicăieri.

Descoperi tăvile din frigider şi scoase mâncarea, mirosind-o cu prudenţă. Încercă pateul şi descoperi că e la fel de sălciu ca şi cu două nopţi înainte. Asta îi aduse aminte de ceva. Luă telefonul din suportul de pe perete şi formă numărul firmei de catering. Împărtăşirea gândurilor ei lui Cerniga (cu Keene rânjind macabru în fundal) trebuia să mai aştepte câteva minute.

— *Taste of Elegance,* zise o voce. Cu ce vă pot ajuta?

— Aici este Deborah Miller de la Muzeul Druid Hills. Aş putea vorbi cu Elaine, vă rog?

Urmă o pauză la celălalt capăt al firului, apoi se auzi un pocnet când telefonul fu dat altei

persoane şi pe linie se făcu auzită o voce nouă, alunecoasă şi plină de superioritate.

— Aici Elaine Shotridge.

Deborah începu direct cu lista de plângeri. Lucrase cu Shotridge şi înainte şi ştia prea bine că delicateţea şi politeţea nu ar fi dus-o nicăieri. Pentru o secundă, Deborah avu sentimentul că nu se întâmplase nimic. Era doar un alt apel telefonic de afaceri. Richard lucra în biroul lui de la etaj, aşteptând cu nerăbdare să afle amănunte despre ciocnirea lui Deborah cu Elaine Shotridge, regina-tiran a cateringului din Atlanta.

— Dar nu am avut la dispoziţie spaţiul de refrigerare la care ne aşteptam, protestă Shotridge.

— Spaţiul de refrigerare nu contează în comparaţie cu faptul că oamenii dumitale nu au făcut curăţenie după eveniment sau cu faptul că am rămas fără vin roşu.

— Vom face bucuroşi o deducere din factură care să ţină cont de aceste lucruri, rosti Shotridge. Să zicem zece la sută?

— Mai bine să zicem cincisprezece, contracară Deborah. Nu am fost dată pe spate de alegerea minisandvişurilor.

— Miss Miller, reveni Shotridge, pe un ton mai rece. Nu am nicio obiecţie să plătesc pentru eventualele erori care îmi aparţin, dar chestiunile de gust nu justifică o tentativă de obţinere a unei reduceri. Resping aluzia că sandvişurile noastre nu ar fi cele mai bune, făcute manual…

Asta era momentul în care ar fi trebuit să-i spună femeii că Richard murise şi că o ceartă pe tema câtorva farfurii de tarte cu brânză albastră nu încăpea pe lista ei de priorităţi, dar Deborah nu o putu face. Deocamdată funcţiona aşa cum ar fi trebuit să funcţioneze în postura ei managerială, dar n-ar mai fi putut să fie aşa dacă începea să vorbească despre moartea lui Richard. Reveni la sarcasmul pe care încercase să-l evite.

— Urăsc să plătesc treizeci de dolari pe o farfurie de rulouri de pepene învelit în şuncă care au un gust de măsline învelite în piele de pantofi, zise ea, aşa că mai bine să lăsăm pretenţiile de bucătărie de înaltă clasă în afara acestei discuţii, bine?

— Prietenii greci ai domnului Dixon m-au lăudat personal pentru brânza aleasă în pateurile mele cu spanac şi brânză feta, ripostă Shotridge.

— Staţi aşa, zise Deborah, concentrată brusc pe altceva. Prietenii greci ai domnului Dixon? Ce prieteni greci?

— Domnii cu care discuta dumnealui în timpul prezentării dumneavoastră.

— De unde ştiţi că erau greci?

— Arătau a greci, răspunse Shotridge. Păreau să vorbească greaca şi – a, da – domnul Dixon însuşi mi-a spus că sunt greci.

Shotridge părea să fi preluat conducerea la capitolul sarcasm.

— Şi ce altceva mai spuneau? se interesă Deborah.

Era sigură că pe lista de invitaţi nu se afla niciun nume de grec.

— Nimic, răspunse Shotridge. Discutau între ei – în greacă – iar eu treceam pe acolo cu o tavă, şi domnul Dixon a întrebat dacă mai pot să-i aduc nişte pateuri pentru prietenii lui greci, deoarece le plac foarte mult.

Mi-a spus că era cea mai bună brânză feta pe care o gustaseră vreodată. Ei au dat din cap, au zâmbit şi au luat fiecare trei pateuri. Apoi am plecat de acolo.

— Şi n-au mai spus nimic altceva?

— Nu. Doisprezece la sută. Asta e ultima mea ofertă.

— S-a făcut, răspunse Deborah, închizând.

Venise vremea să discute cu poliţia.

Capitolul 18

Deborah îşi băgă un alt sandviş cât degetul în gură şi îi schimbă gustul cu un pahar de suc de coacăze. Tocmai voia să plece când se ivi Calvin Bowers.

— Calvin, rosti ea, fără a se mai gândi, doar în urma unui impuls. Îţi plăcea Richard?

El se încruntă, adaptându-se la întrebarea neobişnuită şi la faptul că ea trecuse la o formulă mai apropiată de apelare.

— Nu l-am întâlnit niciodată, dar cred că da, răspunse el. De ce?

— Ţi-ar veni greu să crezi că el a pus muzeul înaintea averii sale personale, chiar înaintea reputaţiei sale?

— Absolut deloc, răspunse el.

Deborah dădu din cap. Era răspunsul corect. Deborah simţi pentru o secundă un soi de căldură faţă de Calvin.

— Nici mie, zise ea.

Pentru o fracţiune de secundă, în mintea ei apăru întreaga colecţie de artefacte greceşti, cu masca în poziţie centrală, aşezate în cutii strălucitoare jos în hol, pentru toată lumea, sau într-o încăpere amenajată special, la capătul unui coridor întunecat, exponatele fiind însoţite de texte educative şi imagini: cea mai spectaculoasă colecţie de antichităţi greceşti din afara Atenei. În mod sigur, asta era ceea ce Richard îşi dorea să obţină.

Urmărind-o de parcă ar fi putut vedea imaginile din mintea ei, Calvin dădu o dată scurt din cap.

— Înţeleg, rosti el. Dacă pot face ceva…

Ea zâmbi şi îşi dădu seama, după ce expiră, că îşi ţinuse respiraţia.

— Apropo, adăugă el. Îmi lipseşte o parte din corespondenţa pe teme legale a lui Richard. A existat ceva pus spre păstrare aici jos?

— În birou, răspunse ea. Păstrez acolo cele mai multe din scrisorile legate de muzeu. Cauţi ceva anume?

Calvin părea un pic sfios.

— Aşa cum am mai spus, domnul Dixon lucra la nişte hârţoage care aveau de-a face atât cu posesiunile sale personale, cât şi cu ceea ce exista în muzeu. S-ar putea să existe ceva menţiuni în testamentul lui. Poliţia va dori să vadă toate proprietăţile lui imobiliare şi mobiliare aşezate în ordine din punct de vedere legal, în caz că acestea ar putea avea un impact în privinţa motivului crimei.

Deborah dădu din cap, atentă să nu arate prin gesturi că ceea ce îi spusese el nu o impresiona deloc.

— Atunci e vorba de documente personale, rosti ea, iar acestea ar trebui să se afle între documentele din reşedinţa lui, nu între cele ale muzeului, doar dacă nu sunt de dată foarte recentă.

— Cât de recentă?

— Dacă erau pe adresa casei, nu mai târziu de o zi sau două. Reşedinţa are un alt număr poştal de stradă: 143. Muzeul este la 157. Sunt în aceeaşi clădire, aşa că nu mă întreba de unde diferenţa. Dar sunt două căsuţe poştale. Dacă e vorba de un document personal, dar pe adresa muzeului, va dura câteva zile. Eu mă ocupam de chestiile administrative, aruncam prostiile la gunoi şi îi dădeam lui Richard ce rămânea ca să facă ce vrea cu ele. De obicei nu sunt prea multe lucruri de citit şi, dacă nu îi semnalam eu ceva anume, el se apuca de ele când avea chef. E vreo problemă?

Calvin stătea nemişcat, cu ochii îngustaţi, dar auzind întrebarea ei ridică din umeri şi zâmbi.

— Mă îndoiesc. Doar că nu-mi place deloc ca hârtiile oficiale să treacă prin alte mâini decât cele

ale destinatarului. Acum vorbeşte avocatul din mine.

Detectivii Cerniga şi Keene se găseau la etaj, în biroul adiacent dormitorului lui Richard, unde parcurgeau lista invitaţilor şi inventarul muzeului. Deborah se gândi să urce scara, dar optă pentru o ultimă oprire de precauţie înainte de a sui să vorbească cu ei.

Toaleta pentru femei de lângă birou nu era decât o încăpere cu o singură cabină, rezervată personalului de la muzeu. Se găseau acolo o toaletă şi o chiuvetă cu săpun lichid şi un uscător electric care o lăsa mereu pe Deborah să se şteargă de ultimele picături de apă pe pantaloni. Comutatorul de lumină era legat de un ventilator care zumzăia şi sfârâia aproape la fel de tare ca şi apa de la toaletă. Cu ventilatorul pornit şi cu uscătorul mergând, era puţin probabil să mai auzi ceva, aşa că Deborah fu cât se poate de uimită să audă sunete de voci pe ton ridicat.

Deborah avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama de unde se auzeau vocile. Deasupra toaletei era montat un capac de ventilaţie, diferit de canalul ventilatorului şi de sistemul de încălzire, ca şi de cel de aerisire. La început ea nu acordă mare atenţie, dar apoi îşi dădu seama că vocile erau masculine şi aparţineau, de fapt, detectivilor cu care ea era pe punctul de a discuta. Era sigură de asta chiar şi peste zgomotul făcut de uscătorul automat.

„Probabil că ţeava duce direct în biroul de sus.”

Nu observase asta niciodată până atunci, dar de ce să o fi făcut? Cât de des ar fi putut vorbi cineva de unul singur în acea încăpere? Era sanctuarul privat al lui Richard.

Una dintre voci era mai ridicată decât cealaltă. Cerniga? Nu, Keene.

„Ar trebui să ignori totul”, îşi spuse ea. „Ţi-a ajuns cât ai tras cu urechea.”

Uscătorul de mâini muri cu un sfârâit tot mai mic şi vocile deveniră mai clare.

— Asta spui *tu,* tună Keene. De unde naiba să ştiu eu că aşa e?

Cerniga mormăi un răspuns imposibil de auzit şi Keene replică cu un râset de sfidare. Apoi Cerniga mormăi iarăşi ceva, dar Deborah nu-i prinse vorbele.

Dintr-un impuls, întinse mâna şi stinse lumina. Camera se cufundă în beznă totală şi într-un grad şi mai avansat de linişte când se opri şi ventilatorul. Uşor metalizată de ecoul ventilatorului, vocea lui Cerniga se înmuie uşor, precum un abur.

— Ţi-am spus deja, rosti el cu calm, dar oarecum iritat. Dacă ai o problemă în privinţa asta, discută cu căpitanul tău.

— Am făcut-o deja, ripostă Keene, şi ştii până unde am ajuns.

— Atunci am pus capăt poveştii, bine?

— Nu, pe naiba dacă am pus capăt, zise Keene. Te-ai transferat din ţinutul Henry? I-am sunat pe cei de acolo de dimineaţă şi nimeni n-a auzit de tine. Nimeni.

Deborah simţi brusc un fior de răceală şi nesiguranţă în bezna în care se afla. Părul de pe ceafă i se ridica din nou, ca atunci când adulmecase mirosul de colonie şi de fum de pipă la uşa apartamentului ei.

— Căpitanul tău ţi-a dat ordin să lucrezi cu mine, zise Cerniga. Avea acum o voce de oţel, ca şi cum abia şi-ar fi stăpânit mânia. Dacă ai o problemă în privinţa asta, ar trebui să o lămureşti cu el.

— Măcar eşti poliţist? întrebă Keene. Ţi-am văzut expresia de pe chip când ţi-am dat formularele alea. N-ai mai completat niciodată aşa ceva înainte. Vreau să-ţi văd insigna.

În acea clipă cineva trase de uşa toaletei din afară şi Deborah nu mai auzi nimic.

Capitolul 19

Era Tonya.

— Îmi cer scuze, rosti ea, părând să nu-i pară deloc rău până ce nu văzu expresia de pe chipul cenuşiu al lui Deborah. Nu am văzut lumină sub uşă, aşa că am presupus… Sunteţi bine? Parcă aţi văzut o fantomă.

— E-n regulă, răspunse Deborah. Doar că… Sunt un pic obosită. Au fost două zile grele. Cred că o să…

Habar n-avea însă ce anume o să facă. Dădu vag din mână şi încercă să zâmbească, dar grija care se vedea pe chipul Tonyei demonstra clar că femeia n-avea de gând să înghită povestea prea uşor.

— Aveţi nevoie de ceva?

— Nu.

— Vreţi să chem poliţiştii jos?…

— NU, exclamă Deborah, poate mai repede decât ar fi vrut. Adică… Nu. E-n regulă. Voi vorbi cu tine mai târziu.

Se trezi apoi că merge de-a lungul holului, evitând scara către biroul lui Richard, înspre muzeu. Pasul i se iuţi odată cu hotărârea luată, aşa că ajunse aproape să fugă atunci când trecu pe lângă specimenele alea oribile de taxidermie victoriană. Se opri în biroul muzeului, descuie seiful şi îşi scoase de acolo paşaportul. În două minute era înapoi în holul unde tronau scheletul de T-Rex şi prora de navă în formă de femeie-balaur. În patru minute ajunse în maşina ei.

Telefonul mobil era închis. Îl lăsă aşa.

Trebuia să se ducă acasă sau măcar în camera ei de hotel. Să doarmă niţel. Să-şi limpezească gândurile.

„Asta nu va schimba ce ai auzit prin puţul ăla de ventilaţie.”

„Adevărat”, îşi răspunse ea singură, trecând printre luminile de acces de la Bufford Highway către autostrada interstatală, „dar poate că tot ce am auzit va căpăta sens dacă mă distanţez de muzeu şi de comorile ciudate de acolo.” Pur şi simplu Deborah avea nevoie să stea ceva timp doar cu sine însăşi.

După ce coti pe 185 spre sud, către centru, Deborah se trezi din gândurile ei din cauza unui scrâşnet de cauciucuri pe şosea, chiar în spatele ei. Se uită în oglindă la timp ca să vadă o dubiţă neagră cum trece în viteză prin bariera de semnal din capul rampei şi se năpusteşte spre ea.

„Şoferii din Atlanta”, îşi zise ea. „Mereu gata să-şi rişte viaţa ca să ajungă acasă cu cinci minute mai repede.”

Rămase pe banda din dreapta ca să facă loc nebunului şi se întrebă unde era mai bine să se ducă. Din instinct o pornise spre casă, îndepărtându-se de Holiday Inn.

„Nu-i prea rău. E prea aproape de muzeu. De Cerniga şi de Keene. Poate că ar fi bine să hălăduiesc aşa vreo oră. Sau să mă plimb prin Parcul Piedmont. Da. Mă duc spre casă, parchez pe Juniper şi fac o plimbare în jurul lacului.”

Ideea o făcu mai optimistă şi Deborah se relaxă puţin, recăpătându-şi dispoziţia ei sufletească obişnuită în vreme ce traficul din jurul ei îi mai calma anxietatea. Mai liniştită, mintea ei acum conştientă se întoarse la conversaţia auzită în toaletă. Să fi auzit greşit? Era posibil, dar era dispusă să pună pariu că auzise bine. Să fi fost un soi de glumă între colegi? Puţin probabil. Aşadar Keene bănuia că Cerniga – omul care conducea ancheta în cazul morţii lui Richard – nu era poliţist? Cum era posibil aşa ceva? Ce însemnau toate astea?

Abordând curba Grady, Deborah menţinu banda din dreapta şi partea mai puţin conştientă a minţii ei, concentrată asupra şofatului, îi întrerupse

şirul gândurilor, atrăgându-i atenţia asupra unui indicator cunoscut: „Sfârşitul benzii dreapta – 500 de metri.”

Deborah se uită în oglinda retrovizoare laterală şi începu să vireze stânga, dar reveni abrupt când zări un camion care se cuibărise în unghiul mort.

„Fii atentă!”

Lăsă deoparte alte gânduri şi apucă mai strâns de volan.

Camionul din stânga era tot acolo; şoferul părea să nu fi observat faptul că ea aproape îl atinsese. Deborah mări viteza, dar camionul (care acum, că ea se putea uita mai bine la el, devenise de fapt o dubă) o mări şi el.

„Tipic.”

— Du-te tu înainte, tâmpit cu ifose de mascul feroce, mormăi ea, încetinind ca să-l lase să treacă.

Nu avea suficient drum la dispoziţie ca să se ia la întrecere cu individul şi traficul din Atlanta se desfăşura la viteze infernale.

Duba încetini şi ea. Botul ei păstra aceeaşi distanţă faţă de maşina ei. Deborah se răsuci ca să se uite urât la şofer, dar geamurile dubei erau fumurii şi ea nu vedea nimic înăuntru.

„Dubă?”

În acea clipă în minte i se succedară rapid două idei. Era aceeaşi dubă ale cărei cauciucuri scrâşniseră atunci când intrase ea pe autostradă. Şoferul din stânga ei nu era un simplu idiot care se juca cu ea de-a „cine cedează primul”.

„Banda se termină peste 300 de metri”, se putea citi pe indicatorul de deasupra şoselei. „Viraţi stânga.”

— Încerc, răspunse ea obiectului.

Semnaliză stânga şi apăsă claxonul. Individul nu-şi schimbă deloc traiectoria. Deborah se aştepta la asta. O urmărise de la muzeu şi o încolţise intenţionat. Acceleră la cincizeci, apoi la şaizeci de kilometri pe oră. În faţă vedea banda

transformându-se într-o potecă îngustă marcată de conuri portocalii din plastic aliniate de-a lungul unui zid de beton care se interpunea exact în calea ei.

Duba de alături acceleră şi ea şi se apropie de maşina lui Deborah, încălcând linia despărţitoare dintre benzi. Individul o forţa să intre în zid. În dreapta ei se ivi brusc masa întunecată a peretelui de beton. Deborah rămânea fără spaţiu. În panica de care începea să fie cuprinsă, Deborah îşi dădu seama cu o siguranţă absolută de un singur lucru: dacă individul nu ceda şi ea lovea zidul la viteza asta, coliziunea avea s-o omoare.

„Capăt de bandă peste 150 de metri.”

Apăsă brusc pedala frânei până la capăt, atât de tare că spatele Toyotei derapă uşor, iar o parte a cauciucului din dreapta spate prinse şorţul de ciment de la marginea drumului. Se auzi un scrâşnet metalic grozav. Pentru o fracţiune de secundă, duba de lângă ea păru să îşi continue drumul, dar imediat şi aceasta încetini, ca să ţină pasul cu Toyota.

Deborah ajunse la douăzeci de kilometri pe oră, dar zidul din faţă se apropia ameninţător.

„Bun”, îşi zise ea, „o să opresc.”

Şi apoi? Dacă oprea şi individul? Dacă se dădea jos din dubă?

Pentru o fracţiune de secundă, Deborah zări cu ochii minţii trupul lui Richard zăcând pe podea, atât de decolorat şi de bătrân. Oricine îl omorâse, o făcuse fără milă.

Îşi fixă privirea pe zidul de beton din faţă şi apăsă acceleraţia până la podea.

Capitolul 20

Era o nebunie. „Ba chiar sinucidere curată”, îşi zise ea văzând imensitatea solidă şi cenuşie năpustindu-se spre ea.

Totodată, era ultimul lucru la care se aşteptase şoferul dubei. Când individul îşi dădu seama ce făcea ea şi apăsă pe acceleraţie ca s-o prindă din urmă, Deborah se găsea la trei metri în faţa lui şi aluneca deja spre stânga.

Ciupi colţul zidului, spărgând un geam într-o cascadă de cioburi de sticlă, dar maşina nu se opri din impulsul primit şi Deborah se trezi în mijlocul traficului, stârnind un cor de claxoane şi frâne scrâşninde.

„Dumnezeule, cât a fost de aproape. Eşti o idioată! Puteai să mori.”

„Aş fi murit dacă aş fi oprit.”

„E absurd. N-ai de unde să ştii asta. Dramatizezi lucrurile.”

Măcar sunt încă în viaţă. Mă mulţumesc cu atât.

Ajungând pe banda de mijloc şi recăpătându-şi răsuflarea, Deborah începu să dea din mână în chip de scuze pe măsură ce şoferii din jur se răţoiau la ea. Se uită în spate şi zări duba neagră apucând pe prima ieşire de pe autostradă şi făcându-se nevăzută.

Nu se duse în parc. Ieşi de pe autostradă suficient de departe ca să oprească la un bancomat de unde scoase câţi bani îi permise maşinăria, apoi se întoarse şi îşi lăsă maşina lovită în parcarea de la The Temple, o sinagogă reformată la care cândva se gândise şi ea să se ducă la slujbe. Se duse pe jos până la gara Arts Center MARTA, de unde îşi termină călătoria cu ajutorul trenului uşor care o duse drept la terminalul aeroportului internaţional Hartsfield Jackson.

Cineva pătrunsese în apartamentul ei şi – ceea ce era şi mai rău – o aşteptase acolo. Cineva încercase să o răstoarne de pe şosea. Cineva îl ucisese pe Richard. Cel mai ciudat şi, ca atare, cel mai tulburător lucru era acela că oamenii la care voia să apeleze pentru protecţie – poliţiştii – nu erau de încredere în acest caz. Trebuia să fugă. Undeva departe. În afară de geanta ei (în mare parte plină cu corespondenţa muzeului, pe care ea nu apucase să o deschidă încă), Deborah nu avea niciun fel de bagaj, dar, nefiind o împătimită a hainelor, chestia asta nu o deranja. Avea să cumpere tot ce avea nevoie la sosire.

Dar la sosire *unde?*

Nu decisese unde avea să se ducă, aşa că alegerea îi ocupă mintea în vreme ce şedea pe scaunele de plastic ale trenului, care, din motive mai presus de orice înţelegere, erau vopsite într-un portocaliu care inducea garantat rău de mişcare pasagerilor.

Se putea duce acasă în Brookline, la mama şi sora ei. Îşi dădu imediat seama că nu va face asta. Vizitele ei în Massachusetts, aşa cum mamei ei îi plăcea să spună, erau rare şi depărtate în timp şi, ca urmare, erau stresante, încărcate cu runde de negocieri dificile pe tema vieţii ei şi cu evitarea discuţiilor directe, iar lucrurile se petreceau astfel cam de când murise tatălui ei.

„Bună, mamă, sunt eu, Debbie. Cineva încearcă să mă omoare. Te superi dacă trec pe la tine?”

Măi, ce surpriză ar mai fi fost şi asta.

Se dădu jos din tren şi porni pe jos prin terminalul sudic al aeroportului, apoi se îndreptă către biroul Companiei Delta. Era acum bucuroasă că nu sunase înainte şi era hotărâtă să încerce ca numele ei să fie intenţionat scris eronat pe bilet, destul de apropiat încât să pară o greşeală de scriere, dar şi suficient de diferit ca poliţia să fie

întârziată în căutările ei de computerele liniilor aeriene.

„Nu! E vorba de poliţie! Te poţi încrede în ei. Povesteşte-le despre dubă. Trebuie să te încrezi în poliţie, altfel…”

Revine haosul? Chiar aşa.

Verifică monitoarele, apoi se îndreptă spre cei care formau o coadă scurtă, dominată de o familie cu un aer stingher, încărcată cu bagaje ce se revărsau din două cărucioare. Femeia de la ghişeu, cu părul prins într-un coc rigid, cu ochi obosiţi, explica ceva despre biletele cumpărate online. Deborah privi în spatele ei. La doar câţiva metri depărtare se vedeau uşile în peretele de sticlă, cele către zona de încărcare şi de descărcare, şoseaua de afară, lumea normală, cotidiană…

„Unde şoferii ucigaşi încearcă să te facă afiş, strivindu-te de ziduri de beton, sau, dacă te opreşti, te încolţesc până sub un pasaj pustiu cu un cuţit care lasă vânătăi simetrice în jurul rănii…”

Se întoarse brusc şi se izbi în plin de un bărbat de vârstă mijlocie îmbrăcat într-un costum cu vestă. Omul asuda şi, precum cei mai mulţi pasageri, părea îngrijorat.

— Scuze, rosti Deborah.

Părând mai degrabă surprins decât deranjat de incident, bărbatul nu spuse nimic. Stânjenită, Deborah se întoarse către biroul companiei aeriene.

„Caută un poliţist.”

Care s-o predea lui Cerniga? Nu. Singura persoană care părea să fie de partea ei era un avocat de care nu auzise niciodată nimic până acum două zile.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă femeia de la ghişeu, adoptând zâmbetul ei profesional.

Familia se îndepărtă, schimbând cuvinte încărcate de nelinişte şi studiind orarele de plecare ale avioanelor ca si cum acestea ar fi fost scrise într-un soi de cod secret.

— Mai sunt locuri disponibile? întrebă ea.

— Pentru zborul acesta? se miră femeia. Pe ultima sută de metri, nu?

Deborah schiţă un zâmbet, dar nu răspunse. Funcţionara îşi consultă ecranul.

— Da, rosti ea. Va trebui să vă grăbiţi. Securitatea de la intrare este un coşmar. O singură călătorie sau dus-întors?

— Dus-întors, răspunse Deborah. Se poate lăsa însă deschisă data întoarcerii?

— Categoric. Gata. Cum plătiţi?

Deborah nu ar fi vrut să se folosească de cartea de credit, dar i se părea că nu are alternativă. Cu siguranţă că nu o căuta nimeni deja, nu? Îşi puse MasterCard-ul pe tejghea, în vreme ce operatoarea verifică preţul.

— Să vedem, rosti ea. Un zbor dus-întors cu dată neprecizată de întoarcere până la Atena, Grecia…

Interludiu

Franţa, 1945

Edward Graves îşi scoase casca albă de poliţist militar şi o băgă sub rucsacul de pe scaunul pasagerului din cabina camionului Opel, după care intră hotărât în oficiul poştal din sat. Fusese un pic îngrijorat în privinţa acestei etape a planului, căci nu vorbea franceza, dar se dovedi că nici n-avea nevoie de aşa ceva. Îşi prezentă legitimaţia şefului de oficiu şi aşteptă în vreme ce o femeie în vârstă spunea ceva – în aparenţă apreciativ – despre Eliberare. Graves dădu din cap şi zâmbi, dorindu-şi ca femeia să-l lase în pace.

— Un pachet, *monsieur,* zise şeful de oficiu, ridicând obiectul triumfător, ca şi cum el însuşi ar fi transportat blestemăţia peste Canalul Mânecii.

Graves luă pachetul fără a scoate vreo vorbă şi ieşi repede spre cabina camionului, unde se simţea în siguranţă, observând pe drum doar ştampila poştei britanice. Ajuns înăuntru, rupse marginea cu dinţii când văzu că banda adezivă nu cedează. Graves avea degete lungi şi iuţi, care tremurau uşor în vreme ce scoteau dinăuntru scrisoarea şi teancul de lire sterline. Le numără repede şi apoi se uită la bilet, care nu conţinea nimic altceva decât o adresă de expediţie din Londra şi numele emiţătorului: Randolph Fitz-Stephens. Făcu biletul ghemotoc şi îl aruncă pe geam, apoi răsuci cheia în contact şi aşteptă pornirea motorului.

Trei ore mai târziu urmărea cheiul în vreme ce nava de transport *St. Lo* părăsea Portul Cherbourg, plină cu soldaţi lăsaţi la vatră şi o încărcătură de lucruri personale, produse franţuzeşti (în principal vinuri) şi câteva cutii mari, al căror transport fusese plătit separat, individual, cum era şi cazul lui. Docherii nu avuseseră nevoie

de mai mult de zece minute ca să descarce cutia din spatele camionului şi ca să o mute în cală. Graves stătuse prin preajmă, încercând să nu supravegheze totul cu prea multă atenţie şi să nu pară îngrijorat, pentru a nu da motive marinarilor să-şi vâre nasul în cutia lui, în căutare de obiecte de valoare, în marinari nu se putea avea o încredere mai mare decât în negri.

În două săptămâni şi el avea să plece pe urmele încărcăturii, înapoi în Statele Unite, moment din care Randolph Fitz-Stephens nu avea cum să mai dea de el, chiar dacă ar fi ştiut pe cine să caute, ceea ce nu era cazul. Oare toţi britanicii erau atât de fraieri? Câteva poze de-ale bunurilor îl făcuseră pe tip să saliveze de poftă. Graves se gândise iniţial să ceară zece mii ca plată în avans, dar când îşi dăduse seama de pofta britanicului, dublase suma şi tipul nici măcar nu clipise. „Bogat şi tâmpit", îşi zise Graves; exact cum îi plăcea lui. Şi totuşi poate că ar fi scos mai mult de la tip, iar asta însemna un mare păcat. Îl amuza să se gândească la acel individ aşteptând pe docul din Southampton, sau unde naiba ar fi trebuit el să trimită cutia, săptămână după săptămână sosirea încărcăturii, apucându-se apoi să scrie scrisori îngrijorate, politicoase unui om care nici măcar nu exista, într-un sat uitat de lume din Franţa!

Nici nu s-ar fi putut ca lucrurile să meargă mai bine. Era posibil să mai aibă de dat explicaţii despre comandantul de tanc Sherman, în cazul în care amicii lui se apucau să povestească, dar nimeni nu lua tanchiştii în serios şi nimic nu-l putea lega pe Edward Graves, sergent în poliţia militară, de numele de pe acea factură de transport. Luând toate aceste lucruri în considerare, se dovedise o vară bună până la urmă. Războiul– faţă de care el se comportase mereu duplicitar, în cel mai bun caz – se terminase, iar el îşi croise o cale către un viitor al naibii de profitabil.

Războiul din Europa se terminase într-adevăr, chiar dacă doar de câteva săptămâni, dar, deşi armata germană fusese înfrântă, din punct de vedere militar, continuau să existe trupe rătăcite care fie nu ştiau de încheierea conflictului, fie aleseseră să lupte până la ultima suflare. La două sute de kilometri nord-vest de Cherbourg, un submarin german solitar şi avariat, unul dintre acele faimoase *U-boat* naziste, cu turnul de comandă şi echipamentul radio distruse cu câteva săptămâni înainte de o mină, rătăcea fără să ştie că războiul se încheiase. U 146, un submarin german de tipul VII B, plecat din St. Nazaire, ajunsese practic să plutească în derivă, cu un control minim al cârmei, de circa două săptămâni, timp în care marea agitată distrusese ce mai rămăsese din antena radio, ceea ce făcea imposibil contactul cu patria-mamă sau cu alţi soldaţi. Căpitanul ştia că războiul mergea prost pentru ei şi că forţele celui de-al Treilea Reich îşi dădeau probabil ultima suflare, dar era un militar de carieră şi ura să abandoneze vasul aflat sub comanda lui dacă mai erau încă lucruri de rezolvat. Neştiind ce baze de submarin se mai găseau încă în mâini germane, căpitanul optase să mai aştepte o zi înainte de a încerca să trimită un SOS. Probabil că salvatorii, dacă aveau să ajungă înainte de scufundarea navei, aveau să fie americani. Căpitanul se hotărâse să aştepte până ce salvatorii aveau să ajungă suficient de aproape ca să-i recupereze oamenii din apă, după care urma să scufunde vasul.

Marele ghinion al navei de transport *St. Lo* se dovedi acela că ajunse în raza vizuală a submarinului german când acesta mai avea trei ore de trăit şi două torpile încă gata de lansare.

Partea a II-a Peste Marea Vinului-Întunecat…

O Meditaţie despre *Kaddish* din *Cartea Rugăciunii Sabatului şi a Festivalului:*

„Deoarece *Kaddish*-ul dă glas spiritului a ceea ce e neperisabil în om, deoarece refuză să accepte triumful morţii, deoarece permite bobocului plăpând, căzut din copacul umanităţii, să înflorească şi să se dezvolte din nou în inima omului, el deţine puteri sfinte. Să ştii că atunci când mori vor rămâne în urmă cei care, oriunde ar fi pe suprafaţa acestui pământ mare, indiferent că sunt săraci sau bogaţi, vor trimite această rugăciune în urma ta, să ştii că ei vor preţui amintirea ta ca pe cea mai dragă moştenire a lor – ce altceva mai sfânt sau mai satisfăcător poţi aştepta şi poţi spera? Iar aceasta este învăţătura transmisă nouă de *Kaddish.*”

Capitolul 21

Decizia de a merge în Grecia venise automat. De acolo începuse totul. Acolo îşi avea comoara originile. De acolo veniseră oaspeţii misterioşi la petrecerea lui Richard şi acolo telefonase Richard în secret. Era un loc generic pentru ea, de vreme ce acasă nu putea avea încredere în poliţie şi era departe de muzeu şi de individul care condusese acea dubă. Cumva Deborah era convinsă că toate aceste lucruri aveau legătură între ele. Cu fiecare kilometru parcurs de avion, ea se apropia de originile problemelor şi se depărta de finalul lor criminal.

Deborah nu dormea niciodată în timpul zborului. Locurile erau prea înghesuite pentru statura ei. În plus, îi displăcea ideea de a dormi înconjurată de străini. Era şi aşa suficient de rău că toţi aceşti indivizi împărţeau acelaşi tub de metal din cer cu ea; Deborah n-avea nici cea mai mică intenţie de a-şi pierde cunoştiinţa în cursul călătoriei. Şi totuşi, acum mai mult ca oricând, îşi dorea să fi sforăit tot drumul peste Atlantic, peste Mediterana, până la apele strălucitor de albastre ale Mării Egee.

Dar nu reuşea să adoarmă, oricât de mult ar fi încercat să-şi păcălească trupul că e noapte. Era epuizată şi perspectiva de a zbura mai bine de zece ore doar ca să se dea jos din avion în zorii unei zile ateniene părea brusc mai mult decât deprimantă. Creierul îi bloca însă toate eforturile conştiinţei cu propriile-i idei, ca nişte şiruri de cuvinte care licăreau îndărătul ochilor asemenea unor subtitrări contradictorii la un film străin. Cuvintele acestea îi spuneau că nu venise vremea odihnei. Deborah trebuia să planifice. Nu dispunea de bani în moneda locală („Oare Grecia continua să aibă drahme sau trecuse deja la euro?”), nu avea

rezervare la hotel, habar n-avea de ce mergea acolo şi ce urma să întreprindă, acum că nu mai avea drum de întoarcere. Somnul ieşea din discuţie.

Se uită la film fără să-l vadă, mâncă ceea ce i se puse în faţă şi îşi petrecu jumătate din „noapte" (storurile erau trase şi jumătate din pasageri moţăiau precum copiii) plimbându-se în sus şi în jos pe culoare, ştiind că indivizii care se uitau la ea o găseau enervantă şi deplasată. Îl zări pe cel în costum cu vestă peste care dăduse la coadă la bilete, dar omul citea şi nu dădea semne că ar fi observat-o.

Trecură aşa două ore. Apoi trei. Pentru o vreme crezu că adormise puţin, dar când îşi verifică ceasul constată că ora nu înaintase defel. Stătu pe loc, se gândi, aşteptă şi se întrebă ce naiba avea să facă după aterizare. Cel puţin avea să fie în siguranţă.

Bărbatul în costum cu vestă îşi puse cartea jos şi se răsuci de la mijloc ca şi cum şi-ar fi întins muşchii înţepeniţi de zborul îndelungat. În acest timp, reuşi să arunce o privire nonşalantă în spate, unde americanca înaltă se zgâia pe lângă tovarăşul ei de zbor de alături ca să vadă soarele dimineţii prin storul pe jumătate lăsat. Era convins că ea nu-l recunoscuse, iar asta era cu atât mai bine. După ce aterizau trebuia să stea aproape de ea, dar nu prea aproape. În definitiv, nimeni nu se grăbea, iar temporizarea însemna totul.

Capitolul 22

În Atena era înăbuşitor de cald; era o zăpuşeală uscată şi prăfoasă, care se lipea în mod neplăcut de pielea lui Deborah, care începu să asude. Praful părea în parte nisipos, ca şi cum ar fi fost alcătuit din pulbere de ciment, ceea ce era, de altfel, extrem de posibil, aşa cum constată Deborah uitându-se pentru prima dată la oraş din autobuzul pe care îl luase de la aeroport. În timpul transmisiilor televizate de la Olimpiadă, Atena şi împrejurimile sale păruseră un şir nesfârşit de ruine antice şi sate idilice şi albe aşezate pe dealuri şi reflectându-se în apa albastră şi pe cerul încă şi mai albastru. Deborah nu era pregătită pentru blocurile cenuşii nesfârşite, unele pe jumătate finisate, altele pe jumătate dărâmate, încât era greu să mai faci vreo diferenţă între ele.

Omul din faţa ei avea cel puţin cincizeci de ani, era zvelt şi musculos, şi părea să fie chiar prea grijuliu cu sine. Strângea braţul unei fete de două ori mai tânără ca el, o frumuseţe plină de unduiri, cu o faţă lătăreaţă, care ar fi putut părea fiica lui dacă el nu ar fi ţinut-o atât de posesiv pe după gât. Deborah privi în altă parte, dar nu avea unde să se uite decât pe geam, la străzile pline de fum şi de blocuri de beton.

„Ce naiba cauţi aici?”

„Caut răspunsuri şi mă ascund”, mormăi ea pentru sine. „Nu neapărat în ordinea asta.”

Găsise un ghişeu de informaţii turistice şi o librărie în aeroport, de unde cumpărase un ghid al Greciei, descoperind cu neplăcere că acesta fusese editat în 1995 şi preţurile erau toate în drahme. Până la urmă, Grecia trecuse pe euro. Habar n-avea cât din restul cărţii era depăşit, dar cum Deborah nu mai era în stare nici măcar să se enerveze, constată că nu-i păsa prea mult. Alesese

un hotel – Achilleus – pe care ghidul îl plasa în centrul Atenei şi sunase la recepţie de la ghişeul de informaţii, sperând că numărul de telefon să fie bun. Era. Odată ce îşi terminase de făcut rezervarea, se urcase în autobuz şi pornise în lunga şi dezamăgitoarea călătorie prin Atena.

Coborî la Piaţa Sindagma, una dintre cele mai luxuriante părţi ale oraşului, din care apucase să vadă câte ceva pe geam graţie parcurilor adiacente şi clădirii Parlamentului, apoi îşi croi drum spre Ermou şi spre vest. Avu nevoie de câteva minute ca să-şi aleagă drumul pe străduţele laterale, cu indicatoare scrise în greacă, o limbă cu care nu era obişnuită, dar în care putea citi, apoi ajunse la adăpostul răcoros al holului de intrare din hotel. Fata de la recepţie era o replică a celei din autobuz, brunetă şi frumoasă, directă şi cam plictisită. Mereu iritată şi alarmată de solicitudinea plină de efuziune a personalului din hotelurile americane, Deborah o plăcu imediat pe femeie.

Se cază sub numele ei real. În definitiv, Atlanta părea la mare depărtare de această clădire antică a Lumii Vechi, cu podelele ei de marmură şi funcţionara superbă, lipsită de compromisuri, din spatele tejghelei de la recepţie.

— Nu aveţi bagaje? întrebă recepţionera.

— Nu, răspunse Deborah, zâmbind oarecum stingherită, ca şi cum lipsa de bagaje o făcea bizară sau suspectă.

— Bine, rosti fata, căreia oricum nu-i păsa. Asta e cheia dumneavoastră.

Camera se dovedi destul de plăcută, cu un aer intim şi cu aceeaşi eleganţă firească pe care Deborah o observase în hol. Ascensorul destul de dărăpănat şi scara extrem de strâmtă o alarmaseră un pic, dar hotelul excela în amănuntele care contau, iar asta ajungea. Baia era iarăşi în întregime din marmură – marmură adevărată, care scânteia uşor când întorceai capul, şi nu imitaţiile jalnice care existau în State – iar draperiile erau

grele şi lungi. Deborah se întinse în penumbră pe salteaua tare, ascultând zumzetul constant al aerului condiţionat, şi în cele din urmă adormi.

Când se trezi, încăperea era tăcută şi întunecată, astfel că pentru o clipă Deborah fu dezorientată. Găsi drumul până la baie, dar îşi aminti unde e abia când intră acolo şi scoase săpunul din ambalajul lui de hârtie albastru cu alb, pe care se vedea un Parthenon stilizat.

„Grecia.”

Oare la ce se gândise ea? Se întoarse în dormitor şi întinse mâna după telefon, dar se opri.

„Nu. Nu ai pe cine să suni.”

Îşi inspectă puţinele obiecte pe care le avea, făcu un duş şi coborî la recepţie. Frumuseţea cu ochi ademenitori fusese înlocuită de un bărbat, cam la şaizeci de ani, care se uită la ea fără niciun fel de expresie când îl întrebă dacă vorbeşte engleza.

— Bineînţeles, replică el, ridicând din umeri şi părând uşor iritat, ca şi cum ea l-ar fi întrebat dacă ştie să citească.

— Cum pot ajunge la Muzeul Naţional de Arheologie? se interesă ea.

Omul scoase o hartă de sub tejghea, pe care era marcat locul unde se afla hotelul.

— Sunteţi aici, zise el. Muzeul este aici. Aţi putea merge pe jos, dar e cald afară. Un taxi e mai bun.

În glasul lui nu se simţise intonaţia unei întrebări, dar omul aşteptă ca şi cum tocmai pusese una. Deborah studie harta, căutând o scară după care să se orienteze asupra distanţelor, dar fără succes.

— Taxi până acolo, plimbare înapoi, propuse recepţionerul. Se va mai răcori.

Ridică telefonul şi aşteptă. Deborah încuviinţă din cap şi omul formă numărul.

Urmări din spatele taxiului betoanele cenuşii ale oraşului şi traficul dens şi zgomotos, întrebându-se dacă poliţia începuse deja să o caute. Nu putea dura mult până să dea de urma paşaportului şi a cardurilor ei de credit, dar nu bănuia ce aveau de gând să facă mai departe poliţiştii. Poate că ea era suspectă în cazul morţii lui Richard, dar cu siguranţă nu suspectul principal şi oricum nu unul atât de periculos, încât să fie apelat Interpolul, în caz că se ajungea la asemenea măsuri.

„Şi asta dacă poliţia îşi face cu adevărat treaba."

Keene însemna poliţia. Nu o plăcea pe Deborah, dar el reprezenta legea. Cerniga, care păruse mai rezonabil, mai echilibrat… Cine putea şti ce însemna el. O parte din Deborah ar fi vrut să sune oricum, să le dea de ştire că nu a evadat… Dar nu avea sens. Poate că ar fi fost mai bine să-l sune pe Calvin Bowers.

„Şi ce scuză ai avea pentru un asemenea telefon?" se răţoi o voce în interiorul ei. „Crezi că îi e dor de tine? Crezi că simte ceva pentru femeia ciudată, cerebrală şi distrusă emoţional peste care a dat în vreme ce ea era anchetată în legătură cu o crimă aparte…"

„Taci odată."

Deborah plăti cursa şi se dădu jos în căldura sufocantă. Un şir de trepte despărţea muzeul de şosea. Trecu pe sub porticul cu coloane, plăti biletul şi se aventură înăuntru, admirând simplitatea deschisă a locului, încăperile albe, golaşe şi pline de ecou, ferestrele aşezate chiar sub tavanele înalte, mănunchiurile de statui cu cartonaşele lor mici de identificare.

Clădirea reprezenta antiteza celor mai multe muzee americane, aşa aerisită cum era, fără să facă vreo concesie în faţa distracţiilor ieftine sau a modei, şi acceptând doar câteva intervenţii ale modernităţii, de dragul educaţiei. Cumva era o

clădire extrem de grecească: o cutie mare, compartimentată, unde nimic nu avea voie să abată atenţia de la exponatele afişate cu o simplitate care atingea austeritatea. Nu existau mânere de sprijinit, culori vesele sau diagrame ţipătoare. „Dacă vrei să afli mai multe”, părea să spună acel muzeu, îndemnându-te prin atmosferă să o faci, „atunci cumpără o carte sau, şi mai bine, întoarce-te la şcoală.” Lui Deborah îi plăcea acolo, mai ales colecţia din Ciclade, cu statuile ciudat de postmoderniste amintind de Moore şi Picasso, artişti care trăiseră cu patru mii de ani mai târziu decât ele.

Se uită cu mare atenţie la colecţia miceniană, trecând de la exponat la exponat cu o încetineală studiată, ca să rămână singură în încăpere pe măsură de turiştii plecau. Nimic din ce vedea nu era identic cu ceea ce Richard ascunsese în spatele raftului acela de cărţi din Atlanta. Bineînţeles că mai existau şi alte colecţii în alte părţi, dar cea de aici era cea mai mare şi mai completă, iar Deborah fu din nou marcată de ideea că exemplarele lui Richard erau copii, executate de artişti care improvizau pe o temă dată şi nu având ca model exponate existente. Cu alte cuvinte, exemplarele erau fie autentice – ceea ce ar fi fost uluitor – fie contrafaceri – ceea ce ar fi fost devastator.

Stătu cel mai mult timp în faţa măştilor mortuare, din rândul cărora se detaşa masca „Agamemnon” (constată cu satisfacţie că muzeul nu folosea porecla total nepotrivită dată obiectului). Deborah se uită cu atenţie la ea, încercând să-şi amintească imaginea de pe computerul muzeului, tot mai convinsă că nici aceea nu fusese o copie.

Masca „Agamemnon” era un pic mai mare decât mărimea naturală a unui chip, din aur, un pic asimetrică, deşi nu se putea spune dacă era vorba de o trăsătură de concepţie sau dacă era doar rezultatul a trei milenii şi jumătate de stat sub

presiunea tonelor de pământ şi roci. Avea nas subţire, sprâncene arcuite delicat, gură cu buze subţiri, o mustaţă mare şi barbă. Urechile erau parţial decupate de păr şi barbă, astfel că ieşeau în afară ca nişte aripi. Ochii erau însă cei mai şocanţi. Aveau formă migdalată şi nu se vedea irisul sau pupila, dar erau tăiaţi de la un capăt la celălalt, astfel încât păreau simultan deschişi şi închişi. Induceau sentimentul uşor neliniştitor că acea faţă dormea sau că era într-o stare incertă între moarte şi viaţă.

— Vă uitaţi la ea de ceva vreme.

Vocea de lângă ea era profundă şi marcată de accent străin. Deborah se răsuci şi văzu un bărbat, trecut de vârsta mijlocie, probabil grec, cu ochii injectaţi şi cu o expresie de maximă seriozitate, privind-o cu un aer vag amuzat.

— Îmi cer scuze, rosti Deborah, uitându-se repede în jurul ei ca să vadă dacă nu cumva stânjenea vreun grup de turişti.

Omul era probabil un ghid. Deborah fusese atât de adâncită în – ce? Cercetare? Studiere? Treaba ei de detectiv? – că nici măcar nu-i simţise prezenţa. Era posibil ca individul să se uite la ea de minute bune.

— Nu e nevoie de scuze, zise bărbatul, strâmbându-se cu tâlc, astfel că faţa îi îmbătrâni cu vreo zece ani. Ochii lui negri ardeau ca două flăcări mocnite. Sunt obişnuit cu oamenii care studiază masca, dar puţini sunt atât de… *exhaustivi* – rosti el, alegându-şi cuvântul cu grijă – în studiul lor. Sunteţi probabil studentă la arheologie.

Deborah zâmbi.

— Sunt curator de muzeu, răspunse ea. Din America.

— Iertaţi-mă, îşi ceru el scuze. Nu am vrut să sugerez o lipsă de cunoştinţe. Engleza mea este… dădu scârbit din *mână… precară, şubredă.*

— Ba deloc, ripostă Deborah, zâmbind deja din toată inima. Mă pricep doar la arheologia din

America. În chestiuni greceşti sunt o biată studentă.

— Bine, zise el, dând din cap. Deci nu aţi venit hotărâtă să dovediţi că masca e un fals.

— Nu. O fac mulţi?

Omul ridică iarăşi scurt din umeri, îmbătrânind uşor, apoi îşi întoarse palmele cu faţa în sus.

— Din când în când, răspunse el, după care dădu din cap, mulţumit de expresia folosită. Cei mai mulţi arheologi serioşi nu îi iau în serios, bineînţeles, dar va exista întotdeauna înclinaţia către conspiraţie, nu?

Deborah încuviinţă din cap, întrebându-se neliniştită dacă nu cumva venise de fapt aici ca să testeze autenticitatea măştii.

El luă tăcerea ei drept o oportunitate de a-i întinde mâna.

— Dimitri Popadreus, se recomandă grecul.

— Deborah Miller.

Îşi dăduse numele dintr-un gest reflex. Pentru o fracţiune de secundă se întrebă dacă procedase bine. Însă gândul fu imediat înlocuit de un altul.

— Staţi aşa, zise ea. Popadreus?

Îşi consultă ghidul.

— Nu sunteţi?…

— Directorul muzeului, zise el. Ba da, eu sunt.

Şi se înclină uşor în faţă.

— Uneori îmi place să mă plimb printre vizitatori, zise el, ca să observ ce le atrage atenţia, în general nu prea multe, şi ce îi plictiseşte, în general totul. Turiştii sunt nişte creaturi foarte stranii, continuă el, răsucindu-se pe loc şi urmărind pâlcurile de oameni. Adesea mă trezesc că nu pricep de ce vin aici.

Ridică iarăşi din umeri şi ea zâmbi, mulţumită.

— Muzeul dumneavoastră expune obiecte din Lumea Nouă? întrebă el.

„Lumea Nouă”, îşi spuse ea. Europenii colonizaseră America de cinci sute de ani, dar continuau să îi spună Lumea Nouă. „În fine”, medită ea, privind în jur la camera vastă, încărcată de comorile din Epoca Bronzului, „probabil că pe aici timpul trece mai încet.”

— În principal, răspunse ea directorului, după care făcu un soi de gest de dezamăgire care ar fi intrat cu succes în repertoriul grecului.

Muzeul ei era mic şi nu avea exponate de valoare mondială, vru ea să indice astfel.

„Bineînţeles, cu excepţia colecţiei miceniene secrete de la etaj…”

— Aşadar este autentică? întrebă ea, făcând pe naiva.

— Şi de ce n-ar fi? se miră el, uitându-se mai bine la ea. Da, diferă stilistic de celelalte, dar asta nu dovedeşte nimic. Dacă am avea sute de exemplare cu care să o comparăm, atunci ar fi ceva, dar nu dispunem de atâtea. Avem doar şase exemplare. Pot exista variaţii datorită gusturilor meşteşugarului sau din pricina chipului mortului sau…

Ridică iarăşi din umeri şi expiră zgomotos pentru a-şi sublinia ideea.

— Nu există niciun motiv să ne îndoim de relatarea lui Schliemann despre locul şi momentul descoperirii ei, zise el. Dar să faci aşa ceva în timpul pe care l-a avut el la dispoziţie şi cu resursele limitate pe care le avea? Asta este mult mai greu de crezut, nu găsiţi?

— Cred că da, fu Deborah de acord. V-aţi gândit să dataţi masca doar ca să puneţi capăt subiectului?

— Ne-am gândit, răspunse el, dar nu e posibil. Unele metode sunt nepotrivite. Examinarea a… cum denumiţi dumneavoastră praful de pe plante?

— Polen.

— Corect. Datarea prin polen. Poate că ar fi fost utilă o asemenea metodă imediat după scoaterea măştii, deşi metalul lustruit reţine puţin polen. Acum, după o sută de ani de manipulări, orice am găsi este lipsit de sens.

— C14? sugeră Deborah.

— Datarea cu radiocarbon cere ruperea unei bucăţi din mască, replică directorul muzeului. Iar asta este, bineînţeles, inacceptabil, mai ales că nu există motive întemeiate de a supune exponatul unui asemenea test distructiv şi, în plus, aurul nu se comportă adecvat la un astfel de test. Dacă masca ar fi fost turnată în cuptor pe cărbuni şi o parte din acest cărbune ar fi pătruns cumva în metal, atunci poate… Dar rezultatele n-ar fi deloc convingătoare. De ce să strici piesa dacă nimeni nu e satisfăcut de rezultatul testelor?

— Dar datarea cu heliu?

— Poate că o s-o facem în viitor, răspunse el, dând cu gravitate din cap, dar trebuie să ne asigurăm că metoda e precisă şi că masca nu va fi distrusă prin asta.

Îi aruncă lui Deborah o privire şmecheră.

— Aveţi multe întrebări pentru cineva neinteresat să dovedească faptul că masca e un fals.

Deborah zâmbi.

— Curiozitate profesională, replică ea. Ca de la un curator la altul.

— Bine, zise el, zâmbind la rândul lui. Povestiţi-mi despre muzeul dumneavoastră.

Deborah îi vorbi despre marele tomahawk din piatră şi despre restul exponatelor de artă indiană, apoi despre exponatele itinerante celtice care aveau să sosească în curând, iar el dădu din cap, zâmbi şi reuşi să pară entuziast, ba chiar impresionat. Bineînţeles că ea diminua singură importanţa muzeului pe care îl conducea. Şi cum ar fi putut face altfel, purtând o astfel de conversaţie în faţa unei asemenea colecţii de

exponate? După câteva minute, mânată de o stinghereală tot mai accentuată legată de mândria ei când era vorba de expunerea comorilor Muzeului Druid Hills, o stinghereală pe care încurajările lui politicoase nu o puteau risipi, Deborah se întoarse la subiectul aurului micenian.

— Daţi-mi voie să vă mai pun o întrebare, zise ea.

— Vă rog.

— Presupunând că masca este autentică, ce şansă credeţi că există ca Schliemann să fi descoperit o altă mască precum aceasta, una care n-a fost niciodată arătată publicului larg?

Ceva mai târziu, când se gândi la reacţia lui, Deborah avu senzaţia că înainte de acea clipă chipul lui semănase cu una dintre acele case mari izolate, cu faţa la stradă, cu ferestrele luminate, care promite lumină şi căldură în interior. Apoi ea pusese întrebarea şi storurile se lăsaseră brusc la ferestre. Pentru o fracţiune de secundă, individul se uită simplu la ea sau mai degrabă prin ea.

— Aşa ceva pare extrem de improbabil, răspunse el pe un ton plat. Nu văd cum ar fi posibil. Îşi verifică ceasul şi zâmbi, dar era un surâs forţat, care nu ajungea la ochii aceia de tăciune. Și-acum, îmi pare rău, dar va trebui să mă scuzaţi. Am ceva de rezolvat. Vă rog, continuă el, revenindu-i o parte din vechiul zâmbet, bucuraţi-vă de vizită. Şi, adăugă el, întorcându-se spre ca după ce se îndepărtase deja cu câţiva paşi, vă rog să reveniţi. Spuneţi-vă numele la poartă şi veţi fi lăsată să intraţi pe gratis.

Deborah îl privi cum se îndepărtează, întrebându-se ce anume spusese de el bătuse atât de rapid într-o retragere evidentă şi stânjenitoare.

Capitolul 23

Pe drumul de întoarcere de la Muzeul de Arheologie, Deborah se opri la o tarabă de stradă şi cumpără un rucsac de un galben ţipător: bagajul ei. Apoi căută un butic cu aspect mai puţin elegant şi umplu rucsacul cu haine, întrebându-se la un moment dat dacă asta însemna că are intenţia să rămână acolo mai mult de o zi sau două. Îşi cumpără tricouri, şorturi, lenjerie de bumbac, un costum de baie vesel care probabil era prea mic, şi o rochie lungă, albă, confecţionată dintr-un material moale şi vaporos care putea fi muselină. Era o rochie foarte grecească, sau cel puţin aşa cum socotea Deborah că ar fi arătat o haină grecească în sens clasic. Astăzi mai toate femeile arătau a europene, cele mai tinere la stilul flamboaiant sugerau o modă şi o naivitate sexuală în acelaşi timp, cele în vârstă purtau şaluri vaporoase peste rochii drepte, terne şi negre, în care trebuie că se simţeau ca în interiorul unor cuptoare cu microunde. Deborah spera ca achiziţiile ei să o facă să pară asemenea celor din jur, dar şansele păreau minime. Nu văzuse încă pe nimeni, bărbat sau femeie, la fel de înalt sau înaltă ca ea, şi simţise permanent priviri interesate şi lipsite de compătimire asupra ei.

Deborah descoperi pe Themistokleous o librărie mare cu o paletă largă de ghiduri şi istorii ale Greciei în engleză. Cumpără câteva studii arheologice şi artistice, unele dintre ele fiind cărţi pe care le zărise pe rafturile bibliotecii lui Richard, şi o ediţie în două volume a *Miturilor greceşti* de Robert Graves. Panoplia de subiecte clasice stârnită de vizita la muzeu o făcuse pe deplin conştientă de cât de mult uitase sau nu ştia din Homer, Eschil şi Euripide. Avea enorm de mult de recuperat din urmă.

Ajunse înapoi la hotel după ora 16, obosită şi înfometată. O parte din ea îşi dorea să se ducă imediat la culcare, numai că Deborah trebuia să mănânce ceva şi, în plus, simţea prezenţa cărţilor ca pe un cadou neambalat de Crăciun. Citi o oră şi jumătate, apoi făcu un duş scurt, îmbrăcă nişte haine noi şi se întoarse în căldura uscată şi prăfoasă de afară, luând două cărţi cu ea.

Se plimbă pe Ermou din Piaţa Sindagma şi intră în Plaka, inima turcească a oraşului vechi. Aici nu se mai vedea nici urmă din maşinile şi betoanele Atenei. Străzile pavate aveau pe margini case în stil neoclasic, acoperite cu ţigle, intersecţiile erau marcate de biserici ortodoxe, minarete, domuri şi case rustice, multe dintre clădiri arătând în mod curios ca nişte miniaturi. Din când în când se vedeau resturi ale unei Atene mult mai vechi: ruinele unei arcade romane sau ce mai rămăsese dintr-o coloană din epoca Greciei clasice. Locul o liniştea aşa cum muzeul (şi conversaţia uşor criptică avută cu directorul) nu reuşise. Asta era Atena la care se aşteptase şi la care sperase în secret: un oraş elegant şi plin de viaţă, legat în mod indestructibil de un trecut glorios.

Gândul îi trecu prin minte exact în clipa în care îşi ridică privirea şi zări pentru prima dată Acropolele şi o parte a clădirii marcate de coloane (dorice sau ionice? – nu-şi dădea seama de la o asemenea distanţă), toate scăldate în lumină aurie. Priveliştea îi tăia respiraţia. Se opri şi se uită ţintă într-acolo, simţind forţa acelui loc. Din ghidul ei îşi dădu seama că se uita la o parte din Propylaia, templul dedicat Atenei, şi nu la Parthenon, care era considerabil mai mare. Marmura elegantă a structurii părea să lucească, ca alimentată de un foc interior care o individualiza şi o făcea să nu pară pământeană. Legendele spuneau că tatăl lui Tezeu aşteptase aici veşti despre fiul lui, care se dusese să se lupte cu minotaurul în labirintul de

sub Palatul Knossos din Creta. Tezeu promisese să anunţe succesul drapându-şi navele cu pânze albe la întoarcere, dar în triumful lui uitase de cuvântul dat. Când navele intraseră în port, cu pânzele negre, tatăl lui Tezeu, presupunând că fiul său fusese ucis, se aruncase în prăpastie şi murise.

Legende. Acel loc respira prin sine însuşi legende. Poate că în aşa ceva îşi găseau oameni ca Richard, sau chiar ca Schliemann, sursa vieţii. Într-un astfel de loc, poate că poveştile despre zei şi eroi războinici deveneau cu adevărat reale.

Deborah mâncă nişte chebap de miel şi o salată de roşii, măsline negre şi brânză feta într-o tavernă care se numea Cei Cinci Fraţi. Se apucă să citească – fie şi numai ca să facă în ciudă interesului manifestat de chelneri faţă de ea – urmări nişte pisici slăbănoage cum se furişează printre scaunele localului şi decise că grecul care îi spusese lui Elaine Shotridge că brânza din pateurile ei avea acelaşi gust precum cea din ţara lui natală fusese în cel mai bun caz politicos, dacă nu chiar sarcastic. Aici era adevărata delicatesă, umedă, sărată şi tare, potrivindu-se perfect cu dulceaţa roşiilor stropite cu ulei şi cu esenţă de mentă. Citi suficient cât să se asigure că ştie mai multe despre Acropole decât înainte, plăti şi plecă.

Avea mai puţin de o oră la dispoziţie înainte de închiderea monumentului. Nu îi ajungea ca să vadă totul ca lumea şi cu siguranţă era nevoită să revină pentru muzeu, dar ar fi fost minunat să guste din aroma acelui loc în lumina mai blândă şi în temperatura mai coborâtă a serii. Ghidul sugera că la o asemenea oră numărul turiştilor era mai mic, de vreme ce majoritatea amatorilor de privelişti nocturne se îndreptau spre Dealul Filoppapou, de unde puteau vedea cel mai bine Parthenonul în lumina asfinţitului de soare.

Din piaţa romană, Deborah urcă vioi panta lungă şi lină care înconjura marea stâncă pe care era situat Parthenonul. Deborah constată cu

plăcere că majoritatea oamenilor coborau; erau turişti îmbrăcaţi în culori strălucitoare şi purtând pălării absurde, cu feţe, braţe şi picioare rozalii şi asudate. Se mai vedeau nişte adolescenţi imberbi cu rucsacuri în spate care păreau (şi aşa şi intenţionau să pară) gata să urce pe un alt munte, dar cei mai mulţi oameni arătau obosiţi şi puţin copleşiţi. Oare ce provocase asta? Epuizarea, dezamăgirea, sentimentul înnebunitor şi de neevitat al ignoranţei, strângerea în memorie, zi după zi, de locuri vizitate ajungând să semene cu o imensă adunătură de pietre inutile? Deborah nu-i putea învinovăţi, chiar gândind ca un istoric şi un arheolog. Îşi amintea remarca făcută de cineva despre a fi turist: „Ce văd mă plictiseşte şi ce nu văd mă îngrijorează."

Dar ea nu putea fi aşa de blazată. Apropiindu-se de vârf se uită spre nord la adunătura stâncoasă cunoscută sub numele de Areopag, sau dealul lui Marte. De acolo predicase Sf. Pavel, acolo asediaseră turcii Acropolele cu cinci sute de ani înainte de naşterea lui Hristos, şi tot acolo se adunase – într-o Atenă de dinainte de a fi prima şi rudimentara democraţie a lumii – Consiliul Nobililor. Conform legendei, Oreste fusese judecat acolo pentru uciderea mamei sale, Clitemnestra, ca un act de răzbunare pentru că aceasta îşi omorâse soţul, pe tatăl lui Oreste, regele Agamemnon din Micene, fiul lui Atreus.

Probabil că fusese ultimul cuvânt scris de Richard: „Atreus". Cuvântul o condusese la cadavrul lui prin intermediul raftului de cărţi, dar ce însemnase acest cuvânt pentru el atunci când îl scrisese şi îl evidenţiase cu acele semne de întrebare?

Lăsă templul Atenei pe dreapta şi trecu prin Propylaia spre vârful Acropolelor. În stânga ei era Erehteionul cu cariatidele sale. Drept în faţă se găsea Parthenonul. Deborah se opri şi se uită la el, bucuroasă că era singură.

Nu era de mirare că reprezenta una dintre structurile lumii cel mai uşor de recunoscut. Platforma măreaţă în trepte şi şirurile de coloane dorice emanau o grandoare şi un mister aproape de negăsit în altă parte. Bineînţeles că nu arătase mereu aşa, iar cei mai mulţi vizitatori ar fi fost îngroziţi de grămada de statui pe care Pericle le comandase a fi construite după bătălia de la Marathon. Clădirea îşi pierduse acoperişul în secolul al XVII-lea în cursul unui asediu, când templul – pe care turcii invadatori îl foloseau ca depozit de praf de puşcă – sărise în aer şi arsese puternic timp de două zile. În vremurile noastre, conform ghidului, cele mai mari ameninţări le constituiau turiştii, care se căţărau pe el de fiecare dată când agenţii de pază nu se uitau, şi ploaia acidă. Oribilul smog din Atena muşca din marmura antică cu o poftă de neimaginat…

— Structura îşi menţine un raport perfect de nouă la patru în toate dimensiunile sale, rosti o voce de lângă ea.

Deborah se răsuci şi se trezi uitându-se la un străin care părea să i se fi adresat ei, deşi se uita cu nesaţ la structura din fata lor.

— Chiar aşa? rosti ea.

În acea clipă îşi dădu seama cine era şi zâmbi cu căldură. Omul era altfel îmbrăcat acum, dar era acelaşi cu cel din aeroportul din Atlanta. Deborah aproape că dăduse peste el când îi trecuse prin minte să nu mai ia avionul, un avion în care fusese parcă şi el, aşa cum îşi amintea ea acum.

Omul dădu din cap şi se uită scurt la ea, apoi privi înapoi spre templu.

— Să înţeleg că ai descoperit micuţa colecţie a lui Richard, zise el. Sau mai degrabă ceea ce nu era acolo.

Precum încuietoarea unei broaşte care se desface, o altă parte a memoriei ei se deschise şi Deborah recunoscu o altă trăsătură a individului. Vocea.

„Au luat cadavrul?” rostise el cu acelaşi accent neted, nonamerican.

Deborah deschise gura şi, aproape încremenită, începu să se dea în spate, cuprinsă de un val de groază.

Capitolul 24

Era un bărbat masiv, larg în dreptul umerilor şi al pieptului, fără să fie bine clădit şi atletic, ci mai degrabă puternic şi solid. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, poate mai puţin. Acum privirea lui era fixată asupra ei.

— Nu te apropia de mine, rosti Deborah.

Vorbele îi ieşiseră cam gâtuite, sunând impropriu, ca un scâncet de fetiţă. Făcu un alt pas în spate, îşi drese glasul şi scuipă pe blocurile sparte de marmură de la picioarele ei. Gestul păru să-l şocheze pe bărbat, dar pentru un moment foarte scurt. Omul făcu un pas spre ea, făcând-o pe Deborah să constate cu dezamăgire cât de uşor se mişca el.

— Miss Miller, zise el. Trebuie să vorbim.

— Încă un pas şi chem poliţia, ameninţă ea, cu voce ceva mai joasă şi mai fermă.

— Pentru că ai atâta încredere în poliţie? rosti el cu sarcasm.

Politeţea modului în care îi spusese numele şi sarcasmul din replica unuia care ştia faptele îi întăreau accentul. Deborah îşi spuse că individul era englez, nu australian sau sud-african. Deşi o parte a creierului îi spunea că o asemenea deosebire putea fi utilă, cealaltă parte, mai mare – o parte a minţii mai ancestrală, mai apropiată de fiinţa animală, ce vedea lumea în termeni de prădători şi prăzi – preluase controlul voinţei. Această parte a creierului, a cărei prezenţă abia dacă o mai simţise înainte, o avertiză în privinţa pietrelor de sub picioare, care o făceau să-şi întărească muşchii gleznelor, şi o determină să-şi întoarcă privirea spre cel mai apropiat grup de turişti. Aceeaşi parte a creierului urmărea mişcările atente şi echilibrate ale individului, în vreme ce îşi

amintea unde se afla cea mai apropiată poziţie de siguranţă.

Nu se găsea nimeni prin apropiere. Omul îşi calculase perfect abordarea, iar monumentul care părea plăcut – chiar în sens spiritual – de tăcut, acum părea ucigător de pustiu.

— Nu ai niciun motiv să te temi, zise individul, pe un ton care exprima mai degrabă nerăbdare decât conciliere.

— Aşa e, replică Deborah.

Instinctul preistoric de supravieţuire o determinase să cerceteze rapid solul în căutarea unei pietre pe care să o poată folosi ca armă, dar grecii învăţaseră că orice era suficient de mic ca să fie luat de turişti dispărea. Deborah nu se putea atinge de nimic fără o pârghie masivă cu care să se ajute.

— Sunt de partea ta, rosti bărbatul, înaintând prudent cu un pas.

— Eu nu am nicio parte, rosti ea, sfidătoare.

Riscă o privire în spatele ei. Un grup de turişti ieşea din Propylaia, la două sute de metri depărtare, revărsându-se în semicerc în jurul ghidului, cu camerele gata de filmat. Deborah inspiră şi o altă piesă de puzzle se aşeză la locul ei: individul fuma pipă şi se dădea cu colonie. Adulmecând acel miros acum, îşi aduse aminte că mai simţise aroma când se ciocnise de el în aeroport, dar nu făcuse legătura cu intrusul din apartamentul ei.

— Deţii ceva care mă interesează, zise el. Şi sunt pregătit să negociez ca să obţin ce vreau, fapt care pare mai mult decât rezonabil dacă ţinem cont că familia mea a plătit deja pentru obiectul în cauză.

— Nu ştiu ce vrei să spui, ripostă ea.

— Fii serioasă, zise el, zâmbind cu indulgenţă. Sunt gata să plătesc mai mult decât îţi va oferi oricare muzeu.

O altă piesă se aşeză la locul ei în mintea lui Deborah.

— M-ai urmărit astăzi, zise ea.

— Bineînţeles. Aşa cum ai vrut chiar tu.

„E nebun”, gândi ea. „Trebuie să fie nebun.”

— Dacă aş avea ceva ce i-a aparţinut lui Richard, doar nu crezi că aş vinde acel ceva ucigaşului său? îl provocă ea, dându-se înapoi spre turiştii care păreau la o distanţă imposibil de mare.

Chipul lui se înnegură.

— Aşadar Richard e mort. Mă temeam de asta.

Deborah se uită ţintă la el.

— Ştii bine că e.

— Am văzut maşinile poliţiei şi m-am întrebat… Dar credeam… Speram…

Vocea i se stinse. Pentru o secundă păru mai scund, apoi trăsăturile i se înăspriră.

— Înţeleg, rosti el. Nu-i de mirare că ai plecat din ţară.

Era un soi de acuzaţie, dar el nu aşteptă răspunsul ei şi continuă:

— Dar dacă tu crezi că murdărindu-ţi mâinile de sânge vei stoarce de la mine mai mult decât sunt dispus să plătesc, te înşeli amarnic. De fapt, singurul lucru pe care îl va determina cu siguranţă brutalitatea ta ucigaşă este că nu vei fi în stare să vinzi obiectul niciunui muzeu, de nicăieri.

Zâmbi la modul nefericit.

— Îţi sugerez să îţi expui repede condiţiile, continuă el, sau voi fi obligat să anunţ poliţia despre locul unde te ascunzi.

Deborah simţi că o ia ameţeala din pricina acestei schimbări tulburătoare de tactică.

„Încearcă să te bage în ceaţă.”

Simţi cum se înalţă în ea o ură amarnică şi violentă pentru acest individ, o ură care o făcea să vrea să-i facă tipului faţa chisăliţă cu pumnii. Dar poate că asta încerca de fapt şi el, să o scoată din ţâţâni, să o enerveze.

— Crezi că nu ştiu ce ai făcut? zise ea, abţinându-se să nu vomite, cu o voce calmă, la nivelul unei şoapte. L-ai ucis pe Richard.

Ochii lui se îngustară din nou, ca şi cum ar fi încercat să o evalueze cumva.

— Ştii bine că n-am niciun amestec în treaba asta, replică el. Nu era o negare pasionată, ci doar o afirmaţie logică despre ceva ce el credea că ea deja ştie. De ce ţi-aş fi telefonat?

— Ai ştiut că e mort imediat ce s-a întâmplat.

— Nu, răspunse el, cu privirea umbrită momentan. Nu am ştiut. Aveam habar că în acea noapte urma să se facă o… *tranzacţie.* Am sunat şi nu mi-a răspuns nimeni. Aşa că te-am sunat pe tine.

— Ştiu de mască, zise Deborah. Era o stupizenie să spună asta, dar voia să-l menţină în stare de dezechilibru până ce reuşea să ajungă la grupul de turişti. O s-o iau de la tine şi apoi te predau.

— S-o iei de la mine? repetă el, părând pentru o clipă nedumerit. La ce te referi?

— E la tine. Ştiu că tu o ai.

El clătină din cap şi, cu un gest de exasperare ereditară, se întoarse. Era momentul pe care îl aşteptase Deborah.

O luă la fugă.

Capitolul 25

Nu privi înapoi. Se uită la solul inegal şi alergă, cu capul în jos, întinzându-şi cât putea de mult picioarele lungi. Nu se opri până ce nu ajunse chiar în mijlocul grupului de turişti uluiţi şi se izbi de un bărbat masiv, care reacţionă iritat într-o limbă necunoscută pentru ea. Deborah bolborosi nişte scuze şi, când îşi dădu seama cine e ghidul grupului, spuse:

— Sunt urmărită de un bărbat. Poate să sune cineva la poliţie?

Imediat apărură mai multe telefoane mobile şi Deborah se trezi, aşa cum era încadrată de structurile uneia dintre cele mai faimoase construcţii istorice ale lumii, că se bucură enorm să trăiască în secolul XXI, cu tot smogul şi poluarea din jur.

Îi povesti ofiţerului de poliţie pe care îl întâlni în cele din urmă la picioarele colinei, uitându-se peste ruinele ameţitoare ale teatrelor antice, că bărbatul o urmărise, dar în aparenţă dispăruse imediat ce ea ajunsese între turişti. Nu, nu ştia cine e. Da, i-ar fi făcut plăcere să fie dusă cu maşina de poliţie înapoi la hotel. Nu scoase o vorbă despre faptul că individul o urmărise peste Oceanul Atlantic.

— Veţi rămâne acolo? întrebă poliţistul, un tânăr cu vorbe precise, care părea uşor stingherit de prezenţa acestei americance asemănătoare unei berze.

— Trebuie să-mi strâng lucrurile, răspunse ea. Dar poate că…

„Poate că… ce? O iei iar la fugă?”

— Vă pot aştepta ca să vă duc la aeroport, se oferi tânărul.

„Să fugi aşa cum ai fugit din Atlanta, aşa cum fugi de un englez acum? Şi să fugi unde? Sunt şi ei aici. Te-au urmărit…”

— Ştiţi ce, rosti ea, brusc hotărâtă. Lăsaţi-o baltă. Mă simt bine. Individul a dispărut. Mă pot întoarce singură la hotel. Încă n-am terminat de văzut Atena.

Capitolul 26

Pe jumătate se aştepta ca el, bărbatul misterios cu accent britanic, s-o întâmpine la hotel. O urmărea de dinainte de urcarea în avion, o văzuse la muzeu şi o abordase intenţionat pe Acropole. Era de neconceput să nu fi ştiut la ce hotel stă.

Îşi păstră stăpânirea de sine în vreme ce străbătea străzile tăcute din Plaka şi îşi chemă în ajutor toată sfidarea de care era în stare. Zâmbetul de cunoscător al tânărului poliţist declanşase această stare de spirit, deşi ea zăcea undeva în sufletul lui Deborah înainte ca străinul să o abordeze în faţa Parthenonului, chiar înainte de plecarea ei din SUA, poate chiar din clipa când fugise din apartament.

„Fugise."

Ăsta era cuvântul şi exact asta ura ea. Deborah Miller nu dădea înapoi. Se lupta cu tot ce avea, chiar dacă era încolţită. Se ridica mereu în propria apărare, înarmată cu o minte ascuţită, o minte *dură* şi, aşa cum sublimase Harvey Webster parcă cu secole în urmă, cu o gură bogată. Nu avea de gând să mai fugă.

Holul hotelului era răcoros şi întunecat, ca un mic refugiu din calea lumii exterioare. Din nou la datorie era bătrânul. Părea epuizat de oboseală, dar se învioră la apropierea ei, întorcându-se automat spre cutiile pătrate din spatele lui, unde erau ţinute cheile de la camere. Nu avea nevoie să-i spună numărul camerei.

Deborah îi mulţumi şi luă cheia mare şi aurie, exact aşa cum credea ea că arată toate cheile din Atena.

— Vreun mesaj pentru mine? întrebă Deborah. Vreun apel? Vreo întrebare de orice fel?

Omul se încruntă, sesizând şi altceva în spatele întrebării.

— Nu, Miss, răspunse el. Aveţi vreo problemă?

— Nu cred. Voi efectua un apel internaţional din camera mea.

— Nu e nevoie să mă anunţaţi în prealabil, zise el.

— Ştiu, replică ea. Dar cred că este posibil să primesc un alt apel foarte curând. Telefonul meu va fi ocupat pentru câteva minute. V-aş ruga să-i cereţi celui care sună să revină… să spunem pe la ora 22.

Chiar dacă rămăsese perplex auzind toate aceste informaţii, recepţionerul nu arătă prin nimic asta.

— Foarte bine, Miss, rosti el, cu o uşoară plecăciune.

Camera ei părea nederanjată şi pustie. Deborah nu era surprinsă, dar se simţea suficient de prudentă ca să verifice locul cu mare atenţie. Pe drumul spre hotel se gândise pe cine să sune. Prima persoană de pe listă era mama ei, dar perspectiva de a-i explica acesteia situaţia în care se găsea o epuiza nervos. În afara cazului în care sunase poliţia – ce gând oribil – familia ei nici măcar nu ştia de moartea lui Richard. Deborah era conştientă că nu putea purta o conversaţie cu ei fără să resimtă cumva un sentiment de responsabilitate. Iar gândul o întrista, deoarece pentru prima dată după mulţi ani ar fi vrut cu adevărat să-i povestească mamei sale totul – pentru binele amândurora – aşa cum ar fi fost în stare să o facă la vârsta de zece ani.

„Îmi pare rău, mamă”, îşi zise ea. „Îţi voi povesti mai târziu. Totul. Îţi promit.”

Îşi verifică portofelul şi formă un număr. Telefonul sună o vreme, după care un bărbat mormăi ceva la celălalt capăt.

— Calvin? rosti ea.

— Da, cine dracu' e acolo? E ora 4 dimineaţa, fir-ar să fie!

— Deborah Miller.

Se lăsă o pauză, apoi somnolenţa şi iritarea dispărură din vocea avocatului.

— Deborah? Unde naiba eşti?

— Sunt în Grecia, Calvin, rosti ea cu voce blândă. Şi deocamdată voi rămâne aici.

— Ce se petrece?

— Sunt căutată de poliţie?

— Da. Dar nu la modul serios. De fapt, nu sunt sigur. Unul dintre ei m-a întrebat unde eşti, asta-i tot.

— Care?

— Care? Ce importanţă are?

— Are importanţă. Care?

— Keene, răspunse el. Cred că nu prea te place. Va fi furios când va afla că ai plecat din ţară.

— Probabil că ştie deja. Uite ce e, Calvin, ştiu că nu ne cunoaştem prea bine, dar trebuie să am încredere în cineva şi tu ai avut unele afaceri cu Richard, aşa că… va trebui să mă mulţumesc cu asta.

— Bine, rosti el, pe deplin treaz acum. De ce anume ai nevoie?

— Orice îmi poţi trimite prin e-mail despre ceea ce găseşti în computerul lui Richard în legătură cu Schliemann, Agamemnon sau Atreus.

— Ce?? Nu am acces acolo.

— Ba ai. Îi reprezinţi interesele patrimoniale. Richard a fost ucis pentru ceva din colecţia aia secretă de la etaj, ceva ce ucigaşii au luat cu ei.

— Ce anume lipseşte?

Deborah ezită.

— Nu sunt sigură, dar cred că în colecţie se găsea şi o mască mortuară, răspunse ea.

— Precum cea la care te uitai pe computer, raţionă el.

— Poate. Ai încredere în mine. Am adresa ta de e-mail pe cartea de vizită. Îţi scriu un mesaj ca tu să-mi poţi trimite tot ce găseşti.

Ezită din nou, apoi se avântă cu un ultim subiect.

— Cred că există şansa ca poliţia să nu-l prindă pe cel care l-a ucis pe Richard, deoarece nu are interesul să o facă.

— Cum adică? Crezi că poliţia este cumva… implicată?

— Încă nu ştiu, rosti ea. Dar i-aş verifica pe detectivii ăia înainte de a le spune ceva.

Calvin tăcu, nesigur pe el. Deborah îi consideră tăcerea ca pe o acceptare.

— Bine, rosti el în cele din urmă. Aşa voi proceda.

— Calvin?

— Da?

— Dacă încep să afirme că eu l-am ucis pe Richard… să nu-i crezi.

Dintr-o dată, Deborah descoperi că îi vin mai multe idei în minte şi pe vârful limbii, dar închise înainte ca el să aibă ocazia de a replica şi înainte ca ea să rostească vreo tâmpenie.

Urmări televizorul vreo zece minute, apoi se spălă repede în apa calcaroasă (întotdeauna îi era dor de apa din Atlanta când pleca de acolo) şi se pregătea de culcare când sună telefonul.

— Miss Miller, rosti de-acum familiara voce britanică. Mă tem că te-am surprins mai devreme.

— Nu contează, rosti ea. Dar va trebui să începem această conversaţie de pe picior de egalitate.

— Cum adică?

— Tu îmi ştii numele, dar eu nu-l ştiu pe al tău. Individul ezită doar o fracţiune de secundă şi Deborah avu impresia că îl aude oftând.

— Foarte bine, acceptă el. Mă numesc Marcus Fitz-Stephens.

Era posibil să mintă, bineînţeles, dar ei nu-i mai păsa. I se părea mult mai important că îşi impusese voinţa.

— Haide să o luăm cu începutul, bine? propuse ea.

Capitolul 27

În timpul petrecut întorcându-se singură pe jos de la Acropole în acea seară parcursese din nou în minte schimbul de cuvinte avut cu englezul şi constatase că fusese cam lipsit de sens. Fie el era un actor talentat şi un maestru al psihologiei, sau simţul lui legat de fapte nu se potrivea deloc cu al ei. Ideea că se eschiva de la a recunoaşte că îl omorâse pe Richard prin pretenţia că ea comisese crima era absurdă, ceea ce însemna că el minţea. Doar dacă nu credea într-adevăr că ea îl ucisese. Iar dacă voia să o omoare şi pe ea, de ce ar fi căutat să discute cu ea într-un loc public? Întrebările o conduseră la o altă problemă, şi mai bizară: să fi fost posibil ca el să creadă cu adevărat că masca era la ea? Aşa se părea. Altfel de ce ar fi crezut – aşa cum păruse să o facă – faptul că ea *îşi dorise* ca el s-o urmărească?

Astfel de întrebări, precum şi încăpăţânarea ei, o determinaseră să se întoarcă la hotel, ştiind că el avea să încerce să ia legătura cu ea, în loc să fugă cât mai repede spre o staţie de autobuz sau spre aeroport.

Acum stătea nemişcată, cu un top de hârtie tipărită cu antetul hotelului, alături de ea pe pat, cu un pix în mână, şi cu receptorul telefonului prins între obraz şi umăr.

— Bine, Marcus, rosti ea. Ce ai de gând?

— Dincolo de a te şoca pe tine, zise el, mă tem că am comis o nedreptate când am sugerat că ţi-ai omorât patronul.

Formalismul adresării lui îi întărea absurdul vorbelor, dar Deborah reuşi să treacă peste asta.

— Aşa e: m-ai şocat, recunoscu ea, cu prudenţă, aşteptând să vadă încotro mergea această discuţie.

— Şi mă tem că ai putea crede cu adevărat că eu am… comis păcatul.

— Corect. Acum îmi vei spune că n-ai făcut-o.

— Chiar aşa, întări el.

Nu auzea nimic altceva la telefon decât vocea lui egală, cultivată. Niciun pârâit, niciun zgomot de trafic sau vreo voce în fundal. Probabil că el stătea într-o cameră de hotel asemănătoare cu a ei…

— Dar când ai sunat pentru prima dată în Atlanta ai întrebat dacă ei au luat cadavrul, zise ea. Cine erau *ei,* iar dacă nu ştiai că Richard murise, de ce ai întrebat de cadavru?

— *Ei* erau doi oameni de afaceri greci cu care cred că Richard a aranjat o tranzacţie. O afacere care pare să fi mers tare rău.

— Şi referirea la *cadavru?*

De această dată tăcerea care urmă fu mai lungă, atât de lungă, încât Deborah se întrebă dacă nu cumva convorbirea se întrerupsese. Când reveni, vocea lui păru să se ivească din beznă ca un fuior subţire de fum, ca şi cum el se îndepărtase pentru moment de telefon şi începuse să vorbească din nou înainte de a-şi pune ca lumea emiţătorul în dreptul gurii. Deborah îşi aminti aroma din afara apartamentului ei şi îşi imagină că el îşi aprinsese pipa. Era o imagine bizară, una care făcea acea voce mai contemplativă, chiar mai plăcută.

„Asta doar pentru că tata fuma pipă”, îşi reaminti ea cu încăpăţânare.

— Nu ai văzut colecţia specială a lui Richard decât după moartea lui, nu? întrebă el.

— Are vreo importanţă?

— Înseamnă că nu ştii ce a fost luat de acolo.

— Mă bucur să aud că nu mai presupui că obiectul în cauză e la mine, replică ea.

— Cred că ne confruntăm aici cu o lipsă reciprocă de încredere, zise el. Hai să adoptăm împreună o ipoteză de lucru comună. Eu presupun

că nu ai nicio vină pentru crimă şi furt, tu presupui la fel că sunt nevinovat de crimă şi de furt. Deocamdată.

— Deocamdată, acceptă ea.

— Atunci presupun că nu deţii ceea ce a fost luat din acea colecţie remarcabilă din spatele raftului de cărţi. Şi da, am mai văzut obiectul, dar nu personal şi nu în noaptea în care a murit el.

— Mergi mai departe, îl îndemnă ea, fără să-i ofere vreun indiciu.

— Ce-ţi imaginezi că a fost luat de acolo?

— O mască mortuară, răspunse ea. Precum cea din Muzeul Naţional de Arheologie. Cea despre care Schliemann afirma că i-a aparţinut lui Agamemnon.

— *Schliemann afirma.,* repetă el. Doar nu crezi că mormintele descoperite la Micene conţineau rămăşiţele omului care i-a condus pe greci împotriva Troiei?

— Nu.

— Richard credea, zise el.

— Richard era… Deborah îşi suprimă un zâmbet la amintirea lui… un visător.

— Poate de aceea nu ţi-a arătat niciodată comorile strânse de el, comori care fac restul muzeului tău să nu conteze.

Deborah icni iritată în sinea ei, dar reuşi să-şi păstreze tonul calm:

— Crezi că masca din colecţia lui Richard provenea din mormintele săpate de Schliemann în 1890?

— Ştii ce mesaj a transmis Schliemann prin telegraf unui ziar din Atena la capătul săpăturilor din Micene? A scris că: „Am privit chipul lui Agamemnon.”

— Am citit că povestea aia era apocrifă, zise Deborah. Ulterior a negat că ar fi trimis-o.

— Păi aşa şi trebuia, continuă Marcus, netulburat, de vreme ce masca la care se referea el

nu a ajuns niciodată la şefii din guvernul de la Atena.

— Crezi că masca din muzeu este o făcătură?

— Nu, e cât se poate de reală. Pur şi simplu nu e masca despre care vorbea Schliemann. Mai exista una. Provenea din cel mai bogat mormânt descoperit acolo, despre conţinutul căruia nu a suflat nicio vorbuliţă.

— Crezi că Richard avea masca despre care Schliemann bănuia că acoperise însuşi chipul lui Agamemnon? întrebă Deborah cu mare grijă, clarificând pretenţia gogonată prin formularea ei ca o întrebare.

Ar fi fost imposibil, chiar dacă din punct de vedere istoric ar fi existat un Agamemnon. Numai că Deborah nu auzise încă adevărata pretenţie gogonată a lui Marcus.

— Nu numai masca, rosti vocea din telefon. Ai văzut destul din colecţie ca să-ţi dai seama de bogăţia ei, da?

— Da.

Deborah descoperi că începea să rămână fără aer. Ceva asemănător groazei sau emoţiei i se insinua în suflet pe măsură ce asculta, ca un fior care îi estompa îndoielile considerabile legate de bărbatul cu care vorbea şi de povestea debitată de el prin existenţa unor alte posibilităţi, oricât de îndepărtate păreau ele.

— Şi nu ţi s-a părut ciudat ca ucigaşii să lase astfel de lucruri şi să ia cu ei doar o mască mortuară?

— Ba da, recunoscu ea, deşi mi-am zis că masca era mai… aparte, unică.

— Aşa şi e, replică Marcus. Dar masca nu a fost scoasă dintr-o cutie, nu?

— Nu, răspunse ea, simţind o emoţie tot mai mare pe măsură ce avea sentimentul că se apropie de un adevăr teribil.

— Au luat întreaga cutie, zise el. Era o cutie mare, care trebuia scoasă pe roţi.

Deborah îşi aminti urmele de sânge, priza din podea şi acel dreptunghi imens de lumină. Orice ar fi fost expus în centrul acelei încăperi trebuia să fi fost mult mai mare decât o mască. Simţi că i se face părul măciucă. În cameră se făcuse brusc cumplit de frig.

— Deci despre ce era vorba? reuşi ea să întrebe.

— Am întrebat dacă au luat cadavrul, zise el. Nu mă refeream la cel al lui Richard, ci la trupul lui Agamemnon.

Capitolul 28

Era imposibil. Bineînţeles că era. Ideea că în acea încăpere mică din Atlanta conţinuse însuşi corpul lui Agamemnon era absurdă, dar sugestia că un arheolog din secolul al XIX-lea ar fi putut dezgropa şi păstra un cadavru intact, care stătuse în pământ mai bine de trei milenii şi jumătate, era de-a dreptul ridicolă şi imposibilă.

Îi spuse părerea ei, deoarece se simţea brusc iritată că ascultase atâta vreme astfel de inepţii şi că Richard fusese în stare să le creadă, şi se simţea brusc copleşită de o stare de depresie pe care până atunci reuşise să o ţină în frâu. Ceru un număr unde să-l poată suna ea (de-acum el nu mai avea să dicteze termenii conversaţiilor lor), iar el i-l dădu fără să ezite.

După ce închise, rămase întinsă pe pat mai bine de o oră. Treptat, o idee i se insinuă în minte. Se gândi la ea o vreme, nevrând să dea viaţă ideii absurde a lui Marcus *(Agamemnon?),* apoi ridică receptorul şi formă un număr.

Operatoarea de le secţia de poliţie din Dekalb County avu nevoie de exact trei minute ca să găsească un număr de contact pentru David Barrons, omul care tradusese scrisoarea rusului Voloşinov. Deborah închise şi formă iarăşi un număr. Barrons răspunse la al doilea apel, părând treaz şi în plină activitate.

Deborah dădu informaţii destul de vagi despre identitatea ei, încercând să pară cât mai oficială fără a pretinde că vorbeşte într-o asemenea calitate, şi trecu direct la subiect.

— Rândul din scrisoare care se referă la rămăşiţe. Aveţi vreo idee la ce s-ar putea referi acele rămăşiţe?

— Cred că în rusă cuvântul era *ostaki,* răspunse el, părând suficient de entuziast ca să

dezbată subiectul fără ca să mai fie interesat de calitatea sau identitatea ei. Poate să însemne mai multe lucruri. Vechituri. Gioarse aruncate. Lucruri abandonate.

— Antichităţi?

— Cred că da. Aşteptaţi o clipă. Să-mi verific însemnările.

Urmă o pauză, în cursul căreia se auziră nişte zgomote în fundal, posibil de la un televizor deschis, apoi individul se întoarse.

— Am spus *ostaki,* nu? Staţi aşa, nu e bine. Omul părea mai degrabă uimit decât intrigat. Este vorba de *ostanki.* Nu am observat „n"-ul. Ha!

— Cum?? zise Deborah. În vocea lui se citea nedumerirea. Ce înseamnă?

— Păi sensul este asemănător. Înseamnă tot rămăşiţe, dar acum este vorba de ceva mai specific.

— Continuaţi, rosti Deborah, cu voce uşor voalată.

— Acum înseamnă rămăşiţe *umane.* Ştiţi dumneavoastră, ca un cadavru.

Deborah închise ochii.

— Ciudat, rosti Barrons.

— Iar ultimul cuvânt al acelui fragment, insistă Deborah, simţind cum i se accelerează pulsul. Aţi scris acolo „Mary". Aveţi idee ce ar putea să însemne?

— Nu sunt nici măcar sigur că literele erau corecte, replică el. Scrisoarea era ruptă şi pătată, iar limbajul în care era scrisă era primitiv. Părea mai degrabă „MAGD", dar nu ştiam ce înseamnă, aşa că am scris „Mary".

— Să fie o parte dintr-un nume mai lung? O persoană… sau un loc?

— S-ar putea. Nu ştiu.

Deborah îi mulţumi pentru timpul acordat, închise şi se întinse pe spate, uitându-se la ventilatorul din tavan timp de zece minute, apoi

verifică dacă uşa era încuiată şi se băgă înapoi în pat. Adormi în mai puţin de cinci minute.

Deborah dormi profund câteva ore, dar se trezi cu mult înainte de răsăritul soarelui. Muzeul Naţional de Arheologie se deschise la ora 8, dar ea stătea deja pe trepte în faţa lui de o jumătate de oră. La menţionarea numelui Popadreus i se răspunse că directorul muzeului se găsea deja în birou, dar nu putea fi deranjat.

— Mă aşteaptă, zise Deborah, ceea ce probabil că era adevărat, chiar dacă nu în sensul indicat de remarcă.

— Aşteptaţi aici, rosti femeia cu aspect vag milităros, care părea să se ocupe de accesul în muzeu.

Deborah nu era sigură că băţoşenia femeii izvora din satisfacţia pentru engleza cunoscută sau din personalitatea ei, aşa că se blestemă uşor în gând că nu învăţase câteva fraze în greacă. Limitaţi la limba lor maternă, turiştii nu aveau cum să nu pară îmbufnaţi şi condescendenţi, convinşi în sinea lor, cum erau, că universul trebuia să se adapteze la lipsa lor de orientare. Simţindu-se oarecum vinovată, zâmbi şi rosti un *Efharisto.* Femeia dădu din cap ca o recunoaştere a cuvântului, dar nu-i întoarse şi zâmbetul.

Se deschise o uşă şi Popadreus apăru în hol, adâncit într-o conversaţie cu un bărbat înalt şi slăbănog, îmbrăcat cu un costum de om de afaceri şi purtând ochelari cu dioptrii mari. Deborah îşi zise că unii bărbaţi nu păreau să se simtă niciodată confortabil în costum, dar existau şi bărbaţi, precum cel pe care îl vedea acum, cărora costumele le veneau ca o a doua piele. Îmbrăcaţi cu ele, emanau un soi de autoritate lejeră, naturală. Deborah se întoarse cu faţa spre cei doi. Directorul muzeului o zări cu coada ochiului şi îl conduse pe celălalt bărbat prin hol, către ea. Părea că întâlnirea dintre cei doi se apropia de sfârşit. Popadreus îi

aruncă o privire amuzată în vreme ce venea spre ea.

— Examinaţi iarăşi exponatele, rosti el, sau pe mine?

— Ambele, rosti ea, zâmbind.

— Firesc. Se întoarse către oaspetele său cu aspect oficial. Miss Miller este curatorul unui muzeu american, zise el, şi manifestă un mare interes pentru colecţia noastră miceniană. Dumnealui, continuă el, întorcându-se spre Deborah, este Alexander Davos, ministrul Culturii şi Antichităţilor.

— Sunt onorată, rosti Deborah, prinsă uşor în ofsaid în vreme ce strângea mâna întinsă a oficialului.

— Cred că nu vreţi să cumpăraţi ceva de la prietenul nostru de aici, zise ministrul, schiţând un zâmbet de politician. Avea o voce calmă, într-o engleză impecabilă, şi rostea cuvintele scurt, cu buzele abia întredeschise. Noi preferăm să ne păstrăm comorile în ţară.

— Bineînţeles, rosti Deborah. Mare păcat că aşa ceva nu a fost întotdeauna posibil.

În ochii lui apăru un licăr ciudat. Individul se întoarse pe jumătate către Popadreus, dar zâmbetul îi reveni pe buze şi renunţă să mai spună ceea ce avea de gând.

— Într-adevăr, rosti el. Ei bine, trebuie să plec. Dimitri, i se adresă el lui Popadreus, vei…

Încheie fraza într-o greacă rapidă. Directorul muzeului încuviinţă din cap şi strânse mâna ministrului.

— Miss Miller, rosti Davos. A fost o plăcere pentru mine.

După care oficialul porni iute spre uşile principale. Personalul grec al muzeului îl recunoscu şi cu toţii zâmbiră şi dădură din cap, parţial ca salut, parţial ca o plecăciune rudimentară.

— Sper că nu l-am ofensat, rosti Deborah.

— Bineînţeles că nu, replică Popadreus. Voiaţi să vorbiţi cu mine?

— Despre săpăturile lui Schliemann.

— Iarăşi, rosti el, aplecându-şi capul într-o parte, cu o expresie laconică. Evident. Poate că vreţi să veniţi în biroul meu…

Se îndepărtă şi ea îl urmă. Bărbatul mergea repede şi Deborah se vedea forţată să alerge, în ciuda picioarelor ei lungi, ca să ţină pasul cu el.

Biroul directorului era la fel de spartan ca şi restul muzeului. Pereţi tencuiţi goi, mobilă veche, fără a fi antică, rafturi de cărţi, câteva diplome în greacă pe hârtie îngălbenită şi un poster cu ramă care promova o expoziţie de obiecte egiptene.

Directorul se aşeză pe fotoliul său şi îi făcu semn lui Deborah să ia loc pe un scaun. Apăsarea care încheiase conversaţia lor anterioară dispăruse. Acum omul era binedispus, chiar mulţumit să o vadă.

— Cafea? îi oferi el. Este adevărată, nu nes.

Deborah acceptă din politeţe. Bănuia că nu oricine primea cafea în acest mic regat intim. Directorul luă receptorul şi vorbi repede, apoi îşi îndreptă atenţia înapoi spre Deborah.

— Aşadar, rosti el, aveţi întrebări.

— Mormintele circulare miceniene, zise ea, conţineau şi cadavre?

— Bineînţeles, răspunse el. Doar erau morminte.

— Vreau să spun, existau cadavre la momentul săpării puţurilor de acces?

— A, făcu el, agitându-se uşor pe scaun. Au existat şi rămăşiţe parţiale, da.

— Chiar aşa? După atât timp?

— Aţi aflat de oamenii de turbă din nordul Europei?

— Bineînţeles, rosti ea.

Cadavrele la care se referea el (dintre care omul de Lindow şi omul de Tollund erau cele mai cunoscute) fuseseră descoperite în nordul Marii

Britanii şi în Scandinavia. Proveneau din Epoca Fierului – cam din secolul I d.Hr. – şi fuseseră în aparenţă victime ale sacrificiilor rituale. Fuseseră omorâţi şi aruncaţi în mlaştini, unde fuseseră descoperiţi în secolul XX, atât de bine conservaţi, încât într-unul din cazuri, când cadavrul fusese găsit în cursul unor lucrări de construcţii din Manchester, poliţia locală crezuse că descoperise victima unei crime de dată recentă. Oase, dinţi, muşchi, piele, păr, conţinut stomacal, funia din jurul gâtului, toate acestea se vedeau perfect.

— Dar oamenii de turbă au fost conservaţi de substanţele chimice din mlaştină, de răşinile petroliere care fac turba să ardă, observă ea. Este o compoziţie foarte rară a solului. Aici în sud nu se găseşte aşa ceva.

— Adevărat, rosti directorul, zâmbind şi părând mulţumit că femeia din faţa lui cunoştea subiectul bine. Dar astfel de condiţii pot fi create artificial dacă în momentul descoperirii cadavrul este intact.

— Dar nu se poate.

— Cunoaşteţi *Hamlet,* Miss Miller? întrebă el. De Shakespeare.

— L-am citit, replică ea, încruntându-se.

La şcoală, bătrânul ei profesor de engleză spunea mereu că toate lucrurile de substanţă conduc spre Shakespeare.

— Vă amintiţi ce-i spune săpătorul de morminte lui Hamlet când acesta îl întreabă cât timp rămân trupurile intacte în pământ?

— Mă tem că nu, recunoscu ea.

— El spune că trupul unui tăbăcar rezistă cel mai mult timp, deoarece pielea lui a devenit atât de dură, că nu va lăsa apa să intre în organism o vreme, iar apa este cel mai mare distrugător al ţesuturilor moarte.

— Vreţi să spuneţi că vremea aridă de aici a deshidratat cadavrele? întrebă ea, prinzând ideea din zbor şi rumegând-o deja în minte.

— În cadrul primelor ceremonii funerare egiptene, mortul era băgat direct în nisipul fierbinte al deşertului, rosti el. Uscăciunea absorbea toată umiditatea cadavrului, mumificându-l efectiv. Practicile egiptene ulterioare – scoaterea organelor, legarea cu bandaje impregnate chimic şi aşa mai departe – au fost tentative de a recrea deshidratarea naturală a deşertului pentru cadavre care erau introduse în morminte.

— Dar cu siguranţă că un cadavru atât de uscat, odată dezgropat, s-ar fărâma la contactul cu aerul.

— Da, rosti el. Şi cele mai multe astfel de cadavre deveneau doar o mână de oase extrem de fragile.

Deborah simţi cum o parte din certitudinile legate de povestea lui Marcus se clatină uşor, ca şi cum solul pe care se bazau aceste certitudini se cutremura.

— Ce a descoperit Schliemann în Micene? întrebă ea.

— În mormântul circular A a descoperit oasele mai multor indivizi, inclusiv copii. Oasele au fost ambalate cu grijă şi transportate de acolo.

— Unde?

— Aici. Nu le expunem, dar sunt depozitate în seifurile muzeului.

Deborah fu şocată pe moment.

— Aici? se miră ea.

— Da, răspunse el, zâmbind la reacţia ei. Nu este niciun secret.

— Dar erau doar fragmente de oase, nu?

— Toate cu excepţia unuia, răspunse directorul. Unul descoperit în apropiere de masca de care eraţi atât de interesată ieri.

Deborah se holbă la el.

— Avea… carne pe el?

— Aşa se pare, rosti directorul cu ridicarea lui tipică din umeri. Schliemann spunea că a găsit un

cadavru intact, cu trăsături faciale… cu totul. A chemat nişte localnici care se pricepeau să îmbălsămeze rămăşiţele, încercând să creeze, presupun eu, condiţiile care au dus la conservarea oamenilor de turbă. Cu un soi de alcool şi poate nişte răşini.

— Şi a avut succes? întrebă Deborah, continuând să facă ochii mari.

— Din nefericire, nu, răspunse Popadreus. Corpul s-a dezintegrat.

Deborah stătea singură în faţa măştilor mortuare din aur şi îşi punea tot felul de întrebări. Dacă aceste cadavre fuseseră cu adevărat uscate de solul arid din Grecia, era posibil ca Schliemann, care încercase în mod clar să salveze unul, să-şi fi perfectat tehnica de îmbălsămare pe un cadavru despre a cărui existenţă să nu fi pomenit nimic guvernului grec? Să fi fost acesta motivul pentru care faimoasa lui telegramă despre Agamemnon să fi fost ulterior negată ca fiind apocrifă? Să se fi referit el la un cadavru pe care decisese să îl ţină departe de ochii autorităţilor? Dar de ce? Schliemann despre care citise ea era un om de marketing şi un visător în aceeaşi măsură; în atari circumstanţe, nu ar fi strigat el în gura mare despre descoperirea lui de unde s-ar fi făcut auzit mai bine?

Numai că în Troia nu predase descoperirile sale autorităţilor turce. După ce fotografiase obiectele despre care el pretindea că aparţinuseră regelui din Troia, acestea dispăruseră. Oare reapăruseră vreodată? Multe din cărţile din dormitorul lui Richard se refereau la antichităţi. Deşi unele reproduceau imaginea soţiei lui Schliemann, Sophia, pavoazată cu bijuteriile lipsă, niciuna nu pomenea nimic despre ceea ce se întâmplase cu aceste bijuterii. Asta nu însemna că nu exista o explicaţie. Deborah se uită la chipurile din aur, încremenite, ale măştilor, şi se întrebă: să

fi fost cu adevărat posibil ca Richard să fi achiziţionat până la urmă trupul intact al unui rege micenian?

Capitolul 29

Deborah luă cina devreme şi bău un pahar de retsina într-un alt bar din Plaka, apoi se retrase în camera ei de hotel ca să citească *Memoriile lui Heinrich Schliemann* de Leo Deuel. Voia să vadă dacă nu cumva descoperea acolo şi altceva despre dispariţia „Tezaurului lui Priam”. Deborah îşi trase genunchii sub ea şi citi cu un creion în mână, subliniind părţile care i se păreau semnificative. Povestea prezentată de Deuel suna cam aşa:

Era anul 1873. Guvernul turc ameninţa cu revocarea autorizaţiei de a săpa date lui Schliemann, deoarece suspecta (pe bună dreptate, aşa cum s-a şi dovedit ulterior) că el transportase deja în afara ţării obiecte descoperite la Troia. Schliemann părea să sape la întâmplare, deplasându-se de la o zonă la alta şi de la un nivel la altul, în aparenţă ignorând faptul că o mare parte din ce dezgropa el provenea din perioade diferite. Era convins că nivelul cel mai de jos al oraşului era Troia din *Iliada* lui Homer, o obsesie care îl făcea să împingă muncitorii la distrugerea altor nivele ale aşezării şi chiar la furtul unora dintre descoperiri.

Triumful ciudat şi controversat al lui Schliemann s-a ivit într-o dimineaţă din iunie, cu doar câteva zile înainte de închiderea excavaţiei. El a pretins că făcea un tur al săpăturilor când a zărit un luciu metalic la baza zidului. A început să sape el însuşi în acel loc, dezgropând repede o magazie cu aur, vaze şi vase de băut, diademe, bijuterii şi alte comori. Atunci a afirmat iute că era vorba de comoara lui Priam, o colecţie de obiecte din care numai aurul valora peste un milion de franci francezi. Tot Schliemann a afirmat că acea comoară era dovada supremă a adevărului

descrierilor făcute de Homer despre bogăţiile din Troia.

Imediat s-au iscat întrebări despre relatările lui vagi şi contradictorii în privinţa locului exact al descoperirii comorii, dar acestea au devenit repede irelevante. Cu un dispreţ total faţă de înţelegerea încheiată cu turcii, pentru care colecţia reprezenta o comoară naţională, destinată nou înfiinţatului muzeu din Constantinopol, Schliemann a aranjat rapid transportul obiectelor la Atena, unde locuia în acea vreme. Bunurile au fost furate în şase coşuri şi o plasă, al căror conţinut a fost ascuns chiar şi celorlalţi săpători.

Şaptesprezece ani mai târziu, după ce încheiase glorioasele sale excavaţii la Micene, Schliemann săpa iarăşi la Troia. A descoperit patru capete inestimabile de topor din piatră şi a repetat manevra anterioară, transportând pe furiş artefactele din Turcia înapoi în Grecia, unde le-a declarat la intrare ca fiind obiecte egiptene, pentru a-i fi mai uşor să le reexporte ulterior. Nu avea nici cea mai mică intenţie de a lăsa aceste comori în Grecia. Destinaţia lor finală era în mod clar Berlinul.

„Berlin?"

Deborah reciti de trei ori acest pasaj important. Ambele prăzi, „Comoara lui Priam" şi topoarele de piatră, au fost expediate în Germania, unde, după moartea lui Schliemann în 1890, au fost depuse într-o aripă special construită a Muzeului Etnografic din Berlin, ca un cadou lăsat cu limbă de moarte de arheolog ţării sale natale. Dar acesta nu a însemnat sfârşitul epopeii obiectelor. Capitolul scris de Deuel se închidea cu un ultim episod tulburător de istorie.

La sfârşitul celui de-Al Doilea Război Mondial, armata rusă a intrat în Berlin şi în timpul căderii lipsite de glorie a oraşului, prăzile lui Schliemann din Troia au dispărut, probabil luate de trupele ruseşti puse pe jaf. În carte nu scria dacă

acele comori fuseseră împrăştiate, furate sau pur şi simplu distruse. La momentul intrării cărţii în tipar, soarta comorilor era necunoscută şi se presupunea că obiectele erau pierdute pentru totdeauna.

„Ruseşti?”

Deborah închise cartea, se întinse pe spate şi se uită la ventilatorul din tavan, văzând cu ochii minţii chipul imobil al lui Serghei Voloşinov, un soldat al Uniunii Sovietice…

Să fi reuşit Schliemann în Micene ceea ce reuşise de două ori în Troia, şi anume să exporte în secret un transport de obiecte nedeclarate mai preţioase decât cele declarate? În Troia se dovedise convins de drepturile sale de proprietate, fiind descoperitorul comorilor, şi, deşi păruse mai puţin neliniştit în privinţa autorităţilor greceşti decât a celor turceşti (atitudinea turcilor „orientali” fiind socotită etnocentrică, dacă nu chiar rasistă), cu siguranţă era posibil că el să fi socotit doar Germania ca meritându-i ofranda. Dar dacă aşa stătuseră lucrurile, de ce nu existau arhive în privinţa asta în Berlin? Nu ar fi fost el mândru să-şi afişeze prăzile alături de celelalte descoperiri pentru vizitatorii muzeelor din ţara sa natală?

Numai că Schliemann fusese în general luat în derâdere de publicul german şi resimţise această batjocură ca pe o mare suferinţă. În plus, el însuşi putea fi socotit, în cel mai bun caz, excentric. Acest om, care îşi construise singur o vilă clasică la doar câteva blocuri distanţă de unde stătea acum Deborah, care îşi numea servitorii după personaje din mitologie şi care insista ca toate mesajele destinate lui să-i fie livrate în greaca clasică, în mod cert se conducea după o lege proprie. Dacă un astfel de om descoperea şi se apuca să conserve ceea ce considera cu religiozitate a fi trupul lui Agamemnon însuşi, ce n-ar fi fost în stare să facă pentru a păstra descoperirea pentru sine? Dar dacă *o păstrase* secretă, cum de această descoperire

ajunsese într-o încăpere tainică dintr-un mic muzeu din Atlanta, Georgia, şi ce putea lega acel obiect secret de rusul mort care vagabondase prin parcarea muzeului cu doar câteva zile înainte?

A doua zi, după un mic dejun cu şuncă slabă, brânză feta şi pâine crocantă cu iaurt şi miere, Deborah o găsi pe frumoasa din prima zi la recepţie şi întrebă dacă putea avea acces pe undeva la Internet.

— La colţul dintre Ermou şi Voulis este o cybercafe, rosti recepţionera, scoţând cu un gest mecanic harta cu însemnele hotelului şi încercuind locul cu pricina cu un creion.

Deborah găsi localul fără probleme, deşi semăna mai degrabă cu un bar, destul de pustiu la acea oră. Intră şi privi spre tejgheaua în faţa căreia se aliniau scaunele cremate, peretele-oglindă cu reclame pentru coniac Metaxa şi aparatul de jucat pinball la care nu era nimeni. Tocmai voia să plece când auzi vocea unui bărbat:

— Neh?

Individul avea în jur de douăzeci şi cinci de ani şi o faţă rotundă, cam singura parte din el care se putea vedea de vreme ce părea să iasă drept din podea. În spatele barului exista o scară care ducea în jos.

— *Parakalo,* rosti ea, *mipos milateh anglika?*

„Vorbiţi englezeşte?” Cam singura propoziţie în greacă pe care o cunoştea. Dacă el îi dădea oricare alt răspuns în afară de „da”, atunci ar fi avut o problemă.

— Da, răspunse el, zâmbind un pic cam nesigur.

— Caut un computer, rosti ea.

Zâmbetul lui păru că se schimbă.

— Internet? continuă ea, cu degetele bătând involuntar într-o tastatură imaginară.

Zâmbetul omului reveni, de această dată plin de triumf.

— Acolo jos, rosti el, coborând scările şi amendând remarca cu un „jos *aici*” în vreme ce cobora.

La capătul treptelor făcu mândru din mână un gest spre patru terminale de computer aliniate la mese lângă perete, fiecare terminal dispunând de scaun, un pix şi un teanc de hârtii.

Deborah îi zâmbi în chip de „mulţumesc”, iar individul arătă spre browserul web de pe ecran, apoi spre preţurile care erau afişate pe un tabel prins în perete. Doi euro pentru prima jumătate de oră, apoi un euro din jumătate în jumătate de oră. Nimica toată.

— Cafea vreţi? întrebă el.

— Da, vă rog, răspunse ea.

— Nes, adăugă imediat individul, strâmbându-se în chip de scuză. OK?

— OK.

Tânărul plecă şi ea apelă imediat pagina Hotmail. Avu nevoie de mai puţin de cinci minute pentru a înfiinţa o adresă nouă cu numele bizar de Ancientambassador2@hotmail.com, cel puţin unul din aceste minute pierzându-l cu dezmeticirea din uimirea provocată de constatarea că adresa Ancientambassadorl@hotmail.com era deja luată. Verifică adresa lui Calvin de pe cartea de vizită şi tastă un mesaj:

Calvin,

Aşa cum am promis, ăsta este noul meu cont de e-mail. Nu-mi imaginez că poate stoca documente mari, aşa că nu-mi trimite poze sau alte fişiere lungi, te rog. Trimite-mi toate noutăţile pe care le ai.

Pe aici totul e distractiv şi frivol. Mi-e dor de tine,

D.

Mesajul părea suficient de vag.

Habar n-avea de ce adăugase acel „mi-e dor de tine” la sfârşit sau dacă asta făcea mesajul suficient de nevinovat în ochii potenţialilor intruşi. Numai că îşi adăugase şi iniţiala numelui, ceea ce îi dezvăluia imediat jocul oricui citea mesajul. Oare chiar îi era dor de el? Nu, ar fi fost absurd. Nu-l cunoştea. Îi era dor să discute cu cineva care părea să îi acorde încredere, care părea să fie de partea ei, dar asta era totul.

„Iar faptul că e chipeş şi amabil şi inteligent nu înseamnă nimic?…”

„Absolut nimic”, decise ea, pe jumătate serioasă. Oricare alte idei din creierul ei erau generate de isteria provocată de acţiunile comise, iar astfel de idei puteau fi reduse repede la tăcere.

Îşi verifică ceasul şi descoperi că mai avea douăzeci de minute din jumătatea ei de oră, iar cafeaua nu sosise încă. Apelă motorul de căutare Google şi tastă cuvântul „Micene”. Prima legătură care se ivi o duse direct la site-ul arheologic oficial al autorităţilor greceşti. Site-ul oferea ceva istorie, câteva poze, orele de vizitare şi tarifele. Încercă o altă căutare, de această dată tastând „comoara lui Priam” şi apăsă pe primul link care se ivi, exact în clipa în care proprietarul cu faţă rotundă al localului veni cu cafeaua.

— *Efharisto,* rosti ea. Mulţumesc.

— *Paracalo,* replică el, lăsând cana jos. Părea o cafea slabă şi plină de lapte, şi totuşi apetisantă. Tu eşti englezoaică? întrebă el.

— Americancă, răspunse Deborah.

Cuvântul putea genera diverse reacţii în afara Statelor Unite, aşa că Deborah se uită cu atenţie la el, dar nu se întâmplă nimic.

— Aha, rosti el, încântat. Elvis Presley!

— Corect, răspunse ea, zâmbind când constată că surâsul îl întinerea pe individ cu cinci ani.

— *Blue swathe shoes,* continuă el.

— Corect, zise ea iarăşi. *Blue suede shoes,* corectă ea.

Era bine câtă vreme tipul nu se apuca să cânte.

N-o făcu, căci atenţia i se îndreptase spre computerul ei. Pe chip îi apăru o expresie de maxim interes. Se părea că doi euro nu cumpărau şi un pic de intimitate.

— Priam, rosti el, dând aprobator din cap.

Pronunţase prima silabă ca în „*pre*natal”.

— Da, rosti ea.

— Pusskin, zise el.

— Poftim? zise ea, din politeţe.

— Pusskin, repetă el, întinzând mâna după o bucată de hârtie şi mâzgălind cuvântul cu un capăt de creion, aşa cum îl pronunţase. Museo Pusskin.

Deborah se încruntă nedumerită.

Omul se aplecă spre tastatura ei.

— Vă rog? ceru el voie.

— Ăă… bine, acceptă ea, dându-se uşor la o parte ca să-l lase să tasteze.

Tipul tastă câteva cuvinte, apăsă pe un link şi accesă site-ul oficial al Muzeului Puşkin din Moscova. Deborah se uită uimită cum el apasă pe alte două legături şi accesează o imagine a unei cutii conţinând ceea ce constituia, inconfundabil, colecţia de artefacte pe care Schliemann o denumise „comoara lui Priam”.

Lui Deborah nu-i venea să-şi creadă ochilor. Colecţia recuperată din Troia, transportată prin contrabandă şi apoi dispărută se găsea chiar în faţa ochilor ei, pe ecran, părând să se odihnească într-un muzeu moscovit!

Textul de sub imagine afirma într-o engleză stâlcită că acea cutie cu exponate conţinea descoperirile lui Heinrich Schliemann din Troia, de la sfârşitul secolului al XIX-lea, că acestea fuseseră depozitate în turnul de la Grădina zoologică din Berlin până ce fuseseră „eliberate” de trupele ruseşti. Timp de o jumătate de secol,

comoara fusese iarăşi îngropată, de această dată în seifurile din Muzeul Puşkin, până ce autorităţile de acolo recunoscuseră existenţa tezaurului în 1994 şi îl scoseseră pentru a fi expus, prea târziu însă pentru ca informaţia să mai apară în cărţile lui Richard. Proprietatea comorii era disputată de Turcia, Grecia, Germania şi de alţii care luaseră parte la săpături. Disputele legale erau în derulare…

— Foarte vechi, rosti tânărul. Foarte frumos.

— Da, confirmă Deborah.

Dacă o parte din comoara lui Schliemann putea reieşi la suprafaţă după toţi aceşti ani, de ce nu ar fi putut reieşi şi alta? Luă decizia de a-l suna pe Marcus pentru a stabili o întâlnire.

Capitolul 30

Deborah sugerase să se întâlnească într-un restaurant, la alegerea lui Marcus. El nu avu nevoie să consulte o hartă sau un ghid pentru a propune o locaţie.

Urmau să mănânce la Kostoyiannis, un restaurant la modă pe Zaimi, chiar în spatele muzeului arheologic. Deborah ajunse intenţionat mai devreme acolo, trecu prin faţa localului de câteva ori, urmări intrarea printr-o fereastră de magazin, de cealaltă parte a străzii, şi în cele din urmă intră cu zece minute înainte de ora fixată. Era nervoasă, iar faptul că restaurantul părea să fie ocupat aproape exclusiv de greci îi sporea nervozitatea, ca şi cum grupurile de turişti străini cu care se obişnuise în Plaka i-ar fi furnizat un soi de plasă de siguranţă, un sentiment al familiarităţii.

Marcus ajunse la fix, îmbrăcat elegant cu un costum în culori deschise. Discută într-o greacă fluentă ceva cu chelnerul-şef, apoi se aşeză la locul lui. Deborah se forţă să schiţeze un zâmbet.

— Mă bucur că ai sunat, rosti el. Avem multe de discutat.

La telefon, Deborah îi spusese că în continuare nu, are încredere în el şi că, de fapt, continuă să-l bănuiască de omorârea lui Richard, dar el îi respinsese imediat bănuielile, socotindu-le doar nişte copilării. Adevărul era că Deborah nu mai ştia ce să creadă, dar ceva îi spunea că povestea stranie despre regi morţi demult a acestui individ, încă şi mai straniu, avea mai mult sens decât era ea dispusă să admită. În plus, reprezenta singurul motiv logic al dorinţei lui evidente de a discuta cu ea.

— Aici au nişte *mezedhes* excelente, rosti el.

Deborah dădu din cap, ca şi cum ar fi ştiut ce însemna asta, şi studie meniul, tipărit bineînţeles în

greacă. Parcurse lista cu privirea, descifrând literele cât putu mai bine, după care, reuşind să descopere doar patru feluri pe care le recunoştea, se declară învinsă şi intră în defensivă.

— Vrei să comand eu pentru tine? întrebă el, dându-şi seama de frustrarea ei.

— Nu, mulţumesc, replică ea, dorindu-şi în secret ca el s-o fi făcut.

— Ar trebui să încerci tocăniţa de iepure, propuse el. Este o specialitate a casei.

Deborah se opri, gândindu-se la o replică, apoi renunţă:

— Bine. Comandă asta pentru mine. Şi…

— *Mezedhes?*

— Corect. Câteva d'astea.

Marcus comandă în greacă, selectă o sticlă de retsina mai puţin marcată de gustul de răşină decât celelalte soiuri, apoi îşi puse pipa pe masă şi se uită la însoţitoarea lui.

— Deja am declarat că nu avem încredere unul în celălalt, aşa că poate ar trebui să sărim peste curtoazii şi să, ăă… *trecem la subiect,* cum spuneţi voi, americanii?

— Ar fi foarte bine, acceptă ea, punându-şi paharul jos şi uitându-se la el. Să presupunem că ne interesează pe amândoi aceleaşi lucruri: asasinul lui Richard şi comoara deţinută de el, inclusiv… înghiţi în sec, urând să spună asta cu glas tare… cadavrul unui rege micenian.

— Agamemnon, o corectă Marcus.

— Cine o fi.

— Atunci eu pot adăuga un „cine o fi" la căutarea asasinului lui Richard? replică el. Nu am fost eu, cred că nu ai fost nici tu, iar din punctul meu de vedere chestiunea se încheie aici. Nu l-am cunoscut pe Richard şi presupun că există autorităţi care îl vor depista şi îl vor prinde pe asasin.

— Poate, răspunse Deborah.

Marcus ridică din sprâncene, dar aşteptă ca ospătarul să le servească mâncarea înainte de a continua.

— Cum adică?

Nu de aici ar fi vrut ea să înceapă, dar părea important. Nu era sigură cât putea să se bizuie pe el, dar chestia asta nu-i putea face rău şi, acordându-i o dovadă de încredere din partea ei, se aştepta la reciprocitate din partea lui.

— Doi detectivi anchetează crima, un ofiţer pe nume Keene şi un altul pe nume Cerniga, zise ea. Doar că Cerniga nu este poliţist.

Îi relată ceea ce auzise şi chipul lui Marcus se înnegură.

— E rândul tău, zise ea, răscolind prin tocăniţă.

Aşa cum spusese el, era o mâncare excelentă.

— Foarte bine, acceptă Marcus. O să încep prin a-ţi spune că *Atlanta Constitution Journal* a dezvăluit că Richard a fost înjunghiat, dar nu a spus nimic despre răni. Cred că acele răni au fost provocate de o lamă ciudat de lungă, cu un mâner care se curba în jos pe ambele părţi. Am dreptate?

Deborah îşi aminti trupul însângerat, rănile care se căscau în corpul palid al lui Richard, astfel ca sângele să se strângă sub el. Îşi aminti ciudata armă din poză, cu svastica pe mâner, şi simţi nevoia de a se scutura ca de un fior.

— De unde ştii asta, dacă nu tu l-ai ucis? întrebă ea.

— Richard nu a fost primul care a murit aşa, explică el. Acum zece ani, într-un sat francez de pe coasta bretonă, un alt domn în vârstă a murit din pricina unor răni identice.

— Acum zece ani? se miră ea. În Franţa? Eşti convins că există o legătură?

— Oh, da, sunt convins de asta. De fapt, ştiu şi care este această legătură.

Deborah aşteptă ca el să înghită, apoi să ia o gură de vin.

— Domnul în cauză era un potenţial cumpărător al anticului cadavru regal care a ajuns în America, în colecţia lui Richard. Acesta urmărea trofeul de foarte multă vreme.

— Crezi că Richard a avut ceva de-a face cu această moarte?

— Nu. De fapt, cred că oamenii care l-au ucis pe acel bătrân l-au omorât şi pe Richard. Şi ei îşi doreau cadavrul lui Agamemnon şi erau gata să nu se lase împiedicaţi de nimic ca să pună mâna pe el. În Franţa, prada le-a scăpat printre degete şi au avut nevoie de ani întregi ca să dea iarăşi de urma ei. Cred că oricine a efectuat vânzarea s-a dat la fund după crima din Franţa, dar asasinii au rămas în aşteptare, până ce obiectul a reapărut pe piaţă ceva mai devreme în cursul acestui an. Au interceptat tranzacţia, iar restul îl cunoşti.

Deborah clătină din cap.

— Richard nu era ocupat doar de acel cadavru în noaptea în care a murit, rosti ea. Acea încăpere ascunsă era plină cu obiecte de ceva vreme. Cred că avea cadavrul de luni, poate chiar de ani buni.

— Dar dacă nu cumpăra în noaptea în care a fost ucis, atunci?…

— Poate că el era vânzătorul, sugeră Deborah.

Marcus dădu din cap, întâi mai încet, apoi mai repede, îşi puse pipa în gură şi se apucă să-i molfăie capătul.

— Da, rosti el. Probabil că a intrat în posesia lui de când a părăsit Franţa, cu zece ani în urmă. Richard se decide să vândă obiectul. Îl anunţă pe piaţa neagră şi asasinii reîncep vânătoarea.

— Cu atâţia ani mai târziu? se miră Deborah. Cine ar fi pregătit să ucidă – cel puţin de două ori – şi să aştepte atâta vreme ca să pună mâna pe un astfel de obiect? De ce acest obiect înseamnă atât de mult pentru ei?

— Este cea mai remarcabilă descoperire istorică făcută vreodată, explică el simplu, cu un soi de vehemenţă în glas.

— Cred că sunt oameni care ar contrazice o asemenea afirmaţie, ripostă ea.

— Colecţionarii sunt o specie aparte, zise Marcus. Dorinţele lor se învecinează cu obsesia. Iar pentru un astfel de trofeu încărcat de istorie, ca şi de valoare pe piaţă, ceva atât de plin de legendă şi de putere… unii ar face absolut orice ca să pună mâna pe aşa ceva.

Deborah îl credea, iar expresia din ochii lui o tulbura.

— De unde ai aflat despre el? întrebă ea.

— Îmi ţin urechile ciulite de ceva vreme, răspunse el, schiţând un zâmbet. Cadavrul, bunurile din mormânt şi celelalte artefacte miceniene îmi erau cunoscute de ceva timp. Mai ştiam că au dispărut în vreme ce erau transportate alături de alte artefacte mai puţin interesante sau valoroase. Unul dintre acestea era însă destul de aparte, poate chiar unic. Cu câteva luni în urmă, acest obiect a reapărut într-un loc complet nepotrivit. Ştii unde e?

Zâmbi din nou, dar cu un surâs rece, fără bucurie în el.

— De unde să ştiu eu unde e? protestă Deborah, iritată de tonul lui de superioritate. Nici măcar nu ştiu *ce* este.

Marcus îşi lăsă pipa jos, se aplecă peste masă şi îi apucă mâinile. Avea degete puternice şi reci. Deborah vru să se smulgă, dar Marcus o ţinea strâns şi se aplecă şi mai mult peste masă către ea, cu un chip brusc cuprins de patimă şi cu buzele răsfrânte peste dinţi.

— Era o proră de navă spaniolă din epoca Renaşterii timpurii, pe jumătate femeie, pe jumătate şarpe. Ţi se pare cunoscută, Miss Miller?

Capitolul 31

Deborah încercă să-şi amintească bucuria lui Richard la dezvelirea acelei femei-balaur groteşti. Totul se întâmplase cu două-trei luni în urmă, nu mai mult. Venise într-o dimineaţă la slujbă şi dăduse peste acea splendoare hidoasă. Rămăsese acolo pentru prima dintre recentele acţiuni de strângere a fondurilor. Poza acelei prore apăruse în ziar…

— Da, rosti Marcus, observând cum treptat Deborah înţelege. Habar n-am de cât timp îl avea Richard sau de ce a ales să dezvăluie acea proră tocmai atunci, dar imediat ce am văzut-o mi-am dat seama ce e şi ce ascunsese în pântecele ei. Iar dacă eu ştiam, sunt destul de sigur că au ştiut şi alţi oameni.

— Poate că asta a şi fost ideea, zise Deborah. Dacă Richard spera să vândă cadavrul şi comorile funerare, poate că expunerea acelei prore a însemnat un soi de anunţ că deţinea într-adevăr ceea ce pretindea că deţine.

Deborah se uită la mâncare. Apetitul îi dispăruse brusc.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Marcus.

— Nimic, minţi ea.

— Te întrebi de ce nu ţi-a povestit niciodată despre asta, zise el. De ce nu a dăruit niciodată ceea ce avea muzeului.

— Da, recunoscu ea.

— Nu ştiu, replică el, cu blândeţe. Şi presupun că nu vom şti niciodată.

— Ciudat, nu-i aşa? zise ea. Lucrezi ani de zile pentru cineva şi crezi că ştii cine e, ce vrea acea persoană de la viaţă, şi apoi…

Ridică din umeri, stânjenită de confesiunea şi de starea ei de spirit.

— Măcar dacă am fi aflat ce alte legături existau între acea proră de corabie şi Agamemnon, zise Marcus.

— Ar fi ceva, rosti Deborah, concentrându-se. Spuneai că ai avut impresia că Richard s-a întâlnit cu doi oameni de afaceri greci. La petrecerea din noaptea când a fost ucis au fost doi greci. Nu erau trecuţi pe lista oaspeţilor şi eu una nu i-am văzut. Se pare că au petrecut ceva timp cu el, dar…

În minte îi veni o idee. Probabil că era vorba de o speranţă disperată, dar avea o oarecare logică, o logică implicând imaginea lui Richard aşa cum îl cunoscuse ea.

— Richard era obsedat, zise ea, de legenda greacă a războiului troian. Dar el era şi un om principial. Dacă a cumpărat întreaga colecţie cu ceva timp în urmă? A cheltuit ani de zile cercetând-o pe îndelete, încercând să descopere dacă este autentică sau nu şi intenţionând să o transforme în parte din colecţia muzeului. Numai că, merse Deborah mai departe cu raţionamentul, vorbind tot mai repede pe măsură ce ideea i se dezvolta în minte, o parte din el credea că Agamemnon – deoarece Richard chiar credea că acel cadavru uman pe care îl deţinea era al lui Agamemnon – nu ar fi trebuit să fie în Statele Unite. Trupul aparţine Greciei. Richard se asemăna cu Schliemann în pasiunea lui de a dovedi că Homer avea dreptate, dar se deosebea total de acesta când era vorba de etica proprietăţii. Probabil că a fost abordat sau chiar el a contactat vreo organizaţie grecească de antichităţi, sau poate chiar guvernul grec. Le-a spus ce deţine şi a prezentat prora de corabie lumii întregi ca să se ştie că el spune adevărul. Poate că a ajuns la o înţelegere: corpul lui Agamemnon se întoarce în Grecia, el rămâne cu restul colecţiei şi o expune în muzeu. În fine, reprezentanţii organizaţiei greceşti vin să vadă exponatul. Ceva merge prost. Fie nu sunt ei oamenii pe care îi aştepta el, fie…

Rămase fără cuvinte şi se opri, brusc dezumflată. Totul era doar o speculaţie şi nu ajungea nicăieri aşa.

Marcus nu era de aceeaşi părere. Lumina din ochii ei se transferă în ochii lui.

— Dacă ai dreptate, rosti el, o să încerce să aducă obiectul înapoi în Grecia. Nu vor risca să-l transporte pe calea aerului, aşa că vor apela la un vapor.

— Aşa cum a procedat şi Schliemann, zise ea.

— Trebuie să mergem în Corint, anunţă Marcus, lăsându-şi jos cuţitul şi furculiţa, ca şi cum ar fi intenţionat să plece chiar atunci.

— În Corint? De ce?

— Ai la tine un ghid sau ceva asemănător? întrebă el. Poate o hartă?

Deborah scoase ghidul ei turistic şi dădu paginile până la harta Greciei şi a regiunilor înconjurătoare.

— Uite, spuse el, arătând spre hartă. Atena este aici. Orice transport naval din Statele Unite va ajunge în cele din urmă în Pireu, dar Pireu este un port prea mare pentru contrabandă şi ca să se ajungă în el este nevoie ca navele să treacă prin Mediterana, pe lângă Italia, şi apoi să înconjoare Peloponesul şi să treacă prin Ciclade. Se poate însă economisi o groază de timp şi de neajunsuri venind direct prin Golful Corint şi apoi prin canal. Orice marfă dubioasă poate fi descărcată prin Corint, după care poate fi adusă pe cale rutieră până în Pireu. Dacă nu din alt motiv, utilizarea canalului economiseşte trei-patru sute de kilometri de navigaţie în ape deschise.

— Dacă mergem în Corint, continuă el, putem afla ce nave sunt programate să ajungă din Statele Unite. Trecerea prin canal nu este o treabă uşoară şi trebuie planificată în avans. Am putea urmări marfa imediat ce ajunge. Am putea chiar să o interceptăm.

— Cu siguranţă chestia asta nu va dura săptămâni întregi, zise Deborah.

— Atunci vom fi gata.

— Presupun că putem alerta autorităţile înainte de sosirea ei.

— Din câte ştim noi, tocmai *autorităţile* aduc marfa aici.

Deborah clătină din cap.

— Nu cred că guvernul grec ar recurge la crimă şi jaf pentru a recupera o comoară naţională.

— Nu crezi? se miră el. Grecii au un sentiment extrem de profund al moştenirii lor. Nici nu este surprinzător, dat fiind modul în care fiecare putere colonială din regiune i-a jefuit în decursul secolelor.

— Incluzându-i aici şi pe britanici, îi reaminti Deborah. Fresca de pe Parthenon reprezenta bijuteria de pe Acropole până ce lordul Elgin a dat-o jos şi a dus-o la Londra.

Fresca făcea acum parte din colecţia de la British Museum şi nimic nu părea să indice că va fi înapoiată Atenei, în ciuda cererilor continue din partea grecilor. Lordul Elgin pretinsese că dacă lăsa fresca acolo unde se găsea ar fi fost distrusă de turci. Poate că avusese dreptate. Acum însă britanicii trăgeau cu dinţii de bucăţile de marmură – uneori având în sprijinul lor imposibilitatea adăpostirii lor corespunzătoare în muzeele greceşti – prin invocarea în nouăzeci la sută din cazuri a dreptului de posesiune.

— Mulţumesc pentru lecţia de etică culturală, rosti Marcus. Şi-acum, ne putem întoarce la subiect, te rog?

Deborah zâmbi, surprinsă să constate că simţea o oarecare căldură faţă de el.

— Ştii, rosti ea, încă nu mi-ai spus cum te-ai amestecat în afacerea asta. Da, eşti colecţionar de artă şi istoric, da, pari la fel de obsedat de Micene şi de legendele locului ca şi Richard, dar de unde ai aflat despre cadavru sau, şi mai important, de

faptul că era transportat cu hidoşenia aia spaniolă din secolul XVI-lea?

Deborah continua să zâmbească şi rostise vorbele pe un ton blând, aşa că fu surprinsă să-i vadă faţa că se întristează, iar privirea că i se îndepărtează.

— Bătrânul domn ucis în Franţa mi-a povestit totul, explică el. Intrase cu decenii înainte în contact cu un traficant fără scrupule, dar nu reuşise niciodată să vadă acel cadavru cu ochii lui.

— Şi cum de a ajuns el să-ţi povestească toate astea?

Marcus oftă.

— Era tatăl meu, zise el.

Capitolul 32

Deborah se duse la cafeneaua Internet de la subsol imediat ce aceasta se deschise. Tânărul cu faţa ca o lună părea mulţumit să o vadă din nou, poate chiar flatat. Deborah evită cu grijă să intre în conversaţie cu el şi refuză cafeaua cu politeţe: în ochii lui citea o expresie pe care nu avea niciun chef să o încurajeze sau să o exploateze. Tânărul păru un pic dezamăgit, dar nu-i mai încălcă dreptul la intimitate.

În cutia ei poştală o aşteptau două mesaje. Unul era un mesaj automat de bun-venit din partea serviciului de e-mail, celălalt era de la Calvin. Un mesaj cumplit de scurt.

„Computerele blocate", scria în mesaj. „Au aflat unde eşti. Şi mie mi-e dor de tine."

Niciun fel de fişier ataşat.

Deborah scoase un lung oftat şi se întrebă dacă era cazul să răspundă. Habar n-avea ce să-i spună sau ce motiv să-i dea. În definitiv, abia îl cunoscuse pe individ. Dar Richard avusese încredere în el şi asta trebuia să însemne ceva. Iar ca să fie mai exactă, era o dovadă de prudenţă din partea ei să anunţe pe cineva că avea intenţia să se ducă până în Corint cu un bărbat despre care până de curând crezuse că îl omorâse pe Richard.

Privirea îi căzu pe ultima parte a mesajului: „Şi mie mi-e dor de tine." Simţi un fior de plăcere ilogică, pe care îl goni cât putu de repede.

„Nu te comporta ca o adolescentă tâmpită."

Inspiră adânc şi tastă o frază înainte de a se răzgândi. „Plec în Corint cu Marcus. Vremea este încântătoare. Mi-aş fi dorit să fii aici."

Îşi spuse că ar fi trebuit să sune a glumă, a încercare de a uşura ciudăţenia situaţiei. Imediat ce trimise mesajul se înjură singură din pricina tonului găunos folosit.

„În fine”, îşi spuse ea, „acum e prea târziu.” Dacă din întâmplare Calvin credea că ei i se aprinseseră călcâiele după el, atunci Deborah nu putea face nimic în privinţa asta de la o asemenea distanţă, iar mesajul n-avea cum să-i cauzeze neplăceri. Poate că ar fi fost mai puţin probabil ca el să informeze poliţia despre locul exact unde se afla ea. Ce gând deprimant de egoist. Şi plin de falsitate. Deborah nu flirta cu el (chiar dacă de o manieră mai degrabă jalnică şi adolescentină) doar ca să-l ţină de partea ei. O făcea deoarece o parte din ea voia asta, deoarece îi plăceau felul în care zâmbea el şi modul în care îşi întindea picioarele atunci când se aşeza…

„Mâi bine să îţi vezi de treburile tale.”

„În definitiv, Deborah nu făcea amor. Nu se îmbârliga cu cineva (orice ar mai fi însemnat şi acest cuvânt odios) şi în mod sigur nu făcea dragoste.”

„În plus, nu ai încredere în bărbaţi.”

Nici măcar în cei drăguţi?

„Mai ales în cei drăguţi.”

Oricum, probabil că el ar fi fugit imediat ce ar fi prins de veste de vreun interes din partea ei pentru persoana lui. Probabil că acest Calvin Bowers avea de ales din plin dintre avocatele şi femeile de afaceri mult mai flexibile şi în general mai nubile din întreaga Atlantă. O relaţie la distanţă *(odios cuvânt)* cu o fugară cu picioarele ca nişte beţe probabil că nu se găsea pe lista lui de priorităţi.

Stând acolo şi holbându-se în gol la ecranul computerului, Deborah zări un nou mesaj. Pentru o secundă crezu că el îi răspunde la ultimul mesaj şi inima începu să-i bată cu putere când simţi un soi de umilinţă pândind-o pe acea cale electronică de comunicare. Numai că mesajul provenea de la o adresă pe care ea nu o mai văzuse niciodată până atunci, formată din numere şi caractere alfabetice aleatorii. Încruntându-se, deschise mesajul.

Conţinea doar câteva cuvinte, niciunul dintre ele indicând în vreun fel identitatea emiţătorului.

„Vino acasă acum. Viaţa ta e în pericol.”

Capitolul 33

Cum să fie ea în pericol mai mare acolo decât fusese în Atlanta? Nu avea sens. Dacă se gândea mai bine, poate că mesajul nici măcar nu-i era destinat ei. Nimeni altcineva nu-i cunoştea adresa de e-mail în afara lui Calvin, şi era improbabil ca acesta să o fi dat şi altcuiva.

„Vino acasă acum. Viaţa ta în pericol."

Probabil că era o glumă de hacker trimisă ei şi altui milion de adrese la întâmplare – chiar dacă nu părea prea amuzantă, chiar şi după standardele hackerilor, şi totuşi… De-asta mesajul era atât de nespecific în formulare: încerca să fie relevant pentru oricine îl primea. Probabil că unii dădeau chiar acum buzna pe uşă ca să se întoarcă acasă cât mai iute. Sau mai degrabă aceiaşi oameni râdeau acum din inimă văzând mesajul, aşa cum o făcuseră când primiseră acele cereri de numere de cont bancar care ar fi trebuit să conducă la transferuri de milioane de dolari din Africa. Pentru Deborah totul suna însă mai real din pricină că se afla departe şi ştia că nimeni nu plecase de acasă *(fugise)* din pricina unei crime… Dacă exista vreun pericol pentru ea, acesta se găsea în Atlanta, nu în locul unde se afla acum.

„Bineînţeles, cu excepţia cazului în care ucigaşul ţi-a luat urma din Atlanta în Grecia…"

Nonsens.

Ajunsă înapoi la hotel, găsi un mesaj telefonic de la Marcus. Momentul ales era tare nefericit. Deborah se obişnuise cu ideea că Marcus era un aliat, ba chiar un prieten. Mesajul criptic de pe computer, oricât de probabil ar fi fost să fie trimis de vreun adolescent fără nume, talentat în scrierea de cod software, deranjase puţin acea convingere, sau cel puţin o clătinase suficient de la locul ei. În

timp, convingerea avea să-i revină, dar acum simţea că nu prea avea chef să discute cu Marcus.

— Deborah, rosti el, cu o voce marcată de urgenţă, unde naiba eşti? Am vorbit cu operatorul de transport din Pireu. O singură navă cu containere va trece prin Canalul Corint în următoarea lună. Trebuia să ajungă în trei săptămâni, dar se pare că vasul a fost întârziat în New Orleans. Plec în Corint ca să văd dacă pot afla motivul întârzierii. Sună-mă.

Corintul se găsea la o aruncătură de băţ de Micene. Deborah ştia că în cele din urmă avea să ajungă şi acolo.

Îşi făcu o rezervare undeva în zona preţurilor medii în Corint prin intermediul recepţionerului, împachetă, apoi îl sună pe Marcus, sperând ca el deja să fi plecat. Era plecat, dar la el nu exista sistem de primire automată a mesajelor. Se gândi că ar fi fost mai bine să lase un mesaj la recepţie, dar n-avea de gând să aştepte întoarcerea lui. Trebuia să întreprindă ceva.

— Da, rosti ea. Spuneţi-i că e vorba de Deborah şi că stau la Ephira în Corint. Ne putem întâlni acolo.

Mai avea de făcut un lucru înainte de a pleca.

— Vreau să efectuez un apel internaţional, dar nu cunosc numărul, îi spuse ea recepţionerului. Credeţi că mă puteţi ajuta dacă vă dau numele?

— Cu siguranţă, răspunse omul. Putem încerca. Dar s-ar putea să fie scump.

— Nicio problemă.

— Ce ţară?

— Rusia, răspunse ea. Moscova. Numele persoanei este Alexandra Voloşinov.

Omul nu arătă prin nimic că ar fi fost surprins de cererea ei.

Efectuă trei apeluri, mâzgălind între timp nişte numere şi vorbind în greacă. La ultimul apel trecu pe engleză şi îi dădu telefonul lui Deborah. La celălalt capăt al firului se auzi o voce de

femeie, cu un accent pe care Deborah îl socoti cât se poate de rusesc.

— În Moscova locuiesc trei Alexandra Voloşinov. Vreţi toate cele trei numere?

Deborah le notă, închise şi formă primul număr din listă.

Bărbatul care răspunse nu vorbea engleză şi deveni tot mai iritat pe măsură ce Deborah repeta cererea ei. Când îi închise brusc, recepţionerul zâmbi sardonic şi sublinie al doilea număr.

— *Da,* rosti o voce de femeie.

— Îmi cer scuze, rosti Deborah, vorbind extrem de rar, urând faptul că nu ştia o boabă de rusă şi resimţind un sentiment brusc de inutilitate şi tâmpenie. Încerc să dau de Alexandra Voloşinov, dar nu vorbesc rusa. Sunt americancă. Sun în privinţa…

— Tatălui meu, răspunse femeia, cu voce neutră. Ştiu deja.

— Îmi pare extrem de rău pentru pierderea suferită, zise Deborah, cu sinceritate şi ştiind cât de banal suna.

— Au apărut ceva veşti? întrebă femeia.

Nu părea prea plină de speranţe şi nici măcar de curiozitate.

— Nu chiar, zise Deborah, simţindu-se ca o trădătoare. Vroiam să vă pun câteva întrebări.

Femeia nu răspunse, aşa că Deborah continuă:

— Cunoaşteţi o persoană sau un loc legat de tatăl dumneavoastră care să înceapă cu literele MAGD?

Femeia nu ezită nicio secundă.

— Magdeburg, răspunse ea. În Germania. A locuit acolo o vreme.

— Bine, rosti Deborah, încurajată.

„Iarăşi Germania?”

— Tatăl dumneavoastră a lucrat pentru Ministerul de Interne, zise ea, trăgând de timp. Nu prea ştia ce mai vroia să afle. MVD?

De această dată urmă o pauză. Când femeia răspunse, o făcu pe un ton de iritare.

— Da. Cu mulţi ani în urmă.

— Ce a făcut acolo?

— Ce a făcut? repetă femeia, nedumerită.

— Cu ce se ocupa.

— Habar n-am.

Deborah se încruntă, brusc convinsă că era trasă pe sfoară.

— Îmi cer scuze, nu pricep, rosti ea, încercând să pară politicoasă.

— MVD, repetă femeia. A lucrat acolo.

Deborah schimbă tactica.

— Ce este MVD?

— Nu mai există, răspunse interlocutoarea. Urmă o nouă pauză lungă, apoi ea adăugă, în aparenţă cu mari ezitări: Iniţial a fost denumit NKVD.

— NKVD? repetă Deborah.

Dacă până atunci recepţionerul ascultase convorbirea cu un uşor amuzament, acum se îndreptă brusc auzind cuvântul. Ochii i se făcură dintr-odată mari şi în ei apăru o uşoară expresie de panică. Pentru o clipă, Deborah avu impresia că omul avea să se dea cu un pas înapoi. Se miră în semn de „ce s-a întâmplat?” în direcţia lui, dar el continuă să se uite cu ochii mari. Lejeritatea lui în gesturi dispăruse. Părea de-a dreptul speriat.

— Îmi cer scuze, rosti Deborah la telefon. Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Nu vreau să discut despre astfel de lucruri, nu la telefon, zise femeia.

— Vă rog, insistă Deborah. Ce erau MVD şi NKVD?

— Un soi de poliţie, zise femeia, iar Deborah sesiză că acest răspuns inadecvat ceruse un mare efort din partea ei. Dar secretă. Urmăreau, în locuri străine şi acasă.

— Ca nişte *spioni?* încercă Deborah, continuând să se uite la recepţionerul încremenit

cu un sentiment crescând de nelinişte învecinată cu panica.

„Cum pot genera câteva litere o asemenea groază?”

— NKVD a devenit MVD, zise femeia, alegându-şi cuvintele cu grijă, cu un soi de groază clară în voce. MVD a devenit KGB.

Acum literele aveau sens şi pentru Deborah.

Capitolul 34

Autobuzul de la terminalul 100 din Kiffisou, cu ferestrele sale de culoare închisă, dispunea, din fericire, de aer condiţionat şi nu era o chestie oribilă pe jumătate plină de capre şi găini, de care Deborah se temuse, de o manieră mai degrabă condescendentă. Cu toate acestea, era totuşi în esenţă un mijloc de transport folosit de localnici, în care Deborah nu detectă nici picior de străin.

Avură nevoie de patruzeci de minute ca să iasă din oraş, dar după aceea peisajul se schimbă dramatic, transformându-se în dealuri nisipoase pline de măslini pe dreapta, în timp ce pe stânga marea sclipea pe măsură ce se deplasau din Attica spre Pelopones, locul cu cea mai mare densitate de situri arheologice din Antichitate din Grecia: Corint, Micene, Tirintul Epocii Bronzului, Epidaurus cu teatrul său fără egal şi Argos, după care era denumită regiunea, Argolida.

Autobuzul opri scurt la Elefsina, dând timp pasagerilor să-şi cumpere ceva de mâncare şi de băut la preţuri usturătoare. Deborah folosi ocazia ca să-şi întindă picioarele şi să inspire profund aerul curat din afara Atenei. Merseră mai departe şi în cele din urmă trecură peste canal, traversând istmul pe un pod înalt care permise doar o foarte scurtă privelişte a crestelor până la canalul săpat în stâncă, pe care barje masive se mişcau ca nişte bărci de jucărie la sute de metri sub ei. Călătoria se încheie pe o altă stradă Ermou (Deborah botezase acel nume cu porecla Emu, ca pe struţul australian, aşa că indicatorul cu denumirea străzii o făcea să zâmbească de fiecare dată când îl vedea), la mică distanţă de mers pe jos de hotelul unde îşi făcuse rezervarea.

Ephira era situat pe Ethnikis Andistasis, o stradă aglomerată aflată la mică depărtare de malul

mării. Hotelul era mic, curat şi luminos, mai mult un centru pentru călătorii cu afaceri decât pentru turişti. Anticul oraş Corint nu avea nimic din magnetismul unor aşezări ca Delphi, Epidaurus sau Micene pentru cei mai mulţi turişti, deja sătui de vestigiile spectaculoase ale Atenei antice. Deborah pătrunse în hotel prin uşi glisante de sticlă şi aşteptă până ce bărbatul despre care credea că este proprietarul se smulse de la un joc de table şi de la ceea ce părea o cafea nefiresc de neagră într-un pahar. Rivalul lui, un bărbat mai tânăr în cămaşă cu mâneci scurte, se uită direct la ea din spatele unui palmier în ghiveci.

Individul mai în vârstă îi eliberă lui Deborah un card de acces electronic şi apoi pescui o foaie de hârtie dintr-o cutie cubică.

— Miss Miller? întrebă el, verificând datele pe care le avea. Asta a venit pentru dumneavoastră.

Biletul era marcat de un scris lunguieţ şi lăbărţat, aparţinând probabil lui Marcus. Pe el se putea citi: „Te întâlneşti cu mine la Acrocorint după-amiază la 17. Marcus.”

Deborah se încruntă. Nu-i plăcea să i se spună ce să facă. Şi totuşi, asta o scutea de plictiseala aşteptării telefonului lui.

Dormi o oră, apoi ieşi pe stradă, mâncă o plăcintă fierbinte cu spanac de la o patiserie şi se plimbă pe malul pietros al mării. Pe plaja aglomerată erau numai greci. Deborah privi peste apa albastră şi urmări parada tancurilor petroliere şi a mineralierelor, care trecuseră, aşa cum presupunea ea, prin canal. Cu puţin înainte de ora 16, luă un taxi şi îi ceru şoferului să meargă spre Acrocorint. Ştia că avea să ajungă mai devreme, dar aşa ar fi avut timp să privească ruinele înainte de sosirea lui Marcus.

Corintul antic (oraşul modern este denumit acum Korinthos) a fost un loc extrem de bogat în zilele Greciei clasice şi a devenit la fel, după o

scurtă perioadă de eclipsă, şi sub domnia Romei. Era un loc perfect situat pentru a controla comerţul dintre Mările Ioniană şi Egee, servind efectiv ca poartă de acces între Mediterana Apuseană şi cea Răsăriteană. Fusese căminul unui important templu dedicat lui Apollo sub greci, iar sub domnia romană importanţa lui religioasă fusese dublată de o bogăţie fabuloasă, astfel că oraşul devenise sinonim cu luxul, excesele şi „păcatele cărnii”. Corintul adăpostea un altar roman dedicat lui Venus (pe care grecii o numeau Afrodita) şi care era deservit de o mie de prostituate sacre. Sfântul Pavel stătuse acolo mai bine de un an, iar oraşul adăpostise o importantă comunitate creştină timpurie, dar nou formata biserică se lupta să-şi menţină capul deasupra unor ape urbane hedoniste. Sfântul Pavel nu a reuşit să elimine cultura păgână din oraş, lăsând această sarcină unei perechi de cutremure devastatoare din secolul al VI-lea *(mânia Domnului, fără îndoială),* care au dus la abandonarea localităţii.

Deborah se simţea emoţionată să vadă oraşul, nu în ciuda lipsei sale de mari monumente, ci tocmai din această pricină. Dincolo de unele ruine ale templului dedicat lui Apollo şi a unei porţiuni largi din forumul roman, oraşul era în mare parte nedezgropat şi crescut peste măsură pe orizontală, ceva ce făcea acel loc să pară ciudat de domestic şi de adevărat de o manieră în care minunile Atenei nu puteau fi. În America, Deborah era antropolog cultural în afară de arheolog, un cercetător al vechilor popoare mai degrabă decât al minunilor lor arhitectonice. Toată afacerea asta cu Schliemann şi aurul lui o deviase de la ceea ce în trecut îi atrăsese mereu interesul: oportunitatea de a întrezări ceva din vieţile oamenilor obişnuiţi care populaseră istoria. În cărţile despre Troia şi Micene se trezise înţepenită în legende, în basme despre fapte eroice şi comori. Oricât ar fi atras privirea oamenilor – ceea ce oferea material

diletantismului unora precum Richard şi Marcus, dacă şi aceştia se lăsaseră orbiţi de astfel de basme – astfel de lucruri intrau ultimele pe listele de priorităţi ale arheologilor serioşi. Chiar şi în Atena, eleganţa ruinelor fusese copleşitoare, transformând trecutul în ceva îndepărtat, eroic şi supraestetizat, aşa cum nu erau vieţile oamenilor obişnuiţi. Poate că în mediul mai umil şi între ruinele fostului oraş plin de viaţă şi prosper al Corintului, Deborah avea şansa de a prinde un ecou al paşilor de mult dispăruţi care umpleau viaţa de zi cu zi a oraşului.

Taxiul străbătu un drum îndelungat de-a lungul şoselei Skoutela. La un moment dat încetini şi viră pe o stradă laterală plină de cafenele şi magazine pentru turişti, cu ferestrele împestriţate de reproduceri din ceramică şi statuete de ipsos. De-a lungul trotuarelor pe care se înghesuiau tonete cu cărţi poştale stăteau aliniate autocare cu geamuri fumurii, cu motoarele pornite. În zidul din spatele lor, porţile lăsau să se vadă spaţiul mare şi alb al forumului, cu coloanele-i elaborat sculptate: erau coloane corintiene, după cum îşi amintea Deborah. Simplitatea coloanelor dorice şi eleganţa celor ionice fuseseră înlocuite sub romani de mai ornamentatele coloane corintiene, cu capitelurile sculptate cu modele reproducând frunze de arbori. Deborah îşi întinse gâtul ca să vadă cât mai mult, dar taxiul se puse iarăşi în mişcare şi imaginea dispăru.

Pentru o clipă crezuse că şoferul caută doar un loc mai bun de parcare, dar când maşina trecu de intrarea principală şi apucă pe o altă stradă îngustă fără să se oprească, Deborah îl bătu pe şofer pe umăr:

— Mergem în oraşul vechi, da?

— Acrocorint, rosti el.

Deborah presupusese că Acrocorintul reprezenta partea cea mai înaltă a oraşului antic, poate ca o limbă de stâncă pe care se găsea templul lui Apollo.

— Nu e înăuntru? se miră ea, zgâindu-se prin luneta maşinii la oraşul vechi în ruine, al cărui zid perimetral se îndepărta cu repeziciune pe măsură ce taxiul scăpa de traficul de turişti şi rămânea tot mai singur pe şosea.

— Nu, rosti şoferul, aplecându-se pe fereastră şi arătând cu mâna. Acolo sus.

Cocoţate la distanţă, pe un munte aproape vertical al cărui pisc se înălţa la sute de metri deasupra lor, privind în jos spre oraşul antic şi spre ţinutul înconjurător, abia vizibile la asemenea depărtare în soarele orbitor, se întrezăreau câteva turnuri şi ziduri părăginite. Şoferul se întoarse şi îi zâmbi, pe măsură ce maşina începu să urce.

Deborah nu-i răspunse la zâmbet. Urcuşul părea destul de lung şi ea se îndoia profund că autocarele cu turişti urcau până acolo, chiar dacă ar fi putut să o facă. Şoseaua urca în zigzag într-o serie de serpentine strânse, iar panta părea imposibil de abruptă. Deborah nu-şi închipuia că va mai fi vreo altă fiinţă umană acolo sus, mai ales în bătaia soarelui fierbinte de după-amiază. Cutia de viteze a taxiului gemea, iar pentru o secundă motorul păru să moară definitiv, dar şoferul apăsă cu putere pedala şi maşina ţâşni înainte, urcând, încet şi inexorabil, către vârf.

Le luă cam cincisprezece minute ca să termine urcuşul şi în tot acest timp nu trecură pe lângă alte vehicule. Sub ei se vedeau ferme şi livezile omniprezente de măslini, dar, pe măsură ce urcau, solul obişnuit dispăru treptat, fiind înlocuit de nisipuri şi din când în când de arbori pipernicţi şi contorsionaţi, în special pini şi măslini. Era un ţinut extrem de aspru, arid, expus şi dificil de atins, chiar şi cu tehnologia secolului XXI. În mod clar Deborah nu se îndrepta spre un oraş precum cel de jos, ci spre o fortăreaţă.

Când primele ruine apărură în raza vizuală, bănuiala ei se confirmă, deşi Deborah observă cu surprindere că nu era vorba de fortificaţii antice

greceşti sau romane. Erau construcţii din cărămidă şi ţiglă, poate bizantine, în orice caz din Evul Mediu. Unele păreau şi mai noi, poate rămăşiţe ale ocupaţiei turce şi ale războiului. Era primul semn de acest gen al acelor ostilităţi din istorie şi Deborah se întrebă dacă nu cumva fervoarea naţionalistă a grecilor decopertase restul. Spre deosebire de cei mai mulţi compatrioţi ai săi, gata oricând de a-şi da cu părerea şi de a comenta despre cultura şi istoria naţiunii lor, şoferul acestui taxi nu spunea nimic.

Ajunsă în vârf, maşina trase într-o parcare mare, plină de praf şi complet pustie, apoi se opri, cu toate că şoferul nu tăie contactul motorului. Deborah plăti cursa, renunţând la impulsul laş şi potenţial extrem de scump de a-i cere să o aştepte. Ajunsese destul de devreme faţă de ora întâlnirii şi era posibil să rămână aici o vreme. Gândul nu o încuraja deloc, dar Deborah se dădu jos, reuşind să schiţeze un zâmbet şi să rostească un *Efharisto.* Şoferul zâmbi cu toată gura, se uită de jur împrejurul vârfului de munte golaş şi bătut de soare şi ridică expresiv din umeri: „Ăsta e mormântul tău, turisto.” În vreme ce se îndepărta, scoase o mână pe geamul portierei şi o flutură în semn de rămas-bun, urmărind-o pe Deborah în oglinda retrovizoare până ce dispăru.

Deborah se întoarse către poarta masivă cu arcada ei imensă şi merse încet, urcând rampa lungă de acces în fortăreaţă şi oprindu-se la umbră înainte de a trece prin căldura usturătoare a pasajelor mai joase. Avea doar o sticlă de apă cu ea, iar telefonul mobil nu funcţiona în afara Statelor Unite. Brusc se întrebă cum avea să coboare de acolo şi se rugă ca Marcus să vină cu o maşină.

Deja îşi dădea seama că Acrocorintul nu era o fortăreaţă. Unele din clădirile parţial distruse arătau ca nişte capele, altele ca nişte moschei, probabil fiind construite unele peste celelalte de-a

lungul secolelor, pe măsură ce acest formidabil punct de observaţie era cucerit şi recucerit în cadrul unei bătălii perpetue de câştigare a controlului asupra regiunii. Importanţa strategică a locului nu putea fi pusă la îndoială. Urcându-se pe unul dintre marile ziduri fortificate, cu locaşurile sale pentru tunuri şi muschete, Deborah putea vedea totul, nu doar oraşul antic cuibărit la poalele muntelui, ci întreg Golful Corintic. De pe zidurile mai înalte şi din turnuri ar fi fost în stare să vadă spre est peste Golful Saronic până la Atena. Îşi ridică privirea spre linia în urcare de fortificaţii, protejându-şi ochii de soare, şi începu să urce drumul care şerpuia printre ruine şi fortificaţii. Nu se vedea nimeni în jur, aerul era încărcat de sunetele scoase de greieri, iar vântul, care jos păruse doar o adiere, aici şuiera de-a dreptul, ca un curent care se căznea să îndepărteze valurile de căldură.

Citadela, dacă asta era, era în bună parte concentrică, cu şiruri de apărări interioare şerpuind în jurul contururilor muntelui. Vârful nu era atât un vârf, ci mai degrabă o creastă pe care se înălţa un turn pătrat, aproape ca un post de veghe, peste pereţii de piatră şi hectarele de iarbă crescută sălbatic şi arsă de soare. Deborah se mişca deja cu greutate, conştientă de transpiraţia de pe umeri şi faţă, simţind greutatea pantofilor ca pe nişte bile de plumb. Era mult prea cald pentru o astfel de zi…

Se opri la jumătatea distanţei, unde drumul ieşea într-o zonă deschisă cu un soi de podea de piatră pe jos, şi privi înapoi spre drumul pe care venise şi spre albastrul îndepărtat al mării. În acel moment, când ea îşi puse mâinile în şolduri şi inspiră cât putu de adânc, se auzi un pocnet ascuţit şi o ploaie mică de fragmente de piatră când primul glonţ se izbi de construcţia de lângă ea.

Capitolul 35

Deborah sări din instinct, dar primul ei impuls nu fu acela de a se adăposti, ci de a ţipa de furie. Neobişnuită să se tragă în ea, Deborah presupuse că fusese vorba de vreo greşeală stupidă, ca şi cum vreun ţărănoi, sau ce aveau grecii în loc, ieşise la vânătoare de veveriţe sau ceva asemănător. Iar ea se afla din întâmplare în zonă. Cel de-al doilea glonţ trecu pe lângă urechea ei şi se înfipse într-o placă de ceramică bizantină din zidul din spatele ei, care explodă în aşchii.

„Ce naiba?…"

O parte a ei continuă să creadă că e vorba de o greşeală chiar şi atunci când se lăsă jos pe solul pietros, când se rostogoli către o stivă neregulată de stânci care odinioară puteau să fi fost colţul unei clădiri şi când se auzi un al treilea glonţ care se înfipse în sol acolo unde stătuse ea cu câteva clipe înainte.

Simţi cum o cuprind indignarea şi neîncrederea.

„Nimeni nu mă împuşcă pe mine!"

Urmă o pauză, ca un vid de tăcere în după-amiază.

„Rămâi nemişcată. Ascultă. Respiră."

Aşteptă, simţind durerea în încheietura mâinii şi pe pielea antebraţului. Aterizase prost când se aruncase la pământ. Avea părul în ochi si sudoarea de pe trup atrăsese praful, astfel că întreg corpul i se lipea. Era o nebunie. Chiar dacă era luată ca ţintă, trebuia să fie vreun nebun, nu? Un ţăcănit care trăgea în turişti. Alternativa – anume că Deborah Miller în mod aparte constituia ţinta – era prea neliniştitoare ca să se gândească la ea acum. Înlătură gândul şi îşi flexă încheietura. Probabil se luxase.

„Unde e?"

Era primul gând util care îi trecu prin minte. Privi înapoi înspre locul din care venise pe sub arcadă şi în sus pe rampă, căutând să zărească găurile produse de gloanţe ca să încerce să determine poziţia trăgătorului. Se gândi că aşa se stăpânea o situaţie-limită, luptând pentru a gândi logic în valul de panică de care erai cuprins. Da: logică, deducţie, motivaţie. La astfel de lucruri se pricepea. Aceste lucruri aveau să o ţină în viaţă…

„Doamne: se va ajunge la aşa ceva?"

Îşi zise că persoana trebuia să se afle undeva la înălţime. Era locul cel mai evident de unde ar fi avut un câmp eficient de tragere. Deborah se zgâi în sus, încercând să-şi dea seama ce zonă ar fi putut individul acoperi din turnul de pe creastă.

Cel de-al patrulea glonţ se înfipse într-una din stâncile aflate la câţiva centimetri de capul ei şi se sparse în trei fragmente, dintre care unul o lovi drept în tâmplă. Deborah se prăbuşi, resimţind şocul impactului şi al durerii, şi se întrebă dacă fusese lovită chiar de glonţ. Îşi duse mâna la cap şi simţi umezeala groasă a propriului sânge.

„Nu ţâşneşte. E doar o rană superficială."

Dar nu o resimţea ca pe o rană superficială. Pentru o secundă avu impresia că lumea se învârte cu ea. Contuzie? Minunat.

Se forţă să privească în jur, mişcându-se extrem de încet şi încercând să nu atragă tirul individului. Avea nevoie de o acoperire mai bună.

Tirul individului. Presupunea că era un bărbat. Marcus? Cine mai ştia că se află aici? Doar dacă nu era un gest la întâmplare menit oricui se arăta pe acolo…

Ar fi vrut să creadă asta, numai că avea impresia clară că acele gloanţe fuseseră marcate cu numele ei. Fraza aproape că o distra prin absurditatea ei, ca o replică dintr-un film pe care ea îl văzuse întâmplător, una din acele ecranizări gen Hitchcock precum *Nord prin nord-vest* sau *39 de trepte.* Rămase în praf, simţind soarele pe piele

şi gândindu-se la toate aceste absurdităţi, ca şi cum s-ar fi văzut singură prin intermediul unui telescop sau, mai exact, ar fi văzut altă persoană, ale cărei gânduri le-ar fi putut auzi precum o imprimare sonoră peste o peliculă.

„Trebuie să plec de aici.”

Dacă zăcea acolo toată ziua, trăgătorul putea coborî ca să vină după ea. De fapt, probabil că nici nu ar fi avut nevoie de aşa ceva. Acoperirea ei era slabă şi dacă el se mişca doar câţiva metri din locul unde era, putea să o vadă clar. Deborah n-avea de unde să ştie că el se mişcase până ce individul nu o prindea în cătarea armei şi nu deschidea focul. Numai că el nu s-ar fi aşteptat ca *ea* să se mişte. Cu siguranţă se aştepta ca ea să joace rolul iepurelui care încremeneşte, astfel ca vânătorul lui să nu-l mai poată deosebi de mediul înconjurător: acea nemişcare însemna pe jumătate strategie, pe jumătate teroare. La aşa ceva se aştepta atacatorul de la ea. Ca atare, trebuia să fugă.

„Doamne, nu…”

Ba da. Era singura cale. Se ghemui, încercând să nu se sprijine pe încheietura lovită, apoi se ridică şi o luă la fugă, ca un sprinter din block starturi. Deja făcuse patru paşi mari când se auzi primul foc de armă. Nu văzu glonţul, dar bănui că acesta nimerise undeva în spatele ei. Alţi doi paşi si ajunse la un zid dărăpănat, care-i ajungea până la şold. Sări peste el exact atunci când următorul glonţ trecu pe lângă ea, lovindu-şi coapsa de un colţ de piatră atât de rău, încât căzu pe peticul de iarbă din cealaltă parte ţipând de durere şi ţinându-se de locul lovit. Alte două gloanţe se izbiră de piatră în succesiune rapidă, apoi se lăsă iarăşi tăcerea.

Oare câte gloanţe trăsese individul? Nu conta. Deborah nu ştia nimic despre arme. Şi totuşi, parcă ultimele două gloanţe fuseseră trase mai mult de frustrare. Poate că el golise intenţionat arma şi acum reîncărca în vreme ce ea se găsea pe moment

la adăpost. Poate că era vremea să o ia din nou la fugă…

„Nu! Stai aici, în spatele zidului. Aici eşti în siguranţă.”

Numai că Deborah ştia că primul gând era cel bun. Exista un risc, dar aşa ar fi putut pune o distanţă vital de mare între ea şi trăgător. Se forţă să se ridice repede şi alergă alţi câţiva metri pe drum.

Bănuise corect. Acoperise deja peste şapte metri când se auzi primul foc. Glonţul căzu la mai mulţi metri în dreapta ei, astfel că Deborah nu se putu abţine să nu zâmbească de satisfacţie în timp ce fugea: „Te-ai grăbit cu ăsta, nu?” Alergă mai departe, sărind dintr-o parte în alta a drumului şi ţopăind peste solul inegal ca o gazelă, fără să se odihnească. Picioarele ei, beţele ei lungi, acele ei de barză, scobitorile ei care îi ajungeau până la subsuori, răscumpărară în zece secunde toate insultele şi remarcile răutăcioase pe care le suportaseră până atunci. Când se auzi ultimul foc de armă, Deborah ajunsese deja la poarta de acces. Acum devenise invizibilă pentru asasin, cu excepţia cazului în care el ar fi coborât muntele extrem de repede.

Numai că exista un singur drum spre oraş. Dacă individul era motorizat, atunci avea ocazia să-şi răscumpere eşecurile repetate în a o împuşca pe Deborah. La sosirea ei, acolo nu se aflase nicio maşină. Ca atare, fie el urcase pe jos, sau fusese lăsat acolo, ca în cazul ei, sau undeva pe acolo exista un vehicul ascuns. Deborah îşi cântări opţiunile în vreme ce trecu pe sub arcada răcoroasă a porţii şi apucă pe rampa de acces către parcare.

„Aşteaptă. Încearcă să respiri normal. Poate că vei primi ajutor dacă te ascunzi…”

Nu văzu nicio maşină şi niciun loc unde s-ar fi putut ascunde un vehicul. Gândi cu febrilitate, luă o decizie şi începu să alerge. Trecu de parcare şi începu să coboare şoseaua în spirală în josul

muntelui. Trebuia să se ţină pe partea muntelui, ca să nu fie împuşcată de sus, şi să alerge încontinuu. Avea să-i ia cam jumătate de oră ca să ajungă în oraş, poate chiar mai puţin dacă nu se oprea, chiar dacă se simţea deshidratată, epuizată şi rănită. Coapsa o durea foarte tare, dar încă nu şchiopăta şi probabil că era în stare să străbată jumătate de drum înainte ca piciorul să înceapă cu adevărat să o deranjeze. Poate că trecea cineva cu un vehicul şi o culegea şi pe ea de pe drum…

Dar asta doar dacă – fie pe jos sau în vreo maşină – asasinul nu era mai rapid ca ea. Deborah îşi înteţi alergarea, lăsând panta să o poarte în jos până ce aproape ajunse să piardă controlul şi constată că este cât p-aci să cadă în nas. Trecură două minute, fără ca ea să conştientizeze căldura sau durerea din picior. Cinci minute. Şapte. Apoi auzi zgomotul: bâzâitul îndepărtat, ca de ţânţar, al unui mic motor. Din vârful muntelui cobora o motocicletă.

Capitolul 36

Exista şansa ca el să nu o fi văzut când ea părăsise Acrocorintul sau ca el să fi bănuit doar cât de departe ajunsese. Deborah privi în jur după un loc unde să se ascundă, în vreme ce zumzetul ca de freză dentară al motorului creştea în intensitate.

„Prinde viteză. E tot mai aproape.”

Pe partea muntelui se vedea doar un şanţ de beton pentru apă şi un parapet înalt de împiedicare a alunecărilor de teren. Pe cealaltă parte se găsea o livadă de măslini, cu copaci strâmbi şi pipernicіţi.

Traversă repede şoseaua, se avântă cam douăzeci de metri în livadă şi se aruncă cu faţa la pământ. Înainte ca praful să se reaşeze auzi motocicleta luând curba. Poate că el o zărise alergând la adăpost. Trebuia doar să se uite cu atenţie în umbra slabă aruncată de copaci ca să o vadă nemişcată.

„Sunt în siguranţă sau terminată?”

Rămase complet nemişcată. Zgomotul motorului scăzuse în intensitate. Vehiculul încetinea.

Deborah voia să o ia la fugă, dar el ar fi văzut-o cu siguranţă. Se forţă să rămână nemişcată *(tot tactica iepurelui până la urmă),* fără ca măcar să-şi răsucească privirea ca să-l vadă până ce el nu intră în raza ei vizuală.

Motocicleta era doar un scuter ceva mai mare: în cel mai bun caz un motor de câteva sute de centimetri cubi. Era vopsită într-o culoare închisă, greu de precizat şi plină de petice de rugină. Individul de pe ea părea mic, încălţat cu cizme şi îmbrăcat cu un tricou pătat şi o pereche de pantaloni care păreau de armată. Purta pe cap o cască de un verde-fluorescent care părea mai potrivită pentru o motocicletă mai mare şi mai rapidă. Casca îi acoperea complet chipul.

„Marcus?”

Nu avea de unde să fie sigură, dar nu credea că e el. Se vedea un obiect lung şi subţire înfăşurat într-o pânză veche şi atârnat pe spatele omului: o puşcă.

Brusc, individul se întoarse şi vizorul întunecat al căştii apăru drept în raza ei vizuală, astfel încât Deborah aproape că-i simţi ochii. Îşi aminti că rucsacul ei era de un galben-strălucitor şi îşi dori să se fi aşezat pe el. În acea clipă însă scuterul acceleră puţin şi individul plecă mai departe, mărind viteza pe măsură ce cobora.

„În siguranţă. Deocamdată.”

Deborah rămase unde era încă un minut şi ceva, ascultând cum bătăile inimii îi revin la normal şi respiră.

Individul avea să se întoarcă. Probabil avea să mai meargă vreo cinci sute de metri, să-şi dea seama că o ratase şi avea să urce înapoi pe munte, sperând să o prindă în câmp deschis. Deborah se gândi la poziţia ei. Pâlcul de măslini avea să-i ofere acoperire încă vreo mie de metri sau mai mult dacă se îndrepta direct spre oraş în loc să apuce pe şoseaua şerpuită. Îi lua mai mult timp şi Deborah habar n-avea ce gen de acoperire urma să găsească, plus că trebuia să traverseze şoseaua când aceasta avea să străbată iarăşi livada, dar pentru o vreme era mai în siguranţă aşa.

Se gândi să renunţe la rucsacul ei, dar optă să-l acopere cu o cămaşă în culori pale pe care si-o adusese pentru răcoarea serii, nu înainte însă de a strecura o piatră de mărimea unui pepene înăuntru. Dacă acel joc de-a vânătorul şi vânatul mai continua multă vreme, piatra nu avea la ce să o ajute, dar se putea dovedi o armă utilă în caz că el se apropia suficient de mult de ea. Deborah simţi greutatea şi felul în care rucsacul i se bălăngănea acum pe umăr, şi se gândi că ar putea să-l ucidă pe individ cu o lovitură bine ţintită. Gândul îi făcu rău. Luă o înghiţitură mare de apă şi porni la drum,

în tăcere, printre copacii prăfuiţi şi aromaţi, atentă permanent la tot ce o înconjura.

Măslinii erau mici şi plantaţi la distanţe mari, astfel că nu ofereau genul de protecţie umbroasă a unei liziere de pădure, aşa că Deborah merse mai departe, gata de a se arunca iarăşi la pământ în secunda în care ar fi auzit zgomotul motorului. Pe de altă parte, dacă el decisese să oprească scuterul la marginea drumului şi să vină după ea pe jos, cu siguranţă că ar fi zărit-o înainte.

„Ei bine, n-are sens să te gândeşti la asta."

După câteva minute de coborâş abrupt, Deborah zări un zid de beton care înconjura livada la douăzeci de metri în faţă şi îşi dădu seama că în acel loc şoseaua se intersecta cu drumul ales de ea. Dacă ieşea şi începea să coboare parapetul ar fi fost vizibilă din mai multe puncte de observaţie, aşa că se puse pe burtă şi se târî ultimii zece metri până la buza parapetului, până ce ajunse să vadă dincolo de copaci, peste şoseaua aflată la trei metri dedesubt, şi în jos, peste un alt pâlc de măslini de cealaltă parte a drumului. Privi de jur împrejur, cu simţurile încordate în căutarea scuterului sau a motociclistului.

„Nimic."

Se avântă înainte, simţind brusc durerea în încheietură şi în coapsă şi, ignorându-le pe amândouă, coborî mai întâi un picior, apoi pe celălalt peste muchia ascuţită a parapetului, până ce ajunse să atârne în vârful degetelor. Se lăsă să cadă în şanţ, zgâriindu-se la cot şi pe faţă la contactul cu piatra parapetului pentru că încercase să atenueze şocul aterizării prin alunecarea pe parapet cu ajutorul genunchilor. Ateriză destul de prost, dar se ridică din şanţ şi ieşi pe şosea, uitându-se într-o parte şi alta, în căutarea urmăritorului ei.

„Tot nimic."

Sări peste asfaltul fierbinte şi pătrunse printre copacii aflaţi de cealaltă parte a şoselei. Se opri

puţin când junghiurile din coapsă se ascuţiră, după care porni împleticindu-se către următoarea intersecţie.

Se părea că individul dispăruse. De-acum Deborah coborâse suficient de mult şi se apropia de fermele din spatele oraşului vechi şi de aglomerarea de magazine pentru turişti, şi de cafenelele care se înşiruiau pe şoseaua din faţa ruinelor romane. Cu siguranţă că el n-ar fi riscat să tragă în ea atât de jos, nu? Individul ratase ocazia şi o luase la sănătoasa, pentru a prezenta raportul, poate lui… oricui ar fi fost.

Copacii se răreau din nou. În depărtare se vedeau acoperişuri de case şi cele cinci coloane monolitice ale vechiului templu dedicat lui Apollo. Se târî ca şi înainte ultimii metri până la buza parapetului, privi în sus şi în jos pe drum, precum şi dincolo, spre ultimul pâlc de arbori pipernicţi şi spre libertate. Tocmai voia să-şi arunce un picior peste buză când îi trecu prin minte să se asigure că saltul nu avea să fie mai rău de această dată, aşa că se zgâi peste margine.

Sub ea, cuibărit în şanţul de scurgere de la marginea drumului, se afla un scuter. Lângă vehicul, stând întinsă în iarbă, cu arma aţintită asupra curbei de şosea care se arcuia spre munte, se vedea o siluetă cu o cască de un verde-fosforescent.

Capitolul 37

Nu se găsea la mai mult de trei metri depărtare. Deborah ar fi fost dispusă să parieze pe o sumă considerabilă că doar casca îl împiedicase pe individ să o audă cum se apropie. Deborah se dădu iute înapoi – de fapt, prea iute – şi se întinse în praf şi pe iarba uscată, întrebându-se dacă nu cumva mişcarea o trădase.

„Şi acum ce fac?”

Individul părea să-şi fi săpat un soi de tranşee semimilitară – aşa cum probabil procedase şi pe Acrocorint – aşteptând-o să vină în pas lejer pe şosea, senină şi proastă aşa cum numai o turistă putea să fie. Ideea o irita şi o făcea să simtă un nod în gât.

Îşi zise că dacă ar fi sărit peste el ar fi deţinut un avantaj pe moment. L-ar fi putut lovi cu rucsacul ei ca o armă şi… Numai că acea cască ar fi amortizat un astfel de atac, aşa că Deborah renunţă la idee, simţind chiar o oarecare uşurare.

Putea aştepta plecarea lui, deşi numai Dumnezeu putea şti cât avea să dureze. Soarele cobora spre asfinţit şi, cu toate că întunericul avea să se lase abia peste câteva ore, lui Deborah nu-i plăcea ideea de a fi prinsă acolo după asfinţit, mai ales dacă şi el era în apropiere.

Putea încerca să-i abată atenţia, aruncând cu pietre prin tufişuri, aşa cum se proceda în filme, ca să se poată strecura pe lângă el, în vreme ce urmăritorul s-ar fi dus să cerceteze. Se încruntă şi se rostogoli cu mare atenţie pe spate, după care privi cerul printre ramurile copacilor. Ideea părea o modalitate sigură de a se lăsa ucisă.

Nu. Lăsă ideea în aşteptare, după ce mai respinse un alt impuls naiv, acela de a se prezenta singură şi de a-şi negocia ieşirea din această farsă morbidă. Nu-i plăcea pentru că voia să întreprindă

ceva constructiv, dar părea cel mai sigur plan: asta presupunând că putea rămâne tăcută până ce el decidea să-şi abandoneze veghea.

Parcurse imediat în minte clişeele din filme, toate mai potrivite pentru o comedie decât pentru o tragedie, deşi toate ar fi condus-o probabil la primirea unui glonţ în cap: un impuls irezistibil de a strănuta, sunetul unui telefon mobil, o nevoie bruscă de a urina. Se forţă să nu se mai gândească la toate acestea şi rămase nemişcată, minunându-se de ciudăţenia situaţiei în care ei doi stăteau tăcuţi, ea având capul la câţiva metri distanţă de bărbatul care încerca să o ucidă.

De-acum nu mai putea evita subiectul. Nu numai că nu avea de-a face cu un idiot căruia îi plăceau armele şi care o confundase cu un iepure, dar era limpede că individul o voia pe ea şi pe ea anume. Pentru prima dată întrebarea „cine?" era eclipsată de întrebarea „de ce?".

Zburase până în Grecia ca să evite ceea ce părea un pericol acasă. Zăcând acum la mai puţin de cinci metri de motociclist, lui Deborah îi venea greu să nu vadă ironia – ca şi stupiditatea – unei astfel de decizii.

„Vino acasă acum. Viaţa ta în pericol."

Cuvintele alea nu mai păreau neverosimile acum…

Se temuse că unul din poliţiştii care anchetau moartea lui Richard nu era deloc poliţist şi fusese convinsă că o urmărise cineva, şi nu în calitate oficială. Acel cineva se dovedise a fi Marcus, cu care formase un soi de pact de investigaţie, deşi şi această decizie începea să pară îndoielnică. Lăsând însă toate acestea deoparte, nu-şi putea da seama de ce ar fi vrut cineva să o omoare. Dumnezeu ştia că nu aflase nimic semnificativ despre moartea lui Richard. Cu siguranţă că ucigaşii lui ar fi vrut ca ea să rămână în viaţă ca în cele din urmă să ajungă să se incrimineze singură din pricina acţiunilor ei absurde.

Dar dacă nu era vorba de ceea ce ştia ea, ci de ceea ce *credeau* ei că ştia?

Avusese acces la colecţia, chiar dacă incompletă, a lui Richard şi la fişierele lui din computer. Poate că văzuse ceva semnificativ, dar nu-şi dăduse seama ce este, ceva ce făcea legătura între Agamemnon, Schliemann, Richard şi asasinii acestuia. Deborah se uită la albastrul extraordinar al cerului, ascultă bâzâitul insectelor şi se întrebă ce pierduse din vedere.

Apoi auzi zgomote dedesubt. Motociclistul se agita.

„Oh, Doamne. Până aici mi-a fost."

Pentru o clipă se gândi că el hotărâse să urce pe parapet ca să vadă drumul mai bine. Închise ochii şi ciuli urechile, dar nu descifră nimic din zgomotele de sub ea. Dintr-o singură mişcare se ghemui şi se răsuci cât putu mai discret, ridicând în mod inconştient rucsacul greu ca să lovească cu el dacă peste marginea de beton apărea o mână urmată de o cască.

Sunetul motocicletei trezite la viaţă o surprinse atât de tare în liniştea din jur, că aproape ţipă. O secundă mai târziu avu prezenţa de spirit de a se arunca iarăşi la pământ ca el să nu o vadă.

Rămase aşa douăzeci sau treizeci de secunde, urmărind sunetul motorului. Individul urca din nou pe munte, sperând să o prindă pe drum. Deborah aşteptă alte zece secunde, îşi iţi capul pe după marginea parapetului ca să se asigure că el dispăruse şi se lăsă pe şosea. Glezna protestă de durere, dar Deborah o luă imediat la fugă, traversă drumul şi se năpusti în ceea ce părea a fi ultima livadă de măslini înainte de fermele de jos. Continua să audă zgomotul subţire al scuterului care urca panta muntelui. Îşi dădu seama că de sus el se putea întoarce şi o putea vedea alergând printre copaci. Dar poate că nu avea să se întoarcă. În plus, dacă Deborah ar fi apucat-o pe şosea, ar fi durat prea mult şi ar fi fost şi mai expusă. Paşii ei

mari deveniseră mici şi inegali, însoţiţi de un şchiopătat care se accentua pe măsură ce înainta. Nu: dacă se întorcea pe şosea, el ar fi prins-o cu siguranţă.

Nu avu nevoie de mai mult de un minut ca să treacă de următorul pâlc de copaci. Abia dacă se opri când ajunse la panta abruptă care cobora în şosea. Zgomotul motocicletei nu se mai auzea şi Deborah era convinsă că l-ar fi auzit dacă individul s-ar fi întors. Se uită, se lăsă să cadă şi de data asta nu mai traversă drumul, ci porni de-a lungul lui. Cincizeci de metri mai încolo cotea brusc spre nord şi în jos către ruine şi golf. Îşi lăsă capul între umeri şi încercă să nu ia durerea în seamă în timp ce alerga. Cămaşa îi era îmbibată de sudoare, iar pe faţă transpiraţia îi curgea şiroaie, astfel că ochii o usturau de la sare. Reuşi să cotească pe drum când glezna îi cedă şi Deborah se întinse cât era de lungă în şanţul de scurgere.

De această dată strigă, dar mai mult de frustrare decât de teamă sau de durere, ca şi cum instinctul i-ar fi dictat că în acel moment frustrarea era cel mai potrivit sentiment. Tocmai se ridica în picioare când auzi – sau îşi imagină că aude – zumzetul unui mic motor. Se opri o fracţiune de secundă ca să fie sigură. Da. El era. Se întorcea şi, judecând după intensitatea sunetului, se deplasa foarte repede. O văzuse.

„Acum a devenit o cursă.”

Deborah privi drept în faţa ei. Şoseaua se întindea înainte, ca o panglică lungă şi dreaptă de asfalt fierbinte, scoţând aburi. Cam la o distanţă de o sută de metri se vedeau clădiri într-o parte, dar erau aşezate la capătul unor pajişti înclinate şi păreau mai degrabă nişte hambare. Apoi se vedea zidul înalt care înconjura dosul ruinelor, la unele dintre acestea zărindu-se coloanele printre copacii care se înşirau de-a lungul sitului. Dincolo de asta, la alte două sute de metri, drumul dădea în ceea ce părea şoseaua principală. Dacă apuca în dreapta,

ajungea la magazinele pentru turişti şi la cafenele în mai puţin de două minute.

Asta dacă ar fi avut acele minute la dispoziţie, căci Deborah se îndoia în privinţa asta. Îşi forţă picioarele să treacă la muncă şi să alerge cât mai puteau în starea în care se afla. Sângele din coapsă se scursese în jos şi acum îi păta ciorapii, lăsând în urmă o dâră care se întindea aproape pe întreaga lungime a piciorului. Deborah ridică din umeri văzând sângele. Nu era atât de rău precum arăta. Durerea din încheietură era irelevantă. Importante erau acum deshidratarea, oboseala şi uşoara scrântire a gleznei, care îi înjumătăţise viteza de alergare.

„Încă câţiva metri…"

Trecu de hambarele păzite de o capră solitară şi nu se opri. Sunetul de motocicletă se mai estompase, din pricină că şoseaua şerpuitoare îl purta spre partea estică a muntelui, dar acum se auzea iarăşi mai tare. Încă o serpentină şi individul avea să iasă la drum drept, dând chiar peste ea. Deborah alergă.

În raza ei vizuală apărură coloanele antice ale templului lui Apollo, dar ruinele păreau pustii. Oricum nu conta, deoarece gardul gros din sârmă ghimpată ar fi făcut inutilă chiar şi prezenţa unui autocar întreg de foşti puşcaşi marini de cealaltă parte. Zgomotul de motor se estompase din nou. Poate că individul se răzgândise. Poate că îşi închipuia că ea se ascunsese la loc şi avea să se întoarcă. Deborah se strâmbă din pricina durerii din gleznă, strângând din dinţi ca un locuitor al Romei antice muşcând o bucată de piele în cursul unei operaţii. Continuă să alerge, ameţită, începând să se împleticească fără să vrea pe asfaltul fierbinte.

Resimţi zgomotul făcut de scuter când acesta ieşi de pe serpentină ca pe un foc de armă. Acum era un bâzâit îndepărtat, ca o insectă sau ca maşina de tuns iarbă a vreunui vecin, acum tuna pe şosea

în spatele ei, odată cu dispariţia barierelor din calea sunetului. Deborah nu se întoarse. Dacă individul era hotărât să o împuşte acum, nu putea spera decât că avea să rateze. Nu mai dispunea de energia de a se feri.

Continuă să alerge, zece metri, cincisprezece metri, douăzeci şi cinci de metri, apoi ajunse la intersecţie şi coti la dreapta într-un soi de trap împleticit. Perimetrul sitului turistic era înconjurat de blocuri înalte şi regulate de piatră, care reduceau zgomotul motorului de motocicletă. În faţa ei Deborah vedea mese şi scaune aşezate pe trotuar, culorile unui stand de cărţi poştale, o vitrină de magazin, un autobuz… oameni.

Se năpusti în prima cafenea pe care o găsi, răsturnând o masă metalică în vreme ce îşi croia drum către spatele localului, acolo unde era bucătăria. Localul nu avea clienţi, dar un chelner fuma la bar. Omul se întoarse când auzi zgomotul mesei răsturnate, uimit şi iritat, apoi spre Deborah veni o femeie de vârstă mijlocie îmbrăcată în negru, cu părul strâns în coc şi cu un chip sever. Părea pusă pe fapte mari.

Voinţa lui Deborah de a merge o părăsi cu totul. Îşi permise în sfârşit să se lase în voia sorţii. Îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi pe podea, împrăştiind scaune şi răsturnând altă masă. Plină de vânătăi, sângerând şi obosită mai presus de orice încercare din viaţa ei, Deborah se simţea acum complet incapabilă să se mişte.

— Scuze, murmură ea, când chipul grecoaicei se aplecă deasupra ei.

Femeia lătră ceva la chelner, apoi se întoarse către Deborah, acum cu o expresie de îngrijorare pe faţă.

— *Ees OK,* rosti ea, în vreme ce chelnerul îi puse în mâini o sticlă cu apă.

Femeia înălţă capul lui Deborah şi îi duse sticla cu apă la gură.

Deborah luă o înghiţitură zdravănă, simţind lichidul rece şi delicios cum îi dă iarăşi viaţă.

Continua să simtă o senzaţie de leşin, dar reuşi să se ridice pe coate şi se forţă să privească înapoi printre scaunele şi mesele împrăştiate, spre şosea. Motociclistul era acolo, cu vizorul întunecat al căştii verzi întors impasibil spre ea. Apoi scuterul reveni la viaţă cu un zgomot înfundat, iritant şi metalic, porni la drum şi ieşi din raza ei vizuală.

Capitolul 38

Grecoaica (pe care o chema, aşa cum afirmase chiar ea, Sophia, ca pe nevasta lui Schliemann) îi dădu să mănânce lui Deborah (miel fript şi castraveţi felii) şi să bea apă, apoi se îngriji de pielea ei vătămată şi îi curăţă rana de la coapsă cu iod dintr-o sticluţă maro cu un aer antic şi opritor de sticlă. Femeia ştia doar câteva vorbe în engleză, în principal legate de meniul din restaurantul ei, dar sporovăi continuu pe un ton amabil, ceea ce o făcu pe Deborah să se simtă oarecum stingheră.

Deborah îi spuse că fusese urmărită de pe Acrocorint de un bărbat pe un scuter. Nu suflă o vorbuliţă despre faptul că se trăsese în ea şi nu o lăsă pe Sophia să cheme poliţia. Habar n-avea de ce decise asta, dar sesiză că grecoaica păru brusc mai uşurată, probabil pentru că ea ştia mai bine cu cât scepticism i-ar fi fost întâmpinată povestea. Când Deborah se ridică şi spuse că se simţea suficient de întremată ca să ia un autobuz sau un taxi până la hotel, Sophia rosti simplu: „Nu" şi începu să ţipe la chelner, până ce acesta plecă bombănind şi reveni pe post de şofer al unui Fiat vechi.

Înainte de a se urca, recunoscătoare şi un pic stânjenită, în vehiculul mic şi ruginit, Deborah acceptă mai întâi o sticlă de apă şi o bucată de pâine, apoi – spre marea ei surprindere – o îmbrăţişare puternică. Vorbind mereu într-o greacă de neînţeles, Sophia o bătu uşor pe obraz şi îi dărui un ultim zâmbet de încurajare. Strângându-şi picioarele lungi, ţepene şi rănite în spaţiul strâmt din vehicul, Deborah avu, pentru prima dată de când venise în Grecia, sentimentul că stă să plângă.

Sophia se asigură că ospătarul ştia drumul spre hotel, ceea ce însemnă enorm, căci engleza omului părea extrem de limitată la numele câtorva jucători englezi de fotbal (pe drum o ţinu pe Deborah doar în „Beckham, Scholes, Owen”, zâmbind şi scoţând tot felul de sunete entuziaste, dar neprecizate), şi aşa porni Deborah înapoi spre oraşul modern şi spre Hotelul Ephira.

Din motive care i se păreau obscure, Deborah se aştepta să aibă ceva veşti la hotel: un bilet de la Marcus, sau chiar el s-o întâmpine, fumându-şi pipa, în hol, sau poate câteva cuvinte de la Calvin, din Atlanta. Nu o aştepta nimic, iar faptul că nu era nimeni acolo care să-şi exprime compasiunea sau îngrijorarea pentru după-amiaza ei de coşmar o deprimă profund. S-ar fi simţit bine să audă o vorbă de la Calvin.

„Ah, nişte milă de sine care să se adauge la mintea ta de adolescentă. Minunat.”

După ce mulţumi şoferului, care părea mai fericit să fi fost de ajutor în absenţa Sophiei, şi se întoarse în camera ei, Deborah îşi spuse că nu era vorba doar de un sentiment de deprimare. Era mai mult decât atât.

Plecase din Atlanta din cauză că se simţise în pericol, dar nici aici nu se găsea în mai mare siguranţă. În plus, nu înregistrase niciun progres în legătură cu motivul morţii lui Richard. Nu descoperise nimic important, dar era marcată de senzaţia că îl dezamăgise pe Richard şi se dezamăgise şi pe sine însăşi. Totodată, era destul de limpede acum că nicio descoperire nu ar lămuri moartea lui Richard dacă prin asta ea căuta să facă acea moarte cumva de înţeles şi de acceptat.

Îşi frecă glezna umflată şi acceptă în sinea ei cuvintele care îi apărură brusc în minte:

„E vremea să pleci acasă.”

Verifică broasca uşii, se întinse goală sub cearşaf şi dormi până dimineaţa, trezindu-se o singură dată în cursul nopţii, din pricina unui

zgomot ascuţit de motocicletă care se apropia de ea în vis.

Depresia care o însoţise la culcare rămase la fel de vie şi dimineaţa următoare, revenind odată cu trezirea ca o mahmureală sau ca amintirea unei pierderi îngrozitoare. Deborah verifică la recepţie înainte de micul dejun, dar nu exista niciun mesaj pentru ea. Marcus părea să o fi abandonat. Se duse la o cafenea Internet şi îşi verifică poşta, dar nici acolo nu o aştepta nimic.

Îşi schimbă pansamentul de la coapsă, verificându-l ca să vadă dacă rana nu se infectase. Până acum totul părea în regulă, dar tăietura era adâncă şi zona din jur era rozacee şi umflată. Poate că găsea nişte antiseptic la recepţie. Din cine ştie ce motiv gândul o secă de orice urmă de energie, aşa că Deborah se aşeză înapoi pe pat şi se uită pe fereastră, peste acoperişurile cu ţiglă, spre bazilica în formă de dom, şi dincolo de aceasta, către mare.

Venise într-adevăr timpul să plece acasă, să lase investigaţia în mâinile experţilor şi să se concentreze mai bine asupra a ceea ce avea de făcut ca să nu ajungă în închisoare pentru că încurcase anchetarea asasinării prietenului şi mentorului ei. Mai avea un singur lucru de făcut înainte de a se întoarce în Atena şi la aeroport: lucrul pe care ştiuse mereu că trebuie să-l facă înainte de a pleca.

Capitolul 39

— Mikines, latră femeia care îi luase biletul.

Purta ochelari fumurii şi o eşarfă curioasă în jurul capului, în mai multe culori, care băteau mai toate înspre galben-muştar.

— Mikines, rosti ea din nou, arătând spre uşa autobuzului ca şi cum Deborah îi ţinea prea mult în loc.

Deborah se dădu jos şi se uită la intersecţia prăfuită de drumuri, cu benzinăria ei părăginită, în vreme ce autobuzul mugi şi porni mai departe într-un nor de fum cenuşiu şi puturos. În vreme ce se îndepărta, şoferul se aplecă pe geam şi arătă cu degetul în direcţia unui drum lateral lung şi drept.

Mikines (din trei silabe) era satul modern care crescuse pe locul vechii cetăţi Micene, deşi citadela antică se ridica la o depărtare de doi sau trei kilometri pe deal. Deborah îşi fixă rucsacul şi porni în direcţia indicată de şofer, testându-şi glezna şi coapsa bandajată înainte de a o lua la pas. Se strâmbă puţin, dar decise că era vorba doar de o durere pe care o putea ignora. Nu avea să dispară complet şi era posibil să se înrăutăţească dacă mergea prea mult pe jos, dar asta era ultima zi petrecută în Grecia şi voia neapărat să vadă citadela de unde pornise totul, chiar dacă ar fi fost nevoită să stea o săptămână în convalescenţă în Georgia.

Satul rămase repede în urmă, din el se vedea doar o mână de mici moteluri şi restaurante cu terase mari şi pustii acoperite de umbrele mari. Deborah îşi zise că autocarele cu turişti aveau să apară mai târziu, iar aceste locuri aveau să se umple cu britanici, germani şi americani căutând adăpost de soarele necruţător al după-amiezii, mai ales că se ştia foarte bine că în locurile unde se efectuaseră săpături nu exista umbră. După

localuri urmau doar terenuri aride cu măslini contorsionaţi şi pitici şi eucalipţi cu parfum izbitor, înşiruiţi pe marginea drumului. Cu o zi înainte Deborah văzuse suficient de mulţi măslini cât să-i ajungă o bună perioadă de timp.

Când zări pentru prima dată zidurile citadelei, roşii cu auriu şi impozante, ivindu-se din munţii golaşi spre nord-est, Deborah se opri să ia o gură de apă şi să admire priveliştea câteva clipe. De acolo nu putea vedea coloanele sau decoraţiunile. Era un loc imens şi obosit, un loc al forţei şi legendei.

Plăti taxa de intrare şi urcă rampa pavată până la celebra Poartă a Leilor. Zidurile fortăreţei erau construite din stânci uriaşe şi neregulate, mai degrabă semănând a bolovani. Poeţii le spuneau stânci ciclopice, o aluzie la povestea care spunea că acea citadelă fusese construită de giganţii cu un singur ochi. Era greu să nu fii impresionat, chiar uimit de capacitatea locuitorilor antici ai oraşului de a manevra aceste bucăţi mari de rocă, de a le aşeza pe poziţiile lor şi de a le stivui şi uni cu mortar, fără a dispune nici de cele mai elementare echipamente moderne de construcţie. Aici, ca şi la Stonehenge sau în faţa marilor piramide egiptene, Deborah simţea cum trufia omului de secol XXI primea o lovitură dură. Oamenii erau atât de obişnuiţi cu sentimentul evoluţiei culturale, că ajunseseră să presupună că strămoşii le erau inferiori. Numai că, prin comparaţie cu realizări precum cea de aici, era greu de imaginat cu ce ar fi putut contribui ea sau oricare alt om din acest secol la civilizaţia care înflorise odinioară acolo dacă s-ar fi trezit ca prin minune aruncată înapoi în timp. Fără vehicule motorizate, computere sau electricitate, ce mari minuni ale lumii moderne ar fi fost ea în stare să le arate acelor oameni de mult morţi şi uitaţi? Nimic. Le-ar fi putut explica, poate, câteva principii ale ştiinţei şi astronomiei, dar fără a putea dovedi ceva. Probabil că ar fi executat-o ca

vrăjitoare sau, mai degrabă şi mult mai rău, ar fi ignorat-o, aşa cum ignorase ea vagabondul fără casă de pe Roswell Road care îi spusese că vine sfârşitul lumii.

Deborah trecu pe sub trupurile a doi lei de piatră şi se întrebă din nou dacă Richard avusese dreptate. Oare mărşăluise odinioară pe sub acest portal o mare armată pornită să cucerească Troia, cu soarele sclipind pe vârfurile de lance şi pe căştile confecţionate din colţi de mistreţ? Să fi călătorit însuşi Agamemnon într-o şaretă de război în fruntea coloanei de soldaţi, caii lui tropotind pe solul pe care mergea ea acum? Uitându-se aici la zidurile masive şi la leii de pază, intrând în oraşul antic şi ajungând în sfârşit la cercul de morminte circulare pe care le decopertase Schliemann în pământul uscat şi roşu, Deborah îşi zise că totul părea perfect posibil.

„Ce înseamnă Hecuba pentru el sau el pentru Hecuba, ca să o plângă?” spunea Hamlet după ce un actor juca scena durerii reginei din Troia la uciderea soţului ei, Priam. Brusc îi reveni în minte, cu un sens limpede, un curs de literatură din şcoală. Ce importanţă aveau acele poveşti antice? Ce mai conta dacă Agamemnon trecuse sau nu pe sub Poarta Leilor? Ce mai conta dacă trupul lui fusese descoperit şi recuperat de Schliemann? Nimic din toate acestea nu îl puteau aduce înapoi pe Richard. Deborah îşi dori dintr-o dată să plece, să fie înapoi acasă, în Atlanta, să-şi reclădească viaţa sau – nu se gândise la asta înainte, dar acum i se părea brusc o idee mai bună – să o ia de la capăt în altă parte.

Numai că ajunsese până aici şi trebuia să facă turul sitului, precum mii de alţi turişti care se plimbau pe aici în fiecare an, întrebându-se de ce naiba făcuseră atât drum până acolo. Mormintele erau acum, bineînţeles, goale şi nimic din profunzimile lor stâncoase nu amintea de descoperirile remarcabile făcute de Schliemann

aici cu ceva mai mult de un secol înainte. Deborah se aplecă peste marginea unuia şi privi în adânc, întrebându-se oarecum dacă nu se aştepta să zărească vreun indiciu trecut cu vederea de vizitatori mai bine de o sută de ani?!

Se plimbă pe rampe, se uită la dealurile aride, urmărind caprele şi adulmecând aroma de cimbru sălbatic care creştea acolo. Parcurse podelele palatului aflat pe cel mai înalt loc al dealului şi admiră baia mică unde, aşa cum spunea legenda, Agamemnon fusese ucis de soţia lui şi de iubitul ei, Aegisthus. Studie mormintele în formă de dom atribuite celor doi ucigaşi de către Schliemann şi ruinele „casei coloanelor”, pe vremuri impresionantă, de la marginea sud-vestică a citadelei. Totul era amestecat acolo, chiar şi pentru ochiul ei de arheolog, ca un melanj deranjant de pereţi scunzi, praguri şi colb al epocilor. Ghidul ei spunea că se pot urca rampele către poarta din spate şi că undeva acolo exista o scară periculoasă şi întunecată care ducea spre un bazin subteran de apă construit în secolul al XII-lea î.Hr. Cartea spunea că pasajul se încheia cu o prăpastie care se ivea brusc şi care cobora şaptezeci de metri până la un strat de apă de adâncime necunoscută. Deşi o incita oarecum ideea de a se plimba printr-un pasaj întunecos şi răcoros, Deborah se simţea deja obosită, iar acel pavaj părea destul de ucigător. Brusc, epuizarea, căutările inutile şi stresul acumulat în zilele anterioare părură să se pogoare asupra ei precum aripile unei păsări mari şi negre, făcând-o să nu-şi mai dorească decât să se întoarcă acasă. Părăsi locul şi începu să se întoarcă pe jos către sat, simţindu-se dezamăgită şi cumva rătăcită, nesigură pe motivul pentru care venise acolo, dar sigură că nu descoperise nimic.

Ajunsă înapoi pe strada care se curba uşor în jurul muntelui, trecând pe lângă ruinele caselor de negustori din Epoca Bronzului, Deborah părăsi parcarea mare care începea să se umple de

vehicule şi se îndreptă înapoi spre staţia de autobuz, simţind un soi de părere de rău pentru ea însăşi. În acea clipă însă observă un pâlc de oameni de cealaltă parte a străzii. Se găsea ceva acolo, un sit arheologic. Deborah parcursese doar în diagonală ghidul şi îl pusese înapoi în rucsac după ce citise repede ce scria în el despre citadelă. Îi era deja cald şi nu prea avea chef să se întoarcă, aşa că o parte a creierului ei se răzvrăti la ideea de a se abate din drum pentru a mai vedea un nou sit despre care nu ştia nimic, dar în acea clipă pâlcul de oameni se risipi şi Deborah văzu clar un pasaj abrupt care se îngusta spre o poartă mare în peretele dealului, flancată de bucăţi mari de stâncă. Deasupra porţii se vedea un semn triunghiular, un V de culoare închisă care arăta spre cer. Această imagine a porţii înalte cu intrare impozantă şi semnul triunghiular de deasupra îi era cunoscută. O mai văzuse cu mult timp în urmă, poate în cadrul unor cursuri de la şcoală.

În plus, mai era ceva, ceva ce o irita, o amintire pe jumătate ascunsă care reveni brusc la viaţă în mintea ei iscoditoare. Deborah îşi luă privirea de la imaginea porţii şi se luptă cu rucsacul, îl desfăcu şi scoase ghidul.

În cursul acestor manevre, sticla cu apă scăpă şi căzu pe jos, rostogolindu-se la depărtare.

Deborah găsi pagina pe care o căuta. Era pătată de sudoare, dar privirea ei o citi în mai puţin de o secundă. Poarta cu Lei. Pereţii. Mormântul Clitemnestrei. Casa cu coloane. Întoarse pagina. Alte amănunte. Schliemann. Istorie antică. Întoarse altă pagină, una la care nu se mai uitase înainte. Acolo găsi poarta în munte şi, sub ea, fraza pe care memoria ei o căuta de zile întregi: „Tezaurul lui Atreus”.

Capitolul 40

În vreme ce traversa strada, Deborah îşi zise că era, fără îndoială, vorba doar de una dintre acele denumiri pompoase, care avea mai mult de-a face cu chestii de atracţie turistică bazate pe legende decât cu arheologia. Mai precis, nu putea avea nicio legătură cu Richard, iar ea nu putea extrage nicio informaţie importantă din examinarea acelui loc acum. În ciuda acestui fapt însă, îşi înteţi paşii în vreme ce parcurgea pasajul mărginit de stânci către poarta întunecată şi pustie, chinuindu-se în timp ce mergea să citească din ghid în caz că acesta spunea ceva – orice – util.

Ghidul o informa că era vorba de un mormânt, mai degrabă un *tholos,* sau o cameră mortuară, deosebită de mormintele circulare din citadelă. Uneori era denumit (şi Deborah nu se putu împiedica să nu înghită cu greu un nod în gât la reapariţia numelui) mormântul lui Agamemnon.

„Alte tâmpenii bazate pe mituri", îşi spuse ea. „Strict pentru turişti. Nimic altceva. A presupune că fiecare descoperire de aici are ceva de-a face cu Agamemnon este aceeaşi poveste jalnică precum în cazul oamenilor care pretind că în vieţile lor anterioare au avut de-a face cu personaje faimoase: slujitoare Cleopatrei sau grădinarul Mariei-Antoaneta… Chestii pentru turişti."

Da, şi totuşi… Locul acela emana un soi de forţă intrinsecă, oricum i s-ar fi spus. Se uită la poarta care se înălţa acum neagră şi dură în faţa ei. Avea doisprezece sau cincisprezece metri înălţime. Poate că era un loc de odihnă veşnică pentru vreun vlăstar regal. Deborah se întoarse la cartea ei. Mormântul era contemporan cu cel denumit „Mormântul Clitemnestrei", soţia ucigaşă a lui Agamemnon, şi, cum ambele datau din secolul al XIII-lea Î.Hr., ele se potriveau cronologic în mare

măsură cu data estimată de arheologi pentru distrugerea cetăţii Troia.

Aşadar, era posibil ca Agamemnon să fi fost înmormântat acolo în cele din urmă.

Se numea Tezaurul lui Atreus din pricina tradiţiei populare care lega mormântul de casa regală din Micene, combinată cu obsesia bizară a lui Schliemann că acea casă regală îşi depozitase aurul şi artefactele preţioase în afara zidurilor cetăţii. Cercetătorii contemporani respingeau ideea că structura excavată de Schliemann era altceva decât un mormânt şi spuneau că acesta era locul care se potrivea cu distrugerea cetăţii Troia, şi nu alte morminte circulare din interiorul oraşului. Dacă Atreus şi fiul său, Agamemnon, trăiseră vreodată, acesta – şi nu mormintele unde Schliemann descoperise măştile mortuare şi celelalte artefacte – ar fi trebuit să fie locul unde fuseseră ei înhumaţi.

Rămasă aproape fără suflare, Deborah păşi în bezna camerei mortuare.

Era o încăpere vastă, circulară, cu un diametru cam de treizeci de metri. Avea un acoperiş în formă de dom, abia vizibil, care dădea naştere unei alte denumiri pentru stilul mormântului: un coc. Într-o parte se vedea un gol, dar altfel încăperea era pustie. Deborah se aşeză pe podea în mijloc şi aşteptă ca privirea să i se obişnuiască cu întunericul în vreme ce ultimii membri ai unui grup de turişti ieşiră din cameră, ducându-şi palmele streaşină la ochi.

Trebuia să admită că erau puţine de văzut acolo. Simţi cum o cuprinde dezamăgirea în aerul răcoros al camerei mortuare. Din interior nu existau decât acoperişul, acel alcov întunecat într-o parte, probabil unde fuseseră îngropate cadavrele, şi intrarea principală, scăldată acum în lumina soarelui. Deborah îşi zise că pervazul de deasupra intrării masive trebuia să cântărească tone, dar masa zidăriei aflate mai sus era de-a dreptul

imposibil de calculat. Nu era de mirare că lăsaseră acel spaţiu triunghiular deasupra intrării. Probabil că iniţial fusese umplut cu un strat de rocă subţire, sculptat pe dinafară, proiectat ca să pară solid, dar în realitate având scopul de a scuti pervazul de o greutate suplimentară. Totul era impresionant, dar nu-i spunea lui Deborah nimic relevant în legătură cu viaţa ei şi moartea lui Richard.

„Altă fundătură."

Zâmbi cu amărăciune din pricina cuvintelor care îi veniseră în minte, apoi închise ochii şi îşi luă obrazul în palme. Stătea deja de mai bine de un minut în acel loc răcoros şi tăcut când îşi dădu seama că nu era singură. Se întoarse spre sursa zgomotului şi observă pe cineva venind spre ea.

— Ştiam eu că ai să vii aici în cele din urmă, rosti o voce.

Cunoştea acea voce, dar pentru câteva clipe rămase paralizată, holbându-se în întuneric, chiar dacă avea impresia că asociase vocea cu numele.

„Era imposibil."

Atunci văzu însă ţeava pistolului îndreptată spre ea şi mintea i se goli de oricare alte gânduri.

Capitolul 41

— Tonya? rosti Deborah. Ce cauţi aici? Apoi, după ce arma se înălţă cu câţiva centimetri, ţintind gâtul ei: Ia chestia aia dinspre mine.

— Nu vorbi cu mine ca şi cum aş fi menajera, zise Tonya cu o voce înfundată.

„Dar chiar eşti menajera”, vru Deborah să replice. „Chiar eşti!” Se mulţumi însă cu o replică simplă:

— Nu pricep. De ce eşti aici? Nu…

— Atunci taci şi ascultă, rosti ea. Peste un minut va veni următorul autocar cu turişti şi vreau să mă asigur că nu vei face vreo tâmpenie, bine?

— Bine, acceptă Deborah, uitând de Atreus şi Agamemnon, cu privirea fixată pe ţeava neagră a armei.

— Să începem cu nişte reguli de bază, rosti Tonya. Dacă te apropii cu un singur pas, te împuşc chiar unde stai.

Deborah, care se îndreptase fără să-şi dea seama spre cealaltă femeie, rămase nemişcată.

— În al doilea rând, zise Tonya, dacă încerci să vorbeşti cu cineva, te…

— … împuşc chiar unde stau? zise Deborah. Căuta să se comporte firesc, era chiar amuzată, deşi asta îi cerea un efort imens. Se forţă să-şi ia privirea de la armă şi să se uite la Tonya. Nu, n-o vei face. Ai observat cumva procentajul populaţiei de culoare din Grecia, Tonya? Ar pune mâna pe tine în câteva minute.

Mare greşeală să spună aşa ceva.

— Probabil că aşa e, replică Tonya, cu ton şi mai glacial. Chiar nu-mi pasă.

Rostise vorbele fără niciun fel de dramatism, dar cu o atât de mare determinare în glas, încât Deborah făcu un pas înapoi, instantaneu convinsă că femeia spunea adevărul. Totodată, Deborah

simţea că, atrăgând atenţia asupra culorii pielii, cealaltă femeie devenise şi mai hotărâtă, din pricini care depăşeau starea obişnuită de încordare care domnea între ele. Avu senzaţia vagă că prezenţa Tonyei aici şi motivul pentru care ţinea o armă în mână aveau cumva de-a face cu rasa.

„Rasa?”

— Am venit aici ca să iau înapoi ceea ce nu ţi-a aparţinut niciodată, rosti Tonya. Sau, dacă asta nu-mi reuşeşte, să te ucid. Nu-mi pasă care din ele se va întâmpla, şi de fapt mă aştept la amândouă. Nu mă deranjează deloc dacă mor sau dacă sunt aruncată într-o închisoare grecească în cele din urmă.

Vorbea cu o resemnare care provenea dintr-o mânie îndelungat reprimată. Cuvintele aveau efectul unui duş ca gheaţa şi Deborah, care ştia că n-are niciun sens să protesteze împotriva absurdităţii situaţiei şi că Tonya nu tolera slăbiciunile, se mulţumi să întrebe:

— De ce?

Negresa schiţă un soi de rânjet, zeflemitor, dar de fapt exprimând o rană profundă, stinghereală, chiar tristeţe.

— De ce? repetă ea.

— Da, răspunse Deborah. Dacă voi fi împuşcată, cred că ar trebui să ştiu de ce. Mi se pare cel puţin corect aşa.

— Din pricina tatălui pe care nu l-am cunoscut niciodată, replică Tonya.

Deborah făcu ochii mari.

— Acum ţi se pare corect? zise Tonya, ridicând pistolul câţiva milimetri.

Capitolul 42

— Richard a fost tatăl tău? întrebă Deborah. Cum se poate?

— Nu se poate, nemernico, replică Tonya. Nu face pe tâmpită cu mine sau jur pe Dumnezeu…

— Că mă împuşti acolo unde stau, ripostă repede Deborah.

Nu era nici întrebare, nici ripostă în glumă. Sesiza furia abia suprimată din ochii femeii şi ştia că individa ar fi mers până la capăt.

— Corect, rosti Tonya.

— Lucrezi cu Marcus?

— Cine dracu' e Marcus?

— Atunci cu Cerniga.

— Cerniga? repetă Tonya. Copoiul?

— Nu e copoi. Nu şi după Keene.

Se lăsă o lungă tăcere. Era prea întuneric acolo ca Deborah să vadă cum trebuie chipul Tonyei. Când aceasta vorbi, părea nesigură:

— Nu lucrez pentru nimeni.

— Dar nu eşti menajeră, asta-i sigur, zise Deborah.

Îşi zise că ar fi trebuit oarecum să se teamă. N-avea niciun motiv să creadă că această femeie n-ar ucide-o. De fapt, o credea pe Tonya capabilă de mai mult decât atât, şi anume credea că ea căuta un pretext ca să tragă. Habar n-avea de ce, iar referirea la tatăl ei n-avea niciun sens, dar nu exista nicio îndoială că femeia pe care o considerase menajeră o ura şi că o alegere eronată a cuvintelor rostite o putea determina să apese pe trăgaci şi să-i facă o gaură în inimă, indiferent de câţi martori ai scenei ar fi fost.

Dincolo de asta, Deborah obosise să mai fie speriată. „Dacă e să fie acum”, îi spunea Hamlet în minte, „va veni. A fi gata înseamnă totul.” Nu era deloc sigură că era gata de moarte, dar era

convinsă că n-avea să cerşească îndurare şi nici să rămână în viaţă.

— Ai priceput corect, zise Tonya. Nu sunt menajeră.

Deborah fu convinsă că auzise un ton amuzat în vocea ei.

— Atunci ce eşti?

— Nu contează. Din punctul tău de vedere sunt cineva care a venit aici ca să sape după adevăr. Ar trebui să fii capabilă de aşa ceva, nu, *arheoloago?*

Rostise cuvântul cu un oarecare dispreţ.

— Adevărul despre ce?

— Comoara secretă a lui Richard din spatele raftului de cărţi.

Deborah tăcu. Nu avea chef să discute iarăşi despre asta.

— În afară de chestia cu împuşcarea mea, de ce aş face-o? rosti ea.

— Chestia cu împuşcarea ta nu-ţi ajunge?

Brusc, Tonya păru nesigură şi pe picior greşit.

— Ieri m-am trezit că se trage în mine, rosti Deborah, cu un zâmbet amar, ca şi cum evocarea evenimentului nu ar fi făcut altceva decât să o plictisească. Ce-ar fi să ieşim afară? Nu pot vorbi cu tine în beznă.

Tonya se întoarse către intrare. Se vedeau oameni intrând şi se auzea o voce de ghid proclamând jumătăţi de adevăruri pe deasupra capetelor turiştilor.

— Bine, acceptă ea. Dar stai lângă mine până ajungem la maşină.

— Ai închiriat o maşină? se miră Deborah. Câte resurse ai! Eu m-am bazat pe autobuze şi taxiuri. Şi ai mai trecut o armă prin vamă. Ai dat dovadă de ceva isteţime, nu glumă.

— Vrei să taci odată din gură şi să mergi? îi porunci Tonya.

Deborah ridică din umeri şi porni încet spre dreptunghiul luminos.

Nu se simţea deloc indiferentă aşa cum se comporta. Numai că nu o părăsise complet deprimarea ei anterioară, iar ceea ce simţea avea mai mult de-a face cu curiozitatea decât cu frica. Apatia ei anterioară o eliberase cumva de orice în afara unui interes vag legat de modul cum aveau să se rezolve lucrurile şi de modul în care Tonya ajunsese să fie implicată în rezolvarea lor. Atât şi nimic mai mult.

Ieşi în bătaia soarelui, strecurându-se pe lângă mulţimea de turişti care se înghesuiau spre mormânt. Tonya făcu repede doi paşi ca s-o prindă din urmă şi gesticulă semnificativ cu mica poşetă care îi masca mâna dreaptă, ca să arate că ţinea arma tot îndreptată spre Deborah. Aceasta zâmbi cu indiferenţă, făcând-o pe Tonya să se strâmbe de neplăcere.

„Nu-mi pasă”, rostea vocea din mintea ei. „Vrei să tragi în mine? N-ai decât.”

Se îndreptară către parcare fără să vorbească şi Tonya o ghidă spre un mic Renault roşu, spunându-i să urce pe locul pasagerului. Deborah se execută, convinsă că negresa improviza, că nu mai făcuse niciodată aşa ceva şi că habar n-avea ce mai urma să se întâmple. Numai că furia din ochii ei nu dispăruse şi Deborah ştia că nu ieşise absolut deloc din raza de acţiune a pericolului.

În maşină era un infern. În plus, totul mirosea a plastic topit. Tonya porni motorul şi lăsă geamurile jos.

— N-are aer condiţionat, rosti ea, aproape în chip de scuză.

— Bine.

Dacă era o răpire, atunci era vorba de una tare ciudată.

— Voi merge în sat, zise Tonya, unde vom vorbi.

— Bine. Putem lua ceva de băut? Mi-e cam sete.

Tonya se uită repede la ea. Pentru o clipă Deborah fu convinsă că negresa avea să latre ceva de genul „Eu pun întrebările aici”, sau altceva la fel de absurd, dar văzu că femeia încuviinţează şi îşi întoarce privirea spre şosea.

— Când ai văzut pentru prima dată colecţia lui Richard? întrebă Deborah.

— În noaptea când a murit, în vreme ce tu te ascundeai în baie sau altundeva.

— Dar ştiai că e acolo, replică Deborah, amintindu-şi că văzuse pantofii sport ai Tonyei de sub pat.

— Cam aşa ceva, admise Tonya. Ştiam că e ceva acolo şi ştiam că e ceea ce caut.

— Asta ce mai înseamnă?

— Înseamnă că nu ştiam *ce* căutam, dar ştiam că am *ceva* de căutat, ripostă Tonya. În regulă?

Deborah nu răspunse. Lăsaseră citadela antică în spate şi acum treceau pe lângă restaurantele şi magazinele de suvenire obişnuite care se înşirau pe marginea drumului până la ruine. Maşina merse până la capăt. La intersecţia unde se găsea staţia de autobuz, Tonya viră la stânga, intră în sat şi se opri la o cafenea mai puţin ostentativă.

— Dă-te jos, îi ceru ea lui Deborah.

Deborah se conformă şi, urmând indicaţiile Tonyei, se aşeză la una din cele trei mese de afară. Locul părea pustiu. Deborah se uită în susul şi în josul străzii. Se vedea un singur magazin de suvenire turistice, cu o vitrină mare pe care scria „Cele mai frumoase reproduceri antice din Grecia!”, şi care îşi scotea cea mai mare parte din bani pe seama autocarelor cu turişti ale căror ghizi lucrau probabil pe bază de comision din partea proprietarului magazinului. Puţini turişti s-ar fi aventurat de capul lor în acel sat.

Pentru câteva minute, cele două femei se uitară în tăcere una la alta, amândouă încercând să ghicească în ce fel avea să decurgă conversaţia. Apoi îşi făcu apariţia chelnerul. Deborah comandă

apă şi uzo, pe care îl agită, după ce chelnerul aduse comanda, în jurul cuburilor de gheaţă până ce deveni lăptos.

— Ce dracu' mai e şi aia? se repezi Tonya.

Deborah împinse paharul spre ea. Luându-şi mâna de pe arma din poşetă, Tonya se uită bănuitoare la băutură, o adulmecă şi luă o gură.

— Cu alcool? făcu ea, uimită. Ca absintul.

— Dar mai aspru, răspunse Deborah.

— Te înnebuneşte la fel ca absintul? Sau te orbeşte?

— Nu cred.

— Beau şi eu unul pentru New Orleans, zise Tonya, cu o oarecare plăcere în remarcă.

— Eşti din Louisiana?

Tonya încuviinţă, neputând să-şi ascundă mândria din privire. Deborah dădu din cap şi ridică paharul în chip de salut. New Orleans? Acum se lămurea accentul non-sudist al Tonyei. Ştia că oamenii din New Orleans erau confundaţi în Georgia cu newyorkezii. Probabil că avea de-a face cu traiul la malul mării.

„Traiul la malul mării…"

Conform lui Marcus, nava-container întârziată oprise în New Orleans. O coincidenţă?

— Aşadar ce e? întrebă Tonya.

— Ce e, ce?

— Chestia care lipseşte din colecţie.

— Chiar nu ştii?

— O să-mi spui tu, zise Tonya, din nou cu vocea de oţel.

— Depinde pe cine crezi, răspunse Deborah. Richard şi britanicul ăsta, Marcus, cred că e vorba de cadavrul lui Agamemnon.

Tonya nu reacţionă, dar Deborah era convinsă că nu o făcuse nu din pricină că numele nu însemna nimic pentru ea.

— Mai este o mască mortuară, continuă Deborah. Şi alte bunuri. Arme. Bijuterii. Poate şi

vase ceramice. Dar masca şi cadavrul sunt lucrurile importante.

— De valoare?

— Dacă este adevărat, răspunse Deborah, luând o gură de uzo, atunci sunt nepreţuite.

— Sunt la tine?

— Nu le-am văzut niciodată, răspunse Deborah.

Tonya se uită cu duritate la ea şi Deborah îşi lăsă paharul pe masă cu zgomot.

— Uite ce e, Tonya, în ultimele zile tot ce mi s-a întâmplat m-a cam răvăşit. Richard era… prietenul meu. Dacă vrei să ştii adevărul, era ca un tată pentru mine. Am venit aici deoarece mă simţeam în pericol şi pentru că am crezut că pot… nu ştiu, să fiu cumva de ajutor. Ieri cineva a încercat să mă ucidă. Vorbesc serios. Nu a fost vorba de un brânci accidental într-o staţie de autobuz, ci de un efort susţinut pe o perioadă de câteva ore.

— Cine? întrebă Tonya.

Părea curioasă şi surprinsă.

— Habar n-am, dar să ştii că nu am dispoziţia necesară de a mă juca. Nu deţin ceea ce cauţi tu. Habar n-am cine le are. Se pare că nu prea am habar de nimic şi, doar dacă nu o să-mi zbori creierii cu jucăria aia a ta, intenţionez să iau autobuzul până la Atena şi să iau primul avion spre Atlanta.

Tonya se gândi la cele auzite şi privirea ei studie faţa lui Deborah ca şi cum ar fi căutat minciuna. După câteva secunde se uită în altă parte, răsuflă prelung şi se aşeză mai bine pe scaun.

— Te va aştepta poliţia, rosti ea.

— Ştiu, răspunse Deborah. Cred că e timpul să mă confrunt cu soarta. În cele din urmă nu cred că mă pot învinui de altceva decât de prostie şi paranoia.

— Spuneai că Cerniga nu e copoi, zise Tonya. Eşti sigură?

Deborah îi povesti ceea ce auzise în toaletă şi Tonya se încruntă.

— Am încredere în Keene, rosti Deborah. Nu-mi place individul, dar am încredere în el. Poate că va arunca cu ceva în mine, dar mă voi descurca cu el, iar dacă miros vreun bucluc, mă duc în ţinutul învecinat şi mă predau primului poliţist de stradă pe care îl văd. Probabil că aşa ar fi trebuit să procedez de prima dată.

Ridică din umeri admiţând greşeala propriei judecăţi şi Tonya dădu aproape imperceptibil din cap, cu un început de simpatie. Privirea ei anunţa o schimbare de dispoziţie sufletească. Ambele femei părură a se relaxa puţin. Poşeta Tonyei – cu arma în ea – continua să stea pe masă, dar mâna Tonyei se îndepărtase de ea.

— Bun, rosti Deborah. Aşadar ai venit aici ca să găseşti ceva ce n-ai văzut niciodată, presupunând că acel ceva e la mine. Aveai de gând să mă jefuieşti şi apoi să vinzi ce găseai?

Tonya clătină din cap şi se încruntă.

— Nu, răspunse ea, ca şi cum ar fi fost uşor revoltată de idee. Nu mă interesează deloc acel lucru, dincolo de ceea ce înseamnă el pentru familia mea.

— Tatăl tău? întrebă Deborah.

— Corect.

— Nu pricep.

Tonya zâmbi, de această dată cu amărăciune, şi făcu semn chelnerului care stătea la umbră înăuntru.

— Adu-ne alte două chestii d-astea cu alcool, ceru ea, ridicând paharul lui Deborah. Bun, reveni ea, îndreptându-şi atenţia spre Deborah cu o privire îngrijorată şi cu o ridicare din umeri. Uite ce ştiu eu.

Capitolul 43

Tonya luă o gură de uzo şi studie paharul, ca şi cum încă nu s-ar fi decis dacă îi plăcea ce bea sau nu. Deborah aşteptă, întrebându-se dacă Tonya nu se răzgândise cumva şi nu mai avea chef să-i povestească nimic.

— Bine, zise Tonya, aplecându-se în faţă şi punându-şi mâinile pe masă, ca o femeie de afaceri. Tata a fost omorât în Al Doilea Război Mondial. A fost în Batalionul 761 de tancuri, comandând un tanc Sherman M4A3E8, ceea ce tanchiştii numeau un „Opt uşor”, din pricina manevrării lui lejere.

— A fost comandant de tanc? se miră Deborah, neputându-şi masca surprinderea.

Habar n-avusese că militarii de culoare serviseră în calitate de comandanţi.

— Corect, răspunse Tonya. Nu era indignată, ci doar mândră. Cei din 761 erau cu toţii negri. Au fost duşi din Anglia în Normandia în octombrie 1944, ca parte a Armatei a III-a a lui Patton. S-au bătut în bătălia de pe Bulge şi şi-au croit drum în sudul Germaniei. Au eliberat chiar unele lagăre ale morţii.

Deborah clipi. „Lagărele morţii.”

Familia lui Deborah venise în Statele Unite din Germania în anii ’20, în pauza precară de stabilitate blestemată dintre condiţiile dezastruoase impuse de Tratatul de la Versailles, care încheiase Primul Război Mondial, şi criza economică care provocase sfârşitul Republicii de la Weimar, propulsându-i la putere pe naţional-socialişti. Bunicul ei fusese un tânăr burlac în căutare de oportunităţi şi alesese să le caute în Statele Unite, deşi ezitase mult să facă acest pas, neştiind ce avea să aducă naţional-socialismul – nazismul – sub stăpânirea lui Hitler. Bunica ei emigrase în Boston

din Polonia trei ani mai târziu, moment în care în Europa se întrevedea deja un viitor considerabil mai întunecat, chiar dacă mulţi aleseseră să rămână acolo. Deborah avea rude în Germania şi Polonia care resimţiseră asprimea „filosofiei” naziste, multe dintre acestea nereuşind să supravieţuiască până la sfârşitul războiului. Îşi cunoştea aceste rude doar ca nişte chipuri tinere şi nebănuitoare din fotografii foarte vechi şi nu după nume, aşa cum îi era, de altfel, ruşine să recunoască. Părinţii ei cunoscuseră succesul cu o lipsă de preocupare total neevreiască pentru trecut.

„Morţii cu morţii”, obişnuia tatăl ei să-i spună. „Tradiţia este construită de oameni care merg întotdeauna înainte. Prea mulţi oameni dau vina pe trecut pentru prezentul lor. Treci peste asta. Mergi mai departe.”

Părinţii lui Deborah nu discutau despre membrii familiei rămaşi în Europa, iar tatăl ei, deşi se emoţiona când vreo emisiune TV se referea la Holocaust, nu vorbea niciodată despre asta şi – din câte îşi amintea Deborah – nu rostise niciodată vreo vorbă în acest sens cu glas tare.

„Nu-i bine să te uiţi înapoi”, spusese el. „Te opreşte să vezi viitorul pe care ţi-l poţi făuri singur.”

Deborah crezuse întotdeauna că o asemenea atitudine este utilă şi sănătoasă, în ciuda profesiei pe care şi-o alesese. Arheologia se referea la descoperirea unui trecut mort, la dobândirea de cunoştinţe despre cei dispăruţi demult şi nu la definirea prezentului sau a viitorului. Nu-i trecuse niciodată prin minte că aşa ceva putea reprezenta o încercare de compensaţie pentru familia ei lipsită de un trecut.

Se încruntă. Referirea la lagărele morţii o deranjase, o făcuse să se simtă uşor nesigură, ca şi cum fundaţia pe care şi-o construise singură se clătinase pe neaşteptate sub ea. Se uită la Tonya, care o urmărea gânditoare.

— Îmi cer scuze, zise ea. Zi-i mai departe.

— Tata a murit la sfârşitul primei săptămâni din mai 1945, zise Tonya cu un zâmbet amar. Războiul se încheiase oficial, dar cred că au mai fost ceva lupte şi după aceea. Doar aşa e războiul, nu?

Se opri şi se lăsă pe spatele scaunului. Deborah ieşi din propriile-i fantasme ale minţii ca să se uite la Tonya cu alţi ochi. Negresa nu părea destul de în vârstă ca să fi avut un tată în război, dar poate că ăsta era adevărul. Părul îi încărunţea, deşi se vedea mai clar la rădăcini, aşa că poate fusese vopsit în negru înainte, iar ochii păreau cu siguranţă destul de bătrâni. Deborah era surprinsă – şi un pic ruşinată – de faptul că nu observase asta înainte.

„Ciudat”, îşi zise ea, „să mă gândesc că oamenii născuţi atunci au şaizeci de ani acum, că unii dintre cei care au luptat în acel război blestemat încă trăiesc şi chiar îşi mai amintesc cum a fost.”

— Nu l-am cunoscut niciodată, continuă Tonya. Mama a rămas însărcinată cu mine când el a fost recrutat. M-am născut în vreme ce el era în Anglia, aşteptând misiunea. Am crescut cu povestea care a fost spusă familiei mele: că el a fost ucis în luptă în sudul Germaniei în ultima zi a războiului. Nu exista niciun motiv să punem la îndoială versiunea oficială, aşa că… Am crescut, m-am dus la şcoală, mi-am luat o slujbă ca jurnalist şi apoi liber-profesionist în Louisiana şi în cele din urmă m-am alăturat la *Atlanta Journal of Constitution (AJC)* acum opt ani. M-am mutat în Atlanta şi am început să fiu interesată de povestea tatei. Am făcut rost de dosare militare şi am încercat să dau de supravieţuitorii din unitatea lui. L-am găsit pe un tip, Thomas Morris, care trăia în College Park. Fuseseră în acelaşi pluton, deşi abia când am vorbit cu el am aflat că fusese şoferul tancului pe care tata îl comandase o vreme.

Am presupus că, dacă un comandant de tanc este ucis în acţiune, asta înseamnă că tancul lui a fost distrus, aşa că am fost destul de surprinsă să descopăr că un membru al echipajului său încă trăieşte. S-a dovedit că lucrurile nu funcţionau cum îmi imaginasem eu. Când este lovit un tanc, obuzul poate exploda chiar în habitaclu sau în altă parte a tancului, ucigându-i pe unii, schilodindu-i pe alţii şi lăsând unul sau doi oameni nevătămaţi. Asta doar dacă tancul nu lua foc, ceea ce se pare că se întâmpla des în cazul unui tanc Sherman.

— În fine, continuă Tonya, luând paharul în mână, dar fără să bea din el. L-am sunat pe acest Morris şi am reuşit să-l conving să se întâlnească cu mine, dar încă de la telefon a fost evaziv: prietenos, dar… prudent, ca şi cum ar fi ascuns ceva. Ne-am văzut în cele din urmă şi am simţit acelaşi lucru. Mi-a spus poveşti despre tata, când s-au cunoscut, cum era, cum îi scria el mamei… şi mi-a fost clar că l-a plăcut şi că i-a fost prieten. Dar când l-am întrebat de ziua când a murit, amintirile lui au părut să devină brusc vagi. Dintr-o dată parcă nu-şi mai amintea prea multe în afara celor pe care cei din armată mi le povestiseră deja. Se găseau la nord de München, plutonul lor se separase de restul companiei şi au dat peste un convoi german care îşi croise drum spre sud dinspre Berlin, părând că vrea să ajungă în Elveţia. Au fost lupte şi au reuşit să oprească acel convoi, dar în cursul bătăliei tata a fost omorât.

Tonya ridică resemnată din umeri.

— Mi-am continuat investigaţiile, reluă ea. Mi-am zis că pot face un articol bun pentru *AJC,* dacă nu cumva strâng chiar un material pentru o carte, şi am aflat multe lucruri, dar nimic altceva despre circumstanţele morţii lui. După o vreme m-am obişnuit cu ideea că amintirile lui Morris fuseseră atât de inconsistente din pricină că el ascunsese intenţionat ceva prea dureros şi traumatic. Apoi a apărut cartea lui Kareem Abdul-

Jabbar despre Batalionul 761 şi atunci am cam lăsat baltă proiectul. Nu credeam că mai pot adăuga ceva nou, aşa că mi-am văzut de meseria mea.

— Pentru ce secţiune scrii? întrebă Deborah.

— Cea de gastronomie, răspunse Tonya, schiţând un zâmbet. Dar *am scris,* nu mai *scriu.* Am demisionat ca să devin femeie de serviciu la Muzeul Druid Hills.

— De ce?

— Ajung şi la asta. Acum trei luni m-am trezit cu un telefon din senin. Thomas Morris, şoferul tatei. Mi-a spus că are ceva să-mi povestească şi că nu mai are mult timp la dispoziţie. M-am dus să-l văd şi l-am găsit într-o stare foarte proastă. Cred că avea peste optzeci de ani şi făcuse un cancer la plămâni. Mi-a spus că trebuie să se descarce de o povară – adică altă povară decât cea rezultată în urma a şaizeci de ani de fumat. Mi-a mărturisit că tata n-a murit în tanc. Atacaseră acel convoi german, aşa cum se scrisese în rapoartele militare, dar convoiul în sine era ciudat: aşa cum spunea el, era compus din echipamente nepotrivite pentru misiune. Nu prea mi-am dat seama ce vrea să spună, dar în esenţă ideea era că în aparenţă întreg convoiul era menit să apere, de fapt, un singur camion. Nemţii au murit până la ultimul om ca să-şi îndeplinească misiunea.

În fine. Plutonul tatei a suferit pierderi grele, dar a distrus tancurile inamice şi a pus mâna pe camion fără ca măcar să tragă un obuz în apropierea lui. Tata a fost primul care a urcat în camion, deşi Morris şi alţi câţiva erau cu el când l-au capturat. Înăuntru se găsea un singur container mare, marcat cu un număr de transport. Au înştiinţat Cartierul General despre situaţie prin radio şi, pentru o vreme, au stat pur şi simplu acolo, îngrijindu-şi rănile şi îngropând morţii. Au uitat de container. Au trecut aşa câteva ore şi tata a

devenit curios să afle ce apăraseră naziştii cu asemenea înverşunare. A spus că va deschide containerul, doar ca să se uite înăuntru. Alţii i-au spus că ar trebui să aştepte sosirea poliţiştilor militari, dar el a replicat că pierduse mulţi camarazi din pricina acelei cutii şi avea dreptul să afle pentru ce muriseră aceştia.

A folosit un topor de asalt din dotarea tancului ca să spargă containerul, cu Morris şi restul echipajului stând în spatele lui. Tocmai deschidea cutia când au apărut poliţiştii. Morris nu a apucat să vadă multe, cu excepţia acestei siluete mari sculptate, de culoare verzulie, în parte femeie, în parte…

— Şarpe, zise Deborah. Sau balaur. Da.

— Da, mi-am zis că o să recunoşti obiectul, replică Tonya. Cu două zile înainte de a mă suna, Morris a văzut aceeaşi sculptură în ziarul pentru care lucram, într-un reportaj despre noile exponate ale muzeului.

— Aşa că ţi-ai luat o slujbă acolo ca să descoperi ce altceva mai zărise tatăl tău, completă Deborah ideea.

— Parţial, răspunse Tonya. Însă mai e şi altceva. Ceea ce a văzut tata în containerul ăla l-a înnebunit. După ce au ajuns la faţa locului, poliţiştii le-au ordonat imediat tanchiştilor să se întoarcă în vehiculele lor. Tărăşenia era condusă de un ofiţer tânăr şi alb, bineînţeles. Acum, trebuie să-ţi aminteşti cum stătea treaba pe atunci între albi şi negri. Soldaţii albi refuzau genul de egalitarism care le fusese conferit soldaţilor negri, chiar dacă în realitate nu exista acest drept. Când trupele de negri erau antrenate în Statele Unite, se spunea că în fiecare weekend, când soldaţilor li se permitea să viziteze localităţile învecinate locului de instrucţie, cel puţin un negru murea linşat de albi. Adesea Poliţia Militară era implicată în astfel de cazuri, dar dacă nu ei erau asasinii – ceea ce se întâmpla uneori – atunci poliţiştii nu depuneau

niciun efort ca să-i aducă în faţa justiţiei pe cei care comiteau crimele, indiferent dacă era vorba de militari sau de civili. Mulţi negri credeau că nu vor ajunge niciodată să lupte. Au ajuns pe linia frontului doar din pricina pierderilor masive de echipaje de tancuri după debarcarea din Franţa. Cu toate astea, au fost trataţi în continuare ca nişte laşi, nepotriviţi să lupte, continuă Tonya, cu o nouă amărăciune în voce, de către o mulţime de comandanţi albi, chiar dacă Batalionul 761, de pildă, era în permanenţă apreciat de cei care lucrau îndeaproape cu ei, pentru valoarea şi determinarea cu care luptau sub tirul inamic. Chiar dacă oamenii mureau ca să-şi apere ţara, acea ţară nu voia să le recunoască meritele.

Tonya se lăsă pe spătarul scaunului şi inspiră adânc, pentru a se calma.

Deborah nu rosti nicio vorbă, mulţumindu-se să privească şi să asculte şi temându-se să nu distrugă armistiţiul fragil creat între ele.

— În fine, reluă Tonya, în vreme ce totul era luat de acolo, camionul şi containerul erau păzite de acest poliţist militar. Morris nu i-a aflat niciodată numele, dar spunea că era un sudist de modă veche, care îşi exprima sentimentele faţă de pluton suficient de limpede, denumindu-i „trupe de ciori” chiar în faţă şi sugerând prin vorbe că ei ar fi fost în stare să fure orice era de valoare în camion. Când oamenii l-au întrebat ce era înăuntru, el a ridicat arma şi a spus că va face o gaură în oricine se apropie.

Tanchiştii s-au retras în vehiculele lor, dar tata s-a dus înapoi. Cam la două minute după aceea, Morris a auzit un foc de armă, apoi alte două. Poliţistul s-a întors şi le-a spus că un neamţ nu murise şi că îl împuşcase pe tata înainte ca el să îl lichideze definitiv.

Au ştiut cu toţii că era o minciună, dar mai ştiau şi că dacă ar fi protestat ar fi fost arestaţi sau ar fi păţit-o mai rău. Tunarul lui Morris a devenit

noul comandant al tancului şi au numit un nou recrut care să ia locul acestuia.

Morris a fost ultimul supravieţuitor al acelui echipaj. Tunarul care a devenit comandant a fost ucis de o mină la trei zile după incidentul cu convoiul, iar ceilalţi au murit treptat în cursul anilor. Morris a fost învins de cancer acum patru săptămâni.

Sesizând că va urma şi altceva, Deborah aşteptă.

— Dar, reluă Tonya, aplecându-se în faţă. El mi-a spus că tata văzuse ceva „nebunesc" în acel container, despre care n-a vrut să discute până ce nu avea să arunce încă o privire, iar Morris era convins că în acea zi nu chestia obişnuită dintre albi şi negri l-a ucis, ci ceva care era în acea cutie. De aceea am renunţat la slujba mea ca să mă apropii de subiect. De aceea sunt acum aici cu tine.

O vreme Deborah nu zise nimic, după care încuviinţă.

— Îţi aminteşti că a fost ucis un vagabond în apropiere de muzeu în noaptea morţii lui Richard? zise ea.

Tonya dădu din cap.

— S-a spus că nu există legătură între cele două morţi, rosti ea.

— E posibil. Dar uite ce s-a întâmplat. Am vorbit cu fata lui. Era rus şi, ţine-te bine, membru al KGB-ului sau al organizaţiei care s-a transformat în KGB.

— Şi ce căuta în Atlanta?

— Nu sunt sigură, răspunse Deborah. Dar încep să cred că vâna aceeaşi cutie pe care tatăl tău a văzut-o în remorca acelui camion german.

Tonya făcu ochii mari, apoi îi îngustă.

— Avea o scrisoare la el, continuă Deborah. Cea mai mare parte era distrusă, dar exista acolo o referire la nişte „rămăşiţe", despre care autorul scrisorii credea că n-au ajuns niciodată la destinaţie, şi la un oraş în Germania, Magdeburg.

Nu am verificat încă, dar nu m-ar surprinde să aflu că acest oraş este chiar la graniţa elveţiană. Orice ar fi acele „rămăşiţe” – şi ar putea fi rămăşiţe umane, prin urmare ar putea fi vorba de cadavrul lui Agamemnon – tatăl tău a ajutat la oprirea trecerii lor peste graniţă, sunt sigură de asta. Ruşii, adăugă ea, au pus mâna pe o mulţime de antichităţi din Berlin. Le mai au şi acum. Transportul ăsta însă, cea mai mare, mai bogată şi mai renumită pradă dintre toate, le-a scăpat printre degete. Au trecut cincizeci de ani şi ei continuă să o caute.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Dincolo de masă se auzi un claxon şi cineva strigă unui prieten în greacă, apoi altcineva râse tare ca răspuns, dar cele două femei nu dădură niciun semn că ar fi auzit ceva, rămânând nemişcate şi uitându-se fix una la cealaltă.

Capitolul 44

Comandară ceva de mâncare, un gest care, în opinia lui Deborah, ar fi putut părea complet ireal din pricina naturii relaţiei lor în Statele Unite şi a faptului că Tonya o ţinuse în bătaia unei arme cu o oră înainte. Numai că lucrurile se schimbaseră. Între ele părea să se formeze un soi de alianţă tacită şi neaşteptată, alianţă care trecea dincolo de faptul că amândouă erau americance (şi nu de o factură obişnuită) într-o ţară bizară. Erau amândouă femei încăpăţânate care încercau să găsească o logică în pierdere şi tragedie, din nefericire fără prea mult succes.

Deborah îi povesti Tonyei totul: despre Richard, despre Marcus, despre mesajele ei cu Calvin (fără să menţioneze tentativele lor de flirt, dacă despre aşa ceva fusese vorba în realitate) şi despre avertismentul misterios primit înainte de tentativa de asasinare de pe Acrocorint. Îi povesti tot ce ştia despre cadavrul lui Agamemnon, despre reputaţia ciudată a lui Schliemann ca arheolog, despre MVD, chiar şi despre acea blestemată de proră de navă a cărei bruscă reapariţie generase atât de multe.

— Şi tipul ăsta, Marcus, a dispărut? întrebă Tonya.

— Din câte îmi dau eu seama, da, răspunse Deborah. Nu am reuşit să dau de el în Corint sau Atena. Poate că a plecat din ţară.

— Crezi că el a încercat să te omoare ieri?

— Sunt destul de sigură că nu a fost el personal, rosti Deborah, îngustându-şi ochii. Dar dacă el a pus totul la cale… Nu ştiu. Nu cred şi nu văd ce ar câştiga din asta, dar din alt punct de vedere nu văd ce ar avea *oricine* ceva de câştigat, aşa că povestea asta nu mă duce prea departe.

Se lăsă o nouă pauză de gândire, apoi Tonya puse întrebarea care atârnase deasupra lor din clipa în care începuseră să schimbe informaţii.

— Deci, rosti ea, ce urmează acum?

Deborah clătină din cap. Habar n-avea.

— Sunt gata să mă duc acasă, zise ea. Nu văd ce ar mai fi de făcut. Tu?

— Păi aveam de gând să te împuşc, rosti Tonya, zâmbind. De fapt, încă mă mai tentează ideea. Habar n-am cine ar prelua conducerea muzeului, dar în niciun caz n-ar mai fi vorba de o maniacă a controlului ca tine.

— Mersi, replică Deborah, întorcându-i zâmbetul.

— Ce-ar fi să mergem la cumpărături? propuse Tonya, lăţindu-şi zâmbetul, astfel încât chipul i se întineri cu zece ani, şi mijind ochii spre magazinul de suvenire din cealaltă parte a străzii. Chestia asta mă înveseleşte aproape la fel de mult ca mersul la biserică. Ce zici de nişte suvenire?

— N-am cumpărat nimic, răspunse Deborah, zâmbind un pic şmechereşte. Desigur. Ce mama naibii…

Se ridicară şi porniră spre magazinul cu ferestrele încărcate de afişe cu „Cele mai bune reproduceri după antichităţile Greciei”. Intrară, uitându-se un pic vinovate una la cealaltă. Oricât ar fi vrut ele să pară altfel, un astfel de gest reprezenta un mod cumplit de banal de a pune capăt investigaţiilor lor.

Amândouă se opriră uluite chiar după uşă. Magazinul era mare, de mărimea unui hangar de avioane, şi fiecare centimetru pătrat era plin cu rafturi, cutii de expunere şi mostre atârnate pe pereţi. Deborah căscă gura şi absorbi totul cu privirea: statui de toate dimensiunile din marmură şi ipsos, vaze în miniatură, vase şi amfore, obiecte geometrice şi sculpturi cicladice precum cele invocate de Moore şi Picasso în Muzeul Naţional de Arheologie, urne clasice negre şi roşii

împodobite cu scene din mitologia locală, sfincşi de bronz şi trăsuri modelate după originalele din Delphi, capete de taur şi topoare asemenea celor clasice, din Epoca Bronzului, descoperite în Creta, şi obiecte de origine romană de toate felurile, unele dintre ele mostre de prostii tipic destinate turiştilor, altele replici de calitate după exponate din muzee. Tonya apucă un mic Priap de bronz şi rânji.

— Grecii ăştia au o părere extraordinară despre ei înşişi, zise ea.

Deborah abia dacă o auzi. Creierul ei începea să judece cu mare viteză şi privirea încerca să ţină pasul cu ideile. Urmară picioarele, astfel că, pentru o clipă, ea uită de durerea din gleznă.

Ignoră obiectele cu preţ mic. Nici măcar obiectele din gama de preţ mediu, deşi bine executate şi perfecte pentru suvenirele pe care avea ea de gând să le cumpere, nu îi atraseră prea mult atenţia. Pe rafturile de sus însă se găseau cutii care conţineau artefacte ce şi-ar fi avut locul în Muzeul Naţional de Arheologie, obiecte despre care ea nu putea afirma că nu erau reale decât din pricina etichetelor cu preţuri. Nu acurateţea lor aparte le făcea speciale. Păreau vechi, ca şi cum abia ar fi fost scoase din pământ. Oale, farfurii, chiar obiecte de bronz: toate arătau ca şi cum ar fi fost vechi de mii de ani, iar dacă asta nu ajungea, Deborah era convinsă că unele dintre ele nu erau reproduceri, ci mai degrabă piese noi inspirate de artefacte antice. Nu văzuse astfel de obiecte în niciun magazin turistic din Atena sau Corint. De fapt, singurul loc unde mai văzuse aşa ceva era încăperea din spatele raftului de cărţi din dormitorul lui Richard.

— Scuzaţi-mă, zise ea, apucând mâna unei vânzătoare care păru surprinsă de gestul ei. De unde obţineţi toate acestea?

— De pretutindeni, răspunse fata. Unele dintre ele sunt făcute în străinătate.

Deborah îşi dădu seama că fata nu-i acorda atenţie.

— Nu, insistă ea. Nu mă refer la toate produsele. Doar la obiectele acelea. Cele scumpe.

Probabil sesizând un comision gras, fata îi acordă acum toată atenţia şi atitudinea ei deveni politicoasă.

— Astea sunt făcute aici, răspunse ea. Sunt opere speciale produse de o singură familie care se ocupă de crearea de obiecte de cea mai mare calitate de generaţii întregi. Astea nu sunt reproduceri. Sunt opere de artă.

Deborah se forţă să rămână calmă.

— Mă interesează foarte mult să cumpăr câteva, zise ea, arătând vag spre un raft cu sculpturi de bronz pe care nu le-ar fi putut căra fără o mărire substanţială a spaţiului personal pentru bagaje. Dar aş vrea să cunosc artistul.

Tonya se apropiase şi asculta schimbul de cuvinte cu un interes plin de amuzament.

— Îmi pare rău, doamnă, zise fata, dar artiştii sunt foarte discreţi. Uneori aduc obiecte la magazin, dar de obicei stau acasă, unde au propria lor… care e cuvântul? Unde se fac chestiile de metal.

— Forjă? propuse Tonya.

— Corect, răspunse fata. Forjă.

— Şi unde e asta? întrebă Deborah.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu vă pot spune. Este casa lor.

— Da, dar…

— Îmi pare rău. Nu o pot face.

Deborah gândi cu repeziciune.

— Ascultă, zise ea. Caut ceva aparte, ceva ce trebuie confecţionat. M-am uitat la obiecte prin toată ţara şi am decis că vreau ca acela care a executat aceste obiecte să-mi facă şi mie unul special.

— Acestea sunt unicate, zise fata.

— Da, dar obiectul pe care îl vreau eu trebuie făcut conform specificaţiilor mele. Dacă îmi faceţi legătura cu artistul, mă voi asigura să primiţi un comision ca şi cum am fi cumpărat obiectul de aici.

Fata ezită, apoi clătină din cap.

— Îmi pare rău, rosti ea. Nu putem face asta.

— Îl mai vrei făcut din aur? o întrebă brusc Tonya pe Deborah.

Fata se uită repede la Deborah, care îşi recompuse expresia şi zise:

— Dacă pot executa ceva atât de mare.

Fata clipi.

— Veniţi cu mine, vă rog, zise ea.

Capitolul 45

Casa, o structură complet ştearsă tencuită în alb, se găsea în cealaltă parte a satului. Cele trei femei merseră repede, fără să vorbească, de parcă vorbele le-ar fi putut costa ratarea unei oportunităţi de o viaţă. Fata alertase printr-un telefon dat în şoaptă familia cu pricina asupra faptului că vor avea parte de vizitatori, aşa că la sosire îi aştepta un băiat desculţ, de vreo zece ani, care mângâia o pisică albă şi slăbănoagă.

Băiatul le conduse printr-un hol îngust şi golaş, pe lângă o bucătărie care mirosea a oregano, într-un living unde aşteptau un bărbat în vârstă şi soţia lui, amândoi în haine grele, de culoare închisă. Camera era surprinzător de golaşă, având ca decoraţiuni doar câteva poze în alb şi negru.

Fata de la magazin le vorbi celor doi bătrâni în greacă, arătând cu capul spre Deborah. Bărbatul, care avea o mustaţă impozantă, mormăi ceva nedesluşit, în cele din urmă spuse ceva soţiei sale şi femeia dădu din cap scurt, după care îşi întoarse privirea curioasă spre Tonya.

— Ce anume căutaţi? întrebă simplu bărbatul.

Deborah era surprinsă. Presupusese că omul nu vorbea engleza.

— Păi, rosti ea, nu prea ştiu exact…

Se uită la Tonya ca să mai câştige timp, apoi rosti brusc:

— O mască mortuară. O mască mortuară din aur precum cele găsite la Micene.

Rostise cuvintele magice. Faţa bătrânului se lumină toată într-un zâmbet. Vorbi repede către soţia lui şi femeia se lumină şi ea, începând să bolborosească ceva în greacă în direcţia americancelor, cu mâinile strânse în faţa ei, ca şi cum ar fi fost surprinsă în timpul unor aplauze.

După aceea bătrânul se ridică şi ieşi din încăpere, făcându-le semn să îl urmeze.

— Precum măştile găsite de Herr Schliemann, da?

— Da.

Omul le conduse prin bucătărie înspre o curte plină de magazii, dintre care câteva aveau coşuri metalice.

— Cuptor, zise el, arătând spre o construcţie. Forjă, continuă el, arătând spre alta. Herr Schliemann a dormit în sat. Trei case mai jos de aici. Nu numai Schliemann. Mulţi alţi oameni faimoşi. Şi Himmler şi Goebbels au dormit aici.

Deborah îi aruncă o privire, aşteptându-se oarecum ca el să admită că glumeşte.

— Naziştii? întrebă ea.

— Desigur, întări el, ridicând din umeri. Micene a fost foarte importantă pentru ei. Schliemann însuşi era… cum îi spuneau ei… un *Superom Teuton.*

Râse spart de propria frază sau amintindu-şi de ea. Deborah şi Tonya schimbară o privire îngrijorată.

Omul deschise o uşă grea şi aprinse lumina. Încăperea avea o podea de beton, iar în capăt se vedeau mai multe sobe metalice mari. Tot acolo se găseau mai multe nicovale diferite şi un perete plin de unelte cu cozi lungi, cleşti extractori înnegriţi de foc, cleşti obişnuiţi şi ciocane cu capetele deformate de folosire strălucind ca şi cum ar fi fost cromate. De-a lungul altui perete se vedea un pupitru de lucru cu statui de ceară în diferite stadii de finisare.

— Folosim doar tehnicile antice, rosti bătrânul. Chiar şi în cazul mulajelor de bronz. Fiecare figurină de ceară înseamnă un singur mulaj şi fiecare mulaj dă o singură statuie. Este un proces îndelungat şi foarte scump. Nimeni în afara noastră nu mai procedează aşa în zilele noastre.

— Cum rămâne cu măştile? se interesă Deborah. Le puteţi face?

— Desigur.

— Aţi mai făcut aşa ceva înainte?

— Una sau două, rosti el, ridicând din umeri. Cu mulţi ani în urmă. Cam aşa de mici.

Îşi făcu palmele pungă pentru a indica o suprafaţă cu un diametru cam de cincisprezece centimetri.

— Le puteţi face mai mari? întrebă Deborah. În mărime naturală.

— Bineînţeles, răspunse omul, ridicând iarăşi din umeri de o manieră care îi reamintea lui Deborah de directorul de muzeu din Atena. Dar aurul este scump. Astăzi e foarte greu de găsit în Grecia. Pe vremuri, în zilele lui Agamemnon, aurul conţinea multe impurităţi. Cositor. Zinc.

— Le puteţi face la fel ca atunci, cu acelaşi amestec.

Omul se încruntă.

— Aproape, replică el. Măştile originale sunt diferite între ele. Probabil că fiecare este confecţionată din metal provenind din diverse locuri, aşa că nu există o singură… ăă… *compoziţie* corectă. Pe care o vreţi copiată, pe cea a lui Agamemnon?

— Nu, răspunse Deborah. Vreau o mască asemănătoare, dar diferită. Aţi putea face asta?

Bătrânul încuviinţă şi ridică un singur deget, ca şi cum le-ar fi avertizat să aştepte. Apoi părăsi încăperea timp de câteva minute, vreme în care femeile de-abia schiţară câteva zâmbete şi priviră în jurul lor, studiind lucrările care erau deja pe bancul de lucru. Când se întoarse, bătrânul ţinea în mână ceea ce Deborah crezu că sunt două din fotografiile în alb şi negru din living.

— Uitaţi, zise el, arătând prima fotografie.

Deborah îşi simţi inima bătând cu putere, apoi avu senzaţia că se opreşte. Poza monocromă arăta un bărbat aplecat peste o nicovală. Bărbatul ţinea

în mână o mască mortuară mare. Diferea de oricare altă mască din Muzeul Naţional de Arheologie. Era masca pe care Deborah o zărise pe computerul lui Richard.

— Bunicul meu, rosti meşteşugarul cu mândrie. Vedeţi.

Împinse cealaltă poză către Deborah. Aceasta arăta doi bărbaţi zâmbind către aparatul foto, unul masiv, cu o mustaţă mare şi o expresie jovială pe chip, celălalt tot cu mustaţă, dar mai slab şi cu un aer profesoral din pricina ochelarilor cu ramă subţire de metal. Amândoi erau îmbrăcaţi în costume demodate, de culori închise, cu gulere curios de înguste.

— Bunicul, din nou, zise bătrânul.

— Cine e celălalt bărbat? se interesă Tonya.

— Ăsta, rosti omul, bătând în sticla fotografiei ca un dirijor care ar vrea să pună viorile în acord una cu alta, este Heinrich Schliemann.

Capitolul 46

Deborah îşi dăduse seama din clipa în care zărise fotografia. Recunoscuse postura obişnuită a lui Schliemann, pe jumătate academică, pe jumătate de spectacol pompos, şi simţise iarăşi că îi stă inima în loc. Cele două femei avură nevoie de zece minute pentru a reuşi să scape de acolo, cumpărând în acest scop câteva obiecte mai preţioase ca să-şi facă fuga mai uşor de trecut cu vederea, deşi între timp Deborah nu mai putea să se gândească la nimic altceva. Ca şi cum veştile despre o urgenţă în familie ar fi fost întrerupte de o reclamă, ceea ce o făcuse incapabilă de a mai gândi logic sau de a se mai comporta cu demnitate. Trebuia să iasă din acel atelier, din acel sat, din acea ţară. Totul se terminase.

Şi asta deoarece fotografiile nu puteau însemna decât un singur lucru din punctul de vedere al lui Deborah. Masca şi tot ce o însoţise, toate acele obiecte pentru care murise Richard erau nişte falsuri confecţionate de un grec talentat de la sfârşitul secolului al XIX-lea. Nu constituia nicio consolare faptul că Richard şi Marcus – şi poate oamenii din guvernele Rusiei şi Greciei – fuseseră păcăliţi să creadă că acele obiecte erau reale. Tot ce făcuse Deborah, de la cercetări şi până la riscarea propriei vieţi şi a libertăţii şi reputaţiei personale de cercetător şi om de afaceri în Statele Unite se bazase pe o minciună.

Nu mai conta cum ajunseseră masca şi celelalte obiecte în America. Nu mai conta dacă exista un cadavru sau nu. Nu mai conta dacă acest cadavru era căutat de Uniunea Sovietică de cincizeci de ani: Nu mai conta în posesia cui se afla acum. Totul nu era decât o grămadă de gunoaie, valorând la fel de mult ca şi celelalte suvenire mai bine executate, care erau vândute

turiştilor. Pentru asta fusese ucis tatăl Tonyei şi murise Richard. Totul nu era decât o glumă amară, lipsită de farmec, o glumă de cel mai prost-gust posibil, care distrugea tot mai mult cu fiecare nou cadavru pe care îl genera. Ajunsă înapoi pe străzile pârjolite de soare, Deborah simţi nevoia bruscă de a vomita.

Tonya nu avea nevoie să întrebe ce gândea sau cum se simţea Deborah. Ea avusese nevoie de ceva mai mult timp ca să înţeleagă, dar după lacrimile de umilinţă care-i răsăriseră în colţul ochilor şi pe care ea şi le şterse înainte de a ieşi din atelier, era clar că acum înţelegea bine implicaţia acelor fotografii afişate cu mândrie. Ştiuse sau se lăsase implicat Schliemann, pentru a face rost de fondurile necesare ridicării reşedinţei maiestuoase din Atena? Probabil că nu. Oricum, nu mai conta. Tatăl Tonyei murise în zadar. Ajunse să îşi spună că ar fi fost chiar mai bine dacă ar fi murit din pricina unei izbucniri de ură rasială. Cel puţin aşa furia ei ar fi fost corectă şi morală. Aşa cum stăteau lucrurile, tatăl ei devenise victima unui accident stupid. Da, totul nu era decât o glumă proastă.

Lăsară amândouă adresele fetei de la magazin unde să le fie expediate bunurile cumpărate şi plătiră în euro fără niciun fel de resentiment. Oricum nu mai aveau nevoie de bani acum. Se duceau acasă. Întorcându-se la micul Renault, Deborah încercă să-si amintească ce anume cumpărase, dar nu reuşi să vizualizeze nici măcar un obiect.

— Vrei să te duc înapoi la Atena? se oferi Tonya.

— Mă întorc la hotelul din Corint, răspunse Deborah. Îmi iau lucrurile. Văd dacă a sunat Marcus sau Calvin. Mă întorc acasă mâine la prima oră.

— Eşti sigură?

— Da.

Tonya încuviinţă. Scoase cheile maşinii din geantă şi, ca şi cum ar fi acţionat în urma unui impuls cu care s-ar fi luptat până atunci, luă braţul lui Deborah şi îl strânse. Privirile li se întâlniră din nou şi ambele femei dădură din cap şi zâmbiră, ştergându-şi lacrimile, fără a rosti vreo vorbă. Tonya se urcă în maşină şi demară. Deborah nu-i făcu semn de la revedere.

Porni înapoi spre staţia de autobuz. Se auzi un claxon de maşină şi Deborah se lipi de peretele unei case ca şoferul să nu dea peste ea. Se întoarse, iritată, şi descoperi că era vorba de un taxi. Şoferul credea că Deborah voia să se urce.

„Ce altceva ar putea căuta o americancă ca o barză pe aici?”

— Vrei să vezi oraş vechi?

Nu voia aşa ceva, dar o parte a ei îi spunea că acum era pregătită să-şi ia la revedere de la Richard. Probabil că el fusese deja îngropat. Avea să-şi ia la revedere aici, în fortăreaţa de care el fusese atât de fascinat, chiar dacă fusese păcălit atât de grosolan. Deborah trase de portiera din spate a taxiului şi se urcă fără să scoată o vorbă.

Tot ce se petrecuse în ultimele zile părea îndepărtat şi irelevant, anihilat de descoperirea făcută de ea în sat. Încă un gest de rămas-bun faţă de trecut şi se putea duce acasă.

Avea încă la ea biletul de intrare de dimineaţă, aşa că o lăsară înăuntru fără să-i ceară o nouă taxă. Micene era la fel ca înainte, cu excepţia faptului că acum părea o citadelă mulţumită de clapa trasă atâtor oameni. Deborah trecu iarăşi prin Poarta cu Lei, văzu acelaşi cerc de morminte unde începuse totul şi urcă dealul. Se făcuse târziu între timp şi cei mai mulţi turişti plecaseră acasă sau, mai degrabă, coborâseră la terase şi în magazine de suvenire. Unii plecaseră spre Atena, alţii spre Delphi. Niciunul dintre ei nu era conştient de păcăleală.

Din cel mai înalt punct al citadelei, Deborah se întoarse ca să privească zidurile cu pietrele lor ciclopice, mormintele circulare şi *tholos-urile,* apoi casele negustorilor, şoseaua şi pantele prăfuite ale dealurilor.

— Am venit pentru tine, Richard, şopti ea. Am venit ca să încerc să dau o mână de ajutor. Mi-aş fi dorit să nu o fi făcut, dar cred că trebuia să o fac. Se aplecă şi luă o mână de praf şi pietriş. Adio, Richard. Ai fost un om bun. Un istoric şi un curator prost, dar un om bun. Te-am iubit foarte mult.

Aruncă praful şi pietrişul într-un arc mare în aer, de unde o parte mică probabil că avea să ajungă până la morminte.

Rămase tăcută o clipă, apoi privi în jurul ei. Soarele începuse să coboare în spatele dealurilor şi ultimele grupuri de turişti ieşeau din citadelă pentru o ultimă privire la Tezaurul lui Atreus. Între ruine se mai găsea o singură persoană în apropiere de ea, un băiat slăbănog, de vreo optsprezece sau douăzeci de ani, care şedea şi fuma pe treptele pe care urcase ea, uitându-se fără jenă drept la Deborah cu o expresie de duritate în ochi. Când simţi privirea ei, băiatul se ridică încet şi pe buzele palide îi înflori un rânjet strâmb. Acum Deborah putea vedea că nu şezuse pe trepte, ci pe o cască verzuie de motociclist.

Capitolul 47

Deborah îngheţă. Bărbatul – arăta mai degrabă a puşti – se găsea la doar treizeci de metri distanţă, suficient de aproape ca ea să vadă în detaliu cum el trage lejer din ţigară şi apoi modul în care, urmărind-o cu un amuzament cinic, aruncă chiştocul fumegând. Continua să stea paralizată, holbându-se la el, când băiatul se ridică încet în picioare, cu acelaşi rânjet pe chip şi privind-o dintr-o parte, ca amuzat de o glumă bună. Era nefiresc de slab şi palid ca varul, cu excepţia smocului albăstrui de păr de pe scalpul ras. Avea ochi mici şi apropiaţi, părând să privească fără să vadă undeva la distanţă, ignorând-o în mod conştient pe Deborah, dar simţindu-i panica şi bucurându-se de ea. Când individul se uită la ea, o făcu cu încrederea îngâmfată de sine a unui actor, ca şi cum acolo s-ar fi aflat mulţimi de oameni aşteptând să-i aplaude triumful inevitabil.

„A venit să te ucidă: de aproape şi cu mâinile lui de data asta.”

Deborah privi repede în jurul ei, întrerupând vraja aproape hipnotică a ochilor lui. Dealul nu părea peste măsură de înalt, dar dacă Deborah se arunca peste margine probabil că avea să-şi rupă ceva în timp ce se rostogolea printre ruinele celui de-al doilea cerc concentric al sitului, iar el ar fi fost peste ea în câteva secunde. Citadela fusese proiectată ca să reziste în faţa atacatorilor şi exista un singur drum în jos: scara pe care el se proţăpea acum. Deborah nu putea decât să urce în direcţie contrară, sperând ca el s-o urmeze şi între timp ea să găsească o modalitate de a trece pe lângă el.

Individul aşteptă ca Deborah să se uite la el înainte de a începe să se descheie la cămaşă ca din întâmplare. Gestul o deranjă fără un motiv aparent, dar iritarea se transformă în groază când Deborah

văzu ce se ascundea sub cămaşă. La centură băiatul avea un cuţit, nu de genul celui care îl ucisese pe Richard – era sigură de asta – ci mai degrabă un soi de cuţit de vânătoare cu o lamă lungă şi cu tăişul curbat înspre un vârf ca de ac. Şi totuşi cuţitul era mai puţin îngrozitor decât tatuajele. Chiar de unde se afla, Deborah le putea vedea: o mască mortuară ornamentală care se întindea de la un sfârc la celălalt şi de la gât la pubis, şi cumva imprimată peste ea o pasăre stilizată, poate un vultur, cu ghearele pătrate şi imperiale. Da, părea un vultur roman. Peste mască se vedea un cuvânt scris în greacă. Cu toate că individul o lăsa să citească şi să vadă totul în voie ca să-i sporească teama, Deborah nu putea citi cuvântul de unde se găsea, deşi avea o idee în privinţa sensului.

I se păru că trece o eternitate înainte ca el să se mişte, iar când o făcu, totul păru o joacă, un pas în glumă menit să sperie, cu degetele de la o mână întinse şi răşchirate, şi cu degetele de la cealaltă mână strângând plăselele cuţitului, astfel ca acesta să stea cu vârful în jos. Deborah se mişcă şi el râse, cu un râs băieţesc gâlgâitor, aproape ca un chicotit. Pentru Deborah râsul era mai înfiorător decât cuţitul sau tatuajele. Nu aşteptă să vadă ce avea să urmeze, ci se întoarse şi o luă la fugă înapoi spre vârful dealului, încercând cu disperare să-şi amintească harta desenată în ghid.

Individul nu veni după ea, cel puţin nu imediat, iar când Deborah se uită pe după umăr îl văzu culegându-şi casca şi pornind încet după ea, continuând să zâmbească, de parcă s-ar fi bucurat de o vânătoare. Părea calm, în elementul lui, ca şi cum ar fi interpretat un rol de film. Probabil că se socotea Terminatorul, aşa că se deplasa încet, inexorabil, cu o ferocitate de neimaginat. Deborah continuă să alerge, îndreptându-se către cel mai nordic zid.

Ca majoritatea cetăţilor, Micene avea o aşa-numită poartă din spate, o ieşire secretă în caz de asediu pe unde puteau fi strecurate alimente sau trupe. Era situată la distanţă de principala cale de acces în fortăreaţă şi, prin comparaţie cu spectacolul oferit de masiva Poartă a Leilor, nu era decât o gaură în zid. Deborah o văzuse în acea dimineaţă. Se găsea în partea de nord, dar nu putea spune unde exact anume, iar acum nu prea mai vedea zidurile. Traversă spaţiul din spatele palatului regal, mergând repede, şi cercetă iute zidurile. Acestea se arcuiau mult mai spre est decât îşi amintea ea.

„Poarta din spate trebuie să fie într-acolo.”

Porni spre dreapta şi o luă iarăşi la fugă. Dacă trecea prin poartă şi o lua în jos, el ar fi putut să o prindă ieşind prin faţă, dar acolo jos se găseau ultimii turişti şi paznicii sitului. Deborah se uită în spate şi îl văzu, urmărind-o, continuând să se ţină cam la treizeci de metri în spate, cu gura întredeschisă şi cu capul aplecat, ca un câine de vânătoare.

„Nu”, îşi zise ea, „mai degrabă ca o hienă.”

Se menţinu la distanţă de casa cu coloane şi ajunse la aleea largă de pe partea de sus a zidurilor. Coti iarăşi la dreapta şi se deplasă spre est, de-a lungul fortificaţiilor, către spatele citadelei. Se mişca repede acum, conştientă că el îşi mărise viteza, probabil sesizând ceea ce intenţionează ea să facă. Deborah simţea un zvâcnet constant în glezna lovită, dar continuă să meargă. În spatele ei, îl auzi urcând pe partea de sus a zidului şi urmărind-o.

Îşi înteţi paşii. Se speriase când îl zărise cu casca, ca şi cum faptul că nu-i văzuse ochii îl făcea mai puţin uman şi, ca atare, mai periculos. Acum însă se uitase în ochii lui şi aceştia n-o liniştiseră deloc. Păreau încărcaţi de o răutate stupidă şi oarbă. Iar tatuajele…

Ceva legat de tatuaje i se părea cunoscut lui Deborah. Îşi zise că era ceva legat de mască, dar nu avea niciun sens. Ştia ce însemna imaginea acelei măşti şi se uitase la diverse reprezentări ale ei în ultimele zile. Bineînţeles că imaginea îi era cunoscută. Cu toate astea, ceva din ea nu se potrivea cu masca pe care părea să o reprezinte…

Deborah făcu alţi câţiva paşi mari şi apoi începu să recunoască în sinea ei că avea o problemă. Niciunul din zidurile pe lângă care trecea nu i se părea cunoscut. Văzuse poarta din spate de dimineaţă, de sus, dar nu ajunsese atât de departe printre ruine.

— Nu, mormăi ea, cu voce tare. Nu. Te rog, Doamne, nu.

Dar adevărul devenea tot mai de neevitat cu fiecare pas. Îşi judecase greşit poziţia. Poarta din spate era mai apropiată de capătul vestic al dealului decât crezuse ea şi prin urmare mai apropiată de urmăritor. Putea continua să fugă de-a lungul zidurilor, dar n-avea nicio ieşire la dispoziţie. În plus, nu făcea altceva decât să se îndepărteze tot mai mult de oamenii care s-ar mai fi putut găsi la intrare. Numără alţi cinci paşi şi decise să se oprească.

Privi înapoi. Zidul se curba uşor şi urmăritorul dispăruse temporar din raza ei vizuală.

„Acum e un moment la fel de bun ca oricare altul.”

Întinse mâna spre marginea zidului şi începu să se caţere. Poate că de asta avea nevoie. Dacă el nu o vedea urcându-se, poate că trecea pe lângă ea şi Deborah s-ar fi putut întoarce, ar fi putut să o ia la fugă peste culmile zidurilor şi apoi în jos prin Poarta Leilor către salvare. Se căţără cu disperare, julindu-şi buricele degetelor de pietre, până ce reuşi să ajungă cu umărul peste margine şi să se arunce pe partea de sus a zidului. Se uită în jos pe alee şi răsuflă uşurată. Individul nu ajunsese încă acolo. Reuşise.

Abia când se ridică în picioare îl văzu pe zid, mai aproape de ea acum, urmărind-o. Individul procedase la fel ca ea cu câteva momente înainte, probabil intenţionând să sară asupra ei de pe zid. În orice caz, Deborah pierduse un timp preţios, căci el se găsea acum între ea şi ambele porţi de ieşire, iar ea nu mai avea unde să se ducă.

Capitolul 48

Nu avea unde să se ducă în jos. În colţul vestic îndepărtat al ruinelor zări un portal triunghiular în stâncă, cu partea de sus arcuită, ca ferestrele pseudogotice ale Templului Ohabei Shalom din Brookline, unde mersese la Sabaturi şi la slujbe până la vârsta de treisprezece ani: era pasajul de trecere către bazinul secret cu apă despre care citise, cel cu prăpastia. Deborah ezită doar o secundă.

„Nu am unde să mă mai duc…”

Porni în fugă într-acolo şi coborî în gol. Intrarea era lată cam de un metru şi înaltă de trei-patru metri. Pietrele din podea păreau şlefuite din pricina secolelor de utilizare. Coridorul părea întunecat şi rece, ameninţător, iar intrarea în el o angaja pe Deborah la… *ceva.* Nu era sigură la ce anume, dar în minte i se înfiripa deja o idee îngrozitoare.

Se adăposti înăuntru, oprindu-se ca să se uite înapoi. Dacă el nu pricepuse exact ce făcuse ea, poate că trecea pe lângă. Dar şansele erau practic inexistente. Individul fusese prea aproape. Deborah îl zări venind spre ea, mai aproape ca oricând, suficient de aproape ca ea să citească acel cuvânt inscripţionat pe mască şi pe vultur: „Atreus”.

Pentru câteva clipe rămase încremenită, cu gura larg deschisă, deşi cuvântul în sine nu o lua prin surprindere. O oprise însă realitatea groaznică şi inevitabilă a acelui lucru. Individul continua să se apropie, rânjind, aşa că Deborah nu avu altă şansă decât să se întoarcă spre profunzimile subterane şi să încerce o improvizaţie.

Primii paşi nu părură chiar atât de răi, dar la prima cotitură lumina dispăru. Zidurile erau surprinzător de netede, ca şi cum ar fi fost tencuite,

dar nu exista nicio balustradă sau frânghie cu ajutorul căreia ea să se orienteze, aşa că în curând Deborah încetini, încercând solul dinaintea ei pentru a depista marginile treptelor inegale. O altă cotitură şi se trezi în beznă absolută. Făcu alţi doi paşi şi se împiedică. Glezna luxată îi cedă când Deborah rată treapta cu celălalt picior. Căzu, dar reuşi să se oprească după câteva trepte, ajutându-se de mâini, astfel că încheietura rănită îi aruncă un zvâcnet ascuţit chiar în moalele capului, după care durerea se mai potoli. Deborah se îndreptă şi făcu alţi doi paşi ezitanţi. Avea nevoie de lumină.

Îl auzea venind în spatele ei, auzea ecoul generat de paşii lui. Şi el încetinise, dar nici nu avea de ce să se grăbească. Deborah presupunea că o adusese exact unde voia. Nu avea unde să se ascundă şi nu exista nicio adâncitură unde să se ghemuiască în vreme ce el ar fi trecut pe lângă. Nu exista decât capătul brusc al tunelului şi, aşa cum spunea ghidul, o cădere de şaptezeci de metri prin beznă până la apa rece şi fără fund de dedesubt.

Deborah îşi scoase rucsacul de pe spate şi căută ceva într-unul din buzunarele laterale. Înăuntru se găsea telefonul mobil pe care nu-l folosise de când ajunsese în Grecia. Ştia că nu dispunea de operator în afara Statelor Unite, şi oricum acolo nu putea exista semnal, dar poate că telefonul avea suficientă energie ca să-i dea…

„Lumină!”

Imediat ce porni telefonul, afişajul minuscul al acestuia se înverzi ca un licurici. Nu însemna prea mult, dar în acea peşteră lipsită de lumină, aşa ceva reprezenta mult mai mult decât nimic. Ţinu telefonul în faţa ei, menţinându-l jos deasupra solului, şi astfel Deborah văzu scara devenind fosforescentă, ca şi cum podeaua ar fi fost plină de acele plante microscopice care fac ca valurile din oceanele tropicale să sclipească în întuneric. Cu mare prudenţă, merse ceva mai repede în jos.

Pierdu repede numărătoarea treptelor pe care le coborâse, dar bănuia că erau cel puţin cincizeci, iar tunelul cotise abrupt de câteva ori, înşurubându-se în solul pietros ca o gaură de iepure în iad.

„Iar eu sunt Alice”, îşi zise ea. „Numai că iepurele alb mă vânează, nu invers, şi are în mână un cuţit în loc de un ceas de buzunar.”

Merse mai departe, continuând să coboare, cu un braţ întins lateral ca să simtă zidul rece, cu celălalt întins în faţă cu telefonul şi lumina slabă aruncată de acesta. Încercă să-şi amintească ceea ce citise în ghid. Scria acolo că tunelul era lung şi greu şi că se răsucea în jurul lui, dar Deborah nu-şi amintea să fi citit cât de departe ajungea. Oare câte trepte coborâse? Şaizeci? Optzeci? Ceva de genul ăsta, dar niciun număr nu o ajută să-şi amintească ceva din carte, cu excepţia modului în care tunelul se sfârşea: o prăpastie bruscă până la bazinul cu apă adâncă şi… moartea.

În carte, o asemenea descriere păruse inadecvată şi imprecisă, dar aici, în răceala de mormânt şi în bezna de sicriu a tunelului, părea de-a dreptul îngrozitoare. Chiar şi cu lumina slabă a telefonului, era posibil ca Deborah să nu zărească marginea la timp, şi atunci nu ar mai fi avut cine să o salveze de la dezastru.

„Căderea te-ar ucide oricum”, îi spuse o voce în minte. „Chiar dacă nu te izbeşti decât de apă. Şaptezeci de metri? Ar fi ca şi cum ai ateriza pe beton.”

— Taci, rosti ea cu voce tare în direcţia vocii din minte. Taci odată.

Îşi numără următorii zece paşi, doar ca să-şi abată gândurile, apoi o nouă idee începu să prindă contur.

Acolo unde tunelul se sfârşea în prăpastia spre bazin se găsea o frânghie. Oare aşa era? Trebuia să fie aşa. Dacă Deborah era iute – mai ales că se deplasa mai repede cu lumina ei slabă

decât o făcea el fără lumină – putea dezlega frânghia dintr-o parte, se putea prinde de ea şi se putea lăsa peste margine în bezna bazinului. El nu avea să vadă marginea, avea să facă un ultim pas şi avea să descopere că nu se mai găseşte nimic sub picioarele lui, după care avea să cadă pe lângă ea, urlând de spaimă, în apele negre aflate la atât de mare distanţă.

„Doamne”, îşi spuse ea, în vreme ce groaznica idee i se insinua mai bine în minte, făcând-o să simtă literalmente panica degetelor lui căutând un reazem în stâncă sau în țesătura hainelor ei, în vreme ce trupul i se afunda în vidul negru… „Doamne.”

Oare era în stare să o facă, mai ales dacă exista acea frânghie prinsă de zid? Oare reuşea să dezlege frânghia în timp util? Putea atârna ea acolo în beznă, aşteptând apropierea lui şi simţind goliciunea bazinului imens şi letal din jurul ei, sperând ca el să comită greşeala pe care ea nu o comisese? Şi dacă el îşi dădea seama cum procedase ea şi se aşeza pe podea, chicotind, în vreme ce ea ar fi atârnat acolo (şaptezeci de metri…), cu braţele devenindu-i din ce în ce mai grele din pricina efortului, până ce oboseala avea s-o facă să dea drumul la frânghie şi să cadă…

„Vom rezolva chestia asta când o să ajungem la ea”, îşi zise ea.

Una din frazele cu dublu înţeles preferate de Richard.

— Deborah, se auzi o voce din spate. Era o voce uşor cântată, ca o tachinare. Deborah.

„El.”

Deborah ezită, apoi merse mai departe, cu inima bătându-i mai repede ca oricând şi cu o senzaţie de greaţă crescându-i în capul pieptului.

„Nu răspunde. Mergi mai departe.”

— Pun eu mâna pe tine, Deborah, cântă individul.

Era clar că nu era grec. American. Din sud? Poate.

— Cum te simţi? strigă el.

„Eşti pe punctul de a muri şi habar n-ai de ce.”

Individul chicoti pentru sine auzindu-se, dar Deborah nu îl asculta. Refuza să o facă.

Tunelul coti iarăşi abrupt, apoi încă o dată, şi se opri.

Pentru câteva secunde, Deborah plimbă lumina telefonului peste stâncă în toate direcţiile, dar îşi dădu seama că nu putea evita adevărul oribil.

Nu exista nicio frânghie peste prăpastie. Nu exista niciun fel de prăpastie. Nu puseseră o balustradă de prindere peste bazin. Umpluseră bazinul cu pietre. Ghidul era depăşit, iar Deborah era prinsă în capcană.

Capitolul 49

Ultima ei zvâcnire de viteză mărise cumva distanţa dintre ei, aşa că trecură câteva secunde înainte ca ea să-l audă, secunde în cursul cărora se agăţă de speranţa că el se răzgândise şi decisese să se întoarcă. Ar fi fost mai bine ca el s-o aştepte afară în loc să fie prinsă aici, înghesuită în întuneric precum un şobolan.

Imaginea o făcu să se scuture de furie.

„Nu eu sunt şobolanul", îşi zise ea. „El e. Nevăstuică trufaşă şi asasină ce e…"

Individul se apropia acum, şi dincolo de târşâitul paşilor lui, Deborah auzea şi altceva, ceva cu greu discernabil, mai presus de respiraţia grea.

„Fluieră."

Era un sunet plat, cu note ascuţite şi nediferenţiate, ca şi cum individul sufla aerul printre dinţi, cu buzele retrase ca un şacal sau – imaginea reveni în mintea ei – ca o hienă. Lejeritatea cu care el urma să o omoare, banalitatea deconcertantă cu care el trata această acţiune o făceau brusc furioasă la culme pe Deborah. Puse telefonul pe treaptă la ultima cotitură a tunelului şi se înapoie la capătul acestuia.

Aproape ajunsese la ea. Fără lumina verzuie care să o ghideze oarecum, ar fi putut jura că el deja ar fi putut să o atingă acum. Se sprijini de pereţii bazinului zidit, unde atâţia turişti idioţi îşi găsiseră fără îndoială sfârşitul în decursul anilor, căzând în gol, şi muşchii i se încordară de la glezne la umeri precum un păianjen în pânza sa spiralată, gata de salt. Avea la dispoziţie doar un foarte scurt moment de avantaj. Nu exista răgazul pentru jumătăţi de măsură.

Privirea ei nu zări forma corpului lui până ce fluieratul nu încetă. Individul apăru în licărul

telefonului celular, cu faţa dintr-o dată limpede şi fantomatică în lumina verzuie.

„Iepurele alb…”

Deborah îi văzu ochii îngustându-i-se, brusc saturaţi de lumină după atâta întuneric, şi se năpusti înainte, lovind dur spre faţa lui cu piciorul bun.

— Surpriză, exclamă ea, izbindu-l tare în obraz şi cu latul palmei.

Tipul se dădu înapoi, căzând pe spate pe trepte şi icnind de durere, dar gestul îl scoase din lumina telefonului şi Deborah îl pierdu. Izbi iarăşi cu piciorul, dar nu-l atinse şi aproape că îşi pierdu echilibrul din pricina loviturii. Se apropie cu un pas, dându-şi prea târziu seama că ajunge ea însăşi să fie luminată de licărul verzui al telefonului. Cuţitul o atinse peste umăr şi pe partea laterală a gâtului.

Strâmbându-se, se dădu înapoi şi apăsă rana cu mâna, în primul rând din instinct, apoi căutând vreo tăietură care secţionase un vas de sânge. Habar n-avea cum de ştiuse să facă asta, dar o făcu, testând pielea cu degetele şi căutând răni arteriale severe. Nu simţi nimic în acest sens şi atunci nu mai pierdu vremea cu examinarea. Dădu cu piciorul în telefon, se aruncă înspre dreapta – cât mai departe de mâna cu cuţitul – şi se năpusti iarăşi spre atacator, cu capul aplecat, precum un taur în asalt.

Cineva de statura ei ar fi putut avea un avantaj luptând de la câteva trepte mai sus, dar el era mai scund decât ea cu câţiva centimetri şi părea complet nepregătit pentru furia ei. Umărul ei realiză un contact cu ceva (braţul lui? faţa lui?) şi îl proiectă pe individ cu duritate în zid. Se auzi o bufnitură surdă – capul lui se lovise de stâncă – apoi clinchetul limpede şi metalic al cuţitului căzând pe podea. Deborah lăsă arma şi nu aşteptă să vadă dacă tipul era conştient. Trecu cum putu

peste trupul lui care se prăbuşea şi o luă la fugă înapoi pe scări.

Alunecă de două ori pe treptele nesigure (aici ghidul avea dreptate), dar simţea aerul încălzindu-se pe măsură ce urca. Continua să fie groaznic de întuneric, dar în faţa ei se găseau lumina, căldura şi viaţa. Alergă, călcând orbeşte, izbindu-se dur de zid acolo unde tunelul se răsucea, dar nu se opri nicio clipă. Apoi întunericul se subţie puţin şi unele pietre de pe sol căpătară contur şi profunzime. În jurul următoarei cotituri vizibilitatea deveni şi mai bună, astfel că Deborah inspiră lumina ca pe oxigen. Încă cinci trepte, altă cotitură a tunelului şi se trezi afară, pe jumătate orbită de strălucirea soarelui. Dintr-o dată simţi sudoarea, nervii întinşi la maximum şi durerea arzătoare din umăr, dar nimic din toate acestea nu o opri să alerge înapoi la ruinele palatului, apoi în jos spre cercul de morminte şi, în fine, să iasă prin Poarta Leilor. Amintindu-şi mitul lui Orfeu care a încercat să-şi salveze soţia din Infern, nu se uită înapoi nicio secundă.

Capitolul 50

De această dată, povesti ce păţise paznicilor care, la rândul lor, chemară poliţia. O întrebară dacă individul murise. Habar n-avea. Nu credea asta, deşi era posibil ca el să fi rămas inconştient. Dură mai bine de douăzeci de minute ca o maşină de poliţie să ajungă acolo şi trecură alte zece sau douăsprezece până când poliţiştii făcură rost de lanterne şi ajunseră la intrarea de la tunelul spre bazin. Deborah aşteptă în soarele de după-amiază ca poliţiştii să intre în tunel, unul dintre ei cu pistolul scos din teacă, dar zgomotul unei motociclete mici plecând din parcare îi spuse că oamenii nu aveau să găsească nimic. Fără îndoială că el ieşise din gaura lui de iepure în vreme ce ea dădea raportul şi se strecurase tăcut afară prin poarta din spate, după care înconjurase locul până la scuterul lui de la baza zidului fortăreţei.

Poliţiştii îi luară numele şi adresa hotelului unde stătea ea, dar, când Deborah le mărturisi că intenţiona să ia primul avion spre America, lăsară carneţelele jos şi se uitară la ceas. O conduseră însă înapoi în Corint şi până la Hotelul Ephira, scutind-o de o nouă călătorie cu autobuzul şi de o plimbare pe jos de care ea nu prea se simţea în stare.

Nu o aşteptau mesaje la hotel. Deşi se simţea tentată să se ducă la cafeneaua Internet ca să-şi verifice poşta electronică, nu era dispusă să-şi asume alte riscuri. Îi spuse recepţionerei că va pleca la prima oră a dimineţii şi se încuie în camera ei cu un sandviş cumpărat de la barul din hol. Mâncă iute sandvişul, bău nişte apă şi făcu un duş, apoi îşi rezervă locul de avion la telefon, cerând mâncare cuşer în urma unui impuls, un lucru pe care nu îl mai făcuse înainte.

„Te încredinţezi lui Dumnezeu în faţa micilor iepuri albi criminali?”

Nu prea.

Nu plănuise nimic, cel puţin nu conştient, dar îl sună pe Calvin Bowers, formând repede numărul, ca să nu cumva să se gândească la ceea ce face sau la ce anume avea să spună.

— Alo? răspunse el.

Părea ameţit şi un pic iritat. Deborah ar fi trebuit să se gândească la diferenţa de fus orar înainte de a suna. Pentru o clipă rămase nehotărâtă, ţinând telefonul în mână, fără a rosti vreo vorbă, cuprinsă de panică de parcă ar fi avut iarăşi paisprezece ani şi ar fi sunat-o pe vedeta de fotbal american a şcolii, trecând peste toate pragurile nevăzute care constituiau structura şi ierarhia culturală a liceului. Rămase nemişcată când îşi aminti de acel apel telefonic, conştientizând cât de proastă fusese abia când respectiva vedetă (pe nume Tim Andrews; creierul ei închisese acel nume într-o mică temniţă întunecată din minte) începuse să râdă.

— Deborah? rosti Calvin Bowers. Tu eşti?

Vocea lui părea brusc atentă, mângâietoare, chiar dătătoare de speranţă, atât de diferită de dispreţul lui Tim Andrews, aducând-o pe Deborah cu picioarele pe pământ sau cel puţin aproape de starea ei firească.

— Da, zise ea. Îmi cer scuze că te deranjez. Nu mă pricep deloc să calculez…

— E-n regulă. Unde eşti?

— Vin acasă mâine, îl informă ea. Astăzi cineva a încercat să mă ucidă. Din nou. Dar n-am păţit nimic.

Acel „din nou” sunase aproape ca o glumă. Deborah îşi asculta propriile cuvinte şi modul cum respingea îngrijorarea lui, şi se întrebă de unde o asemenea atitudine. Panica, stresul, dezamăgirea brutală şi cruntă, sentimentul de eşec cumplit, groaza şi oboseala, toate acestea se evaporaseră

precum ceaţa unei dimineţi în razele soarelui puternic, iar Deborah simţi în mod inexplicabil un sentiment de mulţumire.

— La ce oră ajungi? se interesă el. Te aştept la aeroport.

Deborah consultă orarul şi îi spuse ora, întrebându-se vag de ce îi păsa lui şi de ce o mulţumea atât de tare că lui îi păsa.

— Bine, rosti el. Mă bucur că am să te văd.

Deborah zâmbi, se gândi la asta câteva clipe şi răspunse simplu:

— Da.

A doua zi luă primul autobuz spre Atena, sună la aeroport ca să verifice dacă zborul ei suferise modificări, apoi luă un taxi de la staţia de autobuz până la Muzeul de Arheologie. Popadreus se găsea în biroul lui, purtând acelaşi costum impecabil închis la culoare – sau unul similar – dar părul îi stătea în neorânduială, iar el părea tracasat. Când îşi dădu seama despre cine era vorba, zâmbetului lui laconic îi trebuiră câteva clipe ca să apară.

— Miss Miller, rosti el. Mă bucur să vă văd. Din nefericire, astăzi sunt cam ocupat.

— Am venit doar ca să-mi iau adio, zise Deborah. Avionul meu pleacă peste… trei ore, îl informă ea după ce-şi verifică ceasul.

Directorul se relaxă vizibil şi zâmbetul îi deveni mai cald.

— Îmi pare rău să aud asta, replică el, părând să vorbească cu sinceritate. Vă rog, luaţi loc. Vreţi o ceaşcă de cafea? Nu e…

— … nes, încheie ea propoziţia în locul lui, zâmbind. Da, vă rog. Mi-ar prinde bine.

El ceru cafeaua la telefon, uitându-se în acest timp la ea. După ce închise, Deborah se aplecă înainte şi decise să treacă direct la subiect.

— Nu vă răpesc mult timp, zise ea. Voiam să vă povestesc în primul rând de ce am venit aici.

Directorul păru să sesizeze ceva important în maniera ei de a aborda situaţia, aşa că se îndreptă pe scaun, ca şi cum s-ar fi pregătit să primească nişte veşti proaste.

— Nu am sosit aici ca un simplu turist. Omul pentru care lucrez, omul care a înfiinţat şi a finanţat muzeul pe care îl conduc a fost ucis acum câteva nopţi. I-am descoperit trupul în mijlocul unei colecţii mici, dar aparent valoroase, de antichităţi greceşti pe care cred că el intenţiona să le dăruiască muzeului. Ceva lipsea însă de acolo. Nu am văzut obiectul, dar cred că este vorba despre cadavrul mumificat al unui rege micenian din Epoca Bronzului, purtând o mască şi alte însemne mortuare regale. Cred că Richard – omul care a fost ucis – nutrea sentimentul că obiectul cu pricina a fost descoperit de Schliemann şi transportat prin contrabandă către o colecţie particulară din Germania. La sfârşitul războiului, nemţii au încercat să transporte colecţia până într-un oraş pe nume Magdeburg şi apoi în Elveţia, dar pe drum au fost interceptaţi de o unitate americană de tancuri. Colecţia a ajuns pe piaţa neagră, trecând cel puţin prin mâinile unui colecţionar interesat, pe lângă guvernul rus, care ar fi vrut să o ducă la Moscova, aşa cum dusese deja colecţia cunoscută sub numele de „Comoara lui Priam”. Totodată mai cred că Richard avea impresia că acele rămăşiţe umane aparţineau lui Agamemnon însuşi.

Se lăsă o scurtă pauză.

— Şi dumneavoastră ce credeţi? întrebă directorul muzeului.

Vorbea cu voce măsurată şi joasă. Până în acea clipă nu dăduse nicio dovadă de neîncredere sau de şoc. Dar Deborah nici nu se aştepta la aşa ceva.

— Dacă există cu adevărat un cadavru, sau bucăţi din el, răspunse Deborah, sunt destul de sigură că nu e vorba de Agamemnon şi chiar că nu

e vorba de nişte rămăşiţe umane din Antichitate. Totodată, sunt destul de sigură că acea mască mortuară şi alte bunuri din mormânt au fost produse de un meşteşugar grec la sfârşitul secolului al XIX-lea. Nu-mi dau seama cum şi-au găsit toate acestea drum către Germania şi sub auspiciile cui, dar acum ştiu ce s-a întâmplat cu ele la sfârşitul războiului şi mai ştiu că au ajuns până la urmă într-o încăpere secretă legată de un mic muzeu din Atlanta, Georgia.

Veni cafeaua. Tăcură amândoi în vreme ce erau serviţi, continuând să se uite cu prudenţă unul la celălalt.

— Toate astea sunt foarte interesante, rosti Popadreus. Sunt însă curios să aflu de ce aţi ţinut să mi le povestiţi înainte de a pleca.

Era prima lui mutare greşită. Directorul îi evită privirea şi se concentră să-şi pună zahăr în cafea.

— Cred că ştiţi de ce, rosti Deborah.

— Zău? Nu era sfidare, ci o mirare sinceră. De ce anume?

— Cred că guvernul elen a prins de veste, poate prin intermediul acestei instituţii, că un cadavru era posibil să fi fost scos din Grecia prin contrabandă de Schliemann, că acel cadavru se pierduse în Germania timp de cincizeci de ani şi apoi în altă parte pentru încă alţi cincizeci de ani. A apărut din nou în Atlanta şi omul care îl poseda putea fi convins să-l returneze ţării unde fusese descoperit. Poate chiar i s-a făcut o ofertă ca în schimbul acelui cadavru să poată păstra restul colecţiei în Statele Unite. Ministrul Culturii şi Antichităţilor (pe care din întâmplare l-am cunoscut chiar în această clădire) sugera continuarea chestiunii, probabil autorizând o plată substanţială pentru recuperarea celorlalte obiecte, în interesul identităţii naţionale şi culturale a Greciei.

Popadreus nu zise nimic câteva minute, apoi oftă şi zâmbi.

— Interesant, rosti el. Bineînţeles că totul se bazează doar pe speculaţii, dar tot este interesant.

— Mulţumesc, rosti Deborah, sorbind din cafea.

— Atât de interesant, de fapt, că sunt curios să aflu cum se termină povestea.

Deborah îşi lăsă ceaşca jos şi se uită la el. Nu lua în derâdere şi nici nu refuza ceea ce spunea ea. Era vorba de altceva, ceva ce i se citea în ochi, ceva cunoscut şi un pic trist. Era o cerere autentică, o invitaţie, aproape o implorare, menită să reveleze şi să ceară în acelaşi timp.

— Bine, acceptă ea. Păi aş spune că o pereche de experţi în artefacte miceniene, probabil angajaţi de muzeu sau cumva lucrând pentru muzeu, au fost detaşaţi în Atlanta ca să se întâlnească cu proprietarul cadavrului şi să negocieze returnarea acestuia în Grecia, totul depinzând de dovedirea autenticităţii lui. Cam în aceeaşi perioadă, în Atlanta a apărut şi un rus care a încercat să pună mâna pe bunuri, deşi habar n-am dacă opera pe cont propriu sau îşi servea în mod similar patria.

De asta măcar era sigură. Povestea putea avea mai multe finaluri şi ea nu ştia pe care să-l urmeze mai întâi.

— Când grecii au văzut artefactele, au fost suficient de mulţumiţi ca să vrea să le ia imediat de acolo, dar proprietarul a emis anumite obiecţii, ceea ce a dus la un soi de dispută, o ceartă care a devenit violentă…

Popadreus ridică mâna ca s-o oprească. Pentru câteva clipe rămase nemişcat, cu palma ridicată şi cu o uşoară expresie de durere pe chip. Când vorbi, Deborah crezu că el depistase ceva în maniera ei de a se exprima, ceva care sugera că nici ea nu era convinsă de adevărul celor rostite.

— Haideţi să încercăm varianta B, propuse el.

— Cei doi agenţi – ataşaţi culturali sau cum vreţi să îi numim – au fost impresionaţi de ceea ce au văzut, suficient de impresionaţi ca să vrea să ia cadavrul cu ei pentru investigaţii amănunţite. Richard a fost de acord şi i-a lăsat să ia cutia care conţinea cadavrul şi celelalte comori, bucuros să le returneze Greciei, dar continuând să-şi manifeste dorinţa ca restul colecţiei să rămână în muzeu. Dar după ce agenţii pleacă luând cu ei cadavrul, apare altcineva, descoperă că a ratat tranzacţia pe care spera să o împiedice şi îi ucide pe Richard şi pe rusul care poza drept un vagabond pripăşit în zonă tocmai ca să monitorizeze evenimentele de la muzeu. Între timp, agenţii greci cercetează ceea ce au recuperat şi decid că marfa *nu este*, de fapt, autentică. Hotărăsc să nu încerce transportarea obiectelor în Grecia şi se dau la fund, temându-se să nu fie implicaţi în uciderea lui Richard.

— Şi, interveni directorul muzeului, ca să nu pună guvernul lor într-o situaţie delicată. În definitiv, ar fi fost foarte neplăcut ca o ţară să meargă atât de departe ca să repatrieze ceva ce se dovedeşte a fi lipsit de valoare istorică şi culturală.

Deborah ştia că nu putea spera la o recunoaştere mai făţişă a faptului că avea dreptate.

— Aşadar altcineva l-a omorât pe Richard? întrebă ea.

— Poporul grec este foarte mândru de trecutul lui, zise Popadreus. Are şi motive să fie aşa, mai ales prin prisma trecutului îndepărtat. Grecii au nevoie de asta. Îi ajută să nu uite cine sunt. Astea fiind spuse, nu cred că vreun grec ar fi în stare să ia viaţa unei fiinţe vii ca să aducă un mort acasă.

Se opri, brusc învins şi mic pe scaunul lui.

— Richard Dixon era un om cu principii şi un prieten al poporului grec, continuă el. Că oferta lui nu era pe măsura a ceea ce credea el – chiar dacă nu pare demn de o tragedie antică – reprezintă o

pilulă amară şi costisitoare, pentru el şi pentru noi. Primiţi, vă rog, condoleanţele mele din inimă.

Deborah se uită în podea. Nu era sigură la cine se referise el prin „noi”, dar părea să o fi inclus şi pe ea, aşa că Deborah se simţi neaşteptat de flatată şi nu găsi niciun răspuns adecvat.

— Veţi pierde avionul, rosti el, ridicându-se.

Deborah clipi de două ori şi schiţă un zâmbet în vreme ce se ridica în picioare.

— Mulţumesc pentru cafea, zise ea. A fost foarte bună.

— Sunteţi întotdeauna mai mult decât binevenită, rosti el.

Interludiu

Franţa, 1997

Randolph Fitz-Stephens împlinise optzeci şi şapte de ani cu două zile în urmă. Doctorii îi spuseseră că nu îi recomandă călătoria, care se putea dovedi chiar periculoasă, dar el le ignorase sfatul. Aşteptase o jumătate de viaţă acest moment şi n-avea de gând să se împiedice acum de starea lui de sănătate. Aşteptase mai bine de jumătate de secol, căutând prin dosare şi registre, plătind scufundări, apelând la anchete internaţionale: o jumătate de secol, timp în care singura răsplată pentru eforturile lui fusese luarea în derâdere de către cei cărora el le încredinţase povestea. Cu excepţia fiului său. Marcus ar fi dorit să fie aici în clipa de graţie, dar fiul lui încercase să-l împiedice să plece la drum în starea lui actuală, aşa că el trebuia să aştepte în ignoranţă ca să-i aplaude pe urmă judecata.

În câteva zile aveau să-l aducă pe Agamemnon, regele din Micene, în Anglia! Atunci şi numai atunci aveau să înceapă discuţiile cu British Museum. Iar dacă Randolph n-avea să mai trăiască pentru a-l vedea pe eroul războiului troian expus sub fresca Parthenonului adusă de lordul Elgin, atunci se putea măcar asigura că Marcus o va face.

Ştiuse dintotdeauna că fusese vorba de o încurcătură cu actele. Haosul ultimelor zile de război şi al primelor zile de pace fusese un adevărat coşmar administrativ. Nu era surprinzător că americanii lipsiţi de orice scrupule fuseseră în stare să fugă cu o încărcătură pe care ar fi trebuit să o livreze în altă parte, după cum nu era surprinzător că nicio arhivă nu conţinea date despre locul unde încărcătura fusese cu adevărat mutată. Lui Randolph nu-i trecuse însă niciodată

prin minte că o navă anonimă i-ar fi putut duce preţioasa lui comoară pe fundul mării sau că, cincizeci de ani mai târziu, un banc mobil de nisip va arunca epava navei pe pietrele de pe ţărmul Bretaniei.

Se părea că un băiat de vreo doisprezece ani fusese primul atras de un container aparte, acum putrezit din pricina apei sărate, un container din care băiatul recuperase câteva obiecte pe care să le vândă în magazinele locale de antichităţi. Abia când auzise o discuţie despre vechimea unei anumite amfore, Marcus îşi dăduse seama că auzea un raport de recuperare a nepreţuitelor obiecte pentru care familia lui plătise deja. Oare cadavrul măreţului rege supravieţuise călătoriei şi – mai rău – anilor petrecuţi în mare? Depinde de modul în care fusese conservat trupul. Dar şi dacă supravieţuise doar un fragment de os şi tot ar fi făcut toţi banii şi toţi anii de aşteptare.

Negustorul pretindea că interiorul containerului era intact, deşi nu se baza pe nimic în afirmaţiile lui, în afara faptului că acel container părea plin. Evitase să răspundă la întrebarea dacă erau implicaţi şi alţi ofertanţi, dar Randolph era convins că el unul putea plăti mai mult decât oricine altcineva. Avea încă la el fotografiile, acum estompate şi îngălbenite rău de vreme, pe care primul lui contact dubios i le trimisese cu atâtea decenii în urmă. El trebuia să fie cel care să pretindă proprietatea. Din punct de vedere moral, containerul era deja al lui.

Se aşeză, drept ca un băţ, la o masă metalică din cafeneaua stabilită ca loc de întâlnire şi aşteptă. Negustorul întârziase deja o oră. Randolph sorbi din ceai (sau cum naiba se numea rezultatul înmuierii unui pliculeţ de ceai în apă călduţă) şi încercă să nu se gândească la întoarcerea acasă fără ca măcar să-l zărească pe negustor sau comoara.

În piaţa satului îşi făcu apariţia un bărbat cu privirea aţintită spre terasa cafenelei.

El trebuia să fie negustorul.

Iritarea lui Randolph pricinuită de aşteptare se evaporă ca o ceaţă.

— Domnul Fitz-Stephens? rosti bărbatul, aşezându-se în faţa bătrânului. Mă tem că *monsieur* Thibodaux a fost reţinut cu treburi, dar cred că vă pot ajuta eu.

— Nu vine aici? întrebă Randolph, simţind cum revine ceaţa, mai groasă ca oricând, astfel că pentru o secundă avu senzaţia că se înăbuşă.

— Mai degrabă veniţi dumneavoastră la el, rosti celălalt. Vă deranjează o scurtă plimbare? Am parcat maşina în cealaltă parte a pieţei.

— Unde mergem? se interesă Randolph, ridicându-se încet şi cu ezitări în picioare.

— Pe plajă, răspunse celălalt, cu voce veselă.

Omul nu avea deloc accent franţuzesc.

Merseră pe jos, apoi cu maşina, apoi iar pe jos, până la duna întunecată şi pustie de nisip aflată la doar câteva sute de metri distanţă de locul unde ajunsese să se odihnească epava navei *St. Lo,* cu chila ruptă şi inundată. Cerul era noros şi se întuneca tot mai mult, promiţând o ploaie zdravănă şi bogată. Randolph îşi lăsase umbrela la cafenea. Picioarele îl dureau şi deja mersese astăzi pe jos mai mult decât într-o săptămână întreagă.

— Sunt curios, rosti bărbatul mai tânăr. Ce credeţi mai exact că se află între resturile din container?

— Corpul lui Agamemnon, regele Greciei, conservat de Heinrich Schliemann, cu toate obiectele care l-au însoţit în moarte, răspunse Randolph. Intonase cuvintele ca pe o litanie: cu reverenţă şi ca pe o declaraţie familiară de minunare şi credinţă. Şi prora galerei, adăugă el, deşi aia nu mă interesează.

— Altceva? întrebă tânărul.

Zâmbea oarecum ciudat. Deşi Randolph zărise variante ale aceluiaşi zâmbet anterior, când povestise despre ceea ce credea el că se află la bordul epavei, acum zâmbetul lui părea diferit, cumva mai rece. Se trezi că se uită după vreun om pe plajă şi că îl încearcă un fior de nelinişte văzând că nu mai e nimeni în jur.

— Ce altceva să mai fie? rosti el, forţându-se să pară vag amuzat pentru a-şi ascunde neliniştea. Ce altceva ar mai putea dori cineva?

Tânărul râse o singură dată, ca un strănut de ironie dispreţuitoare.

Înconjuraseră o limbă prelungă de stânci izvorâtă abrupt din nisipul spălat de ape şi prelingându-se în valuri. La punctul de înălţime maximă, limba de stânci măsura cam trei metri, dar se micşora pe măsură ce malul se unea cu apa cenuşie.

— Vă amuză? întrebă Randolph.

Nu credea că îl place prea mult pe acel om.

— Au trecut cincizeci şi trei de ani, rosti celălalt cu un dispreţ evident, şi încă nu aveţi idee cu ce aveţi de-a face! Jur că vă fac o mare pomană omorându-vă. Apropo, ăsta este *monsieur* Thibodaux.

Cadavrul zăcea cu faţa în jos în spatele stâncii, pe jumătate scufundat în valurile de flux, astfel încât părul de pe cap îi flutura în bătaia fiecărui val.

— Cine eşti? întrebă Randolph, abia dezlipindu-şi privirea de pe leşul din faţa lui.

— Doar un alt client amarnic de dezamăgit al unui om care nu a apreciat în mod adecvat pretenţiile tuturor părţilor interesate, răspunse tânărul, zâmbind.

Spre propria uimire, Randolph se trezi că zâmbeşte.

— Nici tu nu-l ai, rosti el.

— Îl voi avea, rosti celălalt. Iar dumneata nu vei fi în postura de a povesti altcuiva ce se găseşte

acolo.

— Fiul meu te va găsi, zise Randolph. Şi îl va găsi şi pe Agamemnon.

— Ştiţi, rosti celălalt, urăsc să văd cum veţi muri atât de plin de încredere. Ce-ar fi să vă povestesc ce nu ştiţi despre container, şi abia *după aceea* să vă ucid? Credeţi-mă că asta vă va şterge zâmbetul ăsta trufaş de pe faţă. Ce credeţi? Vreţi să muriţi în ignoranţă sau vreţi să ştiţi ce aţi căutat atât de neîndemânatic atâta amar de vreme?

Randolph ezită, nesigur. Luând tăcerea lui drept acceptare, tânărul scoase cuţitul lui ciudat, cu lama dreaptă şi peste măsură de lungă, apoi îi povesti bătrânului.

Acesta căzu încet, cu ochii holbaţi, şocat nu atât de lama din pieptul lui, cât mai ales de ideea care i se insinuase în minte, o idee care generă un val de groază în sufletul lui înainte de moarte, aşa cum valurile Atlanticului aveau în curând să-l poarte în sus până la nisipurile de la baza dunelor.

<u>Partea a III-a Întoarcerea la Ithaca</u>

O Meditaţie despre *Kaddish* din *Cartea Rugăciunii Sabatului şi a Festivalului*:

„În vreme ce se recită *Kaddish*-ul în amintirea celor plecaţi, acesta nu conţine nicio referire la moarte. Mai degrabă este un jurământ făcut în toiul amărăciunii noastre, că Dumnezeu este drept, deşi nu întotdeauna înţelegem căile Sale. Când moartea pare să ne copleşească, negând viaţa, *Kaddish*-ul ne reînnoieşte credinţa în valoarea vieţii. Prin *Kaddish* ne manifestăm în mod public dorinţa şi intenţia de a ne asuma relaţia cu comunitatea evreiască pe care părinţii noştri au avut-o în decursul vieţii lor. Continuând lanţul tradiţional care leagă generaţie de generaţie, ne exprimăm credinţa nestrămutată în iubirea şi justiţia lui Dumnezeu şi ne rugăm ca El să grăbească venirea zilei când regatul Său va fi în fine stabilit şi pacea va domni peste întreaga lume."

Capitolul 51

Zborul Delta 133 părăsi Atena la timp, puţin după ora prânzului, cu destinaţia JFK, New York, apoi Atlanta, Georgia. Avea să fie un zbor total de paisprezece ore. Deborah se uită pe geam la cerul albastru şi la aburii emanaţi de căldură din pista de decolare, şi testă spaţiul pentru picioare cu disperarea obişnuită şi lipsită de apreciere de sine.

„Obişnuieşte-te cu ideea. Lumea este proiectată pentru femei mai mici, în atâtea feluri posibile."

Când se înălţară încercă să zărească pentru ultima dată dealul Acropole din aer, dar nu văzu altceva decât dreptunghiurile palide de beton care constituiau o aşa mare parte a acelui oraş plin de graţie. Sejurul ei în Grecia se încheiase şi acum se ducea acasă. Îşi zise că poate avea să aibă o soartă mai bună decât grecii după războiul troian. Cei mai mulţi dintre ei nu se întorseseră la casele lor, iar cei care reuşiseră să o facă găsiseră acasă doar crime şi haos. Ulise reuşise cel mai bine dintre toţi, dar avusese nevoie de zece ani ca să se întoarcă în Ithaca, la dezastrul pe care întoarcerea lui l-a dezlănţuit. Timp de o oră, Deborah studie revista din avion, uitându-se la toate locurile unde nu fusese şi întrebându-se pe câte din ele avea să le vadă înainte de a muri.

„Dacă s-ar repeta această ultimă săptămână", îşi zise ea, „mai bine te-ai duce într-un safari sau în altă parte sau ai uita de tot."

Ciudat. De fapt, mediul obişnuit şi steril din avion, cu bâzâitul lui înfundat şi presiunea uşoară exercitată asupra urechilor pasagerilor făcea ca ideea că ea se luptase pentru viaţa ei de două ori în ultimele zile să pară imposibil de crezut, ba chiar imposibil de imaginat. Pentru prima dată de când auzise acel scuter bâzâind în sus şi în jos pe

drumul spre Acrocorint, şi poate de când auzise pentru prima dată acele focuri de armă între ruine, Deborah se întrebă dacă nu cumva totul se petrecuse dintr-o întâmplare sau coincidenţă colosală.

„Te-a chemat pe nume, acolo în tunelul spre bazin, ţi-a spus «Deborah».”

Amintirea o înfioră.

„Pe punctul de a muri, fără să ştiu de ce.”

Fusese acelaşi asasin în ambele ocazii, un individ tatuat cu cuvântul scris de Richard în noaptea în care murise. Nu era vorba de niciun accident şi de nicio coincidenţă. Cineva o voia moartă.

Dar de ce pe ea? A-l ucide pe Richard pentru nişte comori care se dovedesc fără valoare însemna una, dar a o urmări pe ea zile în şir după acel eveniment, pe un alt continent, nu avea sens. Dacă Deborah reuşise să descopere că aurul şi artefactele mortuare fuseseră confecţionate de un meşteşugar local ca suvenire pentru turişti lacomi, de ce nu reuşise acelaşi lucru cel care o urmărea? Nu era greu de aflat. Cu siguranţă că oamenii care urmăreau acele obiecte ştiau despre ce e vorba, şi despre *nonvaloarea* lor. Iar dacă prezumtivul ei asasin *ştia,* de ce să o mai fi urmărit?

„Nu are sens… habar n-am de ce.”

Să fi fost totuşi comoara autentică? Deborah nu deţinea dovezi ale contrariului, ci doar o bănuială şi unele informaţii convingătoare, chiar dacă circumstanţiale. Să o fi îndrumat greşit Popadreus ca să creadă că acea colecţie era lipsită de valoare, încercând să o deturneze pe ea în vreme ce el continua să aştepte transferul bunurilor în Grecia? Era posibil, dar părea improbabil. Dacă acel cadavru mascat ajungea la Atena şi era expus, Deborah ar fi aflat imediat de unde provine şi ar fi antrenat guvernul grec într-un proces complex şi scump având ca obiect dreptul de proprietate şi

modalitatea prin care intrase în posesia acelei colecţii.

„Asta doar dacă până atunci tu nu vei muri”, rosti vocea din mintea ei, acea voce care murea de poftă să rostească astfel de lucruri. „Vorbeşti cu Popadreus despre interesul tău pentru masca mortuară şi brusc eşti atacată de un asasin. Coincidenţă?”

Nu se putea. Deborah nu putea crede că directorul muzeului era capabil de un asemenea calcul sângeros. Ştia că ăsta nu era un argument prea solid, dar era singurul de care dispunea.

Se lăsă pe spate pe scaunul ei, închise ochii şi îşi fixă intenţionat gândurile asupra lui Calvin, care promisese că o va aştepta la coborârea din avion. Zâmbi în sinea ei, plăcerea anticipării momentului devenind pentru scurt timp mai puternică decât groaza ei obişnuită faţă de *relaţii* şi decât toate avertismentele (unele dintre ele bazate pe exemple din propriul ei trecut destul de tragic) cu care cealaltă voce a ei o bombarda cu atâta plăcere.

Mai presus de toate însă, tachinarea asasinului („pe punctul să mori…”) răsuna în mintea ei ca dangătul unui clopot al adevărului. Deborah habar n-avea ce se petrecea. De fapt, cu cât afla mai multe, cu atât totul i se părea mai neclar, ca şi cum ar fi încercat să rezolve o şaradă, dar cu piese amestecate dintr-un alt joc. Cu cât credea că poate vedea mai bine imaginea în ansamblul ei, cu atât sesiza mai bine o altă imagine în spate, una complet diferită, pe care nu o luase absolut deloc în seamă.

Ca prin minune, reuşi să doarmă trei ore. Se trezi când echipajul tocmai curăţa resturile cinei şi începea pregătirile de aterizare în New York. Odată ce ajunseră la sol, Deborah cumpără un exemplar din *New York Times* şi îl citi cu nesaţ, de la un capăt la celălalt, în vreme ce aştepta reîmbarcarea.

Cu patruzeci şi cinci de minute înainte de aterizarea în Atlanta, stewardesa, sau însoţitoarea de zbor, sau cum naiba se mai chema acea persoană în vremurile noastre, apăru lângă Deborah şi se aplecă spre ea, cu un zâmbet conciliant care masca o notă de îngrijorare.

— Miss Miller? întrebă ea, cu un zâmbet larg acum, care îi arăta toţi dinţii. Deborah Miller?

— Da, răspunse Deborah. E vreo problemă?

— Nu, nu-i nicio problemă, minţi femeia cu seninătate. Vom ateriza în curând în Atlanta şi voiam doar să confirm că staţi pe locul corect.

— Bine, rosti Deborah, de-acum deja prudentă.

— Când aterizăm, continuă femeia, unul dintre însoţitori va veni să vă ia.

— De ce? Nu cred că pricep.

— Trebuie să vă dăm jos prima din avion.

— Prima?

— Înaintea celorlalţi pasageri, rosti femeia, cu un zâmbet care îngheţase.

— Ce?? făcu Deborah. De ce eu? Ce se petrece?

Capitolul 52

Deborah deveni din ce în ce mai neliniştită, dar pe măsură ce pretindea detalii de la echipajul de zbor era tratată cu tot mai multă nepăsare şi i se spunea să se calmeze, cu zâmbete forţate care ar fi vrut să spună că oamenii s-au plictisit să aibă de-a face cu o persoană care se comportă ca o fetiţă răsfăţată de trei ani, sau ca o mofturoasă care vrea să mănânce felul de mâncare pe care tocmai l-a refuzat cu o jumătate de oră înainte. Bine cel puţin că nu stătea nimeni lângă ea şi că astfel nu era obligată să mai suporte în ultima parte a zborului priviri curioase sau întrebări indiscrete.

De ce voiau ei ca ea să coboare prima şi cine erau aceşti *ei*?

Să fi fost vorba de un tratament special, aranjat – cumva – de Calvin, ca s-o scutească de îmbrâncelile şi înghiontelile cu care se încheiau inevitabil toate zborurile? Ar fi fost un gest frumos. Poate că era menit să o protejeze, poate de cineva din avion. Privi repede în jur, ridicându-se şi uitându-se la chipurile inexpresive din spate. Nu vedea nicio faţă cunoscută. Primi ceva atenţie doar din partea unui puşti care spuse cu voce tare în direcţia maică-sii că „femeia aia înaltă” blochează ecranul video. Deborah se aşeză la loc şi îşi puse centura de siguranţă, ca să nu mai primească şi alte observaţii politicoase de la însoţitorii de zbor.

Sau poate că nu doar Calvin o aştepta la aeroport. Ideea o neliniştea. Dar chiar dacă cineva i-ar fi vrut răul, cum ar fi reuşit să determine echipajul să se conformeze dorinţei respective?

„La fel cum «detectivul» Cerniga a luat un caz fără să fie poliţist”, rosti vocea din mintea ei.

Avionul începu să coboare şi îşi simţi stomacul că se revoltă, ca o navă pe mare prinsă şi ridicată de un curent neaşteptat. Începu să bată

darabana cu degetele în braţul scaunului. În sistemul de amplificare se făcură auzite cererile obişnuite: asiguraţi mesele cu mâncare, aşezaţi-vă la locul dumneavoastră, puneţi-vă centura…

„Haide. Dacă e să ne prăbuşim, atunci asta e."

Deborah se uită pe geam. Avionul trecu printr-un nor şi apoi se văzu oraşul, întins şi aşteptând. Încercă să se orienteze ca să-şi dea seama la ce suburbie se uita, ca un mod de a-şi ţine mintea ocupată, dar habar n-avea. Nimic nu i se părea cunoscut. Tot ce se vedea erau complexe industriale de depozite şi parcări imense, apoi case albe abia vizibile printre copaci şi şosele late, cu trafic intens, pe marginile cărora se înşiruiau benzinării. Putea fi orice.

Stewardesa care o avertizase că va fi escortată prima la ieşire şedea pe un scaun rabatabil lângă cabina piloţilor, prinsă cu centura. Pentru o fracţiune de secundă, privirile li se întâlniră şi femeia se uită repede în altă parte. Surprinsă fără zâmbetul profesional pe buze, părea obosită şi un pic neliniştită. Deborah se întrebă dacă neliniştea avea de-a face cu ea.

Avionul emise un geamăt surd şi un pocnet când trenul de aterizare coborî. Era un sunet mecanic care amintea tuturor de natura pur fizică şi nesigură a acelui mare tub metalic care zbura prin aer.

„Haide. Să sfârşim odată."

Deborah putea vedea acum maşini, un autobuz Marta, ba chiar câţiva pietoni rari din Atlanta, apoi vârfuri de copaci, linii electrice şi apoi, brusc, aproape la dimensiuni normale, o autostradă aglomerată şi un ambuteiaj. Traversară şoseaua cu trei benzi pe sens, trecură peste un gard înalt de sârmă şi apoi se văzură pistele cu simboluri pictate pe ele şi litere marcând zonele operaţionale. Urmară o altă coborâre de câţiva metri, un moment de nemişcare când aeronava păru să alunece fără motoare, în imponderabilitate,

apoi efectul moale de frânare a roţilor pe asfalt şi acţionarea frânelor, astfel încât Deborah simţi că este împinsă în faţă de inerţie.

Nu ajunseseră încă la terminal când alături de Deborah apăru unul dintre stewarzii tineri, un tip tânăr şi atletic pe care ea îl bănui că este homosexual.

— Unde sunt lucrurile dumneavoastră, Miss Miller?

Deborah se uită cu o expresie tâmpă la el, apoi dădu din cap înspre cutia de bagaje de deasupra. Tânărul se întinse şi scoase rucsacul şi o sacoşă de cumpărături.

— Altceva?

— Nu.

— Imediat ce ne oprim, rosti el, ca şi cum s-a fi pregătit să plece într-o cursă de viteză, pornim spre ieşire.

Deborah dădu din cap şi nu spuse nimic. Avea gura uscată. Se uită în jur, deşi habar n-avea ce căuta cu privirea. Îşi aminti când susţinuse un recital de pian la vârsta de zece ani, zgâindu-se pe lângă cortina sălii centrului Brookline, cu mâinile asudând nesigure, ca să-şi descopere tatăl în public. Acum avea oarecum acelaşi sentiment, ca de trac de scenă.

Avionul încetini, coti, se întoarse, îşi ajustă poziţia şi se opri. Înainte ca lumina de avertizare să se stingă, stewardul de lângă ea o şi ajuta să se ridice şi o conducea către uşa de ieşire. Femeia care şezuse acolo plecă imediat, părând preocupată, cu ochii în stare de maximă agitaţie.

Escorta lui Deborah acţionă mânerul de la mecanismul broaştei şi deplasă panoul uşii de la locul lui. În faţa lui Deborah apăru iarăşi lumea obişnuită. În tunelul mobil de dincolo de uşă, bărbaţi şi femei de la echipele de întreţinere, în uniforme etanşe la ploaie şi veste roz fluorescente se dădură la o parte, lăsând să apară un poliţist în

uniformă. Alături de el se vedeau Keene şi Cerniga.

— Mulţumesc, rosti Keene către steward. De aici o preluăm noi.

Poliţistul în uniformă îi luă bagajele şi stewardul dispăru înapoi în avion fără să mai scoată o vorbă.

— Vreţi să veniţi cu noi, vă rugăm, Miss Miller, rosti Cerniga. Avem câteva întrebări despre…

— Nu merg cu voi, ripostă Deborah.

— Ba, într-un fel sau altul veţi merge, zise Keene, apropiindu-se cu un pas.

Se auzi un zgomot de agitaţie ceva mai departe în tunel şi în raza vizuală apăru, alergând, un bărbat cu părul vâlvoi şi cu un aer îngrijorat, cu un paznic pe urmele lui. Era Calvin Bowers.

— Deborah, strigă el.

— Luaţi-l de aici! ţipă Keene.

— Încearcă să mă prindă! strigă Deborah înspre Calvin, care, acum pe jumătate ecranat de paznic, încerca să zărească mai bine ce se petrecea.

— Sunt avocatul ei! strigă el înapoi. Nu o puteţi aresta fără să mă luaţi şi pe mine.

— Dar nu facem o arestare, replică Cerniga, continuând să se uite la Deborah, deşi o vom face dacă tâmpenia asta mai persistă.

Calvin se eliberă şi se năpusti pe ultimii metri ca să li se alăture. Paznicul veni după el ca un câine bătut.

— Putem chema şi alţi poliţişti? îl întrebă Deborah pe Calvin.

— Sunteţi în perfectă siguranţă, zise Cerniga.

— Cu dumneata? pufni Deborah. Chiar aşa? Arătaţi-mi legitimaţia.

Cerniga se înnegură la faţă.

— Nu avem timp pentru aşa ceva, începu el.

— Am cerut să îmi arătaţi legitimaţia! rosti Deborah cu apăsare, cu vocea mai tare şi mai ascuţită decât şi-ar fi dorit.

Cerniga aruncă o privire piezişă înspre Keene. Celălalt detectiv ridică imperceptibil din umeri şi se uită în altă parte. Cerniga făcu o faţă lungă, băgă mâna în haină şi scoase un obiect de piele neagră de forma şi dimensiunile unui portofel. Deschise obiectul şi îl ridică.

Deborah căscă gura de uimire. Portofelul conţinea o legitimaţie cu poza lui Cerniga, altfel decât un permis de conducere, şi trei litere mari: FBI..

Capitolul 53

— FBI? îngăimă Deborah. Se uită instinctiv la Keene, care ridică din umeri şi încuviinţă. De ce nu mi-aţi spus înainte?

— Nu s-a considerat necesar, răspunse Cerniga.

— Staţi aşa, interveni Calvin. De ce acest caz este considerat ca un caz federal? A cui este jurisdicţia aici?

— A mea, răspunse Cerniga.

Keene se dăduse cu un pas în spate şi urmărea scena. Deborah vedea că omul era amuzat.

— Dar e o nebunie, protestă Calvin, indignarea făcându-l să uite de limitele profesionale. Nu puteţi trece drept poliţist şi apoi…

— Ba da, domnule, rosti Cerniga, îmbăţoşându-se. În acest caz pot proceda chiar aşa.

— Îmi cer scuze, interveni stewardul, reapărând lângă cotul lui Deborah cu o mină spăşită. Avem un avion plin de oameni care vor să coboare. Vă puteţi duce ca să finalizaţi discuţia în clădirea terminalului, vă rog?

Cerniga se răsuci pe călcâie şi porni în fruntea procesiunii.

Trecură prin controlul vamal şi cel al paşapoartelor cu o grabă nebună, continuând să se certe între ei, poliţiştii arătându-şi între timp peste tot legitimaţiile ca să fie lăsaţi să treacă. Ca o ironie, având în vedere că ea era cea mânată în asemenea hal de la spate, Deborah părea cea mai calmă din grup. În definitiv, aşa cum credea şi ea, lucrurile ar fi putut sta mult mai prost. Chiar dacă era şocată de jocul duplicitar al lui Cerniga, Deborah se simţea acum mult mai în siguranţă decât se simţise în avion sau, ca să fie sinceră cu

ea însăşi, de când auzise prin sistemul de ventilaţie cei doi poliţişti discutând între ei.

Calvin nu părea însă un om prea uşor de împăcat.

— Eu încă vreau să aflu de ce federalii sunt implicaţi într-un asemenea caz! rosti el.

— V-am spus deja, zise Keene. Amuzamentul lui dispăruse şi el devenise iarăşi un tip ursuz şi iritabil. Articolele furate au fost transportate peste graniţele statale şi, în plus, există acuzaţii de contrabandă internaţională. Se pare că înseamnă prea mult pentru noi, pălmaşii locali.

Poliţistul în uniformă îi părăsi la ieşire. Deborah şi cei trei bărbaţi se urcară în vechiul Oldsmobile al lui Keene (parcat ilegal chiar în faţa ieşirii pentru bagaje) şi lăsară în urmă sistemul circular de acces în aeroport, apoi intrară pe autostrada 85, cu poliţiştii în faţă şi Deborah şi Calvin în spaţiul fierbinte şi extrem de îngust din spate. Timp de câteva minute nimeni nu scoase nicio vorbă.

Deborah îi aruncă o privire lui Calvin. Acesta se uita pe geamul portierei, încruntat, dar se întoarse spre ea, părând să-i fi sesizat privirea, şi zâmbi.

— Nu aşa am vrut să te întâmpin la sosire, zise el.

Deborah dădu din cap, ca şi cum ar fi ştiut la ce se referă el şi i-ar fi împărtăşit sentimentele.

— Unde vreţi? întrebă Keene din faţă.

— Asta ce mai înseamnă? se repezi Calvin.

— Întreb doar unde ar vrea doamna să fie dusă, replică Keene.

Îi zâmbi lui Cerniga, care, din câte putea vedea Deborah, nu reacţiona defel.

— Am de ales? întrebă ea.

— Vreţi să mergeţi acasă, ca să faceţi un duş şi chestii dintr-astea, explică mai bine Keene, sau vreţi să mergeţi la muzeu?

Lui Deborah nu-i plăcea deloc ideea să-l ştie pe Keene cotrobăind prin casa ei câtă vreme ea făcea duş.

— La muzeu, rosti ea.

Ceva mai târziu, când avea să ajungă acasă, avea de gând să se odihnească, nu să cureţe porţelanurile sparte de alţii în timp ce era anchetată.

„Şi dacă vrea şi Calvin să vină cu tine?” se întrebă ea.

„Taci.”

Se uită pe geam şi îşi muşcă buza până ce îi dispăru zâmbetul care îi înflorise în colţul buzelor.

— Să ne întoarcem la motivul pentru care aţi plecat din ţară, zise Cerniga.

De la întâlnirea din aeroport devenise ostil, chiar pus pe harţă, iar Deborah nu-şi putea da seama dacă asta se datora faptului că fusese obligat să-şi decline statutul de „agent” în loc de cel simplu de „detectiv”. Probabil că atitudinea lui îşi avea originea dinainte de acel moment. Deborah avea impresia clară că individul nu era deloc fericit cu mica ei excursie peste mări şi ţări, deşi ea se grăbise să afirme că nimeni nu-i interzisese să părăsească Statele Unite.

— V-am spus deja, rosti ea.

Discutau deja de o oră în micul ei birou de la muzeu şi Deborah începea să-şi piardă răbdarea.

— Miss Miller, insistă el. Nu cred că mi-ar fi greu să vă acuz de obstrucţionarea justiţiei pe baza acţiunilor întreprinse de dumneavoastră până acum. Dacă veţi continua să nu cooperaţi, nu-mi lăsaţi decât alternativa de a vă acuza pentru asta.

Nu glumea. Era furios, poate chiar un pic umilit de modul în care ea îi scăpase printre degete şi de progresul nesemnificativ care părea să se fi înregistrat în acest caz de la plecarea ei. Deborah trebuia să fie mai prietenoasă. În definitiv, oricât ar fi minţit el înainte, în calitatea lui de agent federal

putea fi un aliat în depistarea tuturor circumstanţelor morţii lui Richard. Iar dacă nu începea să-l trateze ca atare, se putea trezi ea însăşi în postura de suspect.

— Bine, acceptă ea. Am plecat deoarece prietenul meu a fost ucis, deoarece cineva mă aştepta în apartamentul meu şi deoarece nu am crezut că sunteţi un poliţist adevărat. M-am dus în Grecia pentru că puţinul pe care îl ştiam despre circumstanţele morţii lui Richard mă îndemna să mă duc acolo şi vroiam să văd dacă pot… nu ştiu.

— Să faceţi pe detectiva, rosti Keene, fără să-şi ridice privirea din carneţelul lui de însemnări.

Deborah ridică din umeri.

— Nu ştiam în cine să am încredere, replică ea. Mi s-a părut oarecum logic să procedez aşa.

— Cam asta e logica despre care se învaţă într-o şcoală de pregătire pentru muzee, ripostă Keene. În lumea reală însă, chestia asta nu înseamnă nimic.

— Nu există o *şcoală de pregătire pentru muzee,* zise Deborah, dar dacă vă referiţi la universitate sau la vreun alt aspect al lumii în care îmi desfăşor activitatea, aşa ceva este la fel de real precum ceea ce faceţi dumneavoastră.

— Chiar aşa? rosti Keene, înălţându-şi capul ca şi cum ar fi provocat-o să arunce mănuşa.

— Da, chiar aşa, rosti ea, susţinându-i privirea.

— Haideţi să mai trecem o dată peste ceea ce aţi făcut în Grecia, interveni Cerniga, vorbind tare şi cu voce egală şi oprind astfel pentru a treia oară în decurs de o oră sămânţa de scandal dintre Deborah şi Keene.

Până în acel moment, Deborah le povestise adevărul despre călătoria ei în Grecia, cu excepţia a două episoade. Mai întâi, nu spusese nimic despre ideea că masca mortuară lipsă se găsea de fapt pe un cadavru parţial mumificat. Poliţiştii continuau să creadă că erau în căutarea unui

artefact cu o valoare strict monetară. Ideea că ea urmărise de fapt însuşi cadavrul lui Agamemnon părea acum prea absurdă ca să fie rostită cu voce tare. Dacă putea păstra acest secret doar pentru ea, atunci avea şansa de a salva demnitatea celor care fuseseră făcuţi să creadă într-o asemenea posibilitate: Richard, Departamentul pentru cultură şi antichităţi al guvernului grec, Serghei Voloşinov, poate chiar Marcus, deşi faţă de acesta Deborah nu nutrea vreo dorinţă de a-l proteja.

Încercă să-i suscite lui Cerniga interesul faţă de rusul mort, dar el se dovedi complet indiferent, iar Keene ridică privirea în tavan când o auzi că pomeneşte de referirea din scrisoare la „rămăşiţe" ca la o dovadă.

— Nu este vorba nici măcar de o coincidenţă, pufni el. În aceeaşi noapte, în ţinutul Fulton au fost ucişi doi traficanţi de droguri; credeţi că şi ei s-au aventurat să-şi cumpere o mască mortuară grecească? Ceva drăguţ de care să-şi atârne armele în Mercedesul lor, poate?

— Rusul nu este implicat, zise Cerniga, punând capăt sarcasmului colegului său în singurul mod acceptat de acesta. Cazul acela este închis.

— Nu văd încotro se îndreaptă această conversaţie, zise Calvin Bowers. Părea obosit şi un pic tuflit, ca şi cum ar fi dormit prost cu o noapte înainte. Ce-ar fi să o luăm de la capăt de dimineaţă, dacă mai aveţi întrebări la care clienta mea să nu fi răspuns deja de câteva ori?

Se auzi o bătaie în uşa biroului. Cerniga o deschise şi o lăsă să intre pe Tonya, îmbrăcată într-o salopetă gri şi înarmată cu o mătură.

— Voi închide muzeul, anunţă ea. Aveţi nevoie de ceva înainte de a pleca?

Nu se uită la Deborah.

— Mulţumim de întrebare, răspunse Cerniga, clătinând din cap. Avem tot ce ne trebuie.

Tonya înclină respectuos din cap şi începu să se retragă de-a-ndăratelea. Se opri, parcă

preocupată de o altă idee, şi se întoarse spre Deborah.

— Miss Miller, rosti ea, pe un ton oficial. Aş vrea să vă înaintez preavizul meu de demisie în două săptămâni. Mi-a plăcut mult domnul Dixon, dar odată cu dispariţia lui locul meu nu mai pare a fi aici.

Deborah gândi cu repeziciune. Negresa avea o atitudine trufaşă, sfidătoare, iar rânjetul lui Keene părea să confirme impresia că ea o trata de sus pe noua domnişorică-şefă. În ochii ei însă se citea un soi de avertisment, un mesaj care o îndemna: „Fă-le jocul…"

Celălalt lucru pe care Deborah nu îl menţionase poliţiştilor despre călătoria ei era acela că se întâlnise cu Tonya în Grecia şi că şi negresa avea un interes personal în antichităţile lipsă, oricât de false păreau acestea să fie.

— Perfect, zise ea. Dar îţi reţin plata pe aceste două săptămâni dacă la plecarea ta locul ăsta nu e curat ca în palmă. Am fost plecată doar câteva zile şi pe aici arată ca şi cum ai fi pus mătura în cui în absenţa mea. Ai fost măcar aici?

— Am folosit ocazia ca să-mi vizitez familia în Louisiana, răspunse Tonya, cu un ton şi mai sfidător. Muzeul nu a fost deschis, iar poliţiştii mişunau şi călcau totul în picioare. Fără nicio supărare, adăugă ea, dând din cap înspre Keene.

— Nicio supărare, acceptă acesta, amuzându-se de schimbul de replici.

„Inteligent jucat", îşi zise Deborah, suprimându-şi imboldul de a zâmbi. Deturnând conversaţia spre poliţist, abătea atenţia generală de la răspunsul lui Deborah la micul basm încropit de ea. Deborah socoti că făcuse bine să nu o menţioneze şi pe Tonya în cadrul peregrinărilor ei prin Grecia.

— Miss Miller? zise Tonya, cu un ton aspru, ca şi cum ea ar fi fost curatorul muzeului şi Deborah menajera. Aş putea să vă vorbesc înainte

să plecaţi diseară în legătură cu actele mele pentru impozite?

— Desigur, răspunse Deborah, cu prudenţă.

După ce menajera – sau mai degrabă reportera – plecă, Deborah se întrebă de ce rămăsese negresa totuşi acolo, de ce încerca să stea sub radarul anchetei FBI, mai ales că cele două femei conveniseră în particular că acele comori pe care amândouă le căutau erau oricum nişte falsuri. Ei bine, ultima întrebare a Tonyei declanşase o mulţime de posibilităţi, aşa că Deborah avea să afle răspunsurile înainte de terminarea nopţii.

— Am o întrebare, zise Keene după ce uşa se închise în spatele Tonyei. Dacă aţi fura această mască, ce aţi face cu ea?

Deborah se gândi. Probabil că, în mintea lui prea puţin complicată, Keene formula deja o acuzaţie voalată, dar întrebarea rămânea validă.

— Cred că aş încerca să o vând pe piaţa neagră. Asta dacă nu aş opera în numele unui cumpărător anume, răspunse ea. Sau m-aş da la fund până ce lucrurile se calmează un pic şi până ce lumea, cu excepţia colecţionarilor obsedaţi, încetează să o mai caute pretutindeni.

Keene ridică o sprânceană, dar fără să fie ironic. Poate că nu se aşteptase la un răspuns complet, dar cu siguranţă credea că răspunsul primit era util.

— Şi dacă ei ar lucra în mod specific pentru cineva interesat? întrebă Cerniga. Să zicem guvernul grec, iar oamenii în cauză nu ar fi venit să fure masca, ci să o cerceteze?

Deborah încercase să fie cât mai vagă în relatarea discuţiei ei cu Popadreus, dar Cerniga văzuse mai bine prin ceaţa povestirii ei.

— Cred că ar face tot ce pot ca să obţină o autentificare, răspunse ea.

— Şi cum ar face asta?

Deborah oftă.

— La modul ideal, ar duce masca la un expert pentru examinare, rosti ea, deşi presupun că persoanele în cauză puteau fi ele însele experţi. Apoi ar duce masca la un laborator pentru efectuarea unor teste mai relevante.

— Dar cu siguranţă că, dacă ar fi vândut sau cedat obiectul, Richard ar fi căutat să dovedească înainte autenticitatea lui cumpărătorului, replică Cerniga.

— Nu şi dacă nu ar fi fost uşor de deplasat, rosti Deborah, şi, mai ales, dacă ar fi ţinut obiectul secret. Dacă ar fi crezut că masca îl transformă într-o ţintă pentru traficanţi lipsiţi de scrupule, ar fi ţinut-o ascunsă şi ar fi vorbit despre ea doar atât cât să suscite interesul unui cumpărător serios. În orice caz, nu ar fi putut transmite pur şi simplu rezultatul testelor de laborator cumpărătorului, aşteptându-se ca acesta să-l creadă pe cuvânt în ceea ce priveşte autenticitatea. Cumpărătorul probabil ar fi dorit să supravegheze el însuşi testele.

— Nu pricep, rosti Keene. Dacă este o chestie mare din aur, atunci e valabilă. Ce contează cât e de veche sau de unde provine?

— Pentru că nu e vorba de valoarea intrinsecă a obiectului, explică imediat Cerniga. Este o chestiune de valoare culturală, de estetică a măştii, de asocieri istorice, de legătura cu mituri şi legende. Asta o face nepreţuită.

— Tot nu pricep, repetă Keene, mândru de acest fapt, ca şi cum dacă se comporta tratând toată tevatura asta ca pe un nonsens, el însuşi ar fi devenit un om mai important.

— În realitate nu există o diferenţă între valoarea intrinsecă şi valoarea culturală, interveni Deborah. Aurul este valoros doar pentru că oamenii au decis că le place şi este un metal relativ rar. La fel şi cu diamantele. Din punctul de vedere al esenţei, diamantele nu sunt mai valoroase decât orice alt element sau compus rar, cu excepţia

faptului că oamenii au decis că diamantele sunt plăcute la purtat. Şi în cazul aurului este acelaşi lucru. Dar în vreme ce aurul şi diamantele continuă să fie extrase din pământ în multe locuri, o mască mortuară miceniană este unică. Nu există alta la fel confecţionată, şi cum valoarea ei este imposibil de separat de vârstă, de omul căreia i-a aparţinut şi aşa mai departe, procesul de autentificare este crucial.

— Şi cum s-ar proceda pentru asta? întrebă Cerniga. Spuneaţi ceva de teste de laborator. Care ar fi acestea? Datare cu carbon?

— Nu se poate data cu carbon aurul, răspunse ea. Datarea cu carbon radioactiv presupune determinarea conţinutului de CI4 dintr-un material organic. Se ia în calcul timpul lui de înjumătăţire, stabilindu-se astfel vârsta obiectului respectiv. În cazul aurului, rezultatele nu sunt concludente.

— Şi atunci ce alte teste de laborator se pot folosi?

— Niciunul care să fie de încredere din punct de vedere ştiinţific în lipsa probelor legate de provenienţă.

— Şi atunci despre ce naiba discutăm noi aici? se enervă Cerniga.

— Alte materiale din colecţie pot fi datate cu carbon radioactiv, răspunse Deborah. Dacă există alte obiecte care au fost descoperite în acelaşi loc, datarea lor ar oferi o imagine mai bună în privinţa autenticităţii măştii.

Deborah nu pomeni nimic despre faptul că orice fragment uman care ar fi rămas lipit de mască putea fi cu siguranţă datat cu radiocarbon. Dacă însuşi Agamemnon se odihnise în acea încăpere mică din spatele raftului cu cărţi, atunci o examinare cu carbon radioactiv ar fi putut releva vârsta ţesuturilor cu o precizie de circa o sută de ani. În trecut, o mare parte a acestui ţesut ar fi fost distrusă în cursul acestui test – motiv pentru care arheologii urau metoda. Aşa cum spusese cineva

cândva: „Cel care distruge un lucru ca să afle despre ce e vorba părăseşte calea înţelepciunii.” Oricum, Spectrometria de Masă Accelerată (SMA) schimbase toate astea. Acum, laboratoarele cu finanţare puternică (echipamentele SMA costau milioane de dolari) dispuneau de capacitatea de a obţine aceleaşi rezultate din fragmente minuscule de material testabil.

Astfel de laboratoare erau, bineînţeles, extrem de rare, iar dacă grecii ar fi vrut să efectueze un asemenea test, ar fi dispus de un număr limitat de opţiuni în Statele Unite. Din fericire pentru ei şi, aşa cum gândea Deborah, chiar pentru sine însăşi, ea ştia locul unde se găsea un asemenea laborator la nici două ore distanţă de mers cu maşina.

Capitolul 54

— Vreţi să vă duc acasă cu maşina? se oferi Cerniga.

Era o întrebare delicată. Calvin stătea lângă el şi Deborah sesiză modul în care el preferă iute să privească în altă parte. Cerniga i-o luase înainte cu oferta, şi cum maşina ei continua să stea parcată la Templu (asta dacă mai rămăsese întreagă acolo), Deborah nu găsi niciun motiv ca să refuze.

— Trebuie să mă ocup de actele Tonyei înainte de a pleca, răspunse ea. S-ar putea să mai dureze câteva minute.

Nu îndrăzni să se uite la Calvin.

— Pot aştepta, zise Cerniga.

Deborah schiţă un zâmbet şi un „mulţumesc” înainte de a îşi întoarce privirea asupra biroului şi de a începe să răsfoiască printre hârtii.

— Cred că o să plec atunci, rosti Calvin.

Deborah îşi ridică privirea. Pentru o secundă privirile li se întâlniră, pline de frustrare.

— Bine, acceptă ea. Atunci cred că ne vedem mâine.

Habar n-avea ce gândea el şi ce sperase că s-ar putea întâmpla în noaptea asta – nu era sigură la ce se gândise sau ce nădăjduise ea însăşi– dar în mod clar Calvin era dezamăgit de curtoazia profesională a lui Cerniga. Iar Deborah presupunea că asta însemna ceva.

— Bun, zise el.

Ezită o secundă, ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar se văzu că trage doar de timp, iar când Cerniga se întoarse spre el, bătu în retragere. Sunetul uşii care se închise în urma lui aproape o făcu pe Deborah să vrea să urle.

— Voiaţi să vă vedeţi cu femeia de serviciu?

— Corect, răspunse Deborah, revenindu-şi. Mă întorc cât pot de repede.

Cu această scuză plecă din cameră cât de iute putu, fără să o ia însă la fugă. Calvin ajunsese aproape la uşa din hol. Îl chemă şi el se opri şi se răsuci pe călcâie. Deborah îşi aminti prima conversaţie pe care o avuseseră împreună şi cât de mult o iritase el prin remarca legată de tomahawkul aflat la nici şase metri de locul unde stătea acum, şi anume că este o armă a unei culturi barbare. Zâmbi amintindu-şi acea idee.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Hei, făcu Deborah. Îmi pare rău că trebuie să…

Făcu un gest vag în direcţia biroului.

— Bine, zise el. Nicio problemă. Ne vedem mâine.

— Da, rosti ea, simţindu-se brusc ca o şcolăriţă. În regulă.

El mai rămase pe loc o secundă, cu partea de sus a trupului legănându-se uşor, ca şi cum ar fi fost prins între impulsuri contradictorii, apoi zâmbi în chip de scuze şi se îndepărtă.

— Pe mâine, zise el.

— Da.

— Abia aştept.

Deborah îl urmări cum pleacă, nesigură ce ar mai fi vrut în acea clipă.

Tonya se găsea în bucătărie. Spăla o cârpă în chiuvetă. Când o zări pe Deborah, se repezi, verifică peste umărul ei dacă le vedea cineva şi închise uşa.

— Hei, rosti ea, îmbrăţişând-o scurt pe Deborah. Ce faci? Eşti bine?

— Mda. Cam obosită.

— Pun pariu. Pe chipul Tonyei se citea o expresie de îngrijorare prietenească şi Deborah se trezi minunându-se cum relaţia lor– întotdeauna atât de încordată – se transformase în urma întâlnirii din Micene. Ascultă, continuă ea, cu voce scăzută. Îmi cer scuze pentru chestia aia dinainte.

Spune-mi că nu le-ai dezvăluit că m-ai văzut acolo.

— Nu am făcut-o.

— Slavă Domnului!

Tonya păru să răsufle uşurată cu întreg trupul.

— De ce? întrebă Deborah. Ştii că Cerniga e de la FBI, nu?

— Mda, răspunse Tonya. Mi-a spus imediat ce m-am întors, ca şi cum asta m-ar fi făcut să-mi dezvălui imediat secretele sau ceva de genul ăsta. Nu l-am crezut, dar am sunat ca să-l verific. Sunt destul de sigură că este agent. De ce să fi fost implicaţi federalii în chestia asta? Nu are sens.

— Cadavrul – şi pentru ştiinţa ta am menţionat doar masca, nu şi cadavrul în sine – a fost transportat între state, după ce probabil a fost adus prin contrabandă din apele internaţionale. Asta este un delict federal, nu?

— Desigur, replică Tonya, dar când au aflat ei despre asta?

Deborah înţelese unde bate Tonya şi ideea o înfricoşă, ca un ecou al panicii ei atunci când îi auzise pe Cerniga şi pe Keene certându-se prin sistemul de ventilaţie.

— Au venit să investigheze o crimă, corect? continuă Tonya. Au venit împreună. În acel moment nimeni nu ştia nimic despre bunuri furate sau aduse prin contrabandă, sau cel puţin ei n-au suflat o vorbă despre asta. Ca atare, de ce a fost implicat şi FBI-ul? Mi-am sunat amicul care lucrează la departamentul din districtul Clayton şi l-am întrebat care sunt de obicei motivele pentru care federalii se implică în cazuri de crimă. Ştii ce mi-a răspuns?

— Ce?

— Crimele din răzbunare.

— Crimele din răzbunare?

— Nu a ezitat nicio secundă. A fost primul lucru pe care l-a scos pe gură. Crimele din răzbunare.

Deborah simţi iarăşi acel sentiment de pierdere totală, de căutare a indiciilor eronate, de aşezare la un loc a pieselor unui puzzle care nu alcătuieşte nimic…

— Dar cum este posibil ca uciderea lui Richard să fi fost o crimă din răzbunare? se miră Deborah, ridicând din umeri. Era alb, bărbat şi, din câte ştiu, heterosexual. Soţia lui murise cu mult timp în urmă, dar… Nu. Nu era clar pe invers.

— Dar dacă acea crimă din răzbunare pe care o anchetează ei nu are deloc legătură cu Richard? sugeră Tonya. Dacă povestea s-a petrecut cu ani în urmă?

„Of, Doamne”, îşi zise Deborah, „uite că se ajunge şi la asta.”

— Tatăl tău? întrebă ea. Crezi că investighează moartea tatălui tău?

— Presupun doar, răspunse Tonya, dând un pic înapoi. Am pus o mulţime de întrebări. Am contactat autorităţile militare şi chiar le-am informat de intenţia mea de a-l exhuma. Mă întreb dacă cineva nu a decis să urmeze această pistă.

— Atunci de ce să se aleagă menţinerea secretă a anchetei? Mai ales faţă de tine?

— M-ai prins, replică Tonya. Acum însă mi-aş ţine mai degrabă atuurile mai aproape de mine. Înţelegi ce spun?

Deborah dădu încet din cap, gânditoare, dar nu găsi nimic altceva de spus. Crime din răzbunare? Nu accepta ideea, dar ştia că a-şi exprima gândurile cu voce tare faţă de Tonya ar fi însemnat să pună noul lor tip de relaţie într-un real pericol. Pentru reportera devenită menajeră, povestea morţii tatălui ei era prea vitală, prea legată de alte chestiuni emoţionale ca s-o trateze cu superficialitate. În plus, Deborah o cunoştea pe Tonya suficient de bine ca să bănuiască modul în care ea ar fi reacţionat. Ar fi fost lovită în moalele capului, rănită îngrozitor, ar fi intrat în defensivă şi

probabil că ar fi devenit atât de furioasă, încât ar fi rupt orice punţi de legătură.

„Îţi sună cunoscut?”

Deborah rămase tăcută, cu o expresie de gravitate întipărită pe chip.

— Că veni vorba de păstrarea atuurilor, zise Tonya, devenind brusc amuzată. Am observat că ai început să te dai cu parfum şi să te machiezi, nu? M-am întrebat eu când o să-ţi dai seama că şcoala pe care ai absolvit-o nu este înjosită dacă din când în când te comporţi ca orice femeie.

Deborah respinse remarca, roşind. Începuse ziua cu un pic de ruj şi câteva picături de Chanel Nr. 19, produse pe care le păstrase nefolosite cam de tot atâta vreme de când fusese îngropat aurul lui Schliemann în Micene.

— Pe vremuri, rosti Deborah, adoptând în glumă un ton de superioritate, menajerele îşi cunoşteau locul.

— Şi ce vremuri bune erau, ripostă Tonya. Îşi punctă replica cu un hohot de râs, după care părăsi încăperea, cu cârpa şi găleata în mână.

Deborah zâmbi, apoi se trezi că revine la conversaţia lor anterioară şi la faptul că asta putea însemna necazuri pe viitor.

„Crime din răzbunare?”

— Apropo, reveni Tonya, iţindu-şi capul prin uşă. Oraşul ăla de care ziceai că este în apropiere de frontiera elveţiană. Cum spuneai că se numeşte?

— Magdeburg.

— Da, aşa credeam şi eu. Ei bine, nu e. Cel puţin eu n-am descoperit nimic cu numele ăsta. Există un Magdeburg în apropiere de Berlin, dar nu prea ar avea sens să încerci să duci o marfă într-un oraş aflat la câţiva kilometri depărtare, atunci când Aliaţii îţi suflă în ceafă, nu?

— Cred că nu, acceptă Deborah, încruntându-se. Poate că sunt mai multe oraşe cu acest nume.

— Poate, replică Tonya, plecând de astă dată.

Deborah se conectă la computerul din birou, intră pe Internet şi căută pe Google cuvântul „Magdeburg”. Rezultatele de pe prima pagină erau toate în germană. Unul părea că descrie un teatru, altul era un site turistic, dar niciunul nu conţinea hărţi care să localizeze oraşul în interiorul Germaniei. Nu o ajută nici indicaţia motorului de căutare, aşa încât era, poate, mai bine să încerce „Magdenburg”. Următoarea pagină scoase însă la iveală un site ca al unei Camere de Comerţ care era, fapt impresionant, scris în engleză. Un link cu legături utile o duse la o hartă.

Tonya avea dreptate. Magdeburg se găsea într-adevăr chiar în mijlocul ţării, la aproximativ două sute de kilometri sud-vest de Berlin, în ceea ce se chema provincia Sachsen-Anhalt. Cu siguranţă trimiterea cadavrului în acea direcţie ar fi însemnat trimiterea lui în mâinile Aliaţilor. Iar dacă intenţia germanilor fusese aceea de a feri comoara de ruşii care se apropiau dinspre est, asta nu explica faptul că ea apăruse la patru sute de kilometri depărtare mai spre sud.

Deborah se întoarse la căutarea ei şi încercă încă o pagină. Un articol singular în engleză se detaşa de restul. Apăsă pe articol şi nedumerirea i se adânci. Articolul spunea:

Sânge şi flori: Groapă comună descoperită în Magdeburg

În vreme ce săpau fundaţia unei clădiri în oraşul german Magdeburg în 1994, muncitorii au descoperit uluiţi o groapă comună conţinând treizeci şi două de schelete de bărbaţi tineri. Cu toţii muriseră în mod violent cândva între 1945 şi 1960. Se pare că o nouă metodă de investigaţie patologică stabilise clar data morţii lor.

Cercetătorii au crezut iniţial că acea groapă comună din Magdeburg a fost creată de Gestapo,

dar poliţia secretă nazistă, chiar dacă s-a făcut responsabilă de multe orori, nu ar fi săpat în mod normal o groapă comună în centrul oraşului. Chiar dacă este posibil să fi procedat aşa în ultimele săptămâni ale războiului, se pare acum că asasinatele au avut loc în iunie 1953 şi au fost efectuate de poliţia secretă sovietică.

Legiştii au folosit adesea polenul descoperit pe victime pentru a determina locul în care a avut loc o crimă. Reinhard Szibor, biolog şi specialist în medicină legală la Universitatea Otto von Guericke din Magdeburg, şi-a dat seama că polenul poate fi folosit şi la determinarea momentului morţii, devenind astfel un element crucial în elucidarea istoriei gropii comune din Magdeburg.

Aşa cum victimele alergiilor cunosc din proprie experienţă, polenul este produs de diverse plante în perioade diferite ale anului, depinzând de momentul când plantele înfloresc. „Astfel încât oricine moare într-un anumit moment al anului va avea polenul corespunzător acelei perioade în nas”, explică Szibor.

Szibor a analizat cavităţile nazale ale celor treizeci şi două de cranii din groapa descoperită la Magdeburg. Şapte conţineau cantităţi mari de polen de pătlagină şi cantităţi mai mici de polen de tei şi secară, plante care produc polen în lunile iunie şi iulie.

Faptul că victimele au murit în vara lui 1953 sugerează că execuţia a avut loc după înfrângerea naziştilor, iar prin aceasta vina pentru crime cade asupra serviciilor secrete sovietice.

Asta era tot. Deborah deveni şi mai nedumerită. De ce să fi căzut automat vina pe

sovietici şi care erau implicaţiile acelui articol pentru Voloşinov, presupusul vagabond care murise atât de aproape de muzeu? Să fi fost masacrul în sine relevant pentru căutarea asasinilor lui Richard şi a falselor antichităţi care păreau să-i fi condus pe asasini la el? Nu exista niciun motiv ca să creadă aşa ceva, dar toate aceste oase vechi parcă erau cumva legate între ele, ca şi cum fiecare cadavru peste care ea dăduse orbeşte făcea parte dintr-o creatură mai mare şi ciudată, a cărei adevărată natură devenea limpede doar în clipa în care ea s-ar fi depărtat de scheletul complet reconstituit.

Ideea avea cam tot atâta logică precum cele spuse de Tonya despre crimele din răzbunare. După ce se întoarse la Cerniga şi pe drumul spre casă, Deborah încercă să se descotorosească de idee. Îşi spuse că nu se baza, de fapt, pe nimic adevărat. O observaţie făcută de prietenul poliţist al Tonyei despre motivul implicării federalilor în cazurile de crimă nu constituia o dovadă. Numai că Deborah îşi aduse aminte de slăbănogul care încercase de două ori să o omoare în Grecia: privirea trufaşă şi rea, aspectul de extremist, tatuajele… „Crime din răzbunare?”

Cerniga o conduse acasă păstrând o tăcere rigidă, profesională. Aşteptă în spatele ei cât Deborah deschise uşa, apoi rămase în cadrul uşii până ce ea îi spuse mulţumită că apartamentul era pustiu şi că totul era la locul lui. Deborah nu îşi dădu seama că lucrurile nu stăteau aşa decât după plecarea agentului.

La o primă privire totul părea în regulă, dar după ce petrecu în casă vreo oră şi ceva începu să observe mici detalii nelalocul lor: haine atârnate pe care ea le aruncase la coşul de rufe, un sertar de birou încuiat, cărţi cu locul schimbat în rafturi. Marcus spusese că nu deranjase nimic în apartamentul ei şi ea îl crezuse. Dacă el spusese

adevărul, atunci altcineva fusese acolo cât timp ea fusese plecată, în aparenţă căutând ceva. Cine intrase acolo scotocise locul pe îndelete, ca şi cum ar fi ştiut că ea n-avea să se întoarcă prea curând şi se pricepuse de minune să ascundă urmele intruziunii. Dacă Deborah n-ar fi avut o fire atât de perversă privind controlul, probabil că n-ar fi depistat nimic ieşit din comun. Habar n-avea însă ce anume căutase sau căutaseră intrusul sau intruşii.

Îl sună pe Cerniga şi îi spuse ce descoperise, dar îl anunţă că n-avea chef să primească pe nimeni care să-i cerceteze locuinţa. Verifică iarăşi întreg apartamentul şi apoi se folosi de ciocănelul pentru şniţele din bucătărie ca să fixeze la locul lor drugii de protecţie cu care era înzestrată uşa de la intrare.

— Probabil că o să-mi ia zece minute ca să ies de aici de dimineaţă, mormăi ea, lăsând ciocănelul pe masă, unde nu avea cum să nu-l vadă.

În tăcerea din apartament, înconjurată de căldura umedă a nopţii din Atlanta, Deborah începu să se întrebe dacă avea cea mai vagă idee asupra motivelor morţii lui Richard Dixon. În Grecia totul păruse clar, deşi acea experienţă o percepea deja extrem de îndepărtată în spaţiu şi timp, fapt care o transforma într-o experienţă la fel de exotică precum ruinele văzute. Acolo problemele şi nedumeririle ei păruseră adecvate şi prin întoarcerea acasă Deborah se aşteptase să găsească o oarecare limpezime, poate datorită revenirii într-un mediu familiar. Acum, că ajunsese înapoi, afectată fiind de ciudăţenia prezenţei poliţiei la muzeu şi de teoriile bizare ale Tonyei, cu golul lăsat de moartea lui Richard în ceea ce însemnase odinioară pentru ea „acasă”, avea însă un sentiment extrem de neplăcut că se rătăcise complet şi plutea în derivă pe marea vieţii.

Un imbold interior o făcu să apuce telefonul şi să formeze un număr.

— Alo?

— Bună, Calvin, rosti ea. Sunt Deborah. Îmi cer scuze că te sun aşa de târziu.

— Credeam că unul din aspectele bune ale întoarcerii tale în ţară este acela că pot să dorm şi eu ca lumea noaptea, zise el.

Deborah zâmbi, disconfortul părăsind-o imediat ce percepu plăcerea din vocea lui.

— Nu-mi spune că ai nevoie de somnul de frumuseţe, replică ea.

„Tocmai tu dintre toţi oamenii”, implica tonul ei. Îşi muşcă buza când el chicoti.

— De vreme ce eşti trează la orice oră, indiferent pe ce continent te-ai afla, rosti el, toată chestia asta cu somnul de frumuseţe este în mod clar un mit.

Deborah roşi, după care schimbă subiectul înainte de a o da în bară cu totul ripostând sarcastic despre uşurinţa cu care era el capabil să flirteze.

— Ţi s-a părut bizar că federalii s-au implicat în anchetarea morţii lui Richard înainte ca să spună cineva ceva despre contrabandă sau genul de delicte care ar putea implica state sau naţiuni?

— Nu chiar, rosti el, concentrându-se repede. Dar acum, că o menţionezi tu… La ce te gândeşti?

— Te poţi gândi la vreun motiv care să ne facă să credem că moartea lui Richard ar putea fi cumva legată de o crimă din răzbunare?

Calvin tăcu o secundă, ca şi cum întrebarea îl năucise.

— O crimă din răzbunare? repetă el. Împotriva lui Richard? Cum?

— Nu ştiu, răspunse ea. Doar mă întrebam.

— Ce gânduri ciudate îţi vin în cap în toiul nopţii, zise el.

Aproape că vedea iarăşi zâmbetul lui. Cel puţin nu rostise „căpşorul ăla drăguţ al tău”.

— Ştiu, rosti ea, începând să regrete că îl sunase. Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să te deranjez.

— Nu-i niciun deranj, o linişti el. Mă bucur să vorbesc cu tine. Înainte… adică atunci cu poliţiştii… Aşa e mai bine.

— Da, rosti ea.

— Eşti bine? Vrei să vin la tine?

Deborah ezită puţin prea mult înainte de a spune că era în regulă, că *ea* era în regulă şi nu era nevoie de aşa ceva. Că era sigilată cu…

— Deci eşti sigură, o întrerupse el.

— Te simţi în stare de un drum mâine? întrebă ea. Trebuie să mă asigur că Cerniga nu are nevoie de mine, dar mă gândeam să fac o excursie.

— Da? se miră el. Desigur. Unde?

— Athens, rosti ea.

— Vrei să te întorci în Grecia?[4] rosti el, mai mult decât şocat. Părea de-a dreptul îngrijorat, ba chiar panicat.

— Athens, Georgia, îi explică ea, râzând. Locul de baştină al echipei Georgia Bulldogs şi, printre altele, al Centrului pentru Studii Izotopice Aplicate (CSIA).

— Ce Dumnezeu mai este şi asta? întrebă el, părând deja oarecum uşurat.

— Este adăpostul unei maşini foarte mari şi foarte scumpe, care este posibil să fi fost primul loc unde a poposit cadavrul lui Agamemnon după ce a fost luat din dormitorul lui Richard.

— Cadavrul cui?

Atunci Deborah îi povesti.

Capitolul 55

Deborah vorbi cu agentul Cerniga la telefon la prima oră a dimineţii. Acesta o informă că nu avea nevoie să discute cu ea în acea zi. Îi dădu permisiunea să-şi vadă de treabă „prin zonă”, dar îi ceru să-şi ia telefonul mobil cu ea şi să nu părăsească statul. Deborah acceptă condiţiile şi reuşi să evite alte probleme cu răspunsuri evazive în loc de minciuni directe.

„De ce nu-i povesteşti despre laborator”, se mustră ea, „şi de faptul că ar merita cercetat ca loc pe care grecii – dacă într-adevăr grecii au luat acel cadavru cu mască – l-ar fi putut vizita?”

Deoarece probabil era vorba de o fundătură. Deoarece bunurile furate nu meritau căutate. Deoarece Deborah bănuia că agentul Cerniga continua să ţină adevărata lui anchetă în secret faţă de ea. Toate astea erau juste, dar nu constituiau motivul real. Motivul real era acela că reputaţia lui Richard ar fi avut de suferit dacă ar fi ieşit la iveală că se ostenise atâta cu o colecţie care nu merita nicio ceapă degerată, chiar dacă acea ceapă fusese adăpostită într-o cameră secretă şi ajunsese în muzeul lui, ba chiar – cel mai stânjenitor lucru – ar fi putut ajunge în Muzeul Naţional de Arheologie al Greciei, alături de artefacte cu adevărat valoroase.

„Nu cumva e din cauză că îţi place să faci pe detectiva?”

„Nu”, respinse ea categoric ideea. „E imposibil.”

Îl sună pe Calvin şi el o rugă să îl ia de la birou. Avea nişte documente de rezolvat înainte de a pleca de la firmă întreaga zi. Reuşi să facă mica lor excursie să pară ca şi cum ar fi trebuit stropită cu şampanie şi însoţită neapărat de un coş cu căpşuni, astfel că Deborah se trezi îmbrăcându-se

pentru întâlnire cu o atenţie la detalii care nu-i stătea deloc în fire. Îşi puse cercei şi se dădu cu parfum, cu un sentiment de bucurie adolescentină pe cât de nefiresc, pe atât de lipsit de ironie. Încercă o nuanţă mai tare de ruj, dar era un pas prea mare, aşa că şi-l şterse de pe buze, stânjenită de impulsul de a se da cu el şi de sentimentele care o făceau să se descotorosească de el după aceea.

„Doamne”, gândi ea, „urăsc curtenia. Sau ce Dumnezeu a pus secolul XXI în locul ei. Tot jocul ăsta prudent înainte şi înapoi, zâmbetele siropoase, conversaţiile prin asocieri de cuvinte, micile decepţii, nonşalanţa studiată şi aşa-zisa sportivitate. Da, asta e. Curtenia e ca şi cum ai juca tenis ca să pierzi – să obţii un scor respectabil, ca să nu pară că ai cedat partida, dar în final tot să pierzi. E ca şi cum ai juca tenis pe tocuri şi cu un văl pe faţă.”

Sau, interveni o altă voce dintr-un colţ întunecat al minţii ei, poate că ea era speriată de tot ce însoţea curtenia: dragostea şi relaţia („groaznic cuvânt!”) şi cea mai absurdă dintre toate vacile sacre, sexul?

„Cui îi pasă?” îşi ripostă singură, îndepărtându-se de gândul acela ca şi cum ar fi putut-o electrocuta. „Hai să spunem că urăsc curtenia şi s-o lăsăm baltă, bine?”

Bine. Se îmbrăcă intenţionat într-o rochie de vară suficient de decentă ca să-i legitimeze vizita la laborator, dar indicând în acelaşi timp o anumită lejeritate, ca şi cum ar fi înşfăcat-o de pe umeraş fără să se uite cu adevărat la ea.

„Probabil că exact aşa ar fi trebuit să procedez…”

Porni spre maşină cu determinare, fără să se mai uite în oglindă.

Biroul lui Calvin se găsea într-o clădire-turn din beton şi sticlă, de un albastru translucid, precum licărul unei lame fierbinţi de oţel. Clădirea

privea dincolo de parcul secular al oraşului către centrul Coca-Cola şi clădirea Omni de pe o proprietate imobiliară extrem de scumpă, într-un oraş unde preţurile terenurilor începeau tot mai mult să rivalizeze cu cele din Boston şi New York. De obicei neimpresionată de astfel de lucruri şi resimţindu-le opulenţa ca pe o provocare la adresa acelor lucruri pe care le preţuia şi le făcea ea, Deborah se trezi neliniştită de fiorul de plăcere resimţit când îl văzu pe Calvin ieşind pe uşile fumurii ale clădirii, cu zâmbetul pe buze, unul dintre acelea care făceau parte din însăşi esenţa graţioasă a fiinţei lui.

— Ce mai loc, rosti ea, în vreme ce pleca de acolo cu maşina.

Calvin ridică din umeri.

— Înăuntru e întuneric şi nu sunt destule lifturi. Dar eu locuiesc chiar în apropiere.

Deborah zâmbi şi trecu cu viteză pe lângă semafor, apoi viră spre nord, spre autostradă, întrebându-se dacă ceea ce rostise el nu constituise un preludiu la o invitaţie.

Merseră cu maşina vreo trei sferturi de oră în sus pe I 85, apoi apucară pe şoseaua GA 316 înspre Athens, sporovăind despre cărţi şi filme şi feluri de mâncare, fără a face vreo clipă referiri la Richard sau la misiunea lor din acea zi. Oraşul îi surprinse, apărând întreg şi plin de viaţă după kilometri întregi de pădure de conifere, precum zeiţa după care fusese botezat, născută matură şi înarmată din capul lui Zeus. Deborah fusese la universitatea din oraş pentru un simpozion, cu şase luni înainte, şi mai avea încă o hartă a campusului, pe care o consultă o singură dată înainte de a găsi drumul către Riverbend Road şi CSIA.

Fiind vară, clădirii îi lipsea agitaţia studenţilor care o populau în cursul anului şcolar, dar Centrul pentru Studii Izotopice Aplicate avea şi o dimensiune comercială pe lângă activităţile

didactice universitate, aşa că testările se făceau acolo non-stop. Vorbiră cu un recepţionist şi Deborah confirmă că ea sunase înainte ca să fixeze întâlnirea şi că aveau mostra cu ei, deşi aceasta avea nevoie de preparare. Tot ea confirmă că erau gata să plătească în plus ca laboratorul să pregătească mostra şi că nu erau interesaţi de numărătoarea prin scintilaţie lichidă, ci doar de datarea cu carbon radioactiv. În cursul acestei discuţii, Calvin rămase pe locul lui, părând serios şi un pic scos din mediul său firesc. Deborah îi aruncă un zâmbet în vreme ce recepţionistul le spunea cum să ajungă la laborator. Calvin îi întoarse zâmbetul, un pic nervos.

— Nu pricep, rosti el. Ai o mostră?

— Nimic relevant, îl linişti ea. Tu doar fă-mi jocul.

Tehnicianul care veni într-un târziu în întâmpinarea lor era un tânăr slăbănog cu o barbă îngrijită. Probabil că era un oriental, posibil chiar un nord-african, dar vorbea fără nicio urmă de accent străin.

— Sunt doctorul Kerem, zise el. Vă rog să mergem pe aici. Aveţi mostra cu dumneavoastră?

Deborah scoase un tub pentru testare conţinând ceea ce părea a fi un fragment de lemn ceva mai mare decât o aşchie.

— Ajunge? se miră Calvin.

Deborah îi aruncă o privire.

— E ultrasuficient, rosti tehnicianul. Şi are nevoie de preparare?

— Vă rog, rosti Deborah. Suntem aproape convinşi că este un fragment dintr-o galeră spaniolă de secolul al XVI-lea, dar trebuie să fim siguri.

— Foarte bine, zise omul, introducându-i într-o încăpere mare dreptunghiulară luminată de neoane bâzâind din pricina electricităţii acumulate.

— Aici vor fi efectuate testele? întrebă Deborah.

Echipamentele din încăpere constau dintr-o serie de console, cilindri metalici, instrumente năucitor de complexe şi kilometri de cabluri colorate, multe dintre ele încapsulate în cuşti de sârmă şi încadrate în panouri metalice vopsite în albastru. Brusc, Kerem zâmbi cu mândrie, ca şi cum ar fi fost felicitat pentru performanţele sportive ale fiului său.

— Este un spectrometru cu accelerare de masă National Electrostatics 1.5SDH-1 Pelletron, rosti el. Credeaţi că este mai mare, nu?

— Corect, zise Deborah, judecând că ăsta trebuia să fie răspunsul potrivit.

— 500 de kilovolţi, continuă Kerem, continuând să strălucească de mândrie. Poate măsura concentraţii izotopice la nivel de părţi din cvadrilioane. Frumuseţea asta mică va scoate vechii mamuţi de pe piaţă. Mă refer aici la detectare cu 0,5% marjă de eroare şi limite de detecţie din zona a patru ori zece la puterea minus optsprezece molecule de C14.

Deborah şi Calvin reuşiră să pară destul de impresionaţi.

— Corect, zise Kerem, ca şi cum cineva ar fi sugerat altceva.

Arătă diversele componente şi le intonă numele şi funcţia, având impresia că Deborah ştie la ce se referă.

— Sursă ionică de mostră unu treizeci şi patru, zise el, indicând conţinutul uneia dintre zonele încadrate de cuşti. Asta, continuă el, arătând spre fiecare secţiune a aparatului, este magnetul de injecţie, apoi acceleratorul Pelletron în sine, magnetul de analizare, cupele cu axă excentrică Faraday, analizorul electrostatic şi detectorul de C14. Dacă obiectul e mai tânăr de şaizeci de mii de ani, îl depistăm fără probleme.

— Bun, rosti iarăşi Deborah. Excelent.

Kerem întinse mâna după tubul de testare conţinând fragmentul de lemn.

— Puteţi lăsa asta la mine, rosti el. Completaţi documentele la recepţie şi ne revedem după testare. Vă va costa patru sute de dolari.

— Cam cât va dura până vom primi rezultatele?

— Între două şi trei luni, răspunse el. Este o urgenţă?

Faţa lui Deborah exprima dezamăgirea.

— Cam aşa ceva, rosti ea.

— Putem efectua o testare în două săptămâni pentru şase sute de dolari, rosti tehnicianul. Poate chiar mai repede.

„Două săptămâni?”

Deborah gândi cu repeziciune.

— Când vor fi gata celelalte rezultate? întrebă ea.

— Celelalte rezultate?

— Da, întări ea, fără să se uite la Calvin. Muzeul nostru a trimis alte câteva mostre acum o săptămână şi ceva. Rămăşiţe umane şi nişte fragmente ceramice. Au fost aduse de doi greci. Poate reuşim să avem ambele seturi de rezultate în acelaşi timp.

Deborah îşi ţinu respiraţia. Tehnicianul se încruntă şi răsfoi paginile registrului din faţa lui.

— Nu văd nicio altă mostră care să ţină de muzeul dumneavoastră, zise el.

— Ar putea fi trecute sub numele de Dixon, încercă ea. Richard Dixon. Este curatorul principal al muzeului şi gestionează cheltuielile mai mari.

O altă pauză. Deborah îşi muşcă buza.

— Dixon, rosti tehnicianul. Da, uite-l aici. A fost plătită o taxă suplimentară ca să urgentăm procesul şi rezultatele ar trebui să fie gata mâine după-amiază. Informaţiile de contact sunt însă diferite. Va trebui să expediem rezultatele prin poştă.

— Nicio problemă, zise Deborah, cu inima bătându-i nebuneşte. Poate că reuşim să trecem pe aici mâine înainte de a le trimite. Domnul Dixon

aşteaptă cu nerăbdare să afle noutăţile imediat ce veţi şti ceva. Avem o decizie destul de presantă de luat în legătură cu o expoziţie.

— E-n regulă, rosti Kerem. Rămâneţi în oraş?

— Ne vom caza la un hotel, răspunse Deborah, fără să se uite la Calvin.

Capitolul 56

Închiriară două camere, deşi Deborah îşi zise că şansele de a folosi una singură din ele erau mai mari decât medii. Gândul o făcea nervoasă şi stângace. Nu era sigură la ce anume se gândea şi îndoielile ei– întotdeauna teribil de zgomotoase în astfel de situaţii – aveau darul de a-i intensifica nervozitatea.

„Astfel de situaţii."

Era o glumă. Ca şi cum aşa ceva s-ar fi întâmplat săptămânal. De fapt, se întâmplase… cu prea mult timp în urmă ca să mai conteze. Deborah îndepărtă gândul din minte şi îl urmări pe Calvin cum mănâncă.

Ea ar fi fost fericită cu un sandviş şi o bere, pe care Athens – oraş universitar – le putea furniza cu stivele. Poate chiar reuşeau să prindă vreun spectacol local, vreun concert la modă al celor gen REM sau B52. Calvin însă venise cu alte idei, fără ca Deborah să îşi dea seama exact la ce se refereau ele, cu excepţia faptului că aveau darul de a ridica întrucâtva temperatura din acea seară.

El găsise şi rezervase o masă la cel mai scump şi exclusivist bistrou din oraş, unde erau siguri că nu se vor întâlni cu tineri care participau la cursurile vreunei şcoli de vară, şi unde comandară miel şi un vin bun de Bordeaux, el cu un aer de bărbat care ştie cum să facă astfel de lucruri. Deborah rezistă impulsului de a comanda o bere ca să-şi afirme independenţa, în parte pentru că nu ştia exact la ce anume se referea această independenţă, în parte pentru că găsea toată povestea greu de încadrat într-un tipar. Restaurantul era aproape nefiresc de discret, semănând mai degrabă cu o sinagogă, iar acolo fiecare gest avea o semnificaţie, astfel încât, incapabilă să se gândească la aşa ceva, decise, de

data asta, să îl lase pe el să facă pe maestrul de ceremonii.

Calvin îi povesti despre slujba lui, subliniind mai degrabă partea ei ştearsă decât detaliile picante, fapt care o făcu să se simtă uşurată, apoi îi spuse despre pasiunea lui pentru pescuitul la lansetă, scutind-o şi aici de amănunte.

— Totul se referă la strategie, rosti el. La selectarea momelii potrivite pentru fiecare peşte şi la condiţii, ba, chiar mai bine, la crearea de reguli proprii şi noi, prin care să o iei înaintea peştelui.

Deborah zâmbi.

— Ştiu că pare ca şi cum ar fi o treabă uşoară pentru cineva care e plătit aşa cum sunt eu plătit, continuă el, dar te rog să mă crezi că păcălirea unui păstrăv maroniu într-un curent năvalnic de munte este… mai plină de satisfacţie decât orice afacere sau contract pe care îl închei, indiferent de banii câştigaţi.

Lui Deborah îi plăcu asta.

— Aşadar îţi plac şmecheriile, zise ea.

— Îmi place jocul, replică el, dând din cap şi zâmbind, astfel că subiectul exact al conversaţiei deveni incert. Îmi place o urmărire la care trebuie să te gândeşti şi să o planifici.

— O urmărire a peştilor, zise ea.

— Mai există şi alta? rosti el, zâmbind.

Deborah izbucni în râs şi îl studie câteva secunde.

— Îmi aminteşti puţin de Richard, zise ea.

Sprâncenele lui se încruntară puţin, ca şi cum el nu şi-ar fi dat seama dacă e vorba de un compliment sau nu.

— Cum adică?

— Cred că e doar o senzaţie, explică ea, roşind uşor şi dorindu-şi să nu fi rostit acele vorbe.

— Continuă.

— Păi amândoi sunteţi puşi pe joacă. Vreau să spun că e vorba aici de o inteligenţă care poate fi uşor deconcertantă.

— Pentru tine? râse el. Este categoric imposibil.

— Nu mă refer la intimidare, replică ea imediat. Mă refer la faptul că există un soi de meditaţie, aproape de calcul, care ţine oamenii la distanţă, ca şi cum i-ai măsura în permanenţă: ca şi cum ei ar fi nişte peşti, iar tu ţi-ai înfige în undiţă cu atenţie musca potrivită sau ce momeală foloseşti ca să-i prinzi.

— Ca şi cum aş lega-o, râse el din nou.

— În fine.

— Nu pot spune nimic despre mine, zise el, dar ştiu ce vrei să spui despre Richard. Uneori, când se uita la tine, o făcea ca şi cum ţi-ar fi cunoscut toate secretele.

— Şi tu ai multe secrete?

— Niciunul, rosti el, îndepărtând un moment de ezitare cu un zâmbet. Îţi spun tot ce vrei să ştii.

— Pun pariu.

— În fine, zise el, revenind la discuţia lor anterioară. Nu sunt convins că îmi place cum sună această versiune a mea ca om calculat şi şmecher, oricât m-ar face să par de inteligent. Nu prea sună pe de-a întregul pozitiv.

— O, nu ştiu, replică ea, ridicând din umeri şi privind în altă parte, ca şi cum n-ar fi contat. Seamănă cu un soi de aură personală.

Întinse mâna după paharul ei de vin şi luă o gură mare, cu ochii plecaţi.

Când ajunseră înapoi la hotel era limpede că niciunul dintre ei nu avea idee cum avea să se sfârşească acea seară. Flirtaseră pe drum, dar întotdeauna cu reţineri şi cu retrageri de câte ori ceva mai profund sau de natură mai fizică se ivea la orizont. Deborah se declara mulţumită cu aşa ceva şi îşi spuse că era bine pentru ea să o ia încet, de vreme ce era atât de puţin obişnuită cu astfel de relaţii şi nu-l cunoştea atât de bine pe acest bărbat, dar când el o sărută în holul din faţa camerei lui, Deborah se abandonă complet clipei.

Ajunşi înăuntru continuară să se sărute, cu blândeţe, cu prudenţă la început, apoi cu pasiune şi înfometare. Cu toate astea, când mâinile lui se deplasară spre nasturii rochiei ei, Deborah simţi cum înţepeneşte, aproape împotriva voinţei ei, astfel că el se opri şi se uită la ea. Deborah roşi, neştiind ce să spună sau să simtă şi dorindu-şi ca ochii lui să nu fi fost exact la aceeaşi înălţime cu ai ei. Privirea lui o stingherea şi ea se întoarse, înnebunită de senzaţia privirii lui asupra ei, până ce el întinse mâna şi închise lumina din încăpere.

Draperiile grele blocau pătrunderea oricărei raze de lumină de afară, iar întunericul o făcu să simtă cum inima îi bate cu putere, ca şi cum s-ar fi întors în acel tunel micenian antic care cobora spre bazinul cu apă. Însă când el îşi reînnoi sărutările şi mâinile începură să se plimbe, prudente, lente, căutând aprobarea, pe tot corpul ei, Deborah binecuvântă libertatea întunericului, ca şi cum şi-ar fi mascat o parte din sine. Se simţea ca beată sau ca în vacanţă, anonimă şi absolvită de orice responsabilitate. Îl atrase spre ea, reţinându-şi un impuls ciudat, neaşteptat şi alarmant de a izbucni în plâns.

Capitolul 57

Când Deborah se trezi, Calvin se sculase de mult şi plecase în căutarea unui loc unde să ia micul dejun, astfel că preţ de câteva minute rămase întinsă, întrebându-se vag ce avea să mai aducă nou acea zi. Făcu un duş, se îmbrăcă şi tocmai se uita la un ziar fără să citească nimic când el se întoarse.

Luară micul dejun la un local, comandând omlete şi brioşe, primele excelent preparate, cele din urmă aproape sigur preambalate şi suspicios de reci la mijloc. Mâncară în grabă, vorbind foarte puţin, ca şi cum ar fi fost mânaţi de ceva de la spate. De fapt, probabil că mai aveau câteva ore la dispoziţie până ce testele erau gata, dar nu puteau pierde timpul în hotel sau în vreun local. Deborah se uită la ceas de trei ori în cinci minute, apoi hotărâră de comun acord să aştepte la laborator, ca să afle cât mai repede rezultatele testului.

Chestia asta îi reamintea vag lui Deborah de perioada adolescenţei, când aşteptase ca doctorii care îl operau pe tatăl ei să iasă din sală. Şezuse, alături de un vecin adormit, timp de şase ore, incapabilă să închidă ochii, urmărind minutarul ceasului cu atâta atenţie, că ajunsese să îl vadă cum se deplasează. De câteva ori, uşile prin care îl duseseră pe tatăl ei se deschiseseră, lăsând să treacă diverşi angajaţi ai spitalului care plecau acasă, fără să arunce vreo privire în direcţia lui Deborah. Când prin acele uşi se ivi în sfârşit doctorul, trecu o fracţiune de secundă înainte ca uşile să se închidă la loc, o fracţiune de secundă când inima ei bătu altfel, impulsionată de speranţa dată de toată acea aşteptare, după care Deborah se ridică în picioare. Nu ajunsese complet în poziţie verticală, dar citise deja sentinţa de condamnare la moarte a tatălui ei pe chipul doctorului, aşa că

rămăsese pe loc, singură în camera nefiresc de albă, în vreme ce medicul căuta cuvintele potrivite, iar vecinul somnoros revenea, mormăind, la realitate. După ce se trezi complet, acesta, fiind mai conservator din punct de vedere religios decât fusese vreodată familia ei, îi spusese lui Deborah să-şi rupă haina în dreptul inimii ca semn al durerii. Deborah se supusese, şocată. Fusese ultimul gest de respectare a religiei pe care îl făcuse în viaţa ei de atunci. Ca o sfidare, însă în secret, în săptămâna care urmase mâncase doi creveţi dintr-o salată pe care o cumpărase special de la un magazin din Brookline. Până la recenta întoarcere din Grecia nu mai mâncase niciodată în mod conştient mâncare cuşer.

Adevărul era că, deşi nu revenise niciodată la iudaism, Deborah regreta şi acum acea zi când mâncase pe furiş creveţi, ca un act tipic pentru vârsta de treisprezece ani, de sfidare a zeului care-i curmase viaţa tatălui ei. Fusese un gest ieftin, unul pe care tatăl ei l-ar fi găsit ofensator, nu pentru încălcarea obiceiurilor cuşer, cât pentru micimea lui jalnică.

„În fine”, îşi spuse ea acum, „toate astea aparţin trecutului.”

Doar că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Mai exact, nu erau nişte amintiri încurajatoare şi, deşi promiteau un soi de încheiere a unei etape, sugerau în acelaşi timp începutul unei faze noi şi dificile.

„Desigur”, gândi ea, „rezultatele testelor vor însemna un sfârşit, nu un început sau un nou start. Cadavrul era vechi sau nu. Punct.”

Aşteptară în sala de la recepţie timp de o oră şi jumătate înainte ca dr. Kerem să apară.

— Ce însetaţi de veşti sunteţi, rosti el, scoţând la iveală un plic din care extrase un teanc de foi scoase la imprimantă de computer. Sunt gata să trimit aceste rezultate la poştă. Să înţeleg că tot mai vreţi să le vedeţi?

— Desigur, răspunse Deborah, cu un ton lejer care îl făcu pe tehnician să se uite pe deasupra ramei ochelarilor.

Aşteptaseră ore întregi. Evident că voiau să afle rezultatele.

Kerem scoase câte un teanc de foi pentru fiecare test. Fiecare teanc consta dintr-un grafic însoţit de mai multe pagini de numere şi scheme tehnice care constituiau, în optica lui Deborah, un soi de descriere.

— La ce mă uit aici? întrebă Calvin, luând primul teanc.

— Acestea sunt obiectele ceramice, răspunse Kerem. Rezultatele dovedesc în mod cert că obiectele provin din secolul al XVIII-lea sau al XIX-lea. Nu putem fi prea siguri, deoarece este perioada când folosirea pe scară tot mai largă a combustibililor fosili tinde să denatureze rezultatele.

— Sunteţi sigur, rosti Deborah. Nu pot fi antice?

— Ce vreţi să spuneţi prin antice?

— Din Epoca Bronzului, explică ea. Să zicem cu o mie două sute de ani înainte de Hristos.

— Categoric nu.

Deborah simţi un gol în stomac. Vestea nu constituia o surpriză, dar tot o deprima. Richard murise pentru aceste copii lipsite de valoare, ba chiar – iar asta era cumva şi mai rău – trăise pentru ele.

— Care e situaţia rămăşiţelor umane? se interesă Calvin.

— Cu totul alta, răspunse Kerem.

Deborah avu nevoie de câteva secunde ca să proceseze informaţia.

— Cum adică „cu totul alta”? se miră Calvin.

Părea concentrat, uitându-se la tehnician cu ochi strălucitori şi ficşi.

— Corpul uman nu datează din aceeaşi perioadă cu obiectele.

— Cu cât e mai vechi? întrebă Deborah, momentan rămasă fără aer.

Nu se aşteptase la aşa ceva.

— O, făcu Kerem, nu e mai vechi. Este de dată mai recentă.

— Ce?? izbucni Deborah, făcând ochii mari.

— Nu cu mult, răspunse tehnicianul, dar este de dinainte de anii ’50.

— Sunteţi sigur? întrebă Calvin.

Kerem păru un pic iritat.

— Maşina SAM detectează dezintegrarea carbonului radioactiv, zise el. Determină vârsta pe baza timpului de înjumătăţire a izotopilor radioactivi naturali prezenţi în materiile organice şi are o acurateţe de cincizeci până la şaizeci de mii de ani. Ceva mai vechi de atât nu mai conţine carbon radioactiv. La celălalt capăt al spectrului stă faptul că testele nucleare extinse din anii ’50 au mărit semnificativ nivelele de radiaţie din materiile organice. Diferenţa dintre mostrele care provin din epoci anterioare acestor teste şi cele care provin din timpul sau de după efectuarea lor este destul de pregnantă. Rămăşiţele umane provin în mod clar de dinainte de testele atomice, dar după fereastra de la graniţa secolelor al XVIII-lea – al XIX-lea. Cadavrul este clar din secolul XX, decesul survenind, probabil, la mijlocul anilor ’40.

Deborah simţi cum îi pică faţa de uimire. Anii ’40? Nu avea nicio logică.

— Pot vedea rezultatele? întrebă Calvin.

Kerem îi dădu plicul şi Calvin parcurse cu atenţie datele.

Deborah vru să-l întrebe pe Kerem dacă era sigur pe ce spune, dar ştia că o astfel de întrebare era inutilă şi demonstra lipsă de respect.

— Bine, rosti ea în lipsă de altceva. Bine. Păi atunci cred că o să plecăm.

— Celelalte rezultate vor fi gata pentru dumneavoastră probabil peste vreo două luni, zise Kerem. Să le trimit prin poştă la muzeu?

— Celelalte rezultate? se miră Deborah, continuând să se simtă încețoșată, ca și cum ar fi fost beată.

— Galera spaniolă, îi reaminti tehnicianul.

— Corect, replică ea. Da. Trimiteți rezultatele la muzeu.

Tehnicianul le mulțumi pentru deranj, luă plicul de la Calvin și îi lăsă în holul mare care acum semăna mai degrabă cu sala de așteptare dintr-un spital.

— Ți-e bine? întrebă Calvin.

— Mda, minți ea. Îl voi suna pe Cerniga.

Nu avea de ales. Trecuse vremea să mai facă pe detectiva.

— Bine, acceptă Calvin, uitându-se întrebător la ea. Probabil e cel mai bun lucru. Dă-mi voie să mă duc până la toaletă cât îl suni tu. Pe urmă cred că trebuie să ne luăm lucrurile și să plecăm.

Era aproape o întrebare, ca și cum acest gen de concluzie ar fi vrut să sugereze ca ea să petreacă câteva zile cu el în munți sau ceva de genul acesta. Deborah abia auzi replica lui, dând ușor din cap și căutându-și telefonul în poșetă.

Așadar nu era vorba de Agamemnon. Oricum nu mai credea în varianta asta, cel puțin în ultima vreme, dar vestea inducea o ciudățenie nouă și alarmantă. Nu era vorba de un leș antic descoperit după secole de în gropare, după cum nu era vorba de câteva oase luate la întâmplare dintr-un cimitir la sfârșitul secolului al XIX-lea. Era un cadavru de dată mai recentă și mult mai puțin legat de Schliemann, de săpăturile acestuia, de Micene, ba chiar de arheologie în sine. Era suficient de proaspăt ca o întrebare nouă și presantă să domine gândurile lui Deborah în vreme ce forma încet numărul lui Cerniga. Se gândise la căutările ei legate de ceea de fusese luat din dormitorul lui Richard în termeni de *cum*, *ce* și *de ce.* Acum toate aceste întrebări erau eclipsate de o alta: *cine*?

Al cui era cadavrul care zăcuse în spatele raftului de cărţi al lui Richard?

Cine îl omorâse pe Richard?

Capitolul 58

— Agent Cerniga, răspunse o voce la celălalt capăt al firului.

— Aici e Deborah Miller, zise ea. Sunt în Athens.

— Sunteţi *unde?*

— Athens, Georgia, explică ea. Tocmai am aflat ceva ce trebuie să ştiţi.

— Spuneţi.

Îi povesti. Îi spuse că venise să testeze vârsta galerei spaniole şi dăduse din întâmplare peste rezultatele testelor privind containerul lui Agamemnon. Cerniga nu o opri, aşa că ea continuă, fără să încerce să ascundă ceva în mod intenţionat. Chiar şi aşa, nu menţionă deloc faptul că era însoţită de Calvin şi nu făcu niciun fel de aluzie la el, iar când acesta ieşi de la toaletă cu un aer solemn şi îi zâmbi, Deborah se răsuci pe călcâie, concentrându-se asupra convorbirii.

— Care este numărul de telefon al laboratorului CSIA? îi ceru Cerniga, după ce ascultase în tăcere descrierea rezultatelor testelor.

Deborah verifică chitanţa primită pentru testul prorei navei şi îi citi numărul.

— Probabil că nu vă vor spune mai multe decât v-am spus eu deja, adăugă ea.

— Nu vreau detalii suplimentare, spuse agentul. Vreau adresa de contact. Acum este mai importantă găsirea oamenilor care au comandat testele decât rezultatul lor. Veniţi înapoi în Atlanta şi ţineţi-vă telefonul deschis.

„Bineînţeles”, îşi spuse ea, închizând. Cum de se gândise la altceva? Povestea asta nu era legată de vreun mister arheologic din Antichitate, ci despre omorârea celui mai apropiat prieten al ei. Poliţiştii căutau un ucigaş, nu un cadavru, iar

faptul că ea uitase asta îi dădu un sentiment de durere, umilinţă şi vinovăţie.

Deborah conduse repede înapoi, încercând să-şi facă ordine în gânduri cu ceea ce aflase până atunci. Evoluţia cazului o îndemna la solitudine şi chiar dacă nu regreta nimic din noaptea petrecută cu Calvin, Deborah şi-ar fi dorit în parte ca el să fi venit cu maşina proprie. N-avea chef de vorbă. Nu avea chef de joacă sau de drăgălăşenii. Voia să gândească şi nu era obişnuită să poarte o conversaţie dacă nu ştia ce anume doreşte să spună. De obicei distanţa dintre ei nu era prea mare, dar acum Deborah se simţea confuză, nesigură şi un pic cuprinsă de teamă. Nu voia să discute astfel de sentimente şi nici măcar să le dea glas.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Calvin într-un târziu.

Deborah clătină din cap, apoi reuşi să îngaime:

— Nimic. Mă concentram doar.

— Asupra condusului sau a rezultatelor testelor?

Începuse să plouă. Deborah porni ştergătoarele şi se aşeză mai bine pe scaunul ei.

— Asupra amândurora, răspunse ea.

Nu zâmbi şi nu-şi dezlipi privirea de pe şosea. Răspunsul monosilabic era menit să încheie orice conversaţie.

— Ce crezi despre acest cadavru? întrebă el.

Deborah sesiză că lui nu-i păsa atât de mult de chestia asta, cât îi păsa de restabilirea contactului dintre ei, dar nu putea intra în joc. Înălţă din umeri.

— N-ai nicio idee? întrebă el.

— Nu prea.

Calvin se răsuci şi privi pe geamul izbit de ploaie al portierei din dreptul lui.

— Eşti sigură că eşti în regulă? întrebă el. Cu mine, adică.

— N-am nimic, Calvin, răspunse ea, cu o voce iritată. „Taci naibii şi lasă-mă în pace.” Mă concentrez la drum, asta-i tot, adăugă ea.

De fapt, gândurile ei se opriseră asupra a trei chestiuni: vârsta cadavrului, faptul că FBI avea jurisdicţie peste crimele din răzbunare şi moartea unui comandant negru de tanc din Al Doilea Război Mondial, un om care nu-şi cunoscuse niciodată fiica. Dar dacă persoana – sau persoanele – care îl ucisese pe Richard şi încercase să o omoare pe ea în Grecia ştia că acel container nu conţinea corpul lui Agamemnon, ci pe al tatălui Tonyei, un comandant de Sherman uitat de istorie care fusese executat pentru curiozitatea-i prea mare de un poliţist militar rasist, cu cincizeci de ani în urmă, de ce atâta efort – atâta disperare criminală– pentru a pune mâna pe el?

Sunetul telefonului mobil o trezi din gândurile ei: tot *La Cucaracha.* Gluma lui Richard. Mergeau în tăcere de mai bine de o oră şi acum se îndreptau spre sud, către oraş, coborând de pe pantele împădurite din jurul Muntelui Red Top, unde apele Lacului Allatoona sclipeau întunecate printre copacii biciuiţi de ploaie.

— Dă-mi telefonul, te rog, zise Deborah, întinzând mâna pe lângă Calvin când aparatul îi alunecă din palmă şi ateriză pe podeaua maşinii, între picioarele ei.

— Aşadar, *poţi* vorbi? se miră el.

Era o glumă, dar destul de subţire.

— Doar… mulţumesc, rosti ea, luând iute telefonul de la el şi deschizând clapeta. Alo?

— Aici e Cerniga, se auzi vocea agentului FBI. Unde sunteţi?

— La jumătate de oră nord de centura oraşului. Poate chiar mai puţin. De ce?

— Vă voi da instrucţiuni cum să ajungeţi la o adresă. Vreau să vă duceţi imediat acolo. Nu vă opriţi nicăieri altundeva mai întâi.

— Bine. Daţi-i drumul.

— Trebuie să trageţi pe dreapta ca să scrieţi?

— Voi ţine minte, zise ea, sprijinindu-şi telefonul de umăr cu capul şi folosind mâna liberă ca să facă un gest imperativ de scriere în direcţia lui Calvin.

— Ce? întrebă acesta.

— Un pix, rosti ea din vârful buzelor.

— Bun, rosti Cerniga. Adresa este strada Greencove nr. 136. Se află cam la douăzeci de minute sud de aeroport. Ieşiţi de pe I 85 spre Palmetto, o faceţi la stânga de pe rampă şi mergeţi şase kilometri către Haysbridge Road. Intraţi drept pe Greencove. Casa vizată este prima clădire pe stânga. Se află destul de departe de şosea, dar ar trebui să o vedeţi. Pare abandonată.

Deborah repetă fiecare instrucţiune pentru Calvin, care nota repede, cu o expresie de dezaprobare pe chip pentru faptul că era redus la rolul de stenograf.

— Ce e cu locul ăsta? se interesă ea. Şi de ce vreţi să mă duc acolo?

— Acolo au fost duşi grecii, îi explică Cerniga, cu voce plată. Unde au depozitat containerul.

— Cum i-aţi găsit? întrebă Deborah, brusc exuberantă.

— Am sunat la laboratorul CSIA. Ei dispuneau de informaţiile de contact.

— Bun, rosti Deborah. Bineînţeles. Este minunat.

— Nu chiar, replică Cerniga. Cineva ne-a luat-o înainte.

— Este… Deborah nu-şi găsea cuvintele. Este totul în regulă?

— Duceţi-vă acolo, zise agentul, după care închise.

Capitolul 59

— Te voi lăsa pe drum, îi zise Deborah lui Calvin, continuând să se uite înainte. Unde îţi convine?

Îl simţi răsucindu-se spre ea, dar pentru o vreme Calvin nu spuse nimic.

— Calvin? rosti ea, urgentând un răspuns din partea lui.

— Am greşit cu ceva? replică el. Regreţi noaptea trecută?

— Nu, răspunse ea, fără să fie prea sigură. Cred doar că nu e bine să apărem împreună.

— De ce nu?

— Păi în primul rând pentru că ţie nu ţi s-a cerut să vii.

— Drăguţ, explodă el. Ştii ce, Deborah? E-n regulă. Trebuie să mă întorc la muzeu mai târziu, dar lasă-mă în faţa biroului meu.

Deborah vru să protesteze şi să-şi ceară scuze, să-i explice că nu era vorba atât de mult despre el, cât despre faptul că ar fi fost văzuţi împreună şi trataţi ca un cuplu de către ceilalţi, de o manieră care ar fi făcut situaţia cât se putea de reală şi, ca atare, de înfricoşătoare, şi ar fi vrut să-i spună că ea avea o senzaţie oribilă în legătură cu ceea ce o aştepta la capătul drumului, dar în cele din urmă se mulţumi să dea din cap şi să-i spună:

— Bine.

După ce oprise în dreptul clădirii şi el coborâse, luându-şi rămas-bun în pripă, apoi pornise hotărât spre turnul de beton şi sticlă, oraşul rămase repede în urma ei. După ce Deborah trecu de câmpul Turner, singura ieşire importantă rămasă era spre autostrada I 20, apoi urma şoseaua de centură şi apoi doar indicatoare spre Aeroport şi suburbii precum Fairburn, Jonesboro şi Union City, toate aceste aşezări având nume necunoscute

pentru Deborah. Pe măsură ce traficul se subţie până la inexistenţă şi ieşirile se răriră tot mai mult de-a lungul kilometrilor de autostradă împădurită, care nu mai lăsa loc de nimic altceva în afara benzii de asfalt şi a betonului, Deborah începu să se întrebe dacă nu cumva ratase ieşirea.

Se uită la mâzgălitura inegală a lui Calvin şi îşi ridică privirea la timp ca să zărească indicatorul de ieşire spre Palmetto deasupra capului. Încetini, viră spre rampa de ieşire şi urmă instrucţiunile cu atenţie, pe măsură ce autostrada lăsa loc şoselelor cu o singură bandă pe sens şi pajiştilor pentru cai punctate de hambare colorate cu structuri din cherestea albă. Oraşul parcă dispăruse la ore distanţă. Intrase într-un cu totul alt univers. Aproape şi într-un cu totul alt timp.

Casa părea numerotată cu 136 la întâmplare. Pe stradă nu se mai vedeau alte proprietăţi. Aşa cum îi spusese Cerniga, clădirea se afla la oarecare distanţă de şosea şi abia se vedea prin perdeaua de ploaie. Chiar şi aşa, părea o dărăpănătură, gata să se prăbuşească. Era o casă veche, posibil victoriană, mare şi ornamentată cu iederă şi un turnuleţ pătrat într-o parte. Dacă ar mai fi putut fi salvată, probabil că ar fi devenit o reşedinţă spectaculoasă, graţioasă în ciuda imensităţii, elegantă fără să fie pretenţioasă. Acum casa era înconjurată de maşini şi iluminată de fasciculele luminoase ale vehiculelor de urgenţă, astfel încât părea inima unei furtuni, cu pereţii fulgeraţi intermitent în roşu şi albastru.

Deborah uită complet de Calvin. Parcă maşina, îşi trase răsuflarea ca un scafandru ivit la suprafaţă şi ieşi în ploaie. Lăsându-şi capul jos porni în fugă pe aleea de pietriş înspre casă. Un poliţist în uniformă o opri la barieră, dar era clar că o aştepta, aşa că se dădu la o parte imediat ce ea îşi spuse numele.

Casa părea nelocuită de ceva vreme. Înăuntru se găsea puţină mobilă şi bucăţile rămase păreau

abandonate, ca şi cum n-ar mai fi valorat nimic după moartea ultimului proprietar şi nu mai reuşiseră să fie vândute. Undeva în casă se auzea un şuvoi de apă curgând.

O ţeavă spartă sau o gaură în acoperiş? Probabil a doua variantă.

— Aici sus.

Era Keene, care se sprijinea de stâlpul unei balustrade prăfuite. Deborah îşi dădu părul ud din ochi şi urcă scara, în vreme ce Keene o coborî.

— Ah, rosti el, cu o satisfacţie de rău augur. A venit Eminenţa Sa, doamna curator de muzeu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, prea îngrijorată ca să răspundă la provocare.

— Ţineţi-vă bine. Nu e o privelişte frumoasă.

Primul cadavru se găsea pe casa scării, întins pe spate. Cămaşa îi fusese ruptă şi pe piept îi fusese scris un cuvânt cu tăieturi sălbatice de cuţit, în litere asemănătoare celor greceşti: „Atreus”. În afară de zona literelor, carnea era lipsită de sânge şi intactă, dar sub cadavru se întindea o baltă roşie neregulată şi mare care se înnegrea. Deborah se sprijini cu o mână de perete.

— Sunt făcute post-mortem, rosti Cerniga, apărând dintr-o zonă care părea destinată dormitoarelor. A fost împuşcat de două ori în spate cu o carabină de la mică distanţă. Apoi au urmat tăieturile. Sângele provine de la rănile provocate de carabină. Credeţi-mă când vă spun că arată mai bine privit de sus în jos.

Vorbea repede, cu o urmă de furie sau frustrare în voce.

— Vi se pare cunoscut?

Deborah se uită la individ. Era zvelt, cam de cincizeci de ani, cu pielea închisă la culoare. Părul şi mustaţa păreau un pic mai mari decât o cerea moda. Ambele erau înspicate cu fire albe de păr. Deborah clătină din cap.

— Nu cred, rosti ea. E grec?

— Aşa spune paşaportul lui, zise Cerniga. Deborah nu ştia dacă să o ia ca pe o glumă. Are şi alte acte cu el, dar nimeni nu le poate citi. O să le trimit la traducere, dar da, sunt greceşti.

— Documentele?

— Victimele. Mai e una în dormitor. Uitaţi-vă la ea şi vedeţi dacă vi se pare cunoscută. Vă rog să vă uitaţi cu atenţie, Miss Miller. Apoi veniţi jos şi povestiţi-mi ceea ce nu mi-aţi povestit deja, după care vom încerca să ne dăm seama cât de profund aţi intrat în necazuri.

Cerniga trecu ca o furtună pe lângă ea şi coborî scara cu zgomot, dar se opri la jumătate ca să adauge:

— Dacă mi-aţi fi povestit de laborator, am fi făcut rost de această adresă acum câteva zile, iar aceşti doi oameni ar mai fi trăit încă. Poate meditaţi la chestia asta.

Deborah încremeni locului, ca şi cum ar fi primit o palmă dură. Keene se uita la ea din celălalt capăt al holului, cu o privire dură şi neîngăduitoare. Deborah se uită repede în altă parte, cu faţa roşie ca focul şi cu gura deschisă, ca şi cum ar fi încercat să găsească un răspuns, ca şi cum ar fi putut spune ceva util, adevărat şi adecvat situaţiei.

Capitolul 60

Când ajunse acasă, ploaia se oprise, iar şoselele fumegau din pricina aburului, în vreme ce corul de greieri şi broaşte îşi reîncepuse activitatea cu putere. Deborah ieşi cu greutate din maşină şi se trezi în aerul greu şi încins al nopţii, încărcat de umiditate precum o baie turcească, furându-i şi ultimele picături de energie emoţională pe care ea reuşise să le mai salveze după şedinţa cu Cerniga din Palmetto.

În realitate, şedinţa se transformase mai degrabă într-un soi de bătaie verbală, într-un torent de invective la adresa amestecului ei amatorist, a nevoii ei iraţionale de a păstra secrete faţă de singurii oameni care erau în măsură să-i aducă pe ucigaşii lui Richard în faţa justiţiei, şi a culpabilităţii ei pentru moartea celor doi greci. Keene li se alăturase târziu şi de data asta se mulţumise să asculte şi să privească. Deborah nu plânsese şi nici n-avea de gând să o facă, dar, după câteva proteste slabe de indignare, rămăsese acolo tăcută şi încasase totul, ştiind că n-are sens să mai protesteze şi – iar asta era cel mai rău – că tipul de la FBI avea dreptate.

Era adevărat că ea avusese motive întemeiate ca să se ferească de poliţie şi mai ales de Cerniga la început, după cum la fel de adevărat era că ea se ferise de agent şi după ce el îşi declinase apartenenţa la FBI, deoarece continuase să-i ascundă informaţii, dar toate acestea nu reprezentau decât nişte justificări palide pentru acţiunile ei. În calitate de ofiţer anchetator, el avea, în definitiv, toate drepturile de a-i dezvălui ei doar atât cât ar fi socotit necesar. Pe de altă parte, ea nu avea drepturile pe care şi le arogase şi probabil făcuse destule ca să fie acuzată de obstrucţionarea justiţiei dacă oficialităţile decideau să facă asta. O

asemenea acuzaţie putea fi determinată de cât de multe avea să încaseze FBI-ul de la guvernul grec pentru că eşuase în protejarea cetăţenilor acestuia. În sinea ei, Deborah era destul de sigură că guvernul grec nu avea să protesteze, dar faptul că ea avea să scape de o asemenea acuzaţie nu reuşea să-i atenueze vina.

— Nu trebuia decât să ridicaţi telefonul, îi urlase Cerniga drept în faţă. Nu trebuia decât să spuneţi: „Ştii ce, agent Cerniga? Pun pariu că au dus containerul ăla în Athens pentru a-l data cu carbon radioactiv.” Asta-i tot ce trebuia să faceţi. Aţi fi fost eroina zilei. Dar asta n-ar fi fost suficient, nu?

Deborah nu reuşise să găsească nicio replică. Nu putuse veni nici măcar cu o explicaţie care să o fi satisfăcut pe ea însăşi. De ce plecase la Athens fără să le spună şi lor? O făcuse pentru Richard, ca să dezvăluie adevărul din spatele morţii lui dintr-o obligaţie cvasifilială? Poate. O posibilitate mai puţin demnă şi care i se insinuase în creier în vreme ce conducea înapoi spre casă, înfigându-i-se acolo ca un cui imens care o condamna la crucificare, era aceea că procedase aşa ca să-l impresioneze pe Calvin. Ideea o lăsase goală de orice sentimente şi prăbuşită în interior, eviscerată de ruşine şi dispreţ de sine.

— Cine credeţi că sunteţi? tunase Cerniga. Vreun detectiv amator care trece peste profesionişti crezând că e genial? Nu numai că anchetele făcute de dumneata ne-au dat pe noi înapoi şi au costat viaţa a doi oameni, dar nici măcar nu au dezvăluit ceva relevant. Credeţi că povestea asta se leagă de arheologie? Să ştii, Miss Miller, că pentru o femeie cu înaltă educaţie dovedeşti o prostie imensă.

Tirada lui continua să-i răsune în cap în vreme ce noaptea învăluia apartamentul ei tăcut. Deborah încercă să asculte muzică şi să se uite la televizor ca să gonească acele gânduri, dar

amândouă tacticile păreau inutile şi dispreţuitoare faţă de oamenii care muriseră şi faţă de flagelarea de care ea n-avea niciun drept să scape. Resemnându-se în faţa tăcerii şi a propriei vini, Deborah rămase întinsă o vreme pe pat, uitându-se în gol la ventilator şi simţindu-i briza pe pielea asudată, după care se sculă, deschise computerul şi îşi verifică poşta electronică. Nimic. Aproape că se aşteptase la un mesaj de la Calvin, dar era probabil mai bine că nu trebuia să se confrunte şi cu admonestările lui acum. Fără îndoială, el avea tot dreptul să fie nedumerit şi rănit de modul în care ea încheiase călătoria lor la Athens, dar sesizase ce urma să se întâmple şi povestea asta dobândise prioritate absolută faţă de relaţia ei amoroasă. Cu siguranţă că şi el trebuia să-şi dea seama de asta, nu?

Dar nici asta nu era în întregime adevărat. Mai existase ceva care o închisese pe Deborah în sinea ei înainte de a vorbi cu Cerniga şi Keene: un sentiment de apropiere prea mare faţă de Calvin şi o nevoie de a-l forţa să dea înapoi acum, ca să nu se apuce să o înăbuşe cu atenţiile lui. Deborah se încruntă gândindu-se la asta. Era posibil ca încrederea ei oarbă în sine, atitudinea ei de preluare a controlului fără să ţină cont de consecinţe, izolarea ei plină de orgoliu, care i se potriviseră atât de bine încă din zilele de şcoală, când se simţise diferită de celelalte fete, să se întoarcă împotriva ei acum, ca un câine credincios care fusese brusc călcat pe coadă. Poate chiar de două ori. Deoarece şezând acolo, singură în faţa licărului luminos emanat de computer, holbându-se la căsuţa poştală goală, îi trecu prin minte că impulsul de a se depărta de Calvin şi impulsul de a ascunde descoperirile ei de FBI puteau fi, de fapt, unul şi acelaşi lucru.

„Şi îţi dai seama de asta abia acum? Ştii, ce, Debs, Cerniga avea dreptate. Pentru o femeie inteligentă poţi fi uneori de-a dreptul idioată.”

Continua să se gândească la asta când observă lumina clipind lent pe robotul telefonic. Apăsă butonul de redare şi auzi o voce neaşteptată, dar cunoscută, educată şi un pic rigidă.

— Bună, Deborah, îi zise vocea.

Era surprinzătoare şi familiară totodată, şi o transporta înapoi în noaptea când începuse totul, în noaptea morţii lui Richard.

— Bună, Marcus, răspunse ea, ca şi cum omul ar fi stat în faţa ei, cu pipa în mână.

— Îmi pare rău că te-am ratat în Grecia, spunea Marcus. Am urmat un alt fir care m-a adus înapoi aici. Ascultă, Deborah, trebuie să vorbim. Chestia asta…

Marcus se lupta să găsească cuvintele potrivite, aşa că vocea îi deveni brusc un pic mai ascuţită şi mai imperioasă ca înainte:

— … afacerea asta de care ne ocupăm… nu e deloc ceea ce credeam noi că e. Este… nu sunt sigur, dar… Marcus se opri şi Deborah avu impresia că aude zgomot în fundal. Te sun eu mai târziu, reveni Marcus, după care închise.

Nu mai exista un al doilea mesaj.

Capitolul 61

Deborah se întoarse la computer. Îşi zise că Marcus avea să sune din nou. Şi chiar dacă n-o făcea, probabil că şi ea aflase la fel de multe ca şi el. Marcus descoperise că acel cadavru şi tot ce îl însoţea erau o făcătură, că mica lor cruciadă se dovedise inutilă şi de aceea păruse atât de…

„Distrat?”

…nerăbdător. Dezamăgit. Deborah cunoştea senzaţia.

Judecata ei avea sens, dar o determina să se simtă neliniştită şi neconvinsă. Deschise pagina de start Google şi se uită la cursorul care clipea în câmpul de căutare. Apoi degetele ei tastară încet un cuvânt de şase litere: „Atreus”.

Ecranul se stinse o clipă, apoi începu să afişeze primele rezultate din câteva mii posibile: proiecte studenţeşti privind mituri greceşti, pagini de informare privind drame antice, o versiune a unui joc cu fundalul în Grecia antică, ba chiar nişte imagini de vacanţă din Micene. În starea ei de spirit, lumina soarelui şi chipurile zâmbitoare i se păreau groteşti.

Se întoarse la pagina de start şi adăugă câteva cuvinte în câmpul de căutare: Agamemnon, *Tholos,* aur, Schliemann…

Nimic. Doar o sugestie ca ea să verifice ortografia, încercă Atreus cu „ceramică”, cu „mormânt”, „cameră funerară” şi „cadavru” şi primi versiuni ale paginilor pe care le văzuse deja, aranjate într-o ordine uşor diferită. Încercă „Atreus” cu „1940”, cu „Al Doilea Război Mondial”, cu „tanc Sherman”. Ultimele două produseră un alt grup de legături, dar niciunul dintre acestea nu părea legat de cuvântul „Atreus”, concentrându-se în schimb pe referinţe legate de război. Deborah oftă, simţind cum creşte în ea o

senzaţie de apatie, apoi tastă „Atreus, crimă din răzbunare”. Aştepta rezultatele să apară când auzi o bătaie în uşă.

Se uită la ceas. 22.30. Ce bine ar fi fost să nu fie Cerniga sau, şi mai rău, Keene.

„Calvin”, îşi zise ea, simţind un amestec de ruşine, nelinişte şi uşurare când numele lui îi răsări în minte.

Se uită prin gaura din vizor şi se dădu, încruntându-se, cu un pas înapoi. Era Tonya.

Capitolul 62

Ce ciudat să o vadă pe Tonya la uşa apartamentului ei. Cele două femei se aşezară la masa din bucătărie şi îşi turnară câte un pahar din sticla de vin pe care Tonya o adusese cu ea. Vorbiseră cu adevărat între ele o singură dată până atunci, iar asta se întâmplase la mii de kilometri distanţă, într-un mic sat grecesc. Acum părea aproape imposibil să se fi întâmplat asta.

— Agentul Cerniga s-a întors la muzeu după-amiază, rosti Tonya. Mi-a povestit ce s-a întâmplat. După expresia de pe faţa lui Keene mi-am zis că ţi-ar prinde bine ceva de băut.

Deborah schiţă un zâmbet vag în chip de mulţumire.

— Omul ăla nu mă place deloc, zise ea. Mă refer la Keene.

— Dacă te consolează cu ceva, să ştii că nu mi se pare prea îndrăgostit nici de mine.

— Ce căutai la muzeu? se interesă Deborah. Credeam că ţi-ai dat demisia.

— Trebuie să-mi duc contractul până la capăt, răspunse Tonya zâmbind. Oricum, nu mi-am găsit altă slujbă încă. Am demisionat doar ca să le demonstrez federalilor că nu suntem prietene, dar s-ar putea să te rog să îmi mai acorzi o şansă. Dacă poliţia mă acuză de amestec în ancheta ei, va trebui să declar asta când o să aplic pentru o nouă slujbă. Dacă *AJC* mă va dori înapoi ca reporter de investigaţie, chestia asta ar putea fi chiar de ajutor, dar cum este mai probabil să mi se ofere iarăşi postul de critic culinar – şi încă pe o poziţie de junior – mă îndoiesc că vor avea chef să-mi accepte un dosar pătat. La naiba, chiar nu credeam vreodată că voi ajunge să spăl WC-uri pe bune.

— Dar nu e pe bune, se opuse Deborah. E doar…

— … până găsesc ceva mai bun, da, îi luă Tonya vorba din gură. Aşa spunea şi mama mea.

Ridică din umeri, apoi zâmbi strâmb.

— Dar aş vrea să aud despre mica ta escapadă nocturnă cu domnul Calvin Bowers, avocat.

Deborah căscă gura de uimire.

— Ţi-a spus Cerniga despre asta? întrebă ea, neavând chef să discute pe marginea subiectului.

— La naiba, nu, replică Tonya. Până acum nu mi-a povestit nimeni. Aveam doar o bănuială.

— Să nu ai niciodată încredere într-un reporter, făcu Deborah.

— Dar într-o menajeră? Haide, fato, vreau detalii.

— Am petrecut o seară drăguţă, zise Deborah.

— Pun pariu. Văd că încă porţi ruj.

— Ai venit să-mi dai sfaturi de peţitoare sau să-mi auzi noutăţile?

— Ce noutăţi? se miră Tonya, prefăcându-se iritată, ca şi cum ar fi fost abătută de la vânătoarea ei de senzaţional.

— Rezultatele testului asupra cadavrului, răspunse Deborah.

Vocea ei răsuna înceată şi tristă în propriile-i urechi. Tonya încerca să respingă orice sugestie că Deborah ar fi fost vinovată de moartea celor doi greci, dar asta nu ajuta la nimic. Adevărul plutea undeva, nevăzut, între ele, făcând-o pe Deborah să se simtă îndepărtată şi separată, ca şi cum s-ar fi găsit la capătul unui tunel lung, umed şi rece.

— L-ai găsit? întrebă Tonya.

— Nu, dar am apucat să văd rezultatele datării cu carbon radioactiv.

— Este ce credeam noi?

— Cam aşa ceva. Obiectele de ceramică şi probabil că şi aurul sunt din secolul al XIX-lea. Cadavrul este de dată mai recentă. Mijlocul anilor ’40.

Tonya îşi lăsă încet băutura jos.

— Crezi că e tatăl meu?

— Nu ştiu.
— Dar ce crezi?
— Bănuiesc că e posibil, răspunse Deborah, prea obosită şi deprimată ca să mai caute alte argumente. Nu prea are sens pentru mine…
— Asta ar explica implicarea federalilor, zise Tonya, ridicându-se în picioare, cu ochii brusc cuprinşi de emoţie. A fost o crimă din răzbunare.
— Habar n-am, replică Deborah, clătinând din cap. Nu pricep de ce oamenii ar căuta cu atâta disperare să pună mâna pe cadavru, chiar dacă ar exista dovezi ale modului în care acel om a murit. Ştiu că armatei nu-i place ca astfel de evenimente să fie expuse public, dar lucrurile s-au petrecut destul de demult. Mă îndoiesc că toată treaba ar mai putea fi considerată acum drept o mare afacere.
Tonya îi aruncă o privire iritată.
— Îmi cer scuze, rosti Deborah, observându-i privirea. Cred doar…
— Dacă tipul care l-a ucis, i-o reteză Tonya, poliţistul militar – dacă asta era – a devenit mare mahăr ulterior, sau a fost *tatăl* unui mare mahăr de acum? Atunci ar fi o mare afacere. Cineva încearcă să protejeze asasinul sau familia lui.
— Poate, acceptă Deborah.
Nu se simţise niciodată atât de umilită şi de doborâtă, dar Tonya, prinsă în propria-i poveste, păru să nu observe.
— Nu crezi? întrebă Tonya.
Era o provocare pe care Deborah nu se simţea capabilă să o înfrunte.
— Cred că este posibil, răspunse ea.
— Dar nu eşti convinsă.
Tonya nu o slăbea. Voia să-i obţină asentimentul total şi simţea că nu îl primeşte.
— Crezi că tatăl meu nu merita asemenea atenţie? insistă ea, cu o atitudine în care revenea sfidarea pe care Deborah o mai observase şi altă

dată. Crezi că e imposibil să fie băgat cineva la pârnaie pentru uciderea unui negru în 1945, nu?

Deborah bătu în retragere, bănuind că era deja prea târziu.

— Nu afirm aşa ceva, replică ea. Cred doar că nu se potriveşte. De ce şi-ar da atâta silinţă asasinul tatălui tău să alăture cadavrul lui obiectelor false şi să-i pună masca mortuară pe faţă?

— Ca să ascundă faptul că victima este un american, ripostă Tonya şi că el a ucis un conaţional de-al lui.

— Dar spuneai că tatăl tău a fost îngropat, zise Deborah. Nimeni nu a încercat să ascundă faptul că a murit. Nici nu exista vreun motiv pentru asta. Se ştia că ordinul unui poliţist militar alb era suficient ca să reducă la tăcere o divizie de soldaţi negri în 1945.

Pe chipul Tonyei apăru un spasm de furie. Nu era însă vorba numai de asta. În ochii ei se citeau durere şi umilinţă, ca şi cum Deborah ar fi rănit-o profund.

— Atunci totul e-n regulă, rosti ea, după care se răsuci pe călcâie şi porni spre uşă.

— Dar nu susţin asta, protestă Deborah, ridicându-se şi plecând după ea. Nu spun că ei ar fi avut *dreptate.*

— Ştiu ce vrei să spui, replică Tonya, continuându-şi mersul.

— Tonya, rosti Deborah, cu voce uşor rugătoare, îmi pare rău. Astăzi a fost… Nu am vrut…

— E-n regulă, zise cealaltă femeie peste umăr, deschizând uşa. Ne vedem la muzeu.

După care dispăru. Zgomotul uşii trântite răsună în apartament câteva secunde. Deborah ascultă sunetul scos de tocurile Tonyei prin pasajul de afară. Se simţea complet devastată de deprimare şi de un sentiment paralizant de tristeţe, aşa că nu ieşi după cealaltă femeie.

„Sfârşitul perfect al unei zile”, îşi zise ea. „Tocmai ţi-ai îndepărtat ultimul aliat.”

Stinse lumina mare din apartament şi se duse la computer ca să-l stingă. Tocmai dusese cursorul la meniul de închidere când îşi dădu seama ce anume era afişat pe ecran. Rezultatul ultimei ei căutări cu cuvintele: „Atreus, crimă din răzbunare”.

Primul link era unul nemaiîntâlnit până atunci. Apăsă şi aşteptă.

Pagina care apăru se intitula „Centrul Sudist de Combatere a Sărăciei: grupuri de răzbunare pe regiuni”.

În mijlocul paginii se găsea o hartă roşie a Georgiei, împestriţată de simboluri colorate: steaguri confederate, svastici, o glugă albă, un bocanc negru, un crucifix. Sub simboluri se vedea o listă de organizaţii legate de simboluri: Separatiştii Negri, Ku Klux Klan, Identitatea Creştină, Capetele Rase Rasiste, Neoconfederaţii, Neonaziştii, toate fiind împărţite în grupări specifice, de la Naţiunea Islamului şi Partidul Noii Pantere Negre, trecând prin Cavalerii Albi ai Georgiei de Nord şi Naţiunile Ariene, până la un grup intitulat Revoluţia Albă din Brooks Georgia şi un grup naţional-socialist din Morrow. Deborah simţi cum e cuprinsă de panică, în capătul listei se găsea un ciorchine de grupuri listate simplu cu „Altele”.

Unul dintre acestea era intitulat simplu „Atreus”.

Simbolul care reprezenta grupul, singurul de acest fel de pe hartă, era situat chiar în dreptul Atlantei. Imaginea minusculă semăna cu un triunghi galben, dar când se apropie de ecran Deborah văzu, cuprinsă brusc de un fior de gheaţă, că triunghiul avea găuri rotunde ca nişte ochi. Era o mască mortuară aurie.

Capitolul 63

Primul ei impuls fu să citească tot ce avea de spus acel site. Al doilea impuls, să-l sune pe Cerniga.

„Ştie deja”, îşi spuse ea. „De aceea este aici. Despre asta a fost vorba mereu. Nu despre Schliemann. Nu despre Agamemnon. Despre asta. Orice ar însemna asta.”

Reveni la site şi începu să parcurgă toate informaţiile accesibile.

Textul legat de Atreus era mai scurt decât textele de la alte grupări similare. Acolo scria:

„Organizaţie mică, posibil inactivă, cu tendinţe rasiste extremiste. Se pare că «Atreus» a fost fondată în anii ’50, dar activitatea ei a fost atât de bine camuflată, încât unii analişti neagă faptul că ar fi existat vreodată, iar timp de câteva decenii organizaţia fie a dispărut, fie a intrat în stare de adormire. Numele ei a reapărut pe tatuajele capetelor rase la începutul anilor ’90 şi diverse postări ocazionale pe Internet au sugerat că ea continuă să aibă un număr mic de membri secreţi. Agenda grupării nu este clară, deşi se pare – la fel ca în cazul altor grupări extremiste – că este legată puternic de acte de violenţă, ca şi de ura faţă de homosexuali şi de non-albi, mai ales faţă de evrei şi negri. Imaginea măştii de aur observată pe afişe şi tatuaje pare să dateze din perioada fondării organizaţiei, deşi sensul ei este obscur.”

„Iarăşi masca.”

Deborah se holbă la mesaj. O parte a creierului ar fi vrut să se desprindă de acea imagine, dar ceva o atrăgea ca un magnet sau ca o momeală ispititoare de prins peşti. Cumva imaginea măştii părea diferită de masca adevărată, ca şi cum, prin micşorare, toate urmele

confecţionării ei fuseseră şterse, făcând-o curată şi exactă, ca un logo de pe o mască de teatru sau…

„Un logo."

Văzuse acea imagine şi înainte. Era sigură de asta. De-acum cunoştea acea mască pe dinafară. Dar acea miniatură stilizată şi computerizată avea ceva diferit, ceva cunoscut care nu se referea la mască în sine sau la nenumăratele poze pe care le văzuse Deborah sau la obiectul expus la Muzeul de Arheologie din Atena.

Acum, că se gândea mai bine la acea imagine, Deborah se trezi mânată de acelaşi impuls pe care îl resimţise atunci când zărise tatuajul de pe pieptul acelui puşti criminal din Micene: un sentiment vag că mai văzuse imaginea undeva, nu masca în sine, ci simbolul miniatural al ei…

Se uită fix la imaginea de pe computer, apoi se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin încăpere, încercând să-şi amintească unde văzuse pentru prima dată imaginea. Apoi încremeni. Imaginea se limpezi brusc în mintea ei, dar nu cu culoarea aurie sau galbenă a pixelilor electronici de pe ecranul computerului, şi nu sub negrul-albăstrui al tatuajului imprimat pe pielea albă, ci cu negrul cernelii impregnate pe hârtie albă.

Deborah reveni la viaţă. Se duse repede în dormitor, de unde luă geanta pe care o cărase prin lume cu ea. Era îngreunată de toată corespondenţa rămasă nedeschisă de două săptămâni, de scrisori şi facturi pe care ea le colectase în noaptea strângerii de fonduri şi nu le dăduse mai departe din pricină că Richard murise exact în aceeaşi noapte. Răsfoi cu înfrigurare prin teanc şi dădu peste ce căuta: un plic alb ca de afaceri, mai greu ca de obicei, cu o textură bogată. Fusese bătut la o maşină de scris şi era destinat lui Richard pe adresa muzeului – motiv pentru care plicul ajunsese la ea. Dacă ar fi fost trimis pe adresa casei lui, Deborah nu l-ar fi primit niciodată. În colţul din stânga sus, acolo unde de obicei se

trecea adresa de răspuns, se vedea doar o mică mască stilizată.

Părea destul de nevinovată şi Deborah era convinsă acum că atunci când o văzuse pentru prima dată se gândise la scrisoare ca la o cerere de donaţii din partea vreunei companii locale de teatru. Dar în contextul tuturor celor întâmplate de atunci încoace, în contextul acelui mic simbol auriu de pe computer, scrisoarea numai nevinovată nu mai părea.

Deschise plicul cu prudenţă şi cu dificultate, folosind un cuţit ca să taie hârtia grea, scoase conţinutul la distanţă de corp şi îl puse într-un vas pe masă, astupându-şi gura cu cealaltă. Decisese că dacă vede vreo urmă de pulbere nu avea să mai respire până ce nu ieşea imediat pe stradă.

Înăuntru nu era nicio pulbere, ci doar o singură foaie din aceeaşi hârtie scumpă, bătută la aceeaşi maşină de scris. Nu existau nicio semnătură şi nicio dată. Pe foaie se putea citi:

„Am aflat de obiectul din posesia ta şi de planurile tale cu el. Trebuie să ţi le schimbi. Fii sigur că dacă obiectul nu ajunge în mâinile celor destinaţi să preia cauza marelui om, teroarea răspândită de el vă va lovi pe tine şi pe degeneraţii cu care te înconjori ca sabia atotputernicului Dumnezeu. Nu lăsa ca obiectul să plece din ţară sau aşteaptă-te la o răzbunare cumplită când puterea lui va fi inevitabil dezlănţuită.”

Deborah lăsă scrisoarea cu grijă pe masă şi se dădu înapoi, ca şi cum cuvintele ar fi avut puterea de a-l contamina pe cititor cu antrax sau cu gaz paralizant.

— Nu are legătură cu arheologia, rosti ea cu voce tare, repetând ceea ce îi spusese Cerniga.

„Doar dacă fanaticii ăştia albi nu cumva credeau că sunt moştenitorii lui Agamemnon înşuşi…”

Stai aşa.

Să fi fost posibil ca războiul troian, legendarul arhetip al soluţiei nobile şi onorabile, să fie redus la un genocid, la o tentativă a celei mai înaintate puteri europene din acea epocă de a învinge şi elimina echivalenta ei din Orientul Apropiat? Occidentul împotriva Orientului, albii caucazieni împotriva arabilor? Să fi fost posibil ca acel război antic, aproape mitic, să devină doar un simbol descifrat ca o bătălie între civilizaţie şi barbarism, între ortodoxie şi erezie, între ţinuturile care au devenit căminul bisericii creştine timpurii şi infidelii din Orient? Să fi devenit războiul troian un model de răutate xenofobă şi terorism neonazist?

Poate că, dintr-o reprezentare greşită a istoriei şi una răuvoitoare a literaturii şi a culturii, scrisoarea pretindea că Epoca Bronzului a lui Agamemnon însemnase o cruciadă rasistă. Totodată însă părea că acest grup intitulat „Atreus”, orice ar fi fost în spatele lui, voia să pună mâna pe conţinutul containerului deoarece acesta avea o utilitate îngrozitoare pentru el. Containerul conţinea „sabia atotputernicului Dumnezeu însuşi”, aşa cum scria acolo, capabilă de a dezlănţui o „răzbunare cumplită”.

Ce spusese Marcus? *Nu e ce credeam noi.*

Cerniga avusese dreptate. Chestia asta nu avea legătură cu arheologia. Nu avea legătură cu istoria, arta sau banii. Deborah continua să nu ştie ce se găseşte în acel container – ba chiar ştia, poate, mai puţin ca înainte, de vreme ce toate presupunerile ei se dovediseră eronate – dar acum aflase de ce oamenii erau dispuşi să ucidă pentru asta. Ar fi făcut orice ca să pună mâna pe acel conţinut deoarece ei credeau că acolo se găseşte o armă cu o putere distructivă extraordinară.

Capitolul 64

— Da, rosti Deborah în telefon, este o urgenţă.

Îşi repetă numele şi apoi se puse pe aşteptat. Camera era luminată doar de ecranul computerului. După un timp, în telefon se auzi o voce repezită şi iritată.

— Cerniga, rosti agentul. Ce vreţi?

— Am găsit o scrisoare care i-a fost trimisă lui Richard cu o zi sau poate două înainte ca el să moară, explică ea. Richard nu a primit-o şi eu nu am deschis-o până acum, dar sunt destul de sigură că această scrisoare constituie motivul pentru care cineva a încercat să mă omoare în Grecia. Nu au găsit scrisoarea şi au presupus că am citit-o eu.

— Ce spune?

Deborah citi întreaga scrisoare, ţinând-o în lumina emisă de computer ca s-o poată vedea bine. De această dată nu-şi mai asuma riscuri. După ce termină, se lăsă o pauză lungă.

— Agent Cerniga? întrebă ea. Eşti încă acolo?

— Sunteţi acasă?

— Da.

— Rămâneţi pe loc şi nu vorbiţi cu nimeni.

— Este o armă, nu-i aşa? întrebă ea imediat după sosirea lui.

Cerniga nu era singur. În spatele lui se ivi faţa prelungă a lui Keene.

— Haide, Cerniga, rosti ea. Este o armă?

Cerniga oftă şi începu să studieze scrisoarea. Nu scoase o vorbă înainte de a termina.

— Trebuie să ştii totul, nu, stimată cucoană? rosti el.

Deborah vru să zâmbească fără să-şi dea importanţă, dar el o privea dur, cu buzele strânse. Agentul se uită la Keene, ca şi cum ar fi fost prea

exasperat ca să mai continue să vorbească de unul singur.

— Spune-i, rosti el.

— Totul? se miră Keene, aruncând o privire ultragiată spre omul FBI-ului.

— Dacă asta îi închide gura şi o face să nu ne mai stea în cale preţ de zece minute, desigur.

Deborah se uită în podea, cu faţa roşie ca focul.

— Bine, acceptă Keene, luând loc. Mda, noi credem că este o armă. Au existat referiri la gruparea „Atreus” încă din anii ’50. Referirile apar şi dispar, întotdeauna pline de porcării apocaliptice vagi. Niciodată gruparea nu şi-a asumat responsabilitatea pentru ceva şi, deşi cunoaştem că are legături cu grupările violente de extremă dreapta, habar n-avem ce vor membrii ei. O vreme păreau să fie conduşi – şi probabil finanţaţi – de un întreprinzător local pe nume Edward Graves, un multimilionar. El a murit la mijlocul anilor ’60 şi nu ştim cine a preluat hăţurile, dacă le-a preluat cineva. Ce cunoaştem însă este faptul că o mare parte din banii tipului par să fi dispărut fără urmă şi s-a sugerat că o bună parte din ei erau destinaţi asigurării viitorului grup „Atreus”. În fine, cei mai mulţi analişti cred că gruparea a dispărut, chiar dacă numele ei a reapărut acum câţiva ani. Apoi numele s-a ivit din nou în legătură cu moartea unui cetăţean britanic în Franţa.

— Tatăl lui Marcus.

— Probabil. Federalii nu au ştiut ce căuta bătrânul acolo, cu excepţia faptului că încerca să pună mâna pe nişte rămăşiţe arheologice de pe piaţa neagră. Poliţia britanică i-a percheziţionat casa şi a descoperit dovezi ale unui soi de legături cu Edward Graves la sfârşitul celui de-Al Doilea Război Mondial. Se refereau la o mască…

— Graves a fost în armată în timpul războiului? îl întrerupse Deborah.

— Da, răspunse Cerniga. A fost poliţist militar. De ce? Încă ceva ce nu ne-ai spus?

Deborah înghiţi în sec. Tonya voia ca povestea ei să nu fie dezvăluită.

— Ei bine? se răţoi Cerniga cu vocea ridicată.

Părea mai rece şi mai periculos ca oricând şi Deborah văzu din nou cu ochiul minţii cadavrele celor doi greci, oameni ale căror vieţi ea le-ar fi putut salva…

— Tatăl Tonyei, răspunse ea, a fost într-un regiment de tancuri compus în întregime din negri, care se deplasa prin sudul Germaniei la sfârşitul războiului.

Le spuse întreaga poveste, inclusiv faptul că era posibil ca acel cadavru de sub mască să fi fost Andrew Mulligrew, tatăl Tonyei.

Keene se încruntă şi se uită în jos, în vreme ce Cerniga o puse să repete povestea de două ori, luându-şi notiţe şi apoi verificându-le. În aparenţă Deborah îi spusese noutăţi. Probabil că ele nu schimbau nimic, de vreme ce era vorba de o istorie veche, la fel de relevantă pentru locul unde se afla acum containerul precum excavările efectuate de Schliemann, dar Deborah era mulţumită să aibă în sfârşit de oferit ceva ce poliţiştii nu ştiau deja, chiar dacă asta nu-i înmuie privirea lui Cerniga când se uită la ea.

— Credeam că tatuajul cu vultur pe care l-am zărit pe pieptul puştiului ăla în Grecia era de natură romană, zise ea. Dar nu era aşa, nu? Era de natură germană.

— Cele două au legătură între ele, replică Cerniga. Al Treilea Reich s-a mândrit cu descendenţa sa din Grecia şi Roma antică.

— Aşadar, reveni Deborah, arma asta?…

— Nu poţi uita de ea, nu? ripostă Cerniga.

— Credeam că dacă aflu ce credeţi voi că se întâmplă, aş putea ajuta.

— Aşa cum le-ai ajutat pe cele două cadavre din Palmetto? plesni Keene.

Deborah îşi plecă iarăşi privirea. Când Cerniga vorbi din nou, o făcu cu o voce uscată, aproape mecanică.

— Pe baza tiparului de iluminare din încăperea aflată în spatele raftului de cărţi, zise el, ne-am imaginat că acel container cu cadavrul şi bunurile funerare avea cam doi metri şi ceva pe unul, cam de dimensiunile unui coşciug mic. Totodată, credem că stătea independent în picioare şi, deşi cadavrul în sine s-ar fi aflat la o adâncime de doar vreo douăzeci şi cinci de centimetri, aproape sigur nu se găsea la nivelul podelei. Dacă presupunem că era înalt de vreo un metru şi ceva, asta înseamnă că avem de-a face cam cu doi metri cubi de spaţiu ascuns sub cadavru. Asta înseamnă un spaţiu suficient pentru a ascunde tot felul de arme importante.

— Şi nu vorbim aici de o cutie de pistoale, interveni Keene cu un ton sumbru.

— Noi credem, reluă Cerniga, cu o voce în care continua să nu se citească altceva în afara unei sincerităţi brutale, că arma este mai apropiată de armele de distrugere în masă pe care nu le-am descoperit niciodată în Irak. O astfel de armă a fost concepută în Germania nazistă în ultimul an de război şi a fost scoasă din ţară prin folosirea unor false obiecte din Antichitate ca acoperire. Ştim că programul nuclear german era destul de avansat, dar pare improbabil ca ei să fi dispus de materialul necesar pentru confecţionarea unui soi de bombă, deşi asta nu înseamnă că nu dispuneau de materiale care ulterior să fi putut fi transformate într-un dispozitiv de un anume soi, poate în ceea ce se numeşte o bombă murdară.

— Dacă în acel container există materiale radioactive, rosti Deborah încetişor, atunci totul este atât de bine ecranat, încât niciun fel de radiaţie nu a fost emisă dinăuntru. Dacă s-ar fi scurs chiar şi o cantitate infimă, atunci testarea cu CI4 ar fi detectat o emisie masivă de particule radioactive.

Deborah continua să pretindă că era mai degrabă vorba de un schimb de idei decât de un soi de pedeapsă pentru faptele şi lipsa ei de acţiune dinainte. „Vrei să ştii ce se petrece?" părea să gândească Cerniga. „Uite ce se petrece. Iar dacă asta te înspăimântă de moarte, atunci vina îţi aparţine în întregime."

— Înclinăm să credem că arma este de natură chimică sau – mai probabil – de natură biologică, zise Cerniga. Naziştii au efectuat cercetări substanţiale pe această temă.

„În lagărele de concentrare", îşi zise ea, simţind iarăşi brusc acel gol ciudat în stomac.

— Varicela ar merge de minune, propuse Keene, rânjind. O grămadă de flacoane cu varicelă sau nişte viruşi urâţi de gripă, sau poate câteva fiole de ciumă bubonică…

Deborah îşi plecă iarăşi privirea, dar doar pentru o secundă.

— Richard ştia? întrebă ea.

— N-avea nici cea mai vagă idee, răspunse Cerniga. Credea că e pe punctul de a anunţa una dintre cele mai mari descoperiri arheologice ale secolului şi mai credea că va ajunge să pună muzeul vostru pe harta turistică internaţională şi că el va deveni un erou naţional al poporului grec.

Era o veste bună, dar în gura lui Cerniga suna prosteşte de ireală.

— Ca şi tine, continuă el, ca şi cum ei i-ar fi scăpat esenţa, nici el nu avea nici cea mai vagă idee ce se petrece.

— Credea că este vorba de artă şi istorie, rosti Keene, rânjind iarăşi în faţa ei, astfel că Deborah plecă din nou privirea. Îţi vine să crezi?

— Cum rămâne cu rusul? întrebă Deborah. Biletul pe care îl purta la el sugerează…

Cerniga i-o reteză cu o izbucnire furioasă, înroşindu-se brusc la fată:

— Tu ce naiba crezi că facem noi aici? Crezi că vrem să-ţi stoarcem creierii ca şi cum ai fi vreun

blestemat de expert, vreun geniu care poate face treaba în locul nostru? Aşa cum ţi-am explicat de cincizeci de ori până acum, rusul este irelevant pentru această anchetă.

— Credeam doar… începu ea, simţindu-se doborâtă de furia lui.

— Nu începe, o potoli el. Sau cel puţin întoarce-te la cărţile tale şi crezi ce vrei acolo. Nu mai eşti suspectă, bine? Din punctul meu de vedere, nu eşti decât un obstacol. Dispari din calea mea şi stai departe. Ia-ţi o vacanţă.

— Hei, interveni Keene, pe un ton răutăcios, ce-ar fi să pleci în Rusia?

— Orice, zise Cerniga. Doar să nu te mai văd pe aici până chestia asta nu este rezolvată. S-a înţeles?

Mută, Deborah încuviinţă încet din cap.

Capitolul 65

În Piaţa Roşie ploua tare. Deborah era la Moscova de două zile şi în acest timp plouase atât de tare, că ei îi devenise imposibil să-şi imagineze oraşul fără cerul plumburiu, copacii uzi, trotuarele lucitoare de apă şi cupolele sclipind.

„Două zile.”

Ştia că făcuse o mare nebunie. N-ar fi trebuit să vină aici. După ce îşi petrecuse ultimii zece ani aproape în totalitate în State, acum se lansase în două călătorii complet neprogramate spre Europa în tot atâtea săptămâni. Nu-şi putea permite financiar escapadele şi avea să plătească pentru ele tot restul anului şi o bună parte din anul următor. Grecia fusese scumpă, dar nou capitalista Rusie o bătea de la distanţă: de la o mie de kilometri distanţă. De ce venise aici?

Ca să-i facă în ciudă lui Cerniga? Ca să ia în serios sfatul lui şi al sarcasticului Keene, ca şi cum asta i-ar fi putut şterge din amintire dispreţul cu care ei o făcuseră proastă şi amatoare? Sau ca să înlăture alte imagini din mintea ei?…

„Grecii morţi, cu ochii deschişi…”

Sau ca să-şi ascundă capul la distanţă de un continent?

„Acest motiv e cel mai aproape de adevăr.”

Însă mai erau întrebări de pus. Cerniga spusese că povestea nu e legată de arheologie. Spusese că nu are legătură cu rusul şi cu Magdeburg. Numai că Deborah era convinsă că asta nu era tot. Nu-şi putea da seama dacă el nu ştia sau nu voia să spună, dar mai era *ceva*, ceva ce nimeni nu rostise încă cu glas tare, ceva aflat chiar în miezul acestei farse tragice. Deborah simţise asta chiar de la început. Simţise că urmele după care se luase ea aparţineau unui lup sau unui animal mai mare şi mai bizar, o fiinţă pe care ea n-

ar fi avut de unde să o recunoască până ce nu ar fi dat colţul şi s-ar fi trezit cu bestia pândind-o.

Aşa că venise în Rusia. În ciuda ghidului de buzunar şi a bunului-simţ, venise, hotărâtă să urmeze pista mai de la depărtare, până ce urmele se estompau cu totul sau până ce o aduceau în faţa bestiei.

Cu o zi înainte făcuse trei lucruri după zborul care i se păruse că nu se mai sfârşeşte. Îşi luase o cameră de hotel la Belgrade, la doar o staţie de metrou distanţă de Kremlin. Vizitase Muzeul Puşkin şi se uitase, pustiită de sentimente şi uluită, la Comoara lui Priam, colecţia de artefacte antice pe care Schliemann o descoperise în Troia şi o adusese ilegal în Germania cu o sută de ani în urmă. Deborah nu era deloc sigură ce mai însemna acea colecţie pentru căutările ei curente, deşi îi spunea că moartea unui fost agent sovietic la un bloc distanţă de muzeul din Atlanta care în aceeaşi noapte fusese jefuit de propria colecţie de suvenire din războiul troian nu reprezenta o coincidenţă. Faptul că Richard acumulase doar falsuri nu avea nicio însemnătate în faptul că ambele colecţii se găsiseră în Berlin în 1945, în vreme ce ruşii băteau la poarta oraşului cu tancurile, şi ambele colecţii fuseseră furate de acolo.

Al treilea lucru pe care îl făcuse fusese să o sune pe Alexandra Voloşinov, fiica rusului mort. De fapt, sunase de două ori. Prima dată răspunsese un bărbat, care spusese că nu pricepe ce spune ea şi închisese. A doua oară răspunsese chiar femeia, dar fără să fie mai ospitalieră, deşi luase numărul de telefon de la hotelul lui Deborah în caz că se răzgândea şi accepta să vorbească cu ea.

În această dimineaţă sunase.

— Soţului meu nu-i place să discut despre tata, zisese ea. Adică despre munca lui. Dar mă voi întâlni cu dumneavoastră.

Trebuia ca întâlnirea să aibă loc chiar aici, în piaţa flancată de vechiul complex de magazine

GUM şi, ca printr-un contrast intenţionat, de mormântul lui Lenin, în spatele căruia se vedeau zidurile de cărămidă roşie ale Kremlinului. Deborah îşi strânse haina nepotrivită cu vremea mai bine pe trup şi se uită spre sud-est, unde cupolele ciudate în formă de ceapă ale Catedralei Sf. Vasile sclipeau roşii şi aurii prin picăturile de ploaie. Priveliştea îi provocă un fior de emoţie imposibil de oprit pentru simplul fapt că se găsea aici, într-un asemenea loc.

Era suficient de în vârstă ca să-şi amintească ce însemnase Uniunea Sovietică pentru America în anii ’70 şi ’80, chiar dacă sentimentele ei vizavi de ameninţarea războiului rece şi a concurenţei dintre superputeri aveau mai mult de a face cu filmele cu mesaj politic şi rivalităţile din competiţiile sportive. Chiar dacă era miezul verii, o parte a ei descoperise cu surprindere că piaţa nu era acoperită de zăpadă, aceeaşi parte, probabil, care fusese uluită să vadă ultracunoscutul simbol McDonald’s alături de o clădire a cărei faţadă austeră din piatră purta încă simbolul secerii şi ciocanului. Ştia că Uniunea Sovietică încetase să mai existe, dar ea se simţea încă atât de palpabil în aerul umed, încât simbolurile capitalismului democratic occidental păreau nişte decoraţiuni de Crăciun care urmau să fie date jos peste câteva săptămâni.

Alexandra Voloşinov era o femeie masivă, ca şi tatăl ei, cam de patruzeci şi cinci de ani, palidă, cu un chip un pic aspru şi tern. Avea ochi de culoare închisă şi precauţi, care nu se uitau direct la cealaltă persoană, ca şi cum femeia ar fi căutat în permanenţă ceva. Purta o haină lungă şi închisă la culoare şi o eşarfă bleu-deschis pe cap. După ce se aşteptase, fără niciun motiv întemeiat, la cineva mai tânăr, Deborah se dădu la o parte din calea femeii, murmurând nişte scuze, înainte de a-şi da seama despre cine e vorba.

— Deborah Miller? întrebă femeia.

Avea o voce plată, iar pe chip nu i se citea nicio emoţie, niciun fel de politeţe şi nicio urmă de ospitalitate.

— Da, răspunse Deborah, zâmbind. Trebuie să fiţi Alexandra.

— Serghei Voloşinov a fost tatăl meu, rosti femeia, ca şi cum asta ar fi însemnat o distincţie. De ce aţi venit?

Încântată de faptul că rusoaica acceptase să se întâlnească cu ea, Deborah se simţi acum dezumflată. Femeia continua să nu vrea să vorbească şi nu o voia deloc acolo pe americancă.

— Încerc să înţeleg ce s-a întâmplat cu tatăl dumitale deoarece cred că asta are importanţă pentru descifrarea morţii altui om.

— Dar nu sunteţi de la poliţie.

— Celălalt era un prieten apropiat de-al meu.

Rusoaica se gândi la cele aflate, ţinându-şi poşeta bine în faţa stomacului, ca pe un soi de scut.

— Poliţia spune că s-a dus în partea rea a oraşului. Că a fost jefuit. Asta-i tot.

— Nu cred că e adevărat.

— Doamnă Miller, începu rusoaica.

— Domnişoară, o corectă Deborah, zâmbind.

Rusoaica se opri, apoi chipul i se strâmbă uşor într-un început de zâmbet.

— Nemăritată, rosti ea. Probabil bună idee.

— Deocamdată, zise Deborah, este în mod clar o idee bună.

Cealaltă femeie dădu din cap, după care, fără niciun fel de avertisment, o luă pe Deborah de braţ şi începu să meargă spre Catedrala Sf. Vasile.

— Tata, zise ea, fără să se uite la americancă, era… nu gândea bine.

— Era… dezechilibrat mintal?

Alexandra se gândi puţin şi zâmbi prosteşte.

— Nebun, rosti ea. Tata era nebun.

Deborah nu găsi nimic de spus, aşa că o lăsă pe femeie să vorbească.

— Mama a murit acum şase ani, continuă aceasta. El a fost multă vreme foarte trist. Nu mânca. Nu ieşea. Nu făcea altceva decât să stea în apartament. După un an sau doi, s-a dus…

Făcu un gest vag cu mâna liberă, dar gestul nu exprima atât tristeţe, cât mai degrabă exasperare.

— A devenit interesat de vechea muncă. Prea interesat. Citea mereu despre asta. Vorbea mereu despre asta. Oricui! Mie, familiei mele, oamenilor care lucrau în magazine şi restaurante, oamenilor din parc. Oricui. Mereu acelaşi lucru: *el era un rus mândru, el muncea pentru ţara lui, el cunoştea secrete, el nu avea încredere în americani şi britanici, dar nu avea încredere nici în vechiul guvern sovietic! Erau mincinoşi şi ucigaşi. Dar acum ce avem? Hamburgeri şi găşti de stradă, haine la modă şi mafioţi, în vreme ce săracii continuă să moară de foame, aşa cum mureau sub Stalin şi sub ţari...* Mereu acelaşi lucru. Permanent.

Vocea femeii se înăspri pe măsură ce înşira litania pe care o auzise fără îndoială de o mie de ori.

— Era un om bătrân şi nebun, continuă ea. Toată lumea era furioasă pe el. Toată lumea râdea de el. Acum el e mort şi este bine. Pentru el. Pentru familia mea. Pentru mine.

Rosti ultimele cuvinte ca şi cum ar fi provocat-o pe Deborah să nu fie de acord.

— De ce s-a dus în America dacă o ura atât de mult?

— Pentru că era nebun. Nu ştiu.

— E posibil să fi urmărit un vechi container din zilele lui din MVD?

— *Urmărit?*

— Să-i fi luat urma, explică Deborah. Să fi anchetat. Să fi încercat să afle mai multe despre ceva din trecutul lui.

— Poate, acceptă rusoaica, fără niciun fel de interes. El umplea cărţi cu scrieri despre muncă, dar eu nu m-am uitat la ele.

— Mai aveţi aceste cărţi?

— Acasă. Cutii şi cutii. I-au curăţat apartamentul şi mi-au trimis cutiile lui. Ce fac eu cu ele? De ce le vreau?

— Le-aş putea vedea?

Alexandra se uită la ea.

— Prietenul care a murit, zise ea. Un iubit?

Candoarea întrebării o făcu pe Deborah să izbucnească în râs.

— Mai degrabă ca un tată.

— Bine, rosti femeia, privind drept înainte. Puteţi vedea.

Intrară la metrou. Deborah o imită pe cealaltă femeie şi îi dădu mai multe monede pe care aceasta le luă fără să comenteze sau să se amuze. Pe parcursul călătoriei, Deborah se trezi din când în când uitându-se la sculpturile şi mozaicurile care decorau staţiile mai vechi: fermieri ucraineni, cu braţele pline de spice de grâu, îmbrăţişând tractorişti ruşi care cărau scule, imagini cu Lenin în posturi oratorice, sculpturi elegante ale infanteriei şi tancurilor sovietice triumfătoare. Aşa cum mai simţise şi în Grecia, şi aici era un univers cu totul diferit.

— Spuneai că tatăl dumitale a trăit în Magdeburg, rosti Deborah imediat ce ieşiră iarăşi la aer.

Alexandra nu se arătase deloc dornică să vorbească în spaţiul strâmt al vagonului de tren.

— Sediul MVD din Germania de Est, replică ea. Tata a fost… cantonat acolo ca tânăr.

— În anii ’50?

— Da.

Deborah se încruntă. Cele aflate nu aveau sens. De ce încercaseră nemţii să trimită cadavrul într-un oraş care avea să cadă în mâinile ruşilor şi

să devină parte din imperiul sovietic? Magdeburg se găsea la sud-vest de Berlin, dar nu destul de departe de graniţa poloneză ca să fie considerat o destinaţie sigură şi cu siguranţă în niciun caz mai sigur decât raiul elveţian. Oricum, dacă povestea Tonyei era adevărată, americanii distruseseră convoiul german mult mai la sud de Magdeburg. Nu avea niciun sens să fie transportat ceva acolo şi oricum nu existase nicio tentativă în acest sens. Ceea ce făcea ca pe lista de posibilităţi să nu mai rămână decât o ipoteză deconcertantă: Cerniga avea dreptate. Nu exista nicio legătură. La orice ar fi făcut referire scrisoarea rusului, nu era vorba despre convoiul atacat de Andrew Mulligrew.

„Rămăşiţele n-au ajuns niciodată la Magdeburg…”

Şi totuşi simţea legătura, ca şi cum ar fi fost ceva dincolo de orizont sau ca un tablou care căpăta sens doar dacă era ţinut într-o anumită poziţie.

— Spuneai că tatăl dumitale vorbea mereu despre aceleaşi lucruri, rosti ea. Că era obsedat de idei şi chestiuni vechi.

— Obsedat, repetă Alexandra, plăcându-i cuvântul. Da.

— Era cumva obsedat de anumite cazuri sau evenimente?

Alexandra ezită.

— Doar în general, răspunse ea. Nu în particular.

Femeia privi în altă parte şi Deborah avu pentru prima dată certitudinea că nu i se spunea adevărul.

Alexandra şi soţul ei locuiau într-un bloc-turn cenuşiu şi decrepit din epoca Brejnev, la jumătate de oră distanţă de centrul oraşului. La clădire se ajungea în partea finală prin intermediul unei mici liziere de mesteceni cu scoarţa albă şi lucitoare. Urcară la etajul paisprezece într-un ascensor

dărăpănat şi vopsit într-un verde-ţipător, şi care mirosea a urină stătută. Interiorul apartamentului era la fel de mic şi de sinistru pe cât era exteriorul de dezolant, dar locuinţa era curată şi Alexandra nu dădu semne că s-ar fi ruşinat cu ea. Ba chiar îi arătă apartamentul lui Deborah cu un soi de graţie imperială, mândră de ce avea şi de modul cum întreţinea totul. De la fereastră, Deborah numără alte patru clădiri identice şi nenumărate altele întinzându-se înapoi spre locul de unde veniseră.

Soţul Alexandrei, Vasili, un tip burtos cu cămaşă cu mâneci scurte, părând a avea în jur de cincizeci de ani, nu vorbea – sau aşa pretindea – niciun fel de engleză. Omul o măsură îndelung, studiind statura ei de barză când ea intră în sufragerie, probabil socotind-o ca pe un soi de pasăre ciudată. Alexandra îi spuse ceva în rusă, fără nicio expresie pe chip, cu o voce plată, iar el mormăi ceva de câteva ori. În cele din urmă, o salută pe Deborah cu mai multă căldură decât l-ar fi crezut ea în stare şi ieşi din casă, fluierând.

— Cumpărături pentru cină, rosti Alexandra. Tu mănânci aici.

Era un soi de invitaţie, iar Deborah îi mulţumi, totodată zicându-şi că trimiterea soţului la plimbare avea de-a face cu cumpărăturile pentru cină la fel de mult pe cât avea de-a face cu ceea ce avea Deborah de discutat cu ea.

Se aflau acolo cinci cutii mari de carton, etichetate doar cu ceea ce Deborah crezu că este adresa apartamentului.

— Acolo, rosti Alexandra, făcând un gest de indiferenţă către colţul unde cutiile stăteau înghesuite. Deschide-le.

Ea se duse în bucătărie ca să facă o cafea, lăsând-o pe Deborah singură cu cutiile şi cu impresia distinctă că fiica mortului ar fi fost extrem de fericită să ardă acele hârtii. Deborah deschise cutiile şi descoperi că sunt pline de dosare vechi din plastic şi de hârtii, unele scrise cu grijă şi

organizate metodic, altele doar stive de hârtii pline de mâzgălituri. Deborah expiră îndelung. Evident, totul era în rusă, iar ea nu desluşea nici măcar un cuvânt.

— Mă puteţi ajuta să citesc câteva documente? o întrebă ea pe Alexandra când aceasta se întoarse cu o tavă plină cu ceşti de cafea şi prăjiturele.

— Nu este important, răspunse aceasta, încruntându-se.

— Dacă mi-aţi putea spune doar ce înseamnă cuvintele de pe dosare…

Alexandra se încruntă şi mai tare, apoi mormăi ceva ca un animal mare şi se ghemui pe vine lângă cea mai apropiată cutie.

Deborah nu ştia la ce să se aştepte. În definitiv, era improbabil ca Serghei Voloşinov să fi păstrat documente oficiale în propria casă şi cu atât mai puţin posibil ca oricine le găsise după moartea lui să le fi trimis familiei dacă documentele ar fi fost cumva importante, în vreme ce răsfoia primul dosar, Alexandra păru să-şi piardă postura obişnuită de impasibilitate şi chipul i se alungi.

— Nimic, rosti ea. Numai prostii.

Din câte vedea Deborah, o mare parte a dosarului părea să conţină scrisori, multe dintre ele cu antet cu aspect oficial, marcat de însemnele de stat ale Uniunii Sovietice.

— La ce se referă? întrebă ea.

— La… Alexandra căută cuvântul… *obsesiile* lui.

— Chestiile astea sunt clasificate? întrebă Deborah. Adică, sunt secrete? Este periculos ca eu să aflu despre conţinutul lor?

Pe neaşteptate, pe chipul Alexandrei se lăţi un zâmbet înnegurat.

— Nu, răspunse ea. Tata a lucrat pentru Departamentul Paznicilor de Frontieră. Era un soldat şi o oficialitate inferioară, un birocrat. Lucra

cu oameni care făceau lucrurile secrete şi periculoase. Oameni cu putere. Dar el? Nu.

— Atunci nu pricep. Ce naiba se află aici de nu-mi puteţi spune şi mie?

Alexandra se ridică atât de repede în picioare, că Deborah se strâmbă, convinsă că femeia avea să-i tragă un pumn. În loc de asta, rusoaica trase un picior primei cutii, de două ori, răsturnând şi împrăştiind conţinutul ei şi strigând câteva fraze guturale în rusă. Chipul ei calm se înroşise brusc de furie.

Deborah se ridică repede în picioare, bâlbâind nişte scuze.

— Nu, rosti Alexandra, continuând să fie furioasă. Nu dumneata trebuie să îţi ceri scuze. El trebuie.

Lovi din nou cutia, rupând-o.

— Tatăl dumitale? De ce?

— Pentru asta. Pentru tâmpeniile astea… neruşinate.

— Nu pricep, zise iarăşi Deborah, apucând-o pe rusoaică de mâini ca şi cum ar fi vrut să o echilibreze. Te rog să îmi spui. La ce se referă toate aceste scrisori?

Alexandra se calmă treptat, dar chipul continua să-i fie roşu de furie.

— Tata a fost un prost, rosti ea, cu o amărăciune care se transformă în durere şi ruşine. Ani de zile a fost un bun soldat pentru patria lui, lucrând pentru vechii comunişti din Germania de Est.

— În Magdeburg, preciză Deborah.

— În Magdeburg, da. I-au dat medalii, premii. Dar apoi el s-a întors în Rusia şi… *statutul* lui?

— Gradul?

— Gradul. Gradul i-a fost micşorat. Atunci nu au mai avut încredere în el. Cincisprezece ani a continuat să muncească pentru KGB, dar n-a mai fost niciodată la fel. Când a terminat… când s-a

pensionat, era încă de statut inferior – *grad* – decât atunci când era în RDG, în Germania de Est.

— Ce a făcut? întrebă Deborah, cu prudenţă, sigură că ajunsese în pragul unei dezvăluiri importante.

— A scris astea, zise rusoaica, înşfăcând o mână de scrisori şi ridicându-le în aer.

— La ce se referă?

Alexandra rămase nemişcată şi îşi mişcă puţin capul înainte, cu ochii pe jumătate închişi, ca şi cum s-ar fi rugat. Mâinile i se mişcau singure, părând să descifreze scrisul doar prin atingere, după care scoaseră o singură foaie din teanc.

Era diferită de celelalte, groasă şi plină de imagini: o fotografie alb-negru care fusese marcată de linii roşii, săgeţi şi litere chirilice scrise cu tuş. Rusoaica depuse foaia pe covorul subţire cu grijă, cu delicateţe, ca şi cum ar fi fost extrem de fragilă sau cumva explozivă. Continuă să-şi ţină ochii pe jumătate închişi. După aceea împinse foaia spre Deborah.

— Ce e asta? întrebă Deborah, ridicând foaia şi aruncând o privire rusoaicei, care rămăsese tăcută pe loc.

Văzând că nu primeşte niciun răspuns, Deborah studie fotografia.

De fapt erau patru poze, cu acelaşi subiect fotografiat din patru poziţii uşor diferite. Subiectul era un bărbat zăcând întins pe spate, cu ochii închişi şi cu gura întredeschisă. Două poze erau imagini ceţoase şi întunecate de la cap la mijloc, celelalte erau portrete ale chipului, mai deschise şi cu un contrast mai bun. Ambele arătau un punct pe fruntea omului, uşor deviat de la mijloc. Părea o gaură de glonţ.

— Nu pricep, făcu Deborah, cu o voce în care se ghicea nerăbdarea. Rusoaica exagera cu dramatismul. Cine e?

Alexandra continuă să nu spună nimic, astfel că Deborah avu ciudata senzaţie că rusoaica

aştepta ceva. Deborah se încruntă şi se uită iarăşi la poză.

— Ce? zise ea. Cine e?…

Dar chiar în clipa când puse întrebarea, detaliile chipului începură să-şi facă loc în mintea ei: părul negru şi subţiat, pieptănat cu atenţie de pe faţă şi din jurul urechilor, paloarea pielii, sprâncenele, bărbia, forma gurii, pămătuful des al mustaţei atent îngrijite…

— Nu, rosti ea. Nu se poate.

Se holbă la poză şi la liniile roşii care fuseseră trase peste ea.

— Nu se poate, repetă ea. Seamănă cu…

— Hitler, rosti Alexandra, fără a se uita la Deborah. Seamănă cu Hitler.

— Adolf Hitler, rosti Deborah. Da. Dar…

— La sfârşitul războiului, zise Alexandra, cu o voce în şoaptă, Hitler s-a sinucis în… *buncărul* lui de beton, da?

— Da, răspunse Deborah.

Nu putea gândi limpede. Se simţea ca învăluită de o ceaţă densă, iar povestea asta era şi mai rea, căci ieşea cumva din acea ceaţă. Nu-şi putea imagina ce o aştepta de cealaltă parte a ceţii.

— Ruşii au ajuns acolo şi i-au găsit corpul, cu alţii, rosti Alexandra. Au fost luate pentru examinare şi îngropare, dar erau rău distruse şi era foarte cald. Aşa că nu au fost aduse la Moscova. Au fost duse la sediul SMERŞ – Spionajul Militar – aşa cum a ordonat NKVD…

— În Magdeburg, adăugă Deborah.

Vorbea încet. Ceaţa începea să se topească, dar acum ea era cea care cădea, rostogolindu-se, plonjând exact aşa cum îşi imaginase că va cădea prin bezna bazinului din Micene, pe o distanţă imposibilă, cu o lentoare agonizantă.

— Da, Magdeburg, rosti Alexandra. Totul era foarte clar. Adevărat. Toată lumea ştie asta. Cu excepţia tatălui meu. Tatăl meu nebun s-a dus să lucreze acolo şi a devenit obsedat de ideea…

— Că trupul lui Hitler nu a ajuns niciodată în Magdeburg, zise Deborah, cu o voce care răsună în capul ei ca un clopot de alarmă. Reformulă propoziţia, inserând cuvântul din scrisoarea pe care Serghei Voloşinov o purta la el în noaptea în care murise. *„Rămăşiţele* lui Adolf Hitler n-au ajuns niciodată în Magdeburg.”

„Dar asta înseamnă că acel cadavru datat cu carbon radioactiv?…”

Nu. Să fi avut Richard trupul lui Hitler într-o încăpere secretă din Atlanta? Era imposibil. Cum să fie posibil? Cum să fi ajuns acolo?

„La fel cum a ajuns Comoara lui Priam în Muzeul Puşkin”, rosti o voce în mintea ei.

Capitolul 66

Trei ore mai târziu, Vasili se întorsese şi despacheta proviziile pentru cină în bucătărie, în vreme ce Alexandra gătea. Deborah şedea pe un fotoliu şi se uita la cutiile pe care le sortaseră, în vreme ce noi posibilităţi îi apăreau în minte.

Dacă Serghei Voloşinov avusese dreptate, atunci Deborah – ca şi Richard, Marcus şi tatăl acestuia – mersese permanent pe un drum greşit. Deborah presupusese că scrisoarea pe care o avea rusul la el când murise se referea la cadavrul din cutie, cadavrul care fusese luat de la convoiul german şi ajunsese într-o încăpere secretă din spatele bibliotecii lui Richard. Din acest punct de vedere, Deborah credea acum că se afla pe pista cea bună. Greşise însă când presupusese că nemţii avuseseră intenţia ca acel cadavru să ajungă în Magdeburg. De fapt, ei intenţionaseră să ajungă cu containerul în Elveţia, unde s-ar fi aflat în siguranţă. Ruşii fuseseră cei care îl trimiseseră în Magdeburg, deşi asta se întâmplase mai târziu, iar în acel moment, dacă Voloşinov avea dreptate, se aflau în posesia unui cadavru complet diferit.

Voloşinov crezuse – şi nu fusese singurul – că acel cadavru socotit ca fiind al lui Hitler, pe care îl descoperiseră ruşii în Berlin, era de fapt al uneia dintre sosiile dictatorului nazist. Acesta fusese luat şi dus în Magdeburg pentru investigaţii, verificări şi înhumare, în vreme ce adevăratul cadavru al lui Hitler fusese subtilizat. Voloşinov avusese nevoie de un deceniu de cercetări ca să dea de povestea unei unităţi militare americane care distrusese un convoi german la doar câţiva kilometri de frontiera elveţiană, după care îi luase şi mai mult timp ca să stabilească ce se întâmplase cu ceea ce transporta acel convoi după război. Când crezuse că a

descoperit ultimul loc de odihnă a rămăşiţelor, obţinuse o viză şi zburase până în Atlanta.

„Să fi fost însă totul doar o dovadă de nebunie?”

Aşa îi trataseră superiorii teoriile, astfel încât refuzul lui de a renunţa la ele avusese ca rezultat retrogradarea într-o slujbă de birou în Moscova. Acum însă, graţie ajutorului ezitant al Alexandrei în calitate de traducător, Deborah înţelegea esenţa argumentelor lui şi nu era deloc sigură că era vorba doar de o nebunie a teoriei conspiraţiei.

Pentru început, existau dovezi clare că Voloşinov îşi urmărise de unul singur teoriile la multă vreme după ce i se spusese să renunţe la ele. Mulţi alţi oameni îşi exprimaseră în decursul timpului îndoielile legate de rămăşiţele îngropate în Magdeburg. Însuşi Stalin îi acuzase pe britanici şi pe americani că îi permiseseră lui Hitler să evadeze, ba chiar că îi aranjaseră un domiciliu într-o altă ţară, poate chiar sud-americană. Probabil că aici fusese vorba doar de o intoxicare cu informaţii menită să-i prezinte pe aliaţii occidentali ca nişte papă-lapte, ba chiar ca prieteni ai omului pe care toţi ruşii îl dispreţuiau de moarte. De aici rezultă însă clar că Stalin era departe de a fi sigur că ruşii găsiseră adevăratul cadavru al dictatorului de la Berlin.

Povestea, din câte îşi dădea Deborah seama, deriva dintr-o combinaţie de înregistrări oficiale, relatări ale martorilor oculari şi zvonuri, imaginea finală fiind inconsistentă şi, pe alocuri, chiar contradictorie. Voloşinov nu părea să fi avut vreo problemă cu astfel de incongruenţe, ci atrăsese atenţia asupra punctelor slabe şi a problemelor prin propria versiune, ca şi cum acestea ar fi indicat prin ele însele lipsurile din versiunea oficială a desfăşurării evenimentelor. Un accent anume provenea de la un colonel MVD pe nume Menşikov, a cărui mărturie olografă era adresată

prin scrisori direct lui Voloşinov, scrisori foarte asemănătoare cu cea pe care rusul o purta la el în noaptea în care murise. Se părea că, anterior întâlnirii cu tatăl Alexandrei, Menşikov, pe atunci un tânăr recrut care învăţa dedesubturile postului său din Germania de Est, făcuse parte, ca infanterist, din Unitatea 79 SMERŞ pe linia frontului în timpul bătăliei pentru Berlin. Omul pretindea că fusese de faţă la descoperirea buncărului. Auzise mărturiile supravieţuitorilor şi urmărise – pe baza acelor mărturii – cum cadavrele înnegrite de foc al lui Hitler şi al Evei Braun fuseseră scoase dintr-o groapă superficială din grădina Cancelariei Reichului.

Hitler murise pe 13 aprilie 1945, conform aceleiaşi mărturii, trăgându-şi un glonţ în cap cu propriul pistol Mauser. Soţia lui luase cianură. Cele două cadavre au fost scoase afară, îmbibate cu benzină rechiziţionată special pentru acest scop cu câteva zile înainte, şi arse, sub supravegherea aghiotantului lui Hitler, maiorul SS Otto Gunsche. La incinerare au fost martori Gunsche, Martin Bormann, Joseph Goebbels, Heinz Linge (valetul lui Hitler) şi Erich Kempka (şoferul lui), dar, din pricina masivelor bombardamente sovietice, rugul funerar a fost abandonat înainte ca incinerarea să fie completă. Paznicii din clădire – inclusiv Ewald Lindloff şi Hans Reisser, cei care au îngropat cadavrele – au depus mărturie că incinerarea a făcut ca acele cadavre să fie imposibil de recunoscut. Şi alţi membri ai înaltului Comandament German s-au sinucis, incluzând aici întreaga familie Goebbels, adică Joseph, Magda şi cei şase copii ai lor.

Ruşii au descoperit ceea ce păreau să fie rămăşiţele cadavrului lui Hitler abia după câteva zile de la moartea lui, zile în cursul cărora, aşa cum afirma Voloşinov, adevăratul cadavru fusese împachetat într-un container, care, însoţit de o coloană blindată, fusese trimis spre sud, către

frontiera cu Elveţia. Voloşinov susţinea că acel cadavru găsit de ruşi aparţinea uneia din sosiile lui Hitler, deşi nu preciza care anume dintre ele. Unele dovezi îl indicau pe Gustav Weber, altele pe un actor pe nume Andreas Kronstaedt, sau pe Julius Schreck, un membru al partidului nazist încă din anii ’20 şi şoferul favorit al lui Hitler. Voloşinov susţinea că unul dintre aceşti oameni fusese special fotografiat de nemţi înainte ca focul să facă leşul de nerecunoscut. Acest cadavru – şi nu cel al lui Hitler – fusese pus într-o cutie din lemn şi transportat la laboratorul rusesc de medicină legală şi patologie din Berlin-Buch. La data de 8 mai 1945, când Europa sărbătorea victoria, medicul legist rus Faust Şerovsky şi un alt medic anatomopatolog, maiorul Anna Marantz, au necropsiat rămăşiţele.

Cadavrul a fost în cele din urmă îngropat pe un teren folosit ca groapă de gunoi la adresa 30-32 Klausenerstrasse din Magdeburg, unde a rămas până în 1970, când, în încercarea de a împiedica dobândirea de către Hitler a statutului de martir al simpatizanţilor de extremă dreaptă şi al naţionaliştilor germani, KGB-ul a deshumat rămăşiţele, le-a dezintegrat şi resturile le-a împrăştiat în apele râului Ehle, în apropiere de satul Biederitz.

Dincolo de decalajul dintre moartea lui Hitler şi descoperirea cadavrului de către sovietici, un decalaj care în mod cert permisese furtul adevăratului cadavru, Deborah crezuse iniţial că povestea lui Voloşinov dispunea de prea puţine elemente de credibilitate. Însă pe măsură ce afla mai multe, presând-o pe Alexandra să-i traducă tot mai multe dosare, începea să-şi pună întrebări tot mai serioase în privinţa asta.

Relatările nemţilor celor care participaseră la incinerarea lui se contraziceau în puncte esenţiale şi critice. Existau mai multe versiuni asupra locului unde se împuşcase Hitler: unii spuneau că

în gură, alţii în tâmplă, alţii în colţul ochiului. Unul spunea că trupul lui se afla pe o canapea, alături de corpul Evei Braun, altul susţinea că fusese găsit singur, pe un fotoliu. Se afirma că petele de sânge de pe canapea nu corespundeau grupei sangvine a dictatorului.

Dar primul lucru care o izbi cu adevărat fu un detaliu bizar despre călătoria pe care cadavrul o efectuase de la Berlin la Magdeburg. Conform arhivelor oficiale, ruşii îngropaseră leşul chiar pe drum, după care îl exhumaseră. Acest mod curios de operare se repetase de nouă sau chiar de zece ori între Berlin şi Magdeburg. Statul sovietic nu oferea un motiv clar pentru o asemenea acţiune, iar Voloşinov trăsese propriile concluzii, anume că sovieticii erau sfâşiaţi între dorinţa de a afla mai multe despre acel cadavru şi aceea de a-l face să dispară. Ambele impulsuri proveneau dintr-o incertitudine profundă legată de natura acelui cadavru şi din anxietatea că puseseră mâna pe un alt leş uman.

Chiar şi după efectuarea autopsiei oficiale, rezultatele ridicaseră la fel de multe întrebări pe câte răspunsuri oferiseră. Germanii care supravieţuiseră episodului din buncăr susţineau cu înverşunare că Hitler se împuşcase singur – aşa cum sugerau fotografiile a căror acurateţe era imposibil de verificat – dar cadavrul autopsiat conţinea urme de cianură şi aşchii de sticlă în gură, fără ca vreun glonţ să fie găsit în trup. Bineînţeles că era posibil ca liderul nazist să fi spart o fiolă de otravă în vreme ce se împuşca, iar glonţul s-ar fi putut pierde, dar discrepanţele au generat oarecare nelinişti. O reexaminare ulterioară a buncărului a dus la descoperirea unei bucăţi de calotă craniană, în aparenţă rezultată din explozia glonţului la ieşirea din cap. Această bucată a fost depozitată separat şi, din câte îşi dădea seama Deborah, continua să se afle în posesia guvernului rus, deşi rămăsese netestată în privinţa ADN-ului, ca să-i fie

dovedită originea. Voloşinov credea că însăşi recuperarea acelui fragment de os era dubioasă, o tentativă a autorităţilor de a acoperi golurile din raportul de autopsie. Mai mult, prin acel fragment nu se putea dovedi identitatea cadavrului şi nici măcar nu se putea dovedi că provenea de la aceeaşi fiinţă umană.

Fuseseră efectuate şi examinări ale dentiţiei, pe o bucată de proteză găsită în grădina Cancelariei şi, din nou, aceste examene păruseră să confirme că trupul găsit era al lui Hitler; doar că dosarele folosite pentru verificarea rezultatelor se bazau pe amintirile dubioase ale asistentei de stomatologie Kaethe Hausermann şi ale tehnicianului dentar Fritz Echtmann. Cei doi lucraseră pentru dentistul lui Hitler, dr. Fritz Blaschke, şi erau nazişti convinşi care, în opinia lui Voloşinov, ar fi putut cădea de acord asupra unei mărturii false cu mult timp înainte. Tot Voloşinov afirma că bucata de proteză putea fi reconstruită şi pusă anume într-un loc unde să fie găsită şi să-i conducă pe ruşi pe o pistă falsă. Mai departe, toate astea erau alte dovezi că naziştii plănuiseră o strategie de scoatere a rămăşiţelor lui Hitler în urma căreia să rămână suficiente indicii care să-i convingă pe sovietici, fără ca acestea să însemne, de fapt, ceva anume. De aceea cadavrul fusese ars în aşa fel încât să nu poată fi recunoscut, fără să fie însă complet distrus, pentru ca ruşii să nu caute adevăratul cadavru. Tot acesta fusese motivul pentru care acele fotografii fuseseră anume lăsate să cadă în mâinile ruşilor. Aşa cum spunea Voloşinov, de ce vreun nazist loial şi respectuos l-ar fi fotografiat pe liderul suprem înainte ca acesta să fie incinerat? Nu avea niciun sens, decât în virtutea unei strategii de dezinformare.

În 1970, când resturile au fost în cele din urmă deshumate şi distruse de KGB, sovieticii nu au încercat, conform lui Voloşinov, să scape lumea

de o posibilă recrudescenţă a nazismului, ci să pună capăt nesfârşitelor dispute legate de un cadavru despre care KGB-ul ştia că nu era al lui Hitler. Acest act singular sugera faptul că ruşii credeau că e imposibil, chiar şi cu tehnologiile moderne de medicină legală, să se dovedească că acel cadavru aparţinea în realitate lui Hitler.

„Nu a fost el. Ştiau că nu a fost el. Sovieticii au adus un cadavru la Magdeburg şi n-au vrut să recunoască în faţa întregii lumi că au pus mâna pe altcineva, numai că *au dat-o în bară,* şi au ştiut-o.”

Dovada finală, cea care a dus la începerea de către Voloşinov a obsesivei sale cruciade personale, era legată de prietenul şi mentorul lui, Menşikov. Voloşinov căzuse pe gânduri în urma mărturiei olografe împărtăşite în cadru privat tatălui Alexandrei de către Menşikov, despre ceea ce văzuse şi ceea ce nu văzuse în Berlin în mai 1945. Informaţia transmisă lui Voloşinov i se părea acum lui Deborah mai uluitoare şi mai concludentă decât toate celelalte la un loc. Deborah citi relatarea de trei ori, abia îndrăznind să respire.

În colţul asemănător unei camere al coridorului central al buncărului, ducând către scara ce urca în grădina unde fuseseră îngropate cadavrele, Menşikov găsise, deplasându-se cu mare prudenţă, strângând ferm în mâini pistolul său mitralieră, un pumnal. Nu era o baionetă nazistă, ci o armă ciudată, mult mai frumoasă, cu o lamă subţire confecţionată din bronz şi gravată cu imagini aurii cu lei şi un conducător de car: o armă de ceremonie din Grecia Epocii Bronzului.

„În sfârşit. Legătura.”

Numai că nu acel pumnal micenian îl făcuse pe Voloşinov să urmărească un anume container timp de cincizeci de ani pe jumătate de glob, şi nici neconcordanţele versiunii oficiale nu îl determinaseră să continue cercetările şi scrisorile adresate guvernului pe măsură ce gradele i se împuţinau şi onorurile acordate îi erau treptat

retrase, ci ura profundă faţă de ceea ce fuseseră naziştii şi o relaţie profundă şi paradoxală cu propria ţară şi cu autorităţile ei problematice. Ultimul eveniment şi cel mai important care îl mânase în obsesia lui fusese moartea prietenului său Menşikov, care fusese executat în mod secret împreună cu alţi treizeci de ruşi de către propriul guvern pentru refuzul de a înăbuşi în sânge o revoltă a est-germanilor din Magdeburg în 1953. Aceasta fusese, mai presus de toate celelalte, picătura care îl mânase pe Serghei Voloşinov să-şi urmărească până în pânzele albe cauza personală.

Deborah se aşeză pe scaun şi ridică cuţitul descoperit de Menşikov, pumnalul pe care el îl pasase discipolului său ca să găsească adevărul. Era singurul obiect din cutii care nu era din hârtie. Deborah nu avea nevoie să se uite la el. Era convinsă că făcuse parte din colecţia care acum se găsea într-o încăpere secretă dintr-un mic muzeu din Atlanta.

„Asta e”, îşi zise ea. „Asta e piesa lipsă din puzzle.”

Capitolul 67

Deborah se uită pe geam în vreme ce Moscova rămânea în urma avionului şi se gândi la Alexandra şi la soţul ei, după ce amândoi îi serviseră o cină care indusese caviar şi votcă, ca şi cum Deborah ar fi fost un ambasador, iar ei aveau datoria de a-şi dovedi ospitalitatea într-un mod tipic rusesc. Vasili o urmărise cu atenţie de-a lungul cinei, dar după o vreme atenţia i se mutase asupra soţiei sale, care părea să menţină tăcerea ei obişnuită doar cu un mare efort. Pe măsură ce masa se apropia de sfârşit, Deborah îşi zise că faţa Alexandrei semăna tot mai mult cu un baraj în calea inundaţiilor, dar când votca făcu înconjurul mesei a treia oară, barajul se fisură.

— Crezi… începuse rusoaica, cu faţa roşie… crezi că tatăl meu, poate, nu a fost nebun?

Abia putea respira şi abia reuşise să scoată din ea acele cuvinte. Deborah simţise tăcerea apăsătoare şi starea de aşteptare încordată cum se pogoară asupra încăperii în timp ce ea încerca să decidă. Oare Alexandra nutrise întotdeauna o sămânţă de speranţă că tatăl ei nu fusese un clovn, aşa cum îl zugrăviseră alţii, ducând această speranţă cu ea, însoţită permanent de sentimentul de ruşine şi jenă, dar incapabilă să şi-o îndepărteze vreodată complet din suflet? Poate că asta explica motivul pentru care îi permisese lui Deborah să vadă acele dosare pe care ea însăşi nu voia să le citească.

Deborah se uitase la femeie în timp ce se lupta cu propriile sentimente şi dintr-o dată se simţise bucuroasă că poate să fie sinceră.

— Da, rostise ea într-un târziu. Cred că nu a fost nebun. Cred… făcuse o pauză, pe jumătate uluită ea însăşi de idee, cred că a avut dreptate.

În acea clipă barajul se spărsese complet, iar Alexandra plânsese pentru ea însăşi şi pentru tatăl ei mort.

Aşadar acum ştia. Din când în când avusese impresia că se găsea pe o pistă greşită, că povestea pe care o descoperea era cumva alta, iar acum ştia şi de ce. Nu fusese niciodată vorba doar despre arheologie, decât în măsura în care naziştii se considerau noii greci. Hitler se socotise un nou Agamemnon care îşi ducea războiul său xenofob împotriva oamenilor de rasă inferioară, iar când acel război se sfârşise şi el hotărâse să se sinucidă, îşi aranjase ca după moarte să aibă parte de un regim funerar precum regii greci din vechime.

Deborah îşi aminti discuţia cu meşteşugarul micenian despre lista cu nazişti faimoşi care veniseră să viziteze siturile arheologice, măcelari şi nebuni precum Himmler şi Goebbels, care îl credeau pe Schliemann un supraom teutonic, în parte deoarece el descoperise alţi supraoameni: eroii armatei lui Agamemnon. Acum totul avea sens, chiar dacă la modul nebunesc. De aceea îşi dorise Hitler ca Jocurile Olimpice din 1936 să aibă loc la Berlin; el credea că era dreptul Germaniei ca moştenitoare a supremaţiei fizice şi culturale a Greciei antice. Înainte de pleca spre aeroport, Deborah răsfoise o carte despre estetica nazistă într-o librărie moscovită şi o făcuse cu un soi de groază, temându-se că va conţine imagini de sălbăticie şi degenerare; descoperise exact opusul. Arta nazistă era reţinută, clasică, evitând abstractul şi expresionismul în favoarea conservatorismului. Mai presus de orice, naziştii iubeau arta şi arhitectura Greciei antice. Cartea era plină de planuri arhitectonice – multe desenate de Hitler însuşi – care semănau cu Parthenonul din Atena, şi de statui modelate clar sau copiate după originale clasice. Până şi „filosofia” politică ariană îşi avea rădăcinile în estetica greco-romană, sau mai

degrabă într-o versiune naţionalistă, etnocentrică şi rasistă a ei, care spunea că declinul lumii clasice şi degenerarea ei către modern erau consecinţa directă a încrucişărilor rasiale. Prin eliminarea oamenilor „inferiori”, naziştii credeau că reconstruiesc o epocă de aur exemplificată de arta şi cultura Greciei antice.

După care, în momentul final, naziştii îşi mumificaseră generalul însoţindu-l cu bunurile de înmormântare asemănătoare celor ale lui Agamemnon, ca un tribut faţă de demnitatea lui clasicistă şi ambiţiile imperiale, dar artefactele – indiferent dacă naziştii ştiau că sunt contrafaceri sau nu – erau doar nişte obiecte: podoabe funerare. Corpul înhumat era cel care conta.

Deborah fusese şocată de faptul că în toate hârtiile lui Voloşinov nu se sufla nicio vorbuliţă despre posibilitatea ca Hitler să nu fi murit în acel buncăr. Totul se referea la faptul că leşul dictatorului scăpase din mâinile ruşilor şi nu la ideea lui Stalin că era posibil ca Hitler să fi evadat viu şi nevătămat. Presupunea că existau prea multe informaţii care să anuleze o astfel de teorie a conspiraţiei, deşi ea fusese vehiculată intens o vreme în anumite cercuri. Numai că asta genera o altă întrebare. De ce se deranjaseră naziştii, când ţara ardea în jurul lor, să încerce conservarea cadavrului liderului lor, un lider ale cărui planuri eşuaseră şi care era deja mort?

„Pentru data viitoare”, rosti vocea din creierul ei, cu un ton sumbru.

Nu era vorba de un simplu cadavru. Era vorba de o icoană, de un monument precum cadavrul lui Lenin care continuase să se odihnească lângă zidurile Kremlinului ani de zile după ce sistemul social pe care el îl crease se dusese în fine de râpă, un simbol. Oricare ar fi fost celelalte motive pe care ruşii le avuseseră ca să distrugă rămăşiţele îngropate în Magdeburg, ei ştiau că martirul unei cauze moarte era mai periculos decât omul în

carne şi oase. Rămăşiţele lui puteau însemna un punct de coagulare pentru simpatizanţii nazişti…

„Bun”, îşi zise Deborah, „deci ce s-a întâmplat apoi?”

O dublură fusese lăsată pentru a-i păcăli pe ruşi, dar în drum spre Elveţia cadavrul lui Hitler – însoţit de toate obiectele de artă miceniene – fusese interceptat de una dintre unităţile militare complet opuse tuturor idealurilor reprezentate de Hitler: un batalion de tancuri compus în întregime din soldaţi de culoare.

„Ce ironie, nu?”

Deborah presupunea că dacă acel container ar fi rămas la tanchişti, povestea s-ar fi sfârşit acolo, numai că Germania nazistă nu deţinea monopolul asupra rasismului.

— O chestie tare bizară, rosti Deborah cu voce tare.

Exact asta spusese tatăl Tonyei în direcţia şoferului de tanc, Thomas Morris, legat de ceea ce văzuse în container. „O chestie tare bizară.”

„Bănuiesc că Hitler era aşezat acolo ca Agamemnon în mormântul lui”, gândi Deborah.

Un poliţist militar furase containerul, ucigând un comandant negru de tanc, o crimă despre care poliţistul credea – în mod justificat – că nu va fi considerată suficient de dubioasă pentru declanşarea unei anchete. La început probabil că omul nu-şi dăduse seama ce era cu acele obiecte greceşti, cu excepţia faptului că se puteau dovedi valoroase. Îşi întinsese antenele şi contactase un colecţionar britanic pentru a afla cât mai multe despre masca de aur şi celelalte artefacte care însoţeau cadavrul, probabil promiţând vânzarea lor ca o modalitate de a face rost de bani pentru a deplasa corpul lui Hitler din acel loc. Odată făcute aceste lucruri, trimisese containerul în Statele Unite, dar dintr-un motiv oarecare acesta nu mai ajunsese la destinaţie, iar poliţistul îi pierduse

urma. Atunci înfiinţase o societate secretă de extremă dreapta pentru a da de urma obiectului.

Ani de zile locul unde se afla containerul rămăsese necunoscut, până ce acesta a apărut într-o zi pe o plajă din Franţa. Richard a aflat de eveniment prin intermediul contactelor de pe piaţa neagră şi a adus containerul în Atlanta, dar a decis că acel cadavru – despre care credea că era al lui Agamemnon – trebuia returnat Greciei.

Numai că asta nu se întâmplase, iar Deborah n-avea nici cea mai vagă idee unde se găsea cadavrul acum sau în posesia cui. Mai putea reprezenta el ceea ce naziştii sperau de multă vreme, un liant pentru toţi nebunii cu nostalgia supremaţiei rasei albe sub un singur stindard, un imbold de trecere la acţiune, de înmulţire a rândurilor, de trimitere a acestor fanatici să dărâme într-un iureş general Troia, reprezentată în epoca modernă de zonele rezidenţiale, clădirile înalte de birouri şi micile afaceri conduse de nonarieni, astfel ca toate acestea să cadă pradă unui inamic care se ascunsese întotdeauna în interiorul lor precum grecii în pântecele calului troian? Era imposibil, desigur. Sau era Deborah naivă? Îşi aminti harta grupărilor extremiste de pe site-ul Centrului Sudist de Combatere a Sărăciei, modul cum ecranul se umpluse de simboluri precum KKK, Naţiunea Ariană, Capetele Rase, Noua Confederaţie… Poate că nu era o viziune imposibilă la urma-urmei.

Când va ateriza avea să-l sune pe Cerniga şi să-i povestească totul. Să-i spună despre Hitler şi Voloşinov, despre Magdeburg şi căderea Berlinului, despre…

…faptul că el se înşală?

Şi asta. Nu avea să fie o conversaţie lejeră.

Se gândi la Calvin şi se întrebă ce ar fi zis el de toate astea. Cu o noapte în urmă, în pat, Deborah îşi lăsase în sfârşit mintea să hălăduie liberă înapoi la noaptea de dinaintea obţinerii

rezultatelor de la laboratorul CSIA, cea pe care o petrecuseră împreună, dar descoperise că nu-şi putea aminti mai nimic. Amintirile pe care le mai avea se regăseau în buricele degetelor şi nu în mintea ei, deoarece el stinsese lumina şi draperiile grele ale camerei de hotel blocaseră orice urmă de lumină emisă de felinarele de afară. Dimineaţa el se sculase înaintea ei, iar Deborah se trezi că regreta faptul că nu-l zărise fără hainele lui profesionale, măcar şi pentru că o astfel de amintire ar fi fost mult mai adevărată, mai concretă decât agitaţia vagă din întuneric, singurul lucru pe care creierul ei şi-l mai aducea acum aminte. Ar fi fost bine să-i fi văzut chipul atunci, ca să aibă ce să-şi amintească.

„Ei bine”, îşi zise ea, „nu e nevoie să fi fost singura dată când mi se întâmplă asta. Data viitoare o să te uiţi la el şi o să-ţi aminteşti.”

Poate. Dar ca să ajungă iarăşi într-un astfel de moment era nevoie să treacă printr-o conversaţie mult mai dificilă decât avusese ea vreodată până atunci cu poliţia.

Capitolul 68

— Asta e o tâmpenie de tipul teoriei conspiraţiei, rosti Keene.

Cerniga fusese de acord să se întâlnească, nu fără ezitări, şi apăruse acasă la ea împreună cu Keene pe urmele lui.

— Ascultaţi, zise Deborah. Avem un rus mort, obsedat de Hitler şi luând urma lui până la Muzeul Druid Hills…

— Doar pentru că un bătrân sovietic nebun credea că…

— Ascultaţi, ripostă iarăşi Deborah. Credeţi că aici este vorba despre o idioţenie de genul posibilelor înscenări ale aterizărilor pe Lună de către studiourile de film, dar de fapt este cea mai simplă soluţie de punere a faptelor cap la cap. Avem un grup neonazist care urmăreşte ceea ce voi socotiţi a fi o armă. Avem un colecţionar de artă care urmăreşte ceea ce el crede a fi un artefact antic. Avem un cadavru de la mijlocul anilor '40 îmbălsămat precum un erou militar din Antichitate. Dacă toate se referă la acelaşi lucru? Dacă voi nu căutaţi, de fapt, un dispozitiv nuclear sau o cutie cu germeni patogeni? Dacă acel cadavru este *atât* un artefact, *cât şi* o armă?

Keene deschise gura să protesteze, dar Cerniga o asculta cu atenţie. Mânia cu care o tratase la ultima lor întâlnire fusese înlocuită de un soi de resemnare, dar cu cât ea vorbea mai mult, cu atât se simţea el mai puţin confortabil, iar Deborah simţea clar că el se gândea – oricâtă neplăcere i-ar fi produs asta – că ea putea avea dreptate.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— Poate că arma nu este de natură biologică sau chimică, îşi expuse Deborah ideea. Poate că este de natură *ideologică.* Politică. Pentru aceşti fanatici nazişti, Hitler este tată şi Dumnezeu.

Trupul lui are o semnificaţie care se învecinează cu magia.

— Magia?

— Pentru ei aşa pare. Este mai mult decât un stindard, este un talisman, o icoană, supremul simbol uman al ceea ce sunt ei şi al credinţei lor oarbe.

— Bun, acceptă Cerniga, dar cum se transformă toate astea într-o armă?

— Prin faptul că oamenii se strâng în jurul unui astfel de simbol. Se presupune că acel cadavru a fost distrus cu zeci de ani în urmă, aneantizat de inamicii a tot ceea ce reprezenta Hitler. Reapariţia glorioasă a acestui cadavru acum înseamnă pentru ei practic o înviere. Este un triumf, un stindard de război, iar gruparea „Atreus" crede, indiferent că are dreptate sau nu, că un astfel de stindard îi poate conduce exact la ceea ce vrea ea: război.

— Împotriva cui?

— A evreilor, arabilor, negrilor, homosexualilor, handicapaţilor, stângiştilor, cuplurilor interrasiale, rosti Deborah, enumerând posibilităţile pe degete, ca şi împotriva tuturor celor care ajută astfel de oameni şi care cred în dreptul lor de a exista.

Ambii poliţişti se uitau acum la ea în tăcere, stingheriţi.

— Redescoperirea cadavrului lui Hitler – în mâinile prietenilor lui – ar putea însemna exact imboldul de a pune lucrurile în mişcare, zise ea.

— Nu se poate întâmpla aici, rosti Keene, cu mai puţină vehemenţă însă.

— Sper să ai dreptate.

— Şi chiar dacă ar face-o, n-ar putea câştiga.

— Data trecută nu au câştigat, îi zise Deborah lui Keene, dar gândeşte-te ce s-a întâmplat între timp. Oricum, nu va fi vorba de un război cu tancuri şi uniforme. Va fi vorba de atacuri teroriste: aruncarea în aer a unui pod, măcel la un

McDonald's, o bombă la o centrală electrică. Nu e nevoie de un război frontal ca rezultatele să fie incalculabile. Într-un astfel de război, o singură victimă înseamnă prea mult.

Se lăsă o lungă tăcere, apoi Cerniga se ridică în picioare. Părea neliniştit, ca şi cum el însuşi îşi întocmise propriul puzzle, iar Deborah i-l răsturnase acum complet. Imaginea de ansamblu arăta acum cu totul altfel, mai ciudată ca înainte, deranjantă, dar cu o oarecare logică.

— Nu ştiu, rosti el. Pare… Nu ştiu. Dar trebuie să urmărim pista. Nu spun că ai dreptate, dar s-ar putea să existe ceva adevăr în povestea asta. Mersi.

Deborah dădu din cap. Keene îşi studie pantofii.

— Ascultă, rosti Cerniga, trecând într-un alt registru în vreme ce se îndrepta spre uşă. Te-am luat prea tare înainte. Nu a fost vina ta că grecii ăia au murit. Nu tu ai tras…

— Ştiu, dar dacă ţi-aş fi mărturisit…

— Tot nu e vina ta.

Aşteptă, iar ea dădu scurt din cap, cu buzele strânse.

— Poţi sta cu cineva? întrebă el. Prieteni, familie?

Deborah se uită în altă parte.

— Există cineva, rosti ea, întrebându-se dacă posibilitatea mai exista.

Capitolul 69

După plecarea poliţiştilor, Deborah se aşeză pe marginea patului, privind pe fereastră afară în noapte şi prin ploaie. Atlanta fusese lovită de o ploaie prelungă, care venise, se oprise, apoi se întorsese şi mai hotărâtă. Dinspre vest se auzeau tunete. Poate că aveau să apară şi fulgerele – probabil o mulţime – înainte de sfârşitul nopţii.

Îşi verifică agenda telefonică şi descoperi un număr de acasă al Tonyei. Habar n-avea dacă mai era încă valabil şi nu-şi amintea să-l mai fi folosit înainte, dar asta era tot ce avea. Telefonul sună de opt ori înainte ca robotul să intre în funcţiune. Deborah îngăimă o scuză, apoi propuse, cu şi mai multă stângăcie, un soi de plan de revedere, ca o strategie absurdă de rezervă în care erau implicate toate produsele pe care Tonya le numea „de fete": machiaj şi parfum… Chestii dintr-astea.

Îl sună pe Calvin acasă, dar şi aici îi răspunse tot robotul. Incapabilă să rostească ceva scurt şi deştept, adecvat situaţiei – mai ales dacă el era acolo şi asculta în vreme ce ea vorbea – închise. Era cumplit de târziu, dar încercă şi la el la birou, pentru orice eventualitate, dar şi acolo dădu peste robot. Tocmai se pregătea de culcare când îşi aminti de faptul că el spusese că lucrează până târziu la muzeu. Putea trece pe acolo ca din întâmplare, chipurile ca să vadă ce se mai petrece, şi era posibil să dea unul peste celălalt.

„Eşti gata să-i explici de ce nici măcar nu ai vorbit cu el după vizita la laboratorul CSIA? De ce ai plecat iarăşi din ţară fără să sufli o vorbă?…"

Se îmbrăcă iarăşi cu haine de stradă şi formă numărul de la muzeu de pe telefonul mobil în vreme ce încuia uşa apartamentului.

Telefonul sună o bună bucată de timp, după care cineva răspunse. Era Calvin, care părea tare

iritat.

— Da, Deborah, ce e?

— De unde ştiai că sunt eu?

— Cine altcineva să mai sune la o asemenea oră?

— Vin acolo, îl informă ea.

Nu avea chef să se scuze la telefon.

— Pur şi simplu? rosti el. Era furios şi ea nu-l putea învinovăţi pentru asta. Pleci din ţară fără să-mi dai un telefon, apoi apari aşa la uşa mea…

— De fapt este uşa mea, îl corectă ea, alegând gluma ca să detensioneze situaţia. Eşti la muzeu.

— N-are nicio importanţă.

— Putem discuta pe tema asta între patru ochi? propuse ea.

El păru să se gândească la propunere.

— Bine, acceptă Calvin.

— Să aduc ceva? Mâncare chinezească?

— Ce-ar fi să vii aici şi vom vedea ce se mai întâmplă înainte de a face ceva atât de iraţional cum ar fi să luăm masa împreună?

— Pare rezonabil.

— Am tipărit un meniu de pe net, zise el când ea intră în biroul muzeului. Este de la Hong Kong Garden.

— Credeam că trebuie să vedem cum evoluează lucrurile înainte de a face ceva nesăbuit, replică ea.

— A fost o glumă din impuls.

Încă nu-şi zâmbiseră unul celuilalt.

— Şi pe ce se baza acel impuls? se interesă ea.

— Mi-am imaginat că vii ca să-ţi ceri scuze şi că ai destule pe cap – judecând după ceea ce am auzit despre casa aia din Palmetto – aşa că eu ar trebui să mă fi comportat cu mai multă compătimire decât meritai şi…

— Taci şi dă-mi meniul, zise ea.

Acum el surâse şi ea îi întoarse zâmbetul într-o manieră mai degrabă ironică.

— Ce-ţi place? întrebă el.

— Pui Kung Pao.

— Altceva?

— Cartofi la ceaun.

— Altceva?

Stătea lângă ea şi vorbea cu un ton jucăuş şi amuzat.

— Oh, rosti Deborah, ridicându-şi privirea şi zâmbindu-i în vreme ce el îşi petrecu braţele în jurul mijlocului ei. Te referi la ce mi-ar plăcea în afară de mâncare?

— Corect.

— Hmm. Cred că asta e tot. Poate un pacheţel de primăvară.

El o împinse, râzând.

— Te tachinez, rosti el.

— O femeie mai trebuie să şi mănânce, zise ea. Vom discuta despre desert mai târziu.

— Bine, acceptă el. Vrei să mergem până acolo ca să comandăm? Stau aici de ore întregi şi ai multe lucruri să-mi explici.

Muzeul era cuibărit într-o alveolă împădurită la câteva sute de metri de şoseaua principală. Mergând pe jos pe sub stejari, simţiră amândoi cum prospeţimea aerului nopţii îi îmbăta.

Calvin ascultă povestea ultimelor ei zile şi o luă de mână când Deborah îi mărturisi cât de responsabilă se simţise pentru cei doi greci care muriseră.

— Nu eşti responsabilă, zise el. Singura persoană responsabilă este cea care i-a împuşcat.

Ea îi mângâie mâna şi se uită la el. Calvin purta un tricou alb sub o cămaşă kaki şi pantaloni de doc: îşi botezase îmbrăcămintea ca fiind *hainele lejere ale avocatului sudist.* În lumina chihlimbarie a felinarelor de stradă, chipul lui era perfect echilibrat şi ascuţit. Era un bărbat chipeş. Deborah

zâmbi cu toată gura, ca recompensă pentru compasiunea lui, după care se trezi în restaurant, o încăpere mare, roşie şi decorată ca în desene animate: China în miniatură, aşa cum era ea imaginată de producătorii de globuri cu zăpadă în interior.

Mâncarea lor era gata şi deja ambalată imediat ce ajunseră la tejghea, dar asta nu îi scuti de ploaia care porni iarăşi cu înverşunare înainte ca ei să apuce să iasă înapoi pe stradă. Pentru câteva clipe se adăpostiră sub porticul mare de intrare în restaurant, după care îşi dădură seama că ploaia avea să se intensifice, aşa că deciseră să o ia la fugă.

Tunetul se auzi după ce ei parcurseră câteva zeci de metri: un zgomot imens, înfundat, urmând unui fulger undeva în centrul oraşului. Izbucniră amândoi în râs şi continuară să alerge. Calvin se apucă să fredoneze celebrul cântec al lui Fred Astaire, iar Deborah dansă veselă într-o băltoacă suficient de mare ca să-i acopere pantofii. Apa curgea şiroaie prin jgheaburi şi se repezea spre canalele de scurgere cu un sunet voios. Nici măcar glezna încă traumatizată nu o putea împiedica pe Deborah să alerge alături de acest bărbat frumos prin ploaie, simţind hainele cum i se lipesc de trup şi părul cum i se îmbibă de apă. Erau obligaţi să se dezbrace imediat ce aveau să ajungă în muzeu. Era singurul lucru inteligent de făcut…

Când ajunseră în faţa uşilor muzeului, Deborah se luptă ca să bage cheia în broască. Râdea din toată inima, aproape fără să mai respire. Era udă din cap până în picioare, ca şi cum intrase complet îmbrăcată în baie. Calvin îşi scoase braţele din cămaşă, gata să se descotorosească de ea, astfel că rămase doar în tricoul care părea pictat chiar pe pielea lui.

Aproape căzură prin uşă după ce aceasta se deschise, în nemişcarea răcoroasă a holului de muzeu, astfel că râsetele lor răsunară pretutindeni.

Deborah se simţea ca atunci când era scuturată de chicoteli în Templu, în copilărie, incapabilă să se potolească în tăcerea reverenţioasă şi mormântală din jur. Calvin închise uşa şi se întoarse spre ea, cu un zâmbet până la urechi.

— Cred că sunt ud, rosti el.

Deborah se uită la el.

„Nu. Nu. Nu. Nu aşa ceva. Orice, dar nu asta.”

Cămaşa kaki lăsa apa să cadă printre mâinile lui. Lumina de deasupra intrării cădea exact asupra lui şi îl făcea să lucească pe fundalul geamului negru, lovit de furtună, din spatele lui, ca pe un sfânt. Tricoul alb se lipise de pieptul şi stomacul lui, devenind aproape transparent din pricina apei, un alt strat de piele lipit de pielea cea adevărată, astfel că ea văzu liniile vagi de sub material, închise la culoare şi albăstrui, cu marginile tatuajului unei măşti mortuare peste care se suprapuneau vulturul german şi un singur cuvânt: „Atreus”.

Capitolul 70

„Aşadar”, gândi ea, „este adevărat.”

Se întrebase, se temuse, luptase ca să nu creadă aşa ceva, dar acum vedea adevărul.

„Dacă mă întorc cu spatele şi mă comport normal”, îşi zise ea, „poate că el nu va observa. Se va duce să se usuce sau îşi va îmbrăca iarăşi cămaşa şi nu va crede niciodată că am văzut. Va crede că a scăpat ca atunci în Athens, când a stins lumina în camera de hotel. Va crede că eu nu ştiu cine este.”

Numai că Deborah nu se pricepea să-şi mascheze sentimentele. Nu fusese niciodată capabilă de asta. Deborah putea pleca de acolo, putea ţine totul în ea şi putea amâna deznodământul un minut sau două, dar el se aştepta ca ei să mănânce împreună şi, probabil, chiar mai mult decât atât. Nu era capabilă să-l privească drept în ochi. Nu putea îndura acel surâs fără să se întrebe dacă nu cumva zâmbise la fel faţă de Richard înainte de a-i înfige pumnalul nazist în piept. Nu era în stare să asculte vocea lui fără să-l audă şoptind la telefonul din toaleta laboratorului CSIA adresa casei unde cei doi greci aşteptau rezultatele.

Nu avea nevoie să-l întrebe ce făcuse sau cum procedase. Totul era destul de limpede. Ceea ce se întâmplase i se insinuase acum direct în suflet, dându-i un sentiment acut de certitudine, ca şi cum ar fi fost martora crimelor lui.

„Iar tu ştiai. Te convingeai singură că nu ştii, dar ştiai.”

— Ţi-e bine? întrebă Calvin, zâmbindu-i cu surâsul lui felin.

— Mda, răspunse ea, întorcându-se şi zâmbindu-i. Doar că sunt udă. Cred că mă voi schimba.

— Mai întâi mâncăm, propuse el. Întotdeauna mi-am dorit să iau cina pe o relicvă veche de mii de ani. Ce-ai zice să stăm chiar pe cutia aia cu obiecte indiene de colo?

Deborah se forţă să surâdă cu toată gura.

— Desigur, acceptă ea. Aranjează masa câtă vreme mă spăl.

— Eşti sigură că ţi-e bine? se interesă el. Pari… nu ştiu, cam nervoasă.

— Hai să numim asta mai bine stare de anticipaţie, replică ea.

— Pentru mâncarea chinezească?

„Şi tu l-ai găsit atrăgător."

— Nu doar pentru asta, reuşi ea să îngaime.

El zâmbi iarăşi şi făcu un pas spre ea.

— Nu până ce nu mă spăl, protestă Deborah, dându-se cu un pas înapoi şi strâmbându-se.

— Poate vin cu tine.

— Poţi folosi toaleta mai mică de colo.

— Băieţii mari au voie să o folosească?

Calvin se juca. Deborah ar fi vrut să urle.

— Doar de data asta, rosti ea, făcând încă un pas în spate.

— Grăbeşte-te, zise el. Nu va dura mult până când voi veni să te caut.

Deborah se aşeză pe scaunul de toaletă după ce încuie uşa şi scotoci furibundă în poşetă după telefonul mobil. Mâinile îi tremurau.

„Doamne, te rog, fă-l să meargă."

Haide…

„Dumnezeule etern, care trimiţi consolarea Ta asupra tuturor inimilor îndurerate, ne întoarcem la Tine pentru mângâiere în acest ceas de cumpănă."

Cuvintele îi veniră în minte nechemate din cine ştie ce amintire ascunsă de mult, iar Deborah scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut să se trezească. Se uită fix la telefon. Furtuna de afară putea juca feste tăriei semnalului, mai ales în alcovul unde era situat muzeul.

Pescui din poşetă cartea de vizită a lui Cerniga şi formă numărul.

— Da, rosti ea când îi răspunse o voce feminină, cu agentul Cerniga, vă rog.

— Agentul Cerniga a plecat acasă. Îi pot transmite un mesaj?

— Trebuie să dau de el imediat. Este o urgenţă legată de cazul la care lucrează acum.

„Haide. Haide.”

— Care caz?

— Richard Dixon şi cei doi greci, rosti ea repede. Nu am timp de aşa ceva.

— Şi cine să-i spun că sună? rosti, imperturbabilă, femeia.

— Deborah Miller. Vă rog, trebuie să dau de el *chiar acum.*

Forţa cu care uşa toaletei fu spartă o trimise pe Deborah drept pe podea. Ateriză rău, iar telefonul alunecă pe gresie departe de ea.

Calvin Bowers îl culese de jos şi îl aruncă drept în vasul de toaletă.

— Ar trebui să faci ceva în legătură cu modul cum se propagă sunetul prin canalele astea de ventilaţie, zise el, cu voce calmă şi plată şi cu chipul impasibil. Acum era o fiinţă umană pe care ea n-o mai văzuse înainte. În clădirea asta nu mai poţi avea parte de niciun fel de intimitate.

Capitolul 71

Nu plânse. Nu imploră. Nu avea să încerce vreo explicaţie sau să apeleze la simţul lui de dreptate sau de prietenie sau de dragoste, deoarece ştia instinctiv şi mai presus de orice îndoială că nimic din toate acestea nu era şi nu fusese adevărat. S-ar fi aşteptat să intre în panică, dar ciudăţenia situaţiei o împiedică să resimtă groaza care o pândea, lăsând-o bizar de calmă, de detaşată şi plină de sfidare. Nu avea să plângă. Nu avea să ceară îndurare.

Numai că ea nu reuşi să se ridice după ce el o plesni dur cu dosul palmei peste faţă. Deborah nu resimţi durerea atât de mult precum surpriza de a fi lovită cu asemenea brutalitate. Căzu iarăşi lângă scaun. Cu Bowers continuând să stea în uşă, n-avea unde să mai fugă.

Îi trecu prin minte că el avea intenţia să o ucidă chiar acolo. Ce altceva să fi făcut? Îşi trase picioarele sub ea şi ridică privirea. Pentru o clipă se uitară unul la celălalt şi el rânji, rău şi perfid.

— Ştii, rosti el, cu o voce de nerecunoscut acum, cred că e mai bine aşa. Nu cred că aş fi suportat să mă mai atingi din nou, pricepi?

Deborah se încordă, dar nu scoase o vorbă.

— Ai auzit ce am spus, jidanco? adăugă el, calm, cu o voce şoptită, aproape drăgăstoasă.

După care îşi trase pumnul şi braţul înapoi, ca şi cum ar fi fost gata să lovească, iar Deborah plonjă înainte, împungându-l drept în pântece cu capul şi împingându-l cu totul ca o lance, cu toată puterea de care erau în stare picioarele ei. Pumnul lui o atinse în umăr. Lovitura durea, dar efortul îl dezechilibrase, iar atacul ei prin surprindere îl trimise înapoi şi se împiedică. Se lovi cu capul de gresia de pe podea cu un zgomot înfundat, astfel că ea se strâmbă, în vreme ce se ridica de pe el,

sperând în adâncul sufletului, cu o senzaţie îngrozitoare, ca impactul să îl fi omorât.

Pentru câteva secunde el rămase întins pe spate, cu ea în picioare deasupra. Din ţeasta lui nu curgea niciun firicel de sânge. Cu toate că Bowers dăduse ochii peste cap, Deborah ştia că avea să se ridice în picioare în câteva minute. Sări neîndemânatică peste el, deschise uşa băii şi porni în fugă prin muzeu.

„Du-te la un telefon.”

Alergă nesigură pe ea spre birou, scotocind în acelaşi timp după chei, cu paşi mari şi inegali. Glezna începu să o înjunghie.

„Nu acum”, se rugă ea în gând. „Nu am timp de durere.”

Ajunsese în hol când auzi uşa băii trântită de perete. Bowers venea după ea.

Ezită. Dacă intra în birou acum, nu mai avea unde să se ducă. Probabil că el avea să pătrundă cu forţa după ea înainte de a apuca să dea telefon şi cu siguranţă înainte ca să vină acolo cineva ca s-o ajute. Telefonul trebuia să mai aştepte. Trebuia să iasă de acolo. Şoseaua se găsea la doar opt sute de metri distanţă şi ea cunoştea zona mai bine ca el.

Se răsuci pe călcâie ca să traverseze holul, dar îl văzu de cealaltă parte a oribilei prore de corabie, îndreptându-se spre uşile holului, trecând pe lângă ea aplecat într-o parte, ca o navă canarisită. Poate că lovitura de la cap îl zguduise serios.

„Foarte bine”, îşi zise ea.

El credea că Deborah ieşise deja din muzeu. Poate că pierduse ceva sânge până la urmă. Poate că leşinase câteva secunde şi pierduse noţiunea timpului.

„Foarte bine.”

Dar nu suficient de bine. În vreme ce ea îşi ţinea respiraţia în umbră, începând să spere că el se va năpusti afară, în ploaie, astfel ca ea să îl închidă acolo şi să îl poată suna pe Cerniga, Bowers încetini şi chiar se opri în faţa uşilor închise,

uitându-se ca un animal de pradă care adulmecă împrejurimile. Apoi se răsuci pe călcâie şi se opri iarăşi. Părea să se uite la ceva de pe podea. Deborah se zgâi pe lângă bustul verzui de femeie-balaur şi simţi cum îi stă inima în loc. El se aplecă după o pungă albă de plastic de pe podea, atingând-o cu palma.

De la distanţă, ca şi cum şi-ar fi revenit dintr-un coşmar absurd, ea îşi dădu seama ce se găsea acolo: mâncarea chinezească.

„Se uită dacă este încă fierbinte."

Cu câteva minute înainte asta ar fi trebuit să fie cina lor, experienţa lor mutuală, preludiul nopţii lor de dragoste. Amintirea părea atât de grotescă acum, că Deborah avu nevoie de câteva secunde ca să îşi dea seama că el încerca să aprecieze câtă vreme stătuse leşinat şi cât de departe ar fi putut ea ajunge afară. Îşi băgă mâna în buzunar, scoase de acolo telefonul mobil în vreme ce se îndrepta de spate şi începu să apese tastele.

La primul sunet al vocii lui înfundate, Deborah începu să se îndepărteze cu spatele. Doi paşi tăcuţi, trei, apoi glezna i se răsuci sub ea şi Deborah se împiedică, cu privirea încă spre individul care vorbea la telefon. Zgomotul scos de gestul ei neîndemânatic răsună scurt şi el se întoarse şi o descoperi de-a lungul holului întunecos în vreme ce Deborah porni şi mai abitir pe singura cale pe care o mai putea folosi, de-a lungul coridorului către uşile duble şi în interiorul muzeului.

Cunoştea muzeul ca în palmă. Avea unde să se ascundă. Avea pe unde să se întoarcă. Putea intra în casa lui Richard şi ieşi pe acolo…

Uşile duble din faţa ei se deschiseră cu zgomot.

Printre ele răsări, cu braţele întinse şi cu telefonul cuibărit sub bărbie, puştiul ras în cap şi tatuat pe care ea îl abandonase în stare de

inconştienţă în tunelul subteran din Micene. Iepurele Alb.

— Mda, rosti individul în vreme ce se apropie de ea. O văd.

Cu un gest ca de magician sau de artist de striptease, puştiul scoase de la spate un cuţit. Era o altfel de armă decât cea pe care o avusese în Grecia. Asta era lungă şi subţire, cu o mică svastică imprimată pe plăsele. Era cuţitul care îl ucisese pe Richard. Resimţind un junghi de dezamăgire şi durere profundă, Deborah îşi dădu seama că ăla era pumnalul lui Calvin.

Capitolul 72

Nu mai avea unde să se ducă. Calvin venea în spatele ei, cu paşi repezi, fredonând sinistru şi urmărind-o cu privirea. Deborah se putea repezi la unul dintre ei, dar nu-i plăcea ce şanse avea; nu exista nicio surpriză, iar celălalt s-ar fi putut năpusti asupra ei destul de iute. Nu avea nicio armă, niciun mijloc de evadare, nicio şansă.

Scoase din poşetă flaconul ei de parfum, Chanel Nr.19, şi pentru o secundă îl aţinti spre puşti. Acesta se opri, nu din teamă pentru ochii lui, ci pentru că izbucni în râs.

— Lasă-l jos, rosti Calvin. Părea ceva mai prudent, ca şi cum ar fi crezut că putea fi un spray paralizant. Nu-ţi vom face rău. Vreau să te întreb ceva.

— Cum ar fi? rosti ea, reuşind o postură încă sfidătoare.

— De câtă vreme ştii? Şi cine mai ştie?

— Pupă-mă undeva, replică ea.

— Nu cred că e momentul să adopţi o poziţie feministă, zise el.

Bowers se aplecă până la glezne. Se auzi un zgomot scurt ca de ceva rupt, apoi el se îndreptă la loc, de această dată aţintind un pistol mic spre ea.

Deborah se răsuci spre el şi aţinti flaconul spre capul lui.

— Nemernico, ce jalnică eşti, zise puştiul, continuând să rânjească.

Făcu doi paşi iuţi spre ea, moment în care Deborah capitulă şi lăsă flaconul să cadă pe podea. Acesta explodă într-un mic nor de sticlă şi arome.

Din trei paşi lungi, Calvin ajunse lângă ea şi o strânse de braţ.

— Vino cu noi, fă ce ţi se spune şi poate vei supravieţui acestei nopţi.

„Chiar daca ar fi adevărat”, îşi zise ea, „cam asta va fi tot. După ce el află tot ce ştii şi chiar mai devreme dacă îşi dă seama că nimeni nu ştie că eşti aici, eşti moartă.”

„Mai ai câteva ore de trăit, fetiţo, poate chiar mai puţin.”

Puştiul o târî prin muzeu către casa învecinată, apoi trecu prin uşa de acces în zona privată a lui Richard. În faţa casei era parcată o dubă veche albastră, lipsită de geamuri cu excepţia cabinei, cu motorul pornit. Deborah o recunoscu imediat ca fiind duba care încercase să o forţeze să iasă de pe şosea în ziua când ea plecase la Atena. Geamurile erau închise la culoare, dar înăuntru se vedea o lumină şi Deborah zări pe cineva înăuntru, un alt puşti ras în cap, care se răsuci ca să privească afară.

„Minunat”, îşi zise ea. „Are deja o armată particulară. Propriul lui Hitlerjugend.”

— Uite un favor pe care nu-l meriţi, îi zise Calvin. Vei merge în spate.

— Şi asta ar trebui să mă facă fericită? ripostă ea.

— Categoric. Este ceea ce căutai, nu?

Chiar şi într-un astfel de moment, când îşi contempla iminenţa morţii, Deborah simţi un fior asemănător unuia de curiozitate.

„Este acolo!”

Îi legară mâinile la spate cu bandă adezivă dură. Puştiul o împinse înăuntru cu brutalitate şi trânti portiera în spatele ei, încuind-o cu o cheie pe dinafară. Deborah se trezi întinsă pe podeaua dubei, din care fuseseră scoase toate scaunele. În vreme ce ei se duseră în faţă, ea se răsuci ca să vadă mai bine containerul de alături.

Era destul de tern sau cel puţin aşa se vedea de unde şedea ea: o cutie mare, de dimensiunea unui coşciug, din lemn vopsit în negru. Nu putea vedea partea de sus care, probabil, era din sticlă, şi

singurul lucru care întrerupea forma regulată a obiectului era un cablu electric care se furişa de undeva de dedesubtul cutiei. Peste partea de sus fusese aruncată o pătură grea, de culoare închisă.

Rămase acolo, simţind prezenţa obiectului de lângă ea, în vreme ce duba se puse în mişcare.

Merseră aşa vreo cincisprezece minute, deşi îi era greu să-şi dea seama exact. Pentru perioade scurte de timp, la începutul şi sfârşitul călătoriei, duba se deplasă încet, probabil prin zone mai întunecate şi pe drumuri bătute de furtună, dar în partea de mijloc ea prinse viteză, în vreme ce clădirile de pe marginea drumului aruncau reflexe luminoase distorsionate prin geamuri, pe capota ei. Afară ploua constant, iar ştergătoarele parbrizului zumzăiau şi scârţâiau monoton.

După ce se opriră, puştiul coborî primul şi rămase undeva ascuns timp de cel puţin un minut înainte ca zgomotul portierei din spate să o facă pe Deborah să-şi ridice capul.

— Încet, o avertiză Calvin de pe bancheta din faţă. Dă-te jos. Dacă faci vreo tâmpenie, îţi găuresc ţeasta. Clar?

„Nu glumeşte."

Deborah tăcu, dar se dădu puţin în spate până ce reuşi să-şi coboare picioarele pe pietrişul de afară. Puştiul o aştepta, cu cuţitul tras, privind-o prin ploaie cu o ironie răutăcioasă.

— M-ai lovit în Grecia, jidanco, rosti el.

Avea o voce iritată, uşor marcată de accentul urât din zona rurală a Georgiei. Putea fi luată drept absurd de băieţoasă – ca într-un desen animat prost vorbit – dacă nu s-ar fi exprimat cu atâta duritate şi n-ar fi fost atât de încărcată de ură.

— Asta pentru că ai încercat să mă omori, jigodie, îl sfidă ea.

El o plesni peste faţă şi lovitura avu un impact sonor atât de puternic, încât Deborah avu impresia că i se spărsese timpanul. În ochi îi

apărură lacrimi de durere şi ea se aplecă fără să vrea, muşcându-şi buza ca să-şi înăbuşe un geamăt.

— Ai grijă cu gura aia, rosti individul.

Deborah nu-i răspunse. Se îndreptă la loc, sesizând că între timp apăruse şi Calvin în spatele dubei.

— Fixează rampa, ordonă el. Eu o supraveghez. Dă-mi înapoi cuţitul.

Privirea lui se întâlni cu a ei. Era impasibilă, dar văzând dispreţul din ochii lui Deborah, el ridică din umeri şi schiţă un zâmbet.

— Drăguţ, nu? zise el, arătându-i cuţitul cu lama lui subţire. Un pumnal Luftwaffe din Al Treilea Reich. L-am luat de la mentorul *meu.*

— Edward Graves, rosti ea.

Chipul lui Calvin se încordă.

— De unde ştii asta? Spune-mi ce ştii şi cine mai ştie şi vom cădea la o învoială.

— Aşa cum ai procedat cu Richard?

— Richard era un afacerist demn de milă. Sunt convins că noi ne putem descurca mai bine.

— Nu paria pe asta.

El ridică iarăşi din umeri.

— Dacă vrei să fii o martiră, cine sunt eu să te opresc?

Ridică pumnalul, astfel ca ea să-l vadă bine. Deborah îşi zări propriul chip reflectat în lamă. Părea tare departe, ca o imagine de vis, strălucitoare şi ciudată precum o sirenă ivindu-se dintre valuri.

— Dă-mi o mână de ajutor cu chestia asta, rosti Iepurele Alb.

Puştiul împingea cutia mare şi neagră pe rampa pe care o fixase de portiera din spatele dubei. Containerul continua să fie acoperit cu pătura groasă.

— Să nu fugi, o avertiză Calvin.

Nu era nevoie să o fi avertizat. Deborah nu avea unde să fugă. Ar fi fost împuşcată în câteva

secunde.

Bowers se întoarse şi contrabalansă greutatea containerului cu corpul său în vreme ce puştiul îl cobora pe pietriş.

— Trebuie să ducem asta înăuntru? zise puştiul. Cum rămâne cu ea?

Deborah simţi nevoia urgentă de a vorbi, de a întârzia decizia care urma să fie luată.

— Vrei să afli de câtă vreme ştiu? întrebă ea. De mult timp. Îţi aminteşti de noaptea pe care am petrecut-o în Athens, când ai spus că ştii la ce mă refer despre felul cum arăta Richard? Prima dată când ne-am cunoscut ai spus că nu l-ai întâlnit niciodată pe Richard. Şi crezi că nu mi-a trecut niciodată prin minte că singura persoană în afară de mine care văzuse adresa unde laboratorul urma să trimită rezultatele ai fost tu? Crezi că nu m-am gândit niciodată că în vreme ce îţi trimiteam detalii despre deplasările mele din Grecia un maniac încerca să mă omoare? Crezi că nu mi-am zis că oricine ar fi fost acel maniac credea că eu am văzut ceva, un lucru despre care ştia că eu îl zărisem pe computerul lui Richard, sau că tu erai singura persoană care ştia în mod cert că eu puteam vedea scrisoarea pe care i-ai trimis-o lui Richard la muzeu? De fapt, Calvin, am ştiut chiar mai înainte de toate astea. S-a întâmplat chiar în prima zi când ne-am cunoscut, când tu ai spus că acel tomahawk „barbar” era o dovadă a Destinului Naţional. Crezi că toate lucrurile astea nu s-au adunat în mintea mea până la concluzia că eşti un fanatic al supremaţiei albilor?

„Nu s-au adunat. Nu chiar. Ar fi trebuit să se întâmple asta, dar nu s-a întâmplat. Nu până ce nu i-ai văzut tatuajul. Ar fi trebuit să ştii că bărbaţii care arată ca el nu îşi dau întâlnire cu femei ca tine.”

Mda? Paguba lor.

„Acum îţi recompui sfidarea ta antiromantică. Păcat că n-ai dovedit-o înainte, când ai vorbit cu

Cerniga şi n-ai spus absolut nimic despre toate indiciile pe care începeai să le pui cap la cap, toate firimiturile alea de dovezi care conduceau drept spre Calvin Bowers.”

Pe atunci nu ştia. Nu cu certitudine.

Calvin o studie cu privirea. Ploaia îi curgea şiroaie pe faţă, dar el părea să o ignore complet.

— Şi cui altcuiva i-ai mai povestit?

Deborah nu răspunse. Se mulţumi să se uite sfidător şi plină de dispreţ, drept în ochii lui.

El schiţă un zâmbet, oarecum amuzat, dar şi îndoielnic, prin care mărturisea că nu are încredere în ea, dar că nu are o problemă cu asta. Deocamdată.

— O închidem cu cutia, hotărî el. Până ce e gata să vorbească. Dacă se îndoieşte în privinţa seriozităţii noastre, cred că e pe cale să vadă ceva ce o va convinge de contrariu.

Capitolul 73

Deborah presupuse că era o casă sau, în fine, că fusese pe vremuri o casă. Numai că nu arăta ca o casă văzută vreodată de ea. Semăna mai degrabă cu un templu, cu un vechi templu grecesc făcut din piatră albă şi coloane. Cerniga afirmase că era posibil ca gruparea „Atreus” să fi moştenit o grămadă de bani de la fondatorul ei, în urma afacerilor dubioase făcute de acesta în cursul războiului. Probabil că această clădire fusese construită cu astfel de bani.

Duba fusese parcată în spate, într-un soi de curte ascunsă privirilor curioase de aripile clădirii. Cu toate că Deborah auzea destul de aproape zgomotele traficului, nu reuşea să sesizeze clar dincotro se auzeau acestea.

— A fost construită de predecesorul meu, rosti Calvin, ţinând-o strâns de cot şi împingând-o înainte. Omul care a pus toate lucrurile în mişcare. Domnul Edward Graves. Mare om şi mare prieten cu mine. Aproape ca un tată. Aş fi vrut să trăiască pentru a vedea asta. Menţin casa ca loc de ritual pentru mica noastră organizaţie, dar conexiunile legale sunt foarte întortocheate.

— Este o monstruozitate grotescă, rosti Deborah.

— Nu mă refeream la casă, se grăbi Calvin să explice, deşi tot el a construit-o şi pe asta. Însă casa nu e importantă. Este doar o cochilie.

— Care protejează ce anume?

— Eşti pe punctul de a afla, zise el, părând satisfăcut şi chiar un pic emoţionat.

În capătul unui şir de trepte din piatră se vedea o pereche de uşi mari. Deborah porni spre ele, în vreme ce puştiul mută rampa improvizată din spatele dubei spre scară.

Deborah se opri, aşteptând ca Bowers să deschidă uşile şi stând cât mai departe de Iepurele Alb cu ochii lui lipsiţi de orice expresie. Se întrebă dacă putea fugi de acolo. Dacă o făcea, ei aveau să o împuşte sigur, dar cu cât mai rea putea fi o astfel de soartă decât ceea ce o aştepta înăuntru?

— Intră, rosti Calvin, făcând un gest ca un cavaler din secolul al XVIII-lea.

Pătrunseră într-un hol pătrat, apoi într-un coridor cu podele din duşumea şi tablouri pe pereţi: trupuri atletice de bărbaţi, peisaje sălbatice şi schiţe de arme din Antichitate. Pe un perete se vedeau fotografii în alb-negru ale unor statui clasice – sau ale unor reproduceri – afişate într-un muzeu plin de svastici, toate datate de la sfârşitul anilor ’30 şi marcate simplu „Berlin”. Una dintre poze îl înfăţişa pe un comandant nazist în uniformă de gală inspectând un celebru aruncător de discuri din marmură.

Apoi, cu un ochi şi pistolul aţintite asupra lui Deborah, Calvin se aplecă şi trase la o parte un covor oriental, dezvăluind un dreptunghi de duşumea mai puţin uzat decât podeaua din jur. Trase de două încuietori mascate şi podeaua se lăsă încet în jos, ca un chepeng care dezvălui o rampă de piatră ce cobora abrupt în pântecele casei.

— Acolo jos, rosti Calvin, şi mai satisfăcut de expresia de pe faţa ei.

Ea se apropie şi se uită neliniştită în groapă. Blocurile mari de piatră care constituiau structura pereţilor i se păreau oarecum cunoscute.

— Haide, o îndemnă el, împingând-o cu ţeava armei.

Ea se încordă, apoi începu să coboare, în vreme ce Calvin, venind după ea, luă o lanternă mare şi o porni. Deborah se aplecă pentru a nu da cu capul de pragul podelei şi pentru o fracţiune de secundă adulmecă mirosul plăcut al lemnului, dar pe măsură ce cobora pe rampa de piatră acea

aromă fu înlocuită cu un iz de pământ umed şi rece. Lumina lanternei tresăltă pe pereţii de piatră şi Deborah simţi temperatura scăzând pe măsură ce înaintau cu prudenţă. Ajunseră la jumătatea rampei când Deborah văzu ce o aştepta chiar la picioarele ei.

— Oh, Doamne, exclamă ea.

— Chiar aşa, zise Calvin. Impresionant, nu?

În capătul rampei se găsea o pereche de uşi masive între două coloane groase. Deasupra pervazului imens se vedea o piatră triunghiulară sculptată cu o pereche de lei imperiali. Era Comoara lui Atreus din Micene, reprodusă aşa cum arătase ea probabil iniţial, transportată în inima Atlantei şi confecţionată din granit georgian.

Deborah avu senzaţia că i se face rău.

— Este o replică exactă a originalului, rosti Calvin, la scara unu pe trei. A fost construită în secret timp de peste zece ani de o echipă privată de constructori. Foarte privată. Cea mai mare parte a muncii a fost executată de oamenii noştri. Lucrarea nu există pe nicio schiţă sau planşă a casei. Clădirea poate fi cercetată de sus până jos: nimeni nu o va descoperi.

În spatele lui Deborah, puştiul se străduia să coboare containerul pe roţi de-a lungul rampei.

— Nu pricep, rosti Deborah. Credeam… Nu pricep.

Calvin se mulţumi să-i arunce zâmbetul lui de cunoscător, după care scoase o cheie masivă din buzunar şi o altă lanternă dintr-o adâncitură a zidului.

— Aşa am socotit şi eu, rosti el, potrivind cheia în broască.

Mecanismul de blocare clincăni în mai multe locuri de-a lungul uşilor masive. După ce el descuie broasca şi crăpă uşile, dezvăluind un întuneric de nepătruns în spatele lor, ea auzi ceva ca un ecou dinăuntru.

— Credeai că dacă văd asta voi crede că vrei cu adevărat să mă omori? rosti ea, recuperându-şi un pic din postura sfidătoare. Asta mă convinge doar că eşti un lunatic.

— Nu asta, rosti el, deschizând la maximum uşile şi aprinzând lanterna. Ci asta.

Înăuntru era exact ca în mormântul *tbolos* din Micene, o încăpere masivă din zidărie ciclopică, de culoare cenuşie, dar altfel respectând aceeaşi formă de dom şi pustietatea răcoroasă dinăuntru. Existau însă şi diferenţe: imensele braţe pentru torţe fixate în zid, steagurile roşii cu svastici. O singură diferenţă conta însă cu adevărat, iar asupra ei Calvin insistă cu fasciculul luminos emis de lanternă. Pe podea zăcea un trup.

Era întins pe spate, cu un braţ întins în faţă ca într-o rugă.

Deborah închise ochii şi strânse din dinţi ca să nu izbucnească în plâns.

Pe podea se vedea o pipă spartă şi, lângă ea, stăpânul ei. Marcus avusese aceeaşi soartă ca tatăl său.

Capitolul 74

— Te vom închide aici o vreme, zise Calvin, cât timp ne ajustăm planurile, după care o să discutăm.

— L-ai ucis în Grecia şi apoi l-ai adus înapoi aici? întrebă ea. De ce?

Oricum nu-i păsa. Avea chef să vorbească pentru că nu voia să fie închisă în beznă alături de cadavrul lui Marcus.

— Bineînţeles că nu, răspunse el. S-a întors de acolo căutându-mă. De fapt, m-a şi găsit.

— Şi tu l-ai ucis.

— Evident.

— De ce? Era doar un colecţionar entuziast ca şi Richard, care credea că a descoperit trupul lui Agamemnon.

— Aşa e, fu Calvin de acord. Până m-a cunoscut pe mine. Cumva a făcut legătura cu predecesorul meu şi mi-a descoperit micul monument funerar, acum devenit mormântul lui. Pentru o vreme.

Zâmbi auzindu-şi propria glumă sinistră.

— De îndată ce a aflat… Calvin căută cuvintele potrivite… orientarea mea filosofică, a început să facă un cu totul alt gen de cercetări. Până ce l-am găsit eu, se pare că el făcuse ceea ce tu se pare că nu ai reuşit.

— Adică? întrebă ea, deşi continua să nu-i pese.

— Descoperise ceea ce se găseşte în acel container.

Când el rosti asta, puştiul, care împinsese containerul în centrul încăperii, îşi ridică privirea.

— E aproape gata, rosti el. Ţineţi-vă bine.

Deborah gândi cu repeziciune. Cu cât ar fi dat de înţeles că ştie mai multe, cu atât ar fi fost mai

probabil să fi povestit altor oameni. Iar chestia asta o putea ţine în viaţă.

— Ştiu totul, rosti ea.

— Desigur, replică Calvin, uitându-se chiorâş la ea. Bineînţeles că ştii.

— Ştiu că, dacă poliţia efectuează un test balistic al armei tale, te va aresta pentru uciderea lui Serghei Voloşinov, un agent MVD pe care l-ai omorât pentru că ştia la fel de bine ca şi mine ce ai în cutia aia.

Asta îl opri pe Calvin. Păru realmente surprins o fracţiune de secundă, după care schiţă un zâmbet.

— Vrei să afli ce mai ştiu? rosti Deborah, ca replică la tăcerea şi îngâmfarea lui.

Bowers o ignoră şi se întoarse spre puşti, în vreme ce acesta pipăia sub container, apoi găsi cablul electric şi îl introduse în priză. De sub pătură se ivi o lumină fantomatică, evidenţiind instantaneu contururile bolovanilor neprelucraţi din care erau construite zidurile. În acelaşi moment, chiar deasupra lor se aprinse un panou cu lumini care până atunci fusese invizibil. Puştiul se duse înapoi spre zid şi privi scena, cu faţa trasă şi cu nelinişte, ba chiar cu puţină teamă.

— Momentul adevărului, rosti Calvin.

Făcu un pas spre coşciug şi trase încet şi cu respect de pătură.

Containerul conţinea un trup pipernicit de om, conservat destul de prost, în mare parte invizibil sub masca imensă de aur şi sub steagul decolorat de vreme, de un roşu-pal, peste care era imprimat un vultur negru stilizat.

— Ar fi trebuit să-l laşi să putrezească în Berlin, zise Deborah.

Puştiul se uită repede la ea şi pentru o secundă Deborah avu impresia că mersese prea departe. Însă Calvin zâmbea satisfăcut şi asta păru să-l potolească pe băiat.

— Generalul nostru a ajuns în sfârşit acasă, murmură Calvin, cu o lumină în ochi pe care Deborah nu o mai văzuse înainte, iar misiunea lui Atreus este îndeplinită. Am adus rămăşiţele pământeşti ale lui Adolf Hitler în America, iar oamenii noştri se vor strânge ciopor în jurul acestor oase. Cine va cuteza să înfrunte o asemenea armată?

Aşadar Deborah avusese dreptate. Chestia asta nu avea s-o salveze, cel puţin nu acum, dar cel puţin avusese dreptate.

Capitolul 75

— Ştia, rosti puştiul.

— Nu contează, zise Calvin, continuând să zâmbească fericit.

— Omule, trebuie să vorbim. Acum.

Privirea fixă a lui Calvin se desprinse într-un târziu de corpul pe jumătate mumifiat şi se opri pe chipul Iepurelui Alb. Pentru o secundă citi neliniştea puştiului, apoi Calvin dădu din cap şi ieşi cu un pas din mormânt.

— Cum rămâne cu ea? întrebă băiatul.

— Încuie-o aici, ordonă Calvin, zâmbindu-i lui Deborah. Deocamdată.

Deborah rămase în acea încăpere funerară, cât putea de departe de cadavrul lui Marcus, uitându-se la coşciugul acoperit cu geam, ţinta singurei lumini din acel spaţiu, şi se gândi. Îşi păstrase ascunse suspiciunile în privinţa lui Calvin în speranţa vagă că, dacă el era implicat în toată povestea asta, ar fi putut afla de la el unde era şi ce anume era acea armă teribilă. Ei bine, acum ştia şi chestia asta nu-i folosea la nimic.

„Dar ăsta nu a fost singurul motiv pentru care nu ai luat în seamă îndoielile legate de Calvin, nu?"

Le ignorase deoarece, dacă nu erau adevărate…

„Dacă te puteai convinge singură că nu sunt adevărate…"

…atunci poate că s-ar fi aşezat amândoi în căsuţa lor comună ca să-şi înmulţească contribuţia lor din rata naţională de doi virgulă doi copii pe familie?

Ce ironie, nu? Îşi înăbuşise neliniştile ca să facă *relaţia* lor să meargă, ca o eroină dintr-un serial TV de prost-gust, iar acum iubitul ei (însoţit

de pajul lui ca un iepure alb) avea s-o omoare. Aveau s-o tortureze până ce ea avea să le spună că, de fapt, nu povestise nimic federalilor, după care aveau s-o ucidă şi să-i folosească sângele în cine ştie ce ritualuri primitive menite slăvirii acelui măcelar care omorâse milioane de oameni şi care acum zăcea într-o cutie. Aproape că situaţia devenea amuzantă. Aproape.

Se ridică în picioare şi se duse la container, căutând cu degetele o încuietoare. Găsi două, câte una în fiecare capăt. Trase de ele şi înălţă capacul. Cadavrul nu mirosea a nimic, decât poate extrem de vag a formaldehidă, deşi era posibil ca Deborah doar să-şi imagineze aşa ceva. Întinse mâna, apucă masca de aur şi o ridică.

Faţa de dedesubt era zbârcită rău, dar putea fi recunoscută ca un chip de bărbat. Se vedeau o mustaţă ca un pieptene şi o şuviţă de păr negru peste frunte, acoperind parţial ceea ce părea să fie o gaură de glonţ. Ochii erau închişi şi înfundaţi în orbite.

„Câte morţi a provocat tipul ăsta? Câte morţi vor mai provoca aceste oase pe jumătate putrezite?”

Deborah căută o armă, o piatră cu care să facă ţăndări acel cadavru: actul ei suprem de sfidare.

„Sau ai putea încerca altceva.”

Se gândi la idee, plimbându-se în jurul coşciugului. Nu avea nimic altceva de făcut. Trebuia să încerce.

Totul durǎ poate cincisprezece minute. Când termină, Deborah trase de cablul electric pe care îl vedea până ce îl smulse din zid. Rămase în beznă. Se sprijini cu spatele de piatra rece a zidului, ascultând tunetele înfundate de afară şi încercând – fără succes – să discearnă contururi prin întuneric. Stătu aşa doar vreo câteva minute, după care auzi broaştele desfăcându-se. Se ridică în picioare când uşile mari se deschiseră.

„Poate că e Cerniga.”

Dar era Iepurele Alb, cu Calvin pe urmele lui.

— Nemernica a oprit lumina, zise puştiul.

— Nu contează, rosti Calvin.

— Nu văd ce fac, replică băiatul, zgâindu-se în întuneric.

Deborah îşi zise că păreau agitaţi, chiar puţin intraţi în panică, şi se bucură de asta. Erau îngrijoraţi ca nu cumva ea să-i conducă pe poliţişti sau pe agenţii federali până în locul unde se găsea acum.

— Schimbare de plan, rosti Calvin, cu un calm debordant.

În vreme ce puştiul aruncă pătura înapoi peste geamul containerului şi împinse cutia spre ieşire, Calvin aţinti pistolul spre faţa lui Deborah. Schiţă un zâmbet scurt şi zise:

— Adio, Deborah.

Capitolul 76

Deborah nu ezită nicio fracţiune de secundă. În clipa în care zări arma, făcu un pas în spate, apoi încă unul. Calvin era încă în lumină, dar, după expresia de iritare de pe chipul lui, Deborah vedea că el o pierduse în umbră. Calvin ezită, mişcând arma cu gesturi bruşte dintr-o parte în alta, în vreme ce ea se îndepărtă cu alţi doi paşi tăcuţi şi se lăsă încet la podea, făcându-se cât mai mică posibil. Cu privirea aţintită asupra spaţiului luminat dindărătul uşilor în faţa cărora Calvin stătea imobil şi pe unde Iepurele Alb urca containerul înapoi pe rampă, Deborah îşi scoase un pantof şi îl aruncă. Pantoful ateriză la trei metri depărtare, sunetul produs dându-i lui Calvin o direcţie în care să ţintească. Trase o dată, apoi de încă două ori, cu arma scoţând un bubuit ca de tun în spaţiul închis de acolo.

Deborah auzi gloanţele cum ricoşează şi se făcu şi mai mică, ţinându-şi respiraţia în vreme ce gloanţele se năpustiră haotice prin camera de piatră.

— Haide, rosti puştiul de afară, devenit evident nerăbdător. Trebuie să ne mişcăm.

Deborah se uită în sus, mişcându-se cât mai puţin posibil în cazul în care ochii lui Calvin se obişnuiseră cu întunericul. El continua să se zgâiască, cu arma ridicată. Habar n-avea dacă o lovise sau nu.

— Ai nimerit-o? întrebă Iepurele Alb. Părea de-a dreptul gata de fugă. Am nevoie de ajutor cu chestia asta. Nu avem timp…

— Corect, rosti Calvin. Aşa cred.

— Aşa *crezi?* Intră acolo şi asigură-te.

— Şi să alunece pe lângă mine aşa cum a trecut de tine în Micene? zise Calvin, lăsând în sfârşit arma jos. Se uită la colegul lui şi, din

rigiditatea corpului său, Deborah îşi dădu seama că nu-i plăcuse faptul că i se spusese ce să facă. Nu contează, adăugă el. E moartă oricum.

„Nu încă, nemernicule.”

Calvin se dădu înapoi cu paşi constanţi, apoi uşile grele se închiseră şi fură încuiate. *Tholos*-ul se cufundă într-o beznă totală.

Deborah respiră în voie şi se întrebă dacă nu cumva în clipele în care gloanţele ricoşau din piatră în piatră, ea nu se rugase.

„Mda, poate un pic. O parte din tine încă e…”

Şi acum ce urma? Se părea că ei nu aveau de gând să se întoarcă – ceea ce putea fi o veste bună – dar în acelaşi timp păreau încrezători că ea nu mai constituia o ameninţare pentru ei, ceea ce era bizar. Nu aveau chef de ostatici şi nu voiau să o ia, dar se puteau gândi că ea avea să moară prin înfometare, încuiată în acea cameră funerară, având drept companie doar un cadavru?

„ «E moartă oricum», spusese Calvin. Bravadă, sau chiar credea asta?”

Gândul o alarmă. Cât avea să mai dureze până ce Tonya avea să descopere parfumul? Ăsta fusese codul pe care îl lăsase pe robotul ei telefonic. Dacă bănuielile ei vagi legate de Calvin aveau să se dovedească juste, avea să lase în urmă un indiciu de care Tonya să se împiedice în cursul curăţeniei. Trebuia să fie vorba de ceva feminin, ceva ce Deborah nu folosea des. Ceva „pentru fete”, aşa cum spunea Tonya: o dungă de ruj pe o oglindă, un cercel bine plasat, o băltoacă de Chanel Nr.19, pe care orice femeie ar fi detectat-o după miros în clipa în care ar fi intrat în clădire. Acestea erau indiciile descoperirii ei…

„Şi ale unui alt efort eşuat de a fi…”

Ce? Femeie? Nonsens. Nu avea nevoie de un mascul ca să-şi dovedească feminitatea.

„Aşa zici tu mereu.”

Şi aşa voi continua să afirm.

Orice sentiment de pierdere, orice urmă de regret că nu va mai exista o poveste romantică cu Calvin Bowers devenise ridicol de obscenă după expresia din ochii lui când o denumise – cu atâta grijă, cu o asemenea intenţie studiată – *jidancă.*

„Dumnezeu să-l blesteme drept în iad.”

Ştiuse că avea dreptate, iar dacă mai exista vreo bucăţică din fiinţa ei care mai dorea acum ca ea să nu fi aflat, atunci acea bucăţică trebuia descoperită şi extrasă – chiar din inimă dacă era nevoie – deoarece s-ar fi dovedit grotesc de sentimentală, stupidă şi sinucigaşă. Extrasă şi lăsată să ardă alături de el în iad.

„Lăsată să ardă…”

Aşa cum jumătate din familia mamei ei fusese arsă la Auschwitz de nemernici precum Calvin Bowers, din ordinul acelei grămezi de oase pe care gruparea „Atreus” dorea atât de mult să le conserve acum.

„Lăsată să ardă.”

Dură ceva timp până ce Deborah îşi dădu seama că încăperea nu mai era la fel de rece ca înainte. Dură şi mai mult până ce ea îşi dădu seama ce anume voiau ei să facă. Începu să se plimbe ca oarba de jur împrejurul camerei, pipăind zidurile în căutarea vreunei găuri în zidărie. Atunci îşi dădu seama că zidurile erau calde.

„(Lăsată să ardă)

E doar imaginaţia ta.”

Dar era evident. Cu cât mergea mai departe, cu atât era mai limpede că pietrele se încingeau. După încă un minut şi ceva, avu senzaţia că detectează miros de fum. Îşi croi drum înspre uşi şi se puse pe ascultat.

Auzi o bufnitură îndepărtată şi un zgomot cunoscut şi îngrozitor, asemănător şuvoiului flămând al unui incendiu care se extinde.

„ «E moartă oricum.»„

O, Doamne!

Casa era în flăcări şi camera funerară nu reprezenta altceva decât un imens cuptor. Cu mult înainte ca uşile masive de cedru să ardă cu totul, cu mult înainte ca pompierii să controleze incendiul, ea avea să fie moartă, deshidratată şi coaptă precum o mumie băgată în nisipul fierbinte al Saharei. Pentru o fracţiune de secundă, asemănătoare în bezna acelui mormânt cu o clipă de disperare – nu de depresie sau de lipsă de speranţă, ci de disperare în toată groaza ei ucigătoare – fraza îi apăru iarăşi în minte şi rămase lipită acolo…

„Lăsată să ardă.”

Capitolul 77

„Nu”, îşi zise ea. Nu avea să renunţe. Nu încă.

Bătu în uşi şi strigă după ajutor până ce efortul îi creă senzaţia de vomă. Aerul se usca repede şi Deborah putea simţi pe limbă fumul pe care nu-l vedea. Porni iarăşi în jurul zidurilor, căutând o gaură şi fiind cuprinsă din ce în ce mai tare de panică pe măsură ce aerul devenea tot mai gros şi mai acru. Se forţă să privească fix în beznă, în cazul în care flăcările de afară ar fi dezvăluit o crăpătură în zidărie, dar Deborah ştia că mormântul fusese ridicat chiar din sol; dacă ar fi fost în stare să mute pietrele din spate, ar fi dat doar peste solul dens şi gros al Georgiei.

„Gândeşte!”

Medită puţin dacă să încerce să se caţere, dar forma de clopot a *tholos*-ului făcea o asemenea acţiune imposibilă, şi chiar dacă ar fi reuşit să ajungă în vârf, nu avea nicio ieşire la dispoziţie. Oricum fumul ar fi fost mai gros acolo sus şi aerul mai fierbinte, mai ales în cazul care – aşa cum părea probabil – întreaga structură de deasupra fusese incendiată.

„Ce cuibuşor de iad mi-am găsit şi eu aici. Nu e nevoie ca flăcările să pătrundă ca să mă coc de tot.”

Tonya nu avea să detecteze flaconul spart până dimineaţă, şi chiar dacă ar fi venit mai devreme la serviciu, poliţia nu ar fi ştiut încotro să o apuce.

„Gândeşte.”

Nu avea *la ce* să se gândească. Nu putea ieşi şi nu putea alarma pe nimeni. Pompierii urmau să apară în cele din urmă după ce vreun vecin avea să zărească incendiul, dar ar fi fost deja prea târziu pentru ea.

Pietrele cele mai apropiate de uşi erau cele mai fierbinţi şi Deborah se dădu instinctiv înapoi. Avea sens: incendiul se întinsese în casă şi în pivniţă, dar spatele camerei dădea în noroi şi stâncă. Bineînţeles că într-un astfel de cuptor imens, nu avea prea mare importanţă. Poate că acolo i-ar fi luat ceva mai mult ca să moară…

Apoi o izbi un gând.

„ «Este o replică exactă a originalului», spusese Calvin.”

Bun. Ce ştim noi despre original care să ne ajute?

„Nimic. Nu e nimic de ştiut. Este o cameră de piatră cu uşi de lemn care vor arde mai mult timp până ce te vei coace tu.”

Nu. E vorba de altceva.

Porni spre uşi şi se lipi de pietrele calde din stânga intrării.

„E o nebunie. E mai rece acolo în spate.”

Începu să caute ieşituri pentru mâini în stâncă.

„Nu te poţi căţăra. Sunt concave.”

— Primii trei metri sunt verticali. Trebuie doar să mă ridic puţin, se încuraja ea.

Găsi o mică adâncitură cu degetele şi începu să tragă, încet, mai întâi un picior, apoi celălalt părăsiră podeaua de pământ şi Deborah pipăi marginea unuia din blocurile ciclopice de stâncă. Degetele o dureau enorm, dar ea continuă să pipăie stânca cu buricele. Nimic.

Se lăsă să cadă, tuşind, înapoi pe pământ.

„Nu se poate.”

Se duse în cealaltă parte a uşii, atentă să evite cadavrul înghesuit lângă zid.

Se întinse din nou, pipăi cu degetele şi se trase în sus. De această dată picioarele descoperiră o ieşitură şi Deborah reuşi să se împingă cu şaizeci de centimetri mai sus, suficient cât să ajungă la pervazul de deasupra. Pe jumătate ţinându-se cu disperare, pe jumătate căzând, ea se apucă de

marginea pătrată şi îşi lăsă corpul să se bălăngăne în lateral. Pentru o secundă atârnă într-o singură mână, apoi reuşi să se agaţe şi cu cealaltă. Ştia că dacă n-avea să reuşească să se caţere şi cu braţul rănit, avea să cadă.

Prinse pervazul, simţi cu uşurare marginea ascuţită cum îi înţeapă palma, apoi se trase în sus.

Pervazul avea vreo cincizeci de centimetri lăţime, suficient ca ea să se ghemuiască lipindu-se de piatra mare triunghiulară. Îşi duse palma aproape de piatră, simţindu-i căldura şi neîndrăznind să spere prea mult.

— Ai spus că e o replică exactă, nenorocitule, mormăi ea. Ia să vedem acum.

Se ridică încet în poziţie şezândă, îmbrăţişând blocurile de piatră aflate de fiecare parte a triunghiului scobit. Unghiul domului o forţa să se aplece pe spate în golul întunecat. Îşi trase în spate un picior cât putu de mult, gata să împingă în panoul fierbinte din piatră, sculptat pe dinafară cu leii imperiali.

— O replică, zise ea. De trei ori mai mică.

„Ceea ce înseamnă că acest perete de piatră nu ar trebui să fie mai gros de doi centimetri, originalul fiind proiectat ca să nu apese cu greutate excesivă pe pervaz…”

Ei bine. Să vedem.

Lovi cu putere.

Simţi o uşoară cedare şi auzi un pârâit uşor. Se trezi zâmbind şmechereşte.

Alte două lovituri şi auzi aşchii de piatră căzând. O a treia şi văzu lumină: roşie, pâlpâitoare, destul de furioasă, dar totuşi lumină.

Reveni în poziţie ghemuită pe pervaz şi începu să împingă şi să ciocănească cu podurile palmelor. Apăru o nouă fisură, chihlimbarie în beznă, ca un şuvoi de lavă curgând dintr-un vulcan noaptea, apoi un bolovan de dimensiunile capului ei ieşi în afară. Enorm de uşurată, împinse cu umărul în bolovan, se dădu înapoi şi după aceea

lovi din nou cu o bufnitură înfundată. Stânca cedă puţin, panoul fisurându-se ca un molar spart. Repetă acţiunea de mai multe ori, până ce triunghiul se sparse şi primele două treimi ale lui se căscară larg.

Deborah împinse totul pentru ultima dată şi auzi pietrele cum cad cu zgomot dedesubt. Îşi zise că acum putea trece prin spărtură, deşi priveliştea infernului din cealaltă parte a zidului o înfiora. Arăta ca şi cum toată cheresteaua din structura casei luase foc. În cele din urmă totul avea să se prăbuşească şi nu mai conta dacă odată cu casa avea să se prăbuşească şi încăperea funerară. Dacă Deborah nu ieşea acum, n-avea să mai iasă niciodată. Privi pentru ultima dată în camera funerară, luminată acum de flăcările turbate de afară, şi înaintă pe pervazul exterior.

Resimţea prin piele căldura sufocantă. Se ghemui, se răsuci cu faţa spre uşă şi se lăsă încet jos cât putu de mult, după care îşi dădu drumul şi se rostogoli pentru a amortiza şocul din genunchi şi glezne.

Rampa din piatră era singura care nu ardea. Deborah îşi zise că singurul lucru care o ţinuse în viaţă până atunci se datora faptului că ea se găsea *dedesubtul* inimii incendiului şi nu deasupra acelui loc, numai că acum trebuia să urce şi să treacă prin acel iad ca să iasă afară. Îşi lăsă capul între umeri şi o luă la fugă. Pe măsură ce rampa urca, simţea căldura cum se intensifică exponenţial. În vârf ajunse la un mic levier. Trase de el şi trapa din tavan se lăsă în jos cu un oftat imens când aerul de dedesubt fu aspirat cu voioşie de flăcările de deasupra.

Îşi băgă mai bine capul între umeri, simţind cum şuviţe din părul ei sfârâie şi se încolăcesc din pricina căldurii. În direcţia de unde venise ea se înălţa acum un zid de foc. Nu putea ieşi pe acolo. După cum nu putea ieşi dacă rămânea unde era. Fără a se mai gândi prea mult, se căţără afară şi

porni aproape ghemuită, cu viteză, pe coridorul cu pereţii arzând, cu colţul cămăşii peste gură, respirând sacadat.

În capătul coridorului ajunse la o uşă şi puse mâna pe clanţă. Era atât de fierbinte că pielea de pe palma ei sfârâi înainte ca Deborah să simtă durerea sfâşietoare. Trase de uşă şi alergă mai departe. De-acum tuşea din pricina fumului şi respira tot mai greu. Următoarea clanţă întâlnită era mai rece, dar după apăsarea ei Deborah descoperi că uşa ducea spre o debara. Icni, se ghemui şi căzu în genunchi, coborându-şi faţa la nivelul podelei ca să inhaleze aerul mai rece şi mai curat de acolo. Prin comparaţie cu ceea ce respirase până atunci avea o aromă de aer de munte. Se ridică în picioare şi continuă să alerge, înconjurând un colţ de casă. Văzu brusc uşile drept înainte. Uşile către exterior.

Deasupra se auzi o trosnitură puternică, urmată de geamătul cherestelei când o parte a tavanului cedă într-o adevărată cascadă de scântei. Deborah îşi lăsă capul în jos şi alergă spre uşi în vreme ce o bârnă de deasupra locului unde stătuse explodă ca şi cum ar fi fost plină de dinamită. Urmară uşile, cu încuietorile lor fierbinţi şi înnebunitoare, şi apoi aerul răcoros şi umed al nopţii.

Ieşi pe treptele de la intrare şi pe o alee impresionantă luminată nu numai de incendiul devastator din spatele ei, ci şi de luminile de la trei camioane de pompieri ale căror echipaje, ţinând pregătite mai multe furtunuri de apă, se uitară la ea cu gurile căscate. Când primul pompier se repezi greoi spre ea, cu masca de oxigen pregătită, Deborah îl auzi pe unul dintre ei exclamând:

— Spuneau că nu e nimeni înăuntru! Spuneau…

— Mai e cineva acolo? rosti pompierul cu masca, ajutând-o să coboare treptele scării şi ţinând-o strâns ca pe un copil.

Deborah se simţi brusc slăbită, rămasă aproape fără grai şi incapabilă să meargă, aşa că se sprijini bucuroasă de pompier.

— Cineva? îngăimă ea.

— Mai e şi altcineva rămas înăuntru? repetă omul. Nu putem ţine focul sub control. Vroiam doar să ne asigurăm că nu se întinde. Îl lăsăm să moară până când nu va mai avea ce arde. Nu a mai rămas nimeni înăuntru, nu?

Ea se gândi o clipă şi apoi clătină din cap.

„Lasă-l să ardă."

Capitolul 78

Era deja dimineaţă. Deborah îşi petrecuse noaptea în Spitalul Grady Memorial ca măsură de precauţie, unde primise câteva guri zdravene de oxigen şi unde diverse asistente medicale se îngrijiră de tăieturile şi vânătăile ei minore, până ce doctorii o declarară aptă să plece în zori pentru a prinde un somn bun acasă la ea. Pe la ora 6 Cerniga şi Keene veniră să o vadă personal.

— Ai avut o noapte agitată? întrebă agentul federal.

— Nu foarte, răspunse ea.

— Vrei să-mi povesteşti?

— Nu aici. Pe terenul meu.

— Acasă?

— La muzeu.

La acea oră traficul era slab, aşa că ajunseră la muzeu în mai puţin de douăzeci de minute.

— Putem merge în camera lui Richard? întrebă ea.

— Desigur, răspunse Cerniga. De ce?

— Nu ştiu. Cred că am nevoie de intimitate.

Cerniga se aşeză la biroul lui Richard, cu carneţelul gata pregătit în faţa lui. Deborah se aşeză pe un fotoliu, cu spatele la raftul de cărţi, simţindu-şi pielea sensibilizată de arsuri superficiale pe braţe şi pe mâini. Una dintre arsuri avusese însă nevoie de bandajare serioasă.

Se dăduseră diverse loţiuni şi creme contra arsurilor, dar pielea ei continua să pară fragilizată şi sensibilizată, gâdilând-o la cel mai mic curent de aer. Keene se mulţumi să privească, părând abătut.

— Asta *e* intimitate, să înţeleg? rosti ea.

— În ce mă priveşte pe mine, răspunse el. Vor urma luni de zile de hârţogăraie de tot felul, dar

voi face tot ce pot ca să te ţin departe de chestia asta.

— Eşti sigur că era el?

— Bowers? zise Cerniga. Da. Duba a fost găsită arzând într-un şanţ în apropiere de Virginia Highlands.

— S-a prăbuşit?

— Greu de spus. Se pare că a fost incendiată.

— Incendiată?

— Autodafeul este un gest favorit al indivizilor ăstora cu apucături de martiri politici, explică el. Deşi nu înţelegem de ce ar fi făcut-o de vreme ce, se pare, au luat ceea ce căutau. Au fost scoase două cadavre. Unul era în mod clar tipul cu tatuaje şi capul ras pe care l-ai descris. Celălalt, şoferul, era, probabil, Calvin Bowers. Va trebui să aşteptăm compararea amprentelor dentare, dar cam aşa stau lucrurile. Într-un container din spate era un al treilea trup. E ceea ce cred eu că e?

— Nu, răspunse Deborah. Nu au obţinut ceea ce căutau. De-asta au incendiat probabil duba şi s-au incendiat şi pe ei înşişi. Al treilea cadavru era al lui Marcus. Am schimbat corpurile şi l-am lăsat pe celălalt să ardă în mormântul Atreus. În acele momente se grăbeau şi nu au fost foarte atenţi, dar cred că şi-au dat seama la scurtă vreme după ce au plecat.

Keene scoase un fluierat uşor.

Cerniga se uită la ea. Nu spuse nimic, dar Deborah avu impresia că el părea impresionat. Ea se uită în altă parte. Nu vroia admiraţia sau compătimirea lui, ci era doar dornică să scape de tot acest coşmar.

— Masca mortuară a supravieţuit incendiului? întrebă ea brusc.

— Nu într-un stadiu în care să mai poată fi expusă, îmi pare rău.

— E-n regulă, rosti ea. Lui Marcus i-ar fi plăcut să fie arsă pe un rug funerar în amintirea lui

Agamemnon. Sau ceva de genul ăsta, adăugă ea, zâmbind cu tristeţe.

— Ştii că atunci când germanii au invadat Grecia, zise Cerniga, Hitler a dat ordine exprese ca Atena să nu fie bombardată. O socotea căminul lui spiritual. Se spune că Al Doilea Război Mondial a fost modern în privinţa tehnologiei, dar antic în privinţa obiectivelor.

— Anihilarea inamicului, rosti Deborah. Eradicarea oraşelor străine, a culturilor şi a popoarelor socotite inferioare.

— Nişte obiective cam măreţe pentru „Atreus", luând în considerare faptul că organizaţia n-a avut niciodată mai mult de câţiva membri, zise Cerniga. Cred că ăsta este preţul secretomaniei şi paranoiei. Nu se pot face recrutări pe scară prea largă. Şi totuşi dispuneau evident de o grămadă de bani.

— De la Graves?

Pentru o clipă Cerniga păru uluit.

— *Graves,* cu G mare, rosti Deborah. Edward Graves, poliţistul militar.

— Corect. Da. Se pare că el a făcut rost de foarte mulţi bani cât a stat în Franţa şi i-a folosit în beneficiul lui când s-a întors acasă. Un întreprinzător şi om de afaceri de succes. În plus, respectabil.

Deborah pufni. Nu vedea niciun paradox aici.

— Acum, că ştim cine conducea gruparea „Atreus", zise Cerniga, vom putea obţine accesul la conturile lui bancare. Mă aştept să descoperim că o avere considerabilă se strânsese pe numele lui Calvin Bowers. Avea nevoie de bani ca să orchestreze o acţiune la o asemenea scară.

Deborah privi iarăşi în altă parte. Fusese fascinată pentru puţin timp de aura de încredere şi forţă a lui Calvin, ba chiar se simţise atrasă de el. Gândul o nelinştea, întotdeauna presupusese că este imună la aşa ceva.

„Poate că nu e posibil. Nu în realitate. Mai bine te păzeşti contra unei asemenea chestii…”

— Ştiai când te-ai întors să îl vezi pe Bowers? întrebă Cerniga, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Ce? întrebă Deborah, agitându-se uşor sub privirea lui fixă.

— Ştiai că el era individul, nazistul, cel care l-a ucis pe Richard?

Preţ de câteva secunde ea nu răspunse, apoi se uită iarăşi în altă parte şi clătină din cap.

După ce Cerniga şi Keene plecară, Deborah rămase pe loc alte zece minute lungi, gândindu-se la Marcus şi la Richard, ba chiar şi la Calvin. Crezuse că masca lui Atreus era un chip de aur pus peste un cadavru antic, dar nu era aşa. Era chipul pe care Calvin – şi cei asemenea lui – îl purtau zi de zi, minciuna permanentă care le permitea unor astfel de oameni să trăiască nerecunoscuţi în lume, neatinşi de panica, groaza şi neîncrederea pe care adevăratele lor chipuri le-ar fi stârnit. Oare câţi alţii asemănători se mai găseau în acele zile în Georgia, în America, trăind vieţi de oameni obişnuiţi, dar în particular fiind plini de ură, de dispreţ, de dorinţa de a-i distruge pe toţi cei care nu arătau ca ei, nu aveau aceeaşi credinţă cu ei sau nu iubeau ca ei? Gândul o înfioră şi o deprimă, ca o mănuşă de fier care i se strângea în jurul inimii.

„Copiii şi taţii lor”, îşi zise ea.

Despre asta era vorba. Deborah şi tatăl ei, Tonya cu al ei, Marcus cu tatăl lui, Alexandra şi al ei. Mai puţin în sens literal, Richard. Poate chiar şi Calvin şi Graves, poliţistul fascist care îi fusese mentor în cadrul grupării. Atreus însuşi şi Agamemnon, Agamemnon şi Oreste, care se răzbunase pe mama lui ucigaşă… Priam şi Hector, Ahile şi Pirrus. Nenumăratele – şi, pentru Deborah, anonimele – victime ale lagărelor de concentrare, părinţi şi copii la un loc. Blestemul lui

Atreus însemnase repetarea crimei şi răzbunării de-a lungul generaţiilor de succesori. Şezând acum în tăcere, Deborah văzu adevărul răspândit ca o perdea de sânge în însăşi esenţa naturii umane, ca o boală contagioasă, infectând pe oricine l-ar fi atins. Se întoarse spre cartea ei: *înălţarea şi căderea Germaniei naziste.*

Calvin era mort, sinuciderea venind ca rezultat al incapacităţii lui de a suporta eşecul. Asta depinzând, bineînţeles, de rezultatele analizelor dentare. Dar cine mai putea fi implicat? „Atreus” însemnase doi oameni. De-a dreptul jalnic. Numai că ura pe care cei doi o nutreau era disproporţionat de mare şi, ca atare, cu un imens potenţial letal.

Deborah se opri, brusc atrasă de un gând.

Doi? Nu. Existase şi un al treilea om, cineva pe care ea îl întrezărise doar atunci când stătuse în duba ce o ducea spre micul monument funerar al lui Calvin…

„Ceea ce înseamnă…”

Trebuia să-i spună lui Cerniga. Se răsuci pe fotoliul ei şi aproape în aceeaşi clipă auzi clinchetul încuietorii când raftul de cărţi începu să se deschidă încet.

Capitolul 79

Spaţiul din spatele raftului de cărţi nu putea fi mai rece decât restul încăperii, aşa că Deborah îşi zise că fiorul pe care îl simţi pe ceafă şi pe şira spinării nu putea să provină decât din imaginaţia ei.

— Bună, Calvin, rosti ea, fără să se întoarcă.

El se duse drept la uşă şi blocă broasca. Arăta total debusolat, cu ţinuta lui ordonată complet dispărută, cu costumul boţit şi şifonat, cu părul vâlvoi, cu faţa pătată de noroi, grăsime şi sânge. Ţinea iarăşi în mână acel pumnal lung nazist, deşi acesta îi atârna ca şi cum el n-ar fi fost conştient de prezenţa lui. Toate acestea îl făceau să aibă un comportament nou şi de o labilitate psihică pe care Deborah nu o agrea deloc.

— Nu te surprinde să mă vezi? rosti el.

— Nu prea, răspunse Deborah. Ultimul spectacol montat de tine îţi depăşeşte nivelul de viziune imaginativă. Am citit despre măreaţa estetică nazistă: frumuseţe şi purificare prin genocid. Dacă nu ar fi atât de scârboasă, ar trebui luată în derâdere. Presupun că poliţia va găsi gloanţe în cadavrele pe care le-ai lăsat să ardă în duba aia?

— Da, din nefericire ultimele mele gloanţe, rosti el. Deşi obiectul ăsta, adăugă el, amintindu-şi de pumnal, conţine în el o anumită justiţie poetică, nu-i aşa?

Deborah se uită la cuţit, dar rămase nemişcată.

— Justiţie, insistă el, apropiindu-se cu un pas de ea şi accentuând vorbele, datorită faptelor tale de azi-noapte. Din pricina a ceea ce i-ai făcut lui…

— Der Führer? rosti ea, cu o notă de dispreţ în voce care îi scăpă împotriva voinţei. E foarte bine. A primit în sfârşit incinerarea anonimă pe

care o merita. Şi ştii care e cea mai bună parte? Tu însuţi ai pus focul.

— Taci, rosti el, ridicând cuţitul.

„Ce faci?”

Habar n-avea. Îl scotea intenţionat din sărite, poate fiindcă asta l-ar fi dezechilibrat complet când el ar fi trecut la inevitabilul atac final, dar poate şi pentru că el era doar un bărbat idiot, complet idiot, care se bucurase din partea ei de prea multă admiraţie, pentru un timp mult prea lung.

— Voi sunteţi nişte cretini, zise ea. Supremaţia rasei albe!? Ce mai glumă.

— Taci, jidanco! strigă el.

— Nu-mi poţi face rău, zise ea, ridicându-se în picioare şi îndreptându-şi umerii, nemernic de doi bani ce eşti, cu drapelele, cu sloganurile şi cu ideile tale tâmpite, şi cu…

El se repezi la ea, cu paşi imenşi. O parte din creierul ei se bucură cu sălbăticie de atac. Deborah se feri, pară atacul şi lovi. Nu scoase ghearele sau palmele, ci îşi încordă pumnii şi îl izbi drept în faţă, astfel că el se apropie ca un boxer şi o atrase la pieptul lui ca să o împiedice de a mai lovi. Deborah îşi duse cu putere genunchiul la testiculele lui, dar el anticipă mişcarea şi se dădu în stânga, răsucind-o şi pe ea pe spate, astfel încât Deborah căzu greoi pe pat. El se duse după ea, ţintuind-o pe loc şi luptându-se să-i ţină mâinile sub control cu o mână, în vreme ce cu cealaltă ridică pumnalul în aer.

În acea clipă se auzi o bătaie în uşă.

— Miss Miller?

Era Tonya. Calvin făcu ochii mari, apoi îşi înfipse o mână în gâtul lui Deborah. Ea se luptă, aşa că el fu nevoit să dea drumul la cuţit ca să o ţină bine. Deborah continuă să se lupte, auzind sunetul înfundat al vocii Tonyei prin uşă.

— Tocmai ce am intrat şi nu ştiam dacă sunteţi acolo, rosti Tonya.

Calvin continuă să o ţină pe Deborah bine strânsă de gât. Apoi pe faţă i se lăţi un zâmbet.

— Ea nu ştie încă, şopti el. Spre surprinderea lui Deborah, strigă tare: Mai lasă-ne câteva minute, bine, Tonya? Ne-ai prins… ăăă… *în intimitate.*

— O, chiar *îmi pare rău*, domnule Bowers, zise Tonya din spatele uşii, plină de respect şi stingherită. Vin mai târziu.

— E-n regulă, replică el tare.

„Nu! Nu pleca! Vino înapoi!”

El ascultă câteva clipe cum se lasă tăcerea, apoi rânji pofticios şi şopti:

— Ne vom consuma relaţia acum.

— Eu una nu cred asta.

Aşa gândise Deborah, dar nu ea rostise vorbele. Cea care vorbise fusese Tonya.

Era chiar în spatele lui. El se rostogoli şi se răsuci, în vreme ce Tonya lăsă cheia să-i cadă din mână, dar nu înainte de a-l plesni cu toată forţa pe Calvin în cap cu vechiul tomahawk din muzeu. După ce el se prăbuşi într-o grămadă informă la podea, Deborah se ridică icnind, inspirând cu nesaţ aer şi ţinându-se de gât.

— Pentru o armă de barbari, chestia asta funcţionează destul de bine, zise Tonya.

Deborah se uită fix la ea.

— Spune-mi doar că nu ai vărsat parfumul ăla din greşeală, rosti negresa.

Capitolul 80

Două luni mai târziu

Strângerea de fonduri era pe sfârşite. Se servise deja mâncarea (considerabil mai bună decât cu ocazia anterioară) şi personalul de la *A Taste of Elegance* începuse, agitat – unii poate ar fi socotit chiar în mare grabă – să facă curăţenie. Deborah nu mai avea decât să ţină discursul de încheiere.

Păşi pe podium şi se uită la membrii cvartetului de coarde, care se opriseră din cântat şi foloseau ocazia ca să-şi potolească setea. Se uită apoi la mulţimea de chipuri, din rândul cărora unele începeau să se concentreze asupra ei, şi o zări pe Tonya, undeva în spate, aruncându-i un zâmbet vesel şi făcându-i cu ochiul, ceea ce o îndemnă pe Deborah să-i răspundă cu acelaşi gest. Cineva ciocăni în sticla paharului cu o linguriţă şi în holul muzeului se lăsă tăcerea.

— Bună seara, doamnelor şi domnilor, zise Deborah. Se opri, aşteptând ca şi ultimele conversaţii să moară. Nu vreau să vă stric seara cu un discurs lung, dar îmi face plăcere să anunţ câteva lucruri. În primul rând, în numele muzeului, vreau să vă mulţumesc tuturor că aţi venit şi că v-aţi oferit ajutorul după această perioadă foarte dificilă pentru noi. Sprijinul dumneavoastră, moral şi financiar, a fost nepreţuit pentru noi în ultimele câteva săptămâni şi va contribui enorm la asigurarea succesului acestui muzeu pe viitor.

Un ropot de aplauze. Deborah aşteptă ca ele să se stingă, zâmbind şi dând din cap.

— Am vrut să folosesc această ocazie pentru a vă prezenta un nou membru al personalului administrativ, continuă ea. Tonya Mulligrew lucrează pentru muzeul nostru deja de câteva luni, dar rolul ei s-a schimbat şi din acest moment ea va

îndeplini misiunea de director de comunicare al muzeului, un titlu care acoperă toate chestiunile legate de publicitate, relaţii cu publicul şi orice îmi va mai trece prin minte să las în sarcina ei. Tonya?

Mulţimea se răsuci pe călcâie şi Tonya ridică o mână, zâmbind umil, pe jumătate salutând, pe jumătate admiţându-şi vinovăţia. Faptul că marea de chipuri prezente era mai mare ca de obicei şi destul de diversă în nuanţe de ten reprezenta o mărturie a muncii deja depuse de Tonya, un rezultat pe care Deborah şi Richard nu reuşiseră să-l atingă împreună nici depunând cele mai intense eforturi.

— Am vrut, de asemenea, să anunţ două expoziţii noi, una permanentă, cealaltă temporară, care va poposi la Druid Hills în următoarele douăsprezece luni. Expoziţia permanentă va privi cultura sclavilor din Georgia secolului al XIX-lea. Este un studiu emoţionant şi interesant al moştenirii afro-americane a acestei regiuni, incluzând un documentar descriptiv care va fi prezentat într-un auditorium construit special, şi exponate care combină artefacte, fotografii şi documente prin care se detaliază totul, de la capturarea şi comercializarea sclavilor în Africa, cu prezentarea corăbiilor pe care erau aduşi, până la viaţa pe plantaţii şi căile subterane de comunicare pe care le foloseau. Sperăm să adunăm exponate şi de la muzee mai mici, subfinanţate, precum şi de la colecţii particulare din Savannah şi din alte părţi ale statului, precum şi să putem prezenta materiale despre viaţa din Atlanta de dinainte de Proclamaţia de Emancipare.

Un alt ropot de aplauze, de această dată mai îndelungat şi mai puternic.

— Expoziţia temporară va fi deschisă aici în primele trei luni ale anului viitor şi va fi o ocazie unică de a descoperi comorile Greciei antice în America de Nord. Graţie lui Dimitri Popadreus, directorul Muzeului Naţional de Arheologie din

Atena, Grecia, Muzeul Druid Hills va fi primul muzeu din afara Europei care va expune o colecţie itinerantă specială de aur, bronz şi ceramică miceniană. După cum vă puteţi imagina, este vorba de o expoziţie extraordinară, deosebită de orice s-a mai văzut în această zonă, poate chiar în întreaga ţară, iar noi suntem încântaţi să o putem găzdui.

Alte aplauze.

Expoziţia reprezenta, bineînţeles, tributul lui Popadreus faţă de bunele intenţii ale lui Richard şi faţă de tactul dovedit de Deborah, dar gestul rămânea uluitor de generos chiar şi în atari circumstanţe. Apelul venise, nesolicitat şi neaşteptat, cu doar trei zile înainte. Vocea grecului răsunase spartă pe linia telefonică precum un glas din trecutul antic. Gestul o emoţionase pe Deborah până la lacrimi. Undeva, în fundul inimii ei, avusese sentimentul că Richard ar fi socotit că merită să faci sacrificii doar pentru a arăta oamenilor din Georgia cultura care îl inspirase pe Homer şi pe el însuşi. Poate că ar fi crezut chiar că este un eveniment pentru care merită să mori.

— În cele din urmă, zise ea, vreau să toastez în amintirea unui om fără de care nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil, un om pe care îl regretăm din toată inima în seara aceasta…

Vocea i se estompă şi se stinse. Deborah se opri, deschise gura şi se forţă să zâmbească, în vreme ce mulţimea aştepta, răbdătoare şi înţelegătoare. Dar cuvintele refuzau să-i iasă din gât. Se pregătise mai multe minute ca să spună ce însemnase Richard pentru comunitate şi pentru ea personal. Pregătise anecdote despre curajul lui ca lider în domeniul artelor, despre simţul umorului şi compasiunea care îl caracterizaseră. Stătuse trează jumătate din noapte încercând să găsească o modalitate de a-şi exprima dragostea pentru omul care dispăruse, dar acum cuvintele îi rămăseseră înţepenite în gât.

— Îmi cer scuze, îngăimă ea.

Se opri din nou, căută să-şi revină, continuând să zâmbească în chip de părere de rău, apoi deschise iarăşi gura ca să rostească ceva, orice. Din ochi îi izvorâră lacrimi, care porniră brusc, de neoprit, pe obraji, fără ca ea să reuşească să spună ceva.

Cumva vederea i se înceţoşă rapid. Privirea ei o descoperi pe Tonya în spatele mulţimii şi o văzu pe negresă cum ridică încet paharul. Deborah îi imită gestul şi întreaga încăpere se luă după ea, rostind la unison:

— Richard Dixon.

— Emoţionant discurs, rosti Harvey Webster. Nu credeam că eşti în stare de aşa ceva.

— Eşti un maestru al complimentelor venite în chip de replică, Harvey, zise Deborah, zâmbind.

Încă cinci minute şi lumea de acolo avea să plece. Cinci minute şi Deborah avea să se ducă acasă, să doarmă, să se întoarcă la treburile legate de conducerea muzeului şi la o variantă oarecare de normalitate. Cinci minute de îndurare a lascivităţii greţoase a ţapului bătrân din faţa ei.

— Mai e un lucru pe care l-ai fi putut anunţa, zise el, dar mi-am zis că e mai bine să îţi povestesc de el în particular.

Deborah se încordă. „Consiliul va încerca să mă dea afară, sau să-mi taie finanţarea sau…”

— Spune, rosti ea, luând o gură de gin ca să se îmbărbăteze.

— Liga Oamenilor de Afaceri Creştini se dizolvă, o anunţă el. Credem că vremea ei a trecut. Ca un ultim gest filantropic din partea noastră, vom dona o sumă importantă acestui muzeu.

— E foarte generos din partea voastră, zise Deborah, simţind un val de uşurare inundând-o.

Dacă scăpa de ligă şi de interesele ei dubioase, ar fi avut libertate de mişcare în privinţa muzeului, eliminând simultan o suspiciune

crescândă, amestecată cu vinovăţie, legată de menţinerea sprijinului lor pentru muzeu.

— Măcar asta puteam face şi noi, continuă Webster, zâmbind şi scoţându-şi din gură limba aia umedă şi sinistră.

— Ce temporizare interesantă, remarcă Deborah. De ce se destramă Liga tocmai acum?

— Pare momentul adecvat, răspunse el, cu privirea fixată asupra ei.

— Cei de la FBI cred că „Atreus" a avut legături cu alte grupuri de afaceri legitime, zise Deborah, fără nicio legătură cu spusele lui. Cred că organizaţia furniza un soi de echipă dură de asalt pentru organizaţii mai respectabile care împărtăşeau aceleaşi vise de supremaţie a rasei albe.

— Chiar aşa? se miră Webster. Nu cunosc această organizaţie.

— Sunt convinsă de asta. Era o celulă din ceea ce poate fi considerată o organizaţie teroristă. Noi am crezut că ei au pus mâna pe o armă extrem de puternică, dar s-a dovedit că acea armă era mai degrabă de natură ideologică decât practică.

— Într-adevăr, rosti el, continuând să zâmbească, să simuleze o curiozitate politicoasă şi să-i facă jocul lui Deborah. „Atreus" ai zis? Pare un nume latinesc.

— Grecesc, îl corectă ea, continuând la rândul ei să zâmbească. Atreus a fost părintele unei case blestemate, responsabil pentru cele mai reprobabile acte de brutalitate împotriva membrilor propriei familii, motiv pentru care descendenţii săi au fost blestemaţi să poarte războaie inutile şi să moară violent de mâna propriilor familii. Ca simbol de violenţă şi ură, legat de gloria antică a Greciei, aceşti neonazişti au făcut din el şi din descendenţii lui o emblemă, o reprezentare a tot ceea ce ei voiau să realizeze, mai ales împotriva unor oameni ca Tonya şi ca mine.

— Extraordinar, făcu Webster.

— Da.

Individul scoase un rânjet dur.

— Mereu oamenii ca tine vor avea ceva aparte, nu? rosti el. Mereu va exista o cauză, ceva rău care să fie îndreptat.

— Doamne, sper să fie aşa, ripostă ea.

— Cruciadele, reluă el, pe un ton sfătos, pot fi *foarte* costisitoare.

— Ştiu. Dar merită întotdeauna preţul. Cu câteva luni în urmă a fost ucis un vagabond. Un rus. Era un cruciat. Lupta şi obsesia lui l-au costat totul.

— Deci înţelegi ce spun, zise Webster, zâmbind cu subînţeles.

— Am primit ieri o scrisoare de la fiica lui, replică Deborah. Guvernul lui i-a reacordat toate distincţiile pe care i le retrăsese şi i-a dat o medalie specială post-mortem pentru serviciu în slujba ţării.

— Dar el continuă să fie mort, nu?

— Aşa e, acceptă Deborah. Dar fata lui îl iubeşte din nou şi nimeni nu poate înlocui aşa ceva.

După ce plecă de lângă Webster, Deborah primi un apel telefonic pe mobil.

Era Cerniga. Îi spuse că şi-ar fi dorit să fie acolo pentru strângerea de fonduri – ca dovadă de sprijin – dar avusese mult de lucru. Îi mai spuse că era bucuros pentru faptul că ea părea în regulă şi pentru faptul că muzeul era iarăşi pe picioare, şi o invită să bea cândva ceva împreună, „ca să mai depene amintiri”.

Deborah se uită la mulţimea de oameni care se plimba pe sub prora verzuie a galerei cu femeia-şarpe (dovedită între timp a data cu adevărat din secolul al XVI-lea) zâmbind îngheţat înspre marea de oameni. Se obişnuise cu acea privelişte. Continua să o socotească oribilă, dar obiectul avea o expresie aparte, ca şi cum ar fi devenit ultima farsă în glumă pe care Richard i-o făcuse lui

Deborah, iar datorită acestui fapt ea ajunsese chiar să o placă.

— Mulţumesc, îi răspunse ea lui Cerniga. Apreciez invitaţia.

— Şi?

— Am numărul tău, rosti ea.

— Bine, rosti el cu nesiguranţă în glas.

Deborah închise şi inspectă mulţimea în căutarea Tonyei. În ciuda comportamentului promiţător al furnizorilor de catering, aceştia lăsaseră până la urmă o întreagă masă plină cu şerveţele şi farfurii murdare. Trebuia să-i scoată pe aceşti oameni de acolo, cu politeţe dar şi cu fermitate, astfel ca să poată trece la lucru şi să ajungă la culcare la o oră rezonabilă. A doua zi era sâmbătă şi Deborah decisese – aşa cum îi explicase mamei ei cu o noapte înainte, lăsând-o pe aceasta cu gura căscată de uimire – să participe la slujba de Sabat pentru prima dată de când venise în Atlanta. Indiferent de ce altceva ar fi însemnat un asemenea gest, el reprezenta în primul rând un indicator al unui nou început, iar chestia asta o emoţiona profund pe Deborah, mult mai mult decât rujul şi parfumul pe care le ascunsese deocamdată iarăşi în dulăpiorul de sub chiuvetă. Avea să-şi ia adio de la Richard, de la Marcus, poate chiar de la tatăl ei şi de la nenumăraţii morţi ai familiei bunicii ei în cuvintele *Kaddish*-ului, şoptite încet doar pentru ea însăşi:

„Prea puternice şi veşnic Tată, în durere şi la bucurie, Tu, izvorul nostru de viaţă, ne însoţeşti pretutindeni. Amintindu-ne cu dragoste de cei pe care Tu i-ai chemat la Tine, îţi mulţumim Ţie pentru exemplul vieţii lor, pentru dulcea noastră tovărăşie cu ei, pentru amintirile împărtăşite şi nemuritoarea inspiraţie pe care ei o lasă în urmă. Ca tribut pentru cei plecaţi, care sunt legaţi de Tine prin lanţurile vieţii veşnice, ne dedicăm vieţile noastre servirii Tale. Mângâie-i, ne rugăm noi Ţie,

pe toţi cei care jelesc. Chiar dacă ei nu înţeleg scopurile Tale, îşi menţin încrederea în înţelepciunea Ta. Dă-le Tu, Doamne, putere în durerea lor şi sprijină-le credinţa în Tine când ei se ridică pentru a-ţi sanctifica numele Tău.”

Oare Deborah chiar credea asta? Nu chiar. Era posibil însă să o facă în timp, deoarece o parte a ei simţea că ar fi trebuit să rostească acele cuvinte cu voce tare ca să le adeverească, că dacă *le putea rosti* în prezenţa altora care se luptau cu aceeaşi lume, cu aceleaşi adevăruri dure, cu aceleaşi paradoxuri şi aceeaşi nevoie de echilibru, atunci poate că acel nou început pe care ea îl căuta avea să vină în întâmpinarea ei. Exista cel puţin speranţă, iar aşa ceva valora mult mai mult decât îşi imaginase ea vreodată.

SFÂRŞIT

Observații

[←1]

Iliada, Homer, trad. de G. Murnu, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1955 (n. red.).

[←2]

Tyrannosaurus rex, dinozaur uriaş carnivor care a trăit acum optzeci şi cinci-şaizeci şi cinci de milioane de ani (n. red.).

[←3]

În original, *Manifest Destiny,* sintagmă folosită de liderii si politicienii americani în 1840 (n. red.).

[←4]

În engleză, numele capitalei Greciei este Athens (n. tr.).

Table of Contents